MARIAN NAZAT

PE TĂLPILE ROMÂNIEI

Marian Nazat

PE TĂLPILE ROMÂNIEI

Prefață

ȘTEFAN MITROI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NAZAT, MARIAN
Pe tălpile României / Marian Nazat; - Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-242-5

821.135.1-4

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raoboooks.com
www.rao.ro

MARIAN NAZAT
Pe tălpile României

Ilustraţia copertei
VICTOR STROE

© Editura RAO, 2012
Toate drepturile rezervate

2012

ISBN 978-606-609-242-5

Copiilor mei

Când înapoi înseamnă înainte!

Ani de zile, mi-am închipuit că nu s-a născut încă nimeni în Teleorman căruia să-i fie la fel de dor ca mie de satul natal şi de oamenii lui. De amintirea acestora, mai bine zis, pentru că ei sau cei mai mulţi dintre ei nu mai sunt astăzi de găsit pe pământ. Aş vrea să cred că s-au mutat în cer, dar mi-e teamă că nu se află nici acolo. De unde să ştiu că există un om care mă întrece? Şi nu doar în privinţa aceasta! Auzisem câte ceva despre Marian Nazat. Am descoperit însă destul de târziu că el scrie, iar lucrul cel mai tulburător pentru mine era că scria chiar despre lumea mea de acasă. El scria despre lumea lui, de fapt. În realitate, veneam amândoi din aceeaşi lume. Înainte de a ne împrieteni dorul de lumea acesta, au făcut-o cuvintele. Fără să ne căutăm noi, oamenii, cuvintele fiecăruia s-au dus din propria lor iniţiativă spre celălalt, făcându-ne cunoştinţă şi stăruind să ne cunoaştem. S-a întâmplat până la urmă, ne-am cunoscut. Este unul dintre marii mei prieteni Marian Nazat! O prietenie născută dintr-o cumplită gelozie faţă de puterea lui de a-i fi dor de acasă şi de puterea cuvintelor puse neîncetat în slujba acestuia.

Ne vedem rar. Nu ne vizităm la domiciliu. Nu ne cerem favoruri reciproce. Nu ne împrumutăm bani. Ne împrumutăm însă, aproape cu nesăbuinţă, sentimente şi speranţe.

Nu doar în privinţa dorului mă depăşeşte Marian Nazat, ci şi în cea a felului în care îi pasă de tot ceea ce se petrece în jur. Omul acesta scrie cu sine însuşi, cu propriu-i suflet, despre tristeţile de fiecare zi ale realităţii în care trăim. Uneori aproape că mi se face frică de curajul revoltei lui faţă de nemernicii şi nemerniciile ce populează vitrina vieţii noastre publice. Mai rar ţară cu tălpi atât de miloase! Toţi aceştia ar merita să fie striviţi de ele. Se întâmplă invers, din păcate. Ei încearcă să strivească sub tălpile lor România. Iar pe Marian Nazat îl doare, cum ar trebui să ne doară pe toţi. Şi urlă! De sub tălpile României, urlă, dragul de el.

Nazat e un cuvânt care vine din limba rusă şi înseamnă înapoi. În limba română cuvântul acesta s-a transformat în om şi înseamnă înainte. E direcţia spre care ne cheamă în permanenţă cuvintele sale. Dar cu ce forţă ne cheamă!

Jurist de prestigiu, Marian Nazat îşi face tocmai lui însuşi o mare nedreptate. Tot amână să facă pasul spre literatură. Spre marea literatură! Nu mi-e uşor s-o spun, sunt însă convins că, la puterea pe care o au cuvintele sale, acolo va ajunge. Numai să vrea să facă pasul!

ŞTEFAN MITROI

17 februarie 2011

Rădăcini de glod

Cineva mă întreabă de ce sunt atât de pesimist. „Pentru că m-am născut muritor, nu-i suficient?“ îi răspund interogativ. Restul e pleavă de cuvinte, rumeguș, și nu poate schimba nimic din soarta ce ne-a fost pecetluită tragic. Uneori, uităm că reprezentăm de fapt segmente pipernicite de viață și râdem, ignorând scurtimea existențială. Din nefericire, nu suntem în stare să ne uităm mereu efemeritatea, precaritatea. Ce optimiști am fi în veșnicie!...

*

Orice apariție în public mă paralizează. Mă rigidizez dintr-odată și mă aricesc. Un fel de vulnerabilitate mi se cuibărește înlăuntru și implor zeii să-mi curme grabnic supliciul. Solitar și introvertit dintotdeauna, n-am deprins arta colocvialității. M-am ferit de când mă știu de *scenă,* de luminile rampei, de arătarea în fața publicului. Și totul provine, n-am îndoială!, din copilărie. Libertatea aceea necăpăstruită în singurătarea deplină a satului m-a ținut în propriu-mi prizonierat. În sânul naturii aproape sălbăticite iei deprinderile sălbăticiunilor și-ți ascuți instinctele de fiară domesticită rudimentar. Comunici doar cu tine și ratezi lecția împărtășirii, a comunicării verbale. Jocul, acolo, avea regulile pe care eu le stabilisem, și asta a fost suficient ca să resping, ulterior, încercările altora de a mă subordona. Adus la oraș, mi-am pierdut libertatea

inițiatică, iar stângăciile inerente m-au fragilizat. Fiecare acomodare la o situație nouă sporește îndârjirea insului supus adaptării, îl obligă să-și părăsească arar zidul de apărare dindărăt. Zidul care îl protejează de ceilalți. Agresat de o lume ostilă, altcumva decât cea idilică a începutului de viață, singurul refugiu îți este ascunzișul. Interiorizarea. Venind dintr-o lume de țărani, mi-am păstrat îndestule rezerve pentru cei dimprejurul meu, suspectându-i blajin. Căci ei îmi stricaseră, fără voie, armonia și inocența copilăriei, le castraseră de misterul acela duios și pașnic. Scrisul e tot o solitudine, o spovedanie făcută eului ce te-a condamnat la izolare și mizantropie. Scriind, comiți, în cele din urmă, actul egocentrismului absolut în spirit, fiindcă tăifăsuiești cu tine însuți și te destăinui ție, înainte de toate. Celorlalți nu li te livrezi decât trecut prin purgatoriul umilinței de sine. Ca să scrii nu e nevoie de vreun parteneriat, îți ajungi tu singur.

*

Caut mereu în cenușa nopții cioburi de vise. Dimineață de dimineață. Uneori, spărturile onirice mă înțeapă, sângerându-mi degetele din vârful inimii. Alteori, finețea fărâmelor îmi desfată pielea, o mângâie întremător. Orice ar fi, viața mea s-a înfiripat din mormanul ăsta de cenușă plină de cioburi premonitorii.

*

Țăranii noștri au cultivat de-a pururi felurite pudori și de aici spaima de „gura satului". Rușinea de a se face de râs i-a menținut laolaltă în morala aspră a ruralității. Așadar, bunul-simț al românului își are originea în frica de a fi altfel, de a încălca datinile și rânduielile micilor obști. E alinierea mecanică la normele de comportament conservate de tradițiile vetuste și anchilozate. Viețuirea în comunitățile închise duce la o tiranie a prejudecăților, a nemișcării în timp. Traiul urban i-a dezinhibat într-atât pe navetiștii epocii multilateral dezvoltate, încât ei s-au dezbărat brusc de cenzura

autoimpusă în satele natale. Iar revărsarea brutală de nonconformism de acum este chiar consecința eliberării de această constrângere lăuntrică. Proaspăt orășenizați, și forțat totodată, foștii săteni nu și-au însușit și valorile civilizației urbane. Niște dezrădăcinați treziți hodoronc-tronc cu complexul asfaltului. Iar complexele, indiferent de natura lor, generează anarhie, individuală și colectivă.

*

Țăranul român a ales solilocviul, și nu dialogul. Aplecat asupra plugului ori a snopilor secerați, trântit la umbra carului sau înfipt în ciomag în mijlocul turmei de oi, el a tăcut, nu s-a risipit în vorbe. În amfiteatrele goale ale naturii, limba nu i-a folosit la nimic, doar să-și scuipe obida și blestemul pământului. Pământ pe care ba l-a scurmat cu unghiile în anotimpurile potrivnice, ba l-a sărutat cu buzele pârlite, în anotimpurile rodnice. Când n-a mai suportat însingurarea, a inventat cântecul de dor și jale, balada și doina, naivitatea artistică. Cu cine era să stea la palavre pe creastă de munte, în necuprinsul câmpiei sau în pustietatea codrului? Doar cu el însuși și de aceea ne lipsește talentul discursiv. Istoria parlamentarismului băștinaș cunoaște rari vorbitori cu har, oratori adică. Azi, ca și ieri, cuvintele sunt purtate cu meșteșug de o puținătate de senatori și deputați. Nici în agora nu se-nghesuie cine știe ce retori. Suntem un popor al monologului și așa se explică eșecurile fiecărei dezbateri mediatice și nu numai.

*

„Îl știi pe X?", mă întreabă un amic. Desigur, îi răspund, intuind vestea tristă. „A făcut atac cerebral și acum e legumă", mă lămurește vestitorul de suferință. Ce chin trebuie să fie pentru nefericitul țintuit în pat, ce așteptare spăimoasă! Mă rog, speriat de nesuferita alternativă, să-mi iasă din prima moartea! Măcar ea, că celelalte mi-au reușit numai după câteva încercări...

01 ianuarie 2009

Băsezeu şi Facerea Lumii

La început, Băsezeu a făcut gâlceava şi curmezişul. În vremea aceea, Iliescu era totul, şi totul era Iliescu. Un pic Coposu, şi-un alt pic Roman. Dar Băsezeu s-a căznit să spulbere triada făuritoare de politică băştinaşă. Şi a reuşit, zămislind o opoziţie gureşă şi mereu gata de harţă. Pe atunci, pământul politicii dâmboviţene, dezceauşescizat prin crimă, nu era pustiu şi gol. Dimpotrivă, duhul lui Iliescu plutea pe deasupra partidelor şi căuta consensul naţional. Până când Băsezeu a glăsuit: „Petre, eşti cel mai bun!", iar pediştii i-au răspuns în cor: „Ave Băse!" Băsezeu a văzut că puterea e bună, a priponit-o fedeleş şi a păstrat-o. A curăţat PD de foştii *romanişti,* pe motiv de inadecvare reformistă. Celorlalţi le-a atârnat de gât eticheta de „lupi tineri" şi astfel a fost o seară, şi apoi o dimineaţă. Aceasta a fost ziua întâi.

Băsezeu a zis: „Vreau să fiu primar al Bucureştilor!" Bucureştenii s-au conformat mintenaş şi Băsezeu le-a devenit cârmaci. Aceasta fu ziua a doua.

Băsezeu a zis: „Să se strângă la un loc puterea şi să se arate majoritatea la Primăria capitalei!", iar voturile s-au rânduit precum îi fusese vrerea. Băsezeu a numit asta voinţa poporului şi a văzut că lucrul acesta era prielnic. A mai poruncit: „Să dea Consiliul hotărâri şi licitaţii bogate, care să rodească pentru consilieri şi să aibă în ele

sâmburele înavuțirii partinice!" Băsezeu a observat că și lucrul acesta era bun. A fost o seară, și apoi o dimineață, adică ziua a treia.

Băsezeu a zis: „Să fiu eu luminătorul în întinderea cerului românesc, ca să despart comunismul de capitalism!" Mai întâi l-a separat pe Stolojan de mase și a plâns pe umărul lui beteag. Lumea l-a crezut și l-a așezat să-i lumineze întunericul înlăcrimat. Lui Băsezeu i-a plăcut nespus și lucrul acesta și s-a pus să stăpânească România, ziua și noaptea, ceas de ceas. Nu singur, desigur. Ca să-i indice vremile, zilele și anii portocalii, Băsezeu s-a slujit de stele. Stelele serviciilor secrete și ale intelectualității cu fason. El a constatat că semnele acestea erau folositoare și a fost o seară, și apoi o dimineață: încă o zi, ziua a patra.

Băsezeu a zis: „Guvernul mișună de cercuri ilegitime, iar presa de monștri mogulieni, de găozari și țigănci împuțite!" Poporul a încuviințat excitat, așa că Băsezeu a prăsit „peștii cei mari" și cașaloții oligarhi, scoborâtori din constelația de ziua a patra. Băsezeu i-a binecuvântat și îndemnat: „Întăriți-vă și înmulțiți-vă întru slava partidelor, serviciilor și ministerelor!" Pe Scaraoțchi, înregistrat în inventarul mijloacelor fixe ale Iadului sub numărul „322", l-a afurisit și blestemat ori de câte ori i-a venit la gură, dar numai o dată, cu dezlegare de la Curtea Constituțională din Înalturi. Evident, lucrurile acestea l-au încântat, necuviincios aproape. Așadar, a mai fost o seară, și apoi o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea.

Băsezeu a zis: „Să plebisciteze norodul parlamentari după soiul lui, deputați și senatori uninominali!" Și aidoma întâmplatu-s-a. Electoratul a ales parlamentari după chipul și asemănarea sa. Băsezeu a descoperit că era bine și a adăugat: „Să ridicăm Parteneriat după înfățișarea noastră, care să domnească peste țară, peste vitele și peste târâtoarele care mișcă pe pământul valah!" Boc și Geoană s-au transformat în chezași și au ctitorit „Parteneriatul pentru România". Intelectualii au trădat iarăși, tăcând complice ori justificând cu păcat împreunarea împotriva scripturilor electorale și ideologice.

Gloata n-a vociferat, ocupată cu daniile de Crăciun. În Palatul din Deal, Băsezeu i-a îmbiat mieros pe supușii din guvern: „Împrăștiați-vă și umpleți ministerele și agențiile și supuneți-le: Iată, v-am dăruit orice rang aducător de comisioane și ciubucuri, orice pom care are în el rod cu snagă și spagă, acestea să ne fie hrană veșnică!“ Vieţuitoarele politice chemate la Divan s-au juruit că nu vor încălca porunca Băsezeului, care s-a uitat la ceea ce meșterise, și s-a mărturisit mulţumit: aceasta a fost ziua a șasea.

În ziua a șaptea, Băsezeu, ostenit de lucrarea-i zidită, s-a odihnit. Și-a luat muierea și fiica a mică și a plecat la munte. Acolo, în nămeții dumnezeiești, a horit pământean și s-a veselit cu Elena, partenera din „compromisul care nu compromite“. Tot în ziua din urmă, a fugit oleacă să-și contemple informal opera din Piața Victoriei. „Cocoșelul din Cluj“ a cântat de trei ori, și Băsezeu a conchis divin: „(...) atâta timp cât o să știu mecanismul deciziilor, nu mă voi dezice de ele și nici nu mă voi așeza undeva pe muntele Omu, pe Vârful Omu sau pe Crucea de la Caraiman să spun: ia uite ce rău face Guvernul acesta“.

Despre ziua a opta s-au păstrat puține mărturii, dar, povestesc apostolii Cărții Cărților, Băsezeu s-a pornit să dezghioace tot ce clădise în săptămâna dindărăt, cum, de altfel, îi era firea nestatornică.

02 ianuarie 2009

Neam de cârpe!

După iordanele cu telefonul putinic, îmbătat de aura-i regională, domnul Băsescu s-a ițit vrăjmaș la ședința de săptămâna trecută a CSM. Cineva trebuia să-i suporte toanele puse la încercare de cinicul „țar" de la Moscova. Cum zilele din urmă îi fuseseră plicticoase din cale-afară, anoste de-a dreptul, cu lungi șprițuri pedelo-pesediste de încumetrire, președintele s-a simțit obligat să ne reamintească cine este șefu'. Balonat de la sifonul amestecat cu fel de fel de zemuri podgorene, tătucul nației și-a umplut supușii de gaze. Nu de gaze pravoslavnice, cum ne-au asigurat sursele de la Cotroceni, ci de „gaze de eșapament". Cel puțin așa ne-a lămurit incomoda Viorica Costiniu, ultima victimă a mitocăniei băsesciene. Amețit de majoritatea copleșitoare aranjată cu „prostănacii" din PSD, comandantul suprem al României și-a prezentat programul următoarei jumătăți de deceniu: „Aveți șansa, pentru prima dată, să fiți evacuată din sală!" Păi, dacă ditamai magistratul riscă o asemenea sancțiune, muritorii de rând la ce să se aștepte? Vasăzică, cine nu se alătură smirnă batalioanelor de râme îmbăsescizate poate fi evacuat din libertate ori din țară. Fiindcă oricum nu-l mai oprește nimeni, Roberta se sulemenește pentru concursul de Miss Parlament, Mircică dă cu lubenițe în Lună, iar Emilaș e prins cu amenajarea birourilor viitoarei sale succesoare în fruntea guvernului.

În rest, armonie şi consens, pace şi Parteneriat virusat de „Vulpea" reciclată. Şi criză, criză de caractere, criză de speranţe, criză de demnitate. Criză de curaj, îndeosebi. Să-ţi fie tratat astfel un coleg, başca femeie!, şi tu să taci, să nu-l pui la punct pe mitocan, e de nepriceput şi de neiertat. Şi când te gândeşti că bravul Consiliu este „garantul independenţei justiţiei", creat să apere reputaţia magistraţilor... Deşi înscris ca principiu fundamental în carta CSM, reprezentanţii judecătorilor şi procurorilor de la noi n-au reacţionat neam, lăsându-se umiliţi de musafirul cu statut special. Ei s-au comportat aidoma intelectualilor pensionari chemaţi la Palatul din Deal, în decembrie, pentru a fi decoraţi şi recompensaţi cu titluri de onoare. Atunci, disidentul Paraschiv n-a acceptat ca un ex-comunist să-i înmâneze „pergamentul" domnesc. O decizie personală şi discutabilă, cu adânci resorturi subiective, dar ruşinos s-a comportat droaia de academicieni şi doctori strânşi să pupe poala Jupânului. Nici o reacţie de solidaritate cu gestul neprotocolar şi rebel, nici un semn de simpatie, dimpotrivă. Un neam de cârpe, în vecii vecilor, ăştia suntem!

O hotărâre definitivă şi irevocabilă a instanţei supreme e un abuz, ca şi dreptul la justiţie, de altfel. În loc să-l mustre politicos pe înaltul vorbitor, magistraţii au amuţit precum şcolarii suduiţi de diriginte. Mai mult, judecătorul Dan Lupaşcu s-a trezit cuvântând ca pe vremuri, vremurile activiştilor de partid unic. Deranjat nu doar de numărul mic al condamnărilor în dosarele de corupţie, dar şi de lipsa de exemplaritate, de fermitate, a pedepselor, fostul şef al CSM, un jurist de excepţie totuşi, a conchis apoteotic: „În acest context se pune o întrebare: înţelegem acest fenomen al corupţiei în adevărata lui semnificaţie? Avem o problemă foarte serioasă cu toţii". Ba bine că nu, căci CSM nu e un organ de control extraordinar al hotărârilor judecătoreşti, ci de asigurare a funcţionării eficiente a sistemului judiciar şi a respectării legii în desfăşurarea carierei profesionale a purtătorilor de robă înnobilată cu stema naţională. Atât şi

nimic altceva. Nicăieri nu scrie că mandatarii gintei făcătoare de dreptate sunt împuterniciți să țină discursuri propagandistice de genul: „Fie lupta nu se duce cum trebuie, fie judecătorii sunt prea înțelegători față de cei care comit fapte de corupție". Ascultând frazele astea de gargară proletcultistă, am înțeles de ce domnul Băsescu nesocotește normele bunei-creșteri și legile, chiar în Casa Justiției. Măcar de-ar fi singurul! Politicienii tocmiți în postdecembrismul zălud n-au dat două parale pe „proasta aia cu balanța". Din contră, au disprețuit-o și au siluit-o sistematic, ca nu cumva toanta să-și uite originea târgovișteană. Acolo, în cazarma transformată în abator prezidențial, noua Românie a optat pentru Justiția la comandă politică. În curând, „și încă foarte repede", e posibil să vorbim cu toții de frigul băsescian pe „hol", adică dincolo de țara *lor.* Da, n-au mințit deloc! *Ei* sunt doar cu *ei,* și păcat că prostimea n-a deslușit tâlcul electoral al sloganului premeditat de Traian Evacuatorul...

09 ianuarie 2009

Pecinginile sufletului valah

„Pecinginea sufletului contemporan în Valahia este disperarea molcomă. La fiecare pas găseşti disperarea clocotitoare în afunduri, ieşită, la suprafaţă, sub formă de bolboroseli chinuite.

Pecinginea este de natură pur sociologică. Fiecare vrea să ajungă în alt post, toţi îşi urăsc meseriile şi vor alt loc sub soare. Întâlnesc, frecvent, prieteni şi cunoscuţi care au avut o duzină de meserii în cinci ani. Lipsa de stabilitate creează psihoze sociale. Nimeni nu mai aderă în branşa lui." Cam aşa arăta sufletul valah pe la 1952, din perspectiva lui Petre Pandrea, „noul Iorga" al României, dacă e să-l luăm în seamă pe Nichifor Crainic.

În jumătatea de secol scursă de atunci, geografia lăuntrică a românului nu s-a schimbat defel. Dimpotrivă, „psihozele sociale" s-au amplificat, mai ales că pribegia internaţională a devenit deja un fenomen pentru populaţia activă a ţării. „Pecinginea" nu numai că nu s-a micşorat, dar ea s-a întins pe trupul unei ţări din care au dispărut chiar branşele. Breslele s-au declasificat, şi-au pierdut conştiinţa de castă. Iar dinspre criza financiară mondială, semnele sunt dintre cele mai proaste...

*

„Licheaua e prototipul cetăţeanului din patria mea. E dureros. E adevărat." Ca şi pe vremea lui Pandrea, lichelele s-au înmulţit

unsuros, s-au îmbogățit malonest și și-au cumpărat loc în parlament, oriunde e prilej de „învârteală". Ele sunt inevitabile, și lingoarea pe care o provoacă în jur este greu suportabilă. Multiplicarea lor nu e deloc întâmplătoare în anii din urmă, o explică același scriitor. Cică „licheaua română înfloreşte în putregaiul tuturor idealurilor sfărâmate". Și ultimii douăzeci de ani, măcar doar ei, ce-s altceva decât cimitirul „idealurilor sfărâmate"?

*

Scrie Pandrea că „măscăricii (poeți, pictori, sculptori, actori) n-au obligații și responsabilități politice și nici măcar civice. Ei sunt eternii trabanți, umbra stăpânilor de tot soiul. N-au inițiativă politică și nici talent administrativ".

Cu osebire în ultimul deceniu, „măscăricii" (nu-i excludeți pe scriitori!) și-au înfrânt rușinea și s-au vârât în brăcinarul „omnipotenților politici și a autocraților sociali". Acolo, în turul pantalonilor de postav domnesc, se simt ei puternici și folositori. Le e suficient să mângâie părțile moi ale stăpânilor, pentru ca ființele bugetivore ce-i populează lacom să primească răsplata linguşirilor luctuoase. Lunile din urmă au arătat, prin ceata de *patapievici* și *ungureni,* că „Valahia nu duce lipsă de măscărici".

*

„Aici, în Valahia, totul este frază, există o milenară împuțiciune levantină, asiatică, fanariotă, fără valorile aferente mandarinale și mistice ale Orientului, un pospai occidental pretențios și moftangiu, care-i face incapabili de viață reală viguroasă."

Astfel își vedea țara „mandarinul" Pandrea și cred că „fraza" lui nu și-a pierdut actualitatea. Sub „pospaiul occidental" de azi se ascund aceleași năravuri și opinteli, aceeași cățială comică și smeadă de odinioară. Istoria se urneşte anevoie în „țara mahalagiilor și-a oamenilor flecari".

*

„Alexandru Rosetti – făcându-şi evantai din *Scînteia* s-a dus la Tudor Arghezi ca să-l cointereseze la susţinerea regimului.

Tudor Arghezi l-a ascultat onctuos şi, cu vocea lui de ţârcovnic, a nazalizat:

– Suntem câţiva români care nu mănâncă c... Lasă-ne aşa.

Pe urmă a căzut şi Alexandru Rosetti, deşi mâncase tone de rahat.

A gustat şi maestrul Tudor Arghezi. O linguriţă. Atât cât a trebuit. A spus că e dulceaţă. N-a mai continuat. Şi-a asigurat minimum de linişte şi de trai alimentar. (...) Cobilieţean oltean? Nu, tactica supravieţuirii."

„Tactica supravieţuirii" ţine loc de caracter şi acum, ea n-a pierit, e moştenire genetică. Destui mănâncă rahat şi ne asigură că e dulceaţă, compromisul cu puterile ce s-au rânduit în cele două decenii de libertate măsluită a aruncat în closetul istoriei spirite la care altădată ne închinam cu sfiiciune.

Mulţi s-au metamorfozat în coprofili, iar Parteneriatul abia binecuvântat de combinatorul-şef al naţiei e tocmai oferta de nerefuzat la care aşteptau lihniţi de foame. Porţia de „parteneriat" e pe măsura poftei lor scabroase şi d-aia mă tem că vor rămâne numai „câţiva români care nu mănâncă căcat".

16 ianuarie 2009

Delațiunea, vocație națională

Deunăzi, nu demult, „a picat" pe sticlă și șeful penitenciarului din Giurgiu. Execuția publică s-a prelungit pe micile ecrane până la sațietate, iar comentariile n-au contenit încă. Instinctele carnasiere ale norodului, vechi de când lumea, au fost doar potolite, nicidecum anulate. Prădătorii pândesc hulpav în jungla dintre blocuri, pe holurile instituțiilor și ministerelor cuprinse de panica primenirii politice, oriunde există oameni și interese. Curând, alți sorociți la ghilotină vor sfârși în colții omnivorilor tolăniți în fotoliile de acasă. „Calomnia este o armă ucigașă în această epocă turmentată", mărturisea prin 1950 tragicul Petre Pandrea, însă „epoca turmentată" e departe de a-și fi secat izvoarele de netrebnicie. De asta s-a convins și ștabul pușcăriei sudice, deși n-a făcut cine știe ce. Păi, el n-a furat, nu și-a construit ditamai vila cu osteneala ilicită a pușcăriașilor, n-a schingiuit, ca la Guantanamo, vreun pârnăiaș, n-a delapidat norma zilnică a vieților și n-a blătuit vreo evadare omarhayssamică. Nimic care să-ți taie respirația, mărunțișuri lumești. Un fleac, la urma urmei, și ăla dictat de mimetismul inevitabil al fișei postului. Ducându-și viața la grămadă cu atâția nefericiți în zeghe, omu' a scos din magazia cu efecte o uniformă vărgată, nouă-nouță, a îmbrăcat-o ghiduș și a intrat de-a bușilea la un bal mascat din parohia-i deszăbrelită. În loc de brățări, după moda politicienilor sardanapalici, și-a vârât mâinile-n cătușe, ca nu cumva

travestiul să fie şchiop. Subordonaţii, aliniaţi pe vârfuri, i s-au strâns ciopor în jur şi, năraviţi în rele din născarea necivilă, l-au filmat cu premeditare. Şi cu gând de şantaj, cum se întâmplă mereu în lupanarele băştinaşe. Filmuleţul n-a apărut imediat, ci la ceasul schimbării de regim. Era nevoie de un pretext pentru ca „inversiunea" politică să ajungă şi la ocna giurgiuveană. La noi, cam dintotdeauna, eliberările din funcţii seamănă indigest cu ghilotinările medievale. Prostimea trebuie să simtă în nări mirosul de sânge jilav, dar gâzii contemporani nu-şi mai acoperă faţa, nu se mai feresc ca odinioară. Ei zâmbesc cinic din studiourile de televiziune ori din paginile ziarelor, unde se izmenesc justiţiar. Orice decapitare le ataţă poftele carnivore, le întregeşte puţinătatea şi proasta alcătuire sufletească. Indivizii ăştia, tineri în cărţile lor de identitate, au o cruzime îmbătrânită, exersată îndelung, de parcă s-au născut răsucind gâtul la puii de rândunică. Se pare că linşajul mediatic e singura afacere rentabilă şi bine plătită în România etern globalizată. Că prea se-nghesuie călăii de opinie la ziar şi la televizor...

La căutare, şi ce căutare!, sunt şi turnătorii, suboamenii înmulţiţi scârnav orişiunde. De s-ar scrie o istorie a delaţiunii naţionale, am afla probabil ceea ce s-a petrecut în realitatea nemăsluită a României de ieri şi de azi. Turnătoria, nu-i o noutate, e calea sigură spre adevărul trecutului de aici şi de aiurea, căci istoria nu poate fi concepută fără micile sau marile pâre şi comploturi. În toate dezvăluirile de presă n-am văzut o dată mutra nemerniculuí dedat „sifonării". Materialul compromiţător trimis de jigodia participantă la petrecerea acoperită cu epoleţi militari de lângă Dunăre stă în rigola anonimatului. Şade şi-şi savurează ticăloşia. Nimeni nu s-a învrednicit să-i divulge numele şi chipul strâmb, s-o dea în vileag. Aceste canalii ne sabotează liniştea obştească şi încrederea în aproapele nostru, ne obligă să cunoaştem iadul înainte de nemoarte. La fiecare pas cineva te fotografiază indiscret, te înregistrează clandestin, te vânează contra cost pentru festinul cuiva. Colegii se toarnă între

ei, subordonații toarnă la șef, șeful la subalterni, prietenii își pârăsc prietenii, așijderea și soții, și iubiții, și rudele, și toți, laolaltă, toarnă la presă. Dar, în corporatismul televistic, ei se numesc *surse,* nu turnători! Canalia s-a substituit îngerului și nu ne slăbește o clipă, râzându-și de slăbiciunile omenești. Câtă vreme nu-i vom deconspira pe ipochimenii asmuțiți să-și lovească pe la spate semenii, îngerii nu vor ieși din greva serafică. Legați unii de alții prin desfrâul turnătoriei, ne-am prăbușit, dimpreună cu România, în closetul urii instituționalizate, al suspiciunii cronice și-al egoismului feroce. În acest parteneriat toxic, media neaoșă a devenit eșafodul noii ordini naționale, ordine clădită pe abjecție și dezbinare, pe trădare și turnătorie. Vorba moralistului Gabriel Liiceanu, „Deocamdată, românii n-au *în comun* decât negativul (suma gesturilor prin care ei se umilesc și se agresează în mod reciproc)". Pozitivul civic zace în criptele risipite pe întinsura lipsei de caracter, îngropat pe veci în glodul neghiobiei de neam infirm.

23 ianuarie 2009

La înfricoşătoarea judecată

În urmă cu trei ani şi ceva, Irina Strava trăia încă. Se bucura de viaţă, aşa cum ştia ea, generoasă şi veselă. Cu o bucurie neumbrită de greutatea robei pe care o purta pe umerii muritori. S-a stins repede, prea timpuriu, Dumnezeu s-a dovedit nedrept luând-o atât de devreme dincolo. Dar calculele Lui sunt implacabile şi cine să I le corecteze? El nu lucrează cu ciorne! Lumea a plâns-o atunci, lumea ce i se nimerise în apropiere când şi când. Nu totdeauna, deoarece omul e mai tot timpul singur, în fericire şi-n nefericire. La mormântul ei reavăn s-au strâns rude, prieteni, colegi şi cine s-o mai fi găsit la ceasul jeluirii, în ziua aceea de sfârşit de ianuar. Până şi cetina de la capătul crucii a lăcrimat trosnind, tulburată de dispariţia răposatei.

Timpul n-a stat în loc, s-a rostogolit pe nesimţite, îmbătrânindu-ne şi şubrezindu-ne ireversibil. E nemilos şi crud, nu-i chip să se înduioşeze de soarta noastră pribeagă. Şi-n tumultul ăsta de clipe scurse de-a valma, oamenii au uitat-o pe buna Irina. Nu toţi, desigur, ci ăi mulţi şi fragili în aducerile-aminte. Neaducerea-aminte e scuza netrăitorului veşnic, e scăparea de juvăţul suferinţei. Pomenirea din urmă a scos din amorţeala uitării doar câţiva deocamdată vii, aflaţi, cândva, în preajma prematurei plecate. Un pâlc zgribulit de femei şi bărbaţi, împovăraţi cu moartea fiicei, mamei, soţiei, rudei, prietenei sau colegei lor. Ori judecătoarei lor, căci destui se roagă

pentru măsura cu care a ales ea să împartă dreptatea şchioapă a pământenilor.

Cât rătăcim în trebile de deasupra pământului, ne amăgim că semenii chiar ne sunt aproape, că îi interesăm orişicât. De-am şti dinainte cât le suntem de indiferenţi sau cât ne urăsc, ne-am retrage fără regrete în glodul tăcut. Rosturile lumeşti ne subjugă într-atât încât arar ne amintim de cei duşi. De parcă nu ne-am fi înfruptat împreună din porţia săracă a efemerităţii. De parcă n-am fi împărţit cu ei codrul uscat al speranţei, al iubirii şi tristeţii, al puţinătăţii... Lumea ne uită mai repede decât ne aşteptăm şi nici măcar nu-mi dau seama dacă e bine sau rău. Ne uită pur şi simplu, preocupată să se agaţe de viaţă, de nemorţi. Ce-ar câştiga să-şi lege respiraţia de lumânarea gropii şi s-o ţină mereu într-o continuă slujbă religioasă? Să-l audă pe popă bălmăjind sumbru despre „înfricoşătoarea judecată a Domnului"? Păi, judecata Ălui de Sus trebuie să fie generoasă şi blândă, îngăduitoare, nu spăimoasă. De ce să plătim pentru păcatul de a-l fi fii, de a fi fiinţe plămădite după chipul şi asemănarea Sa? La ceasul originar al creaţiei nu ni s-a cerut dezlegarea, Stăpânul nu s-a sinchisit să ne întrebe care ne e vrerea. Şi-a asumat gestul fundamental cu întreaga cohortă de riscuri, însă tot noi suntem nevoiţi să-I cerşim iertarea. Nici nu ne răcim bine, că preoţii devin gravi şi se-nghesuie să-L implore să ne graţieze. Dumnezeu ar face bine să ne mulţumească pentru cuminţenia acceptării osândirii stabilite în lipsă, şi nu să ne pedepsească! Ne-am însuşit dintru-nceput murirea şi toanele dumnezeieşti, pentru ce să fim scuzaţi? Doar îi semănăm, nu? Să fim scutiţi pentru păcatul de a fi îndurat o fărâmă de eternitate, şi aia plină de despărţiri şi boli? De neputinţe şi umilinţe? La capătul căreia, culmea, vom avea parte şi de o „judecată înfricoşătoare", prezidată de un Dumnezeu satrapic! În numele dreptăţii absolute voi recuza înaltul pretoriu şi mă voi declara eretic! Avocaţii în sutană de aici nu-mi inspiră încredere

şi de aceea nu-mi pun nădejdea în cei tocmiţi de rânduitorii judecăţii de apoi. Renunţ la apărătorii din oficiu ai instanţei divine şi mă socotesc cu aceleaşi păcate ca ale Domnului. Nu Îi caut indulgenţa, ci împăcarea. Iar dacă cineva va ierta, numai omul e acela! Eu L-am iertat pe Creator fiindcă m-a urzit trecător şi slab. Muritor şi revoltat.

31 ianuarie 2009

Leapşa politică

Invitat pe platoul televiziunii naţionale, şeful statului a comis-o din nou. L-a luat gura pe dinainte şi-n calitatea sa de purtător de cuvânt al poporului, a glăsuit că, atunci când au venit în control, la Bucureşti, comisarii „Sublimei Porţi" bruxellese „au văzut şi conţinutul dosarelor" de corupţie. Adicătelea le-au pipăit din scoarţă-n scoarţă, de la procesul-verbal de sesizare şi până la rechizitoriul ciornat ca pentru stăpânii ăi mari? Poate că la plecare au luat cu ei, în valizele diplomatice, şi vreo mostră pentru ziarele din Occident. Nu de alta, dar niciodată nu strică niscaiva articole, cu materialul clientului, împotriva oponenţilor actualei puteri. Săraca ţară săracă, nevoită să îndure acum şi furtunile de la Bruxelles, după cele muscăleşti, habsburgice şi otomaniceşti... Politica aceasta corporatistă permite eurovornicilor acces nelimitat la independenţa şi suveranitatea coloniei de la vărsarea Dunării, iar statul român nu-i altceva decât o jucărie la cheremul intransigentei străinătăţi. Un experiment interesant şi atât. Cobaiul unei tranziţii nemaivăzute şi nemaipomenite în istoria omenirii. Capitalismul postcomunist, ce mai subiect de cercetare globală în saloanele reci şi scrobite din Apus! Oricum, graţie jucătorului de la Cotroceni a aflat şi naţia cu ce se îndeletnicesc eurostăpânii continentului. Ceea ce nu ştim e dacă dragii comisari au dat şi ceva îndrumări procurorilor anticorupţie din subordine. Că doar n-or fi venit de pomană în patria

nefinitudinii! Grosolana imixtiune s-a consumat deja, dar Consiliul Superior al Magistraturii tace, n-are nimic de comentat, e mut ca o lebădă. Noroc cu absolvenții ultimei promoții de magistrați, sosiți la Cotroceni cu mesajul: „Respectați independența Justiției!" Culmea, dar și locatarul palatului purta pe piept un ecuson cu miez identic, semn că „sursele" zbârnie în Dealul informatorilor oficiali. Deranjat vizibil de curajul viitorilor judecători și procurori, domnul Băsescu le-a bătut obrazul în stilu-i arțăgos-intrigant: „Oamenii care pot fi manipulați nu pot fi judecători drepți și cinstiți. Avem prima probă că parte din această generație poate fi influențată". Pe micii inamovibili i-a durut în cot că semnatarul decretelor cu propriile lor numiri s-a supărat, și asta e o dovadă că viitorul Justiției e pe mâini curate. Geaba se oftică și tună prezidentul, molfăind autocolantul improvizat în pripă de consilierii săi de plastilină.

*

Candidul Miron Mitrea, cu carotida lui Geoană încă în caninii potriviți cu manivela sindicatelor, se bloguiește de ți se rupe inima. Cică „măgarul" de Hrebenciuc „l-a lucrat pe la spate", dar nu se vaită, fiindcă nu e singurul prins cu dindărătul descoperit. „Adrian Năstase a simțit și el cum e să te lucreze Hrebenciuc", a răbufnit soțul „distinsei sale soții". Și când te gândești că gloata îl știa pe „verticalul Hrebe" doar ca iscusit combinator, nu și pidosnic. Vasăzică, Diderot avea dreptate scriind că, unul din lucrurile de care trebuie să te ferești în viață, este și... dinapoia măgarului.

*

Povestește Petre Pandrea, în memoriile publicate postum, că, la aniversarea a 75 de ani, Tudor Arghezi a primit la Mărțișorul Văcărești un grup de tineri condeieri. Unul dintre scriitoraș l-a sfătuit gușterește pe sărbătorit „să scrie o carte cu subiect contemporan (SMT, GAC, GAS etc)". Bătrânul poet i-a răspuns hâtru: „Nu mă învățați pe mine să fiu lichea. Nu e nevoie. Eu sunt o lichea bătrână".

Deunăzi, după ce Claudiu Săftoiu şi-a luat nasul la purtare şi l-a pârât norodului pe jupânul absolut al „Republicii Securiste Române", acesta din urmă a îndemnat presa la moderaţie. Şi la distanţa cuvenită, ca nu cumva dezvăluirea fostului său pupil să se rostogolească periculos în dezbaterile publice. O aluzie fină, de matelot uns cu toate algele mării. Iar „lichelele bătrâne" din presa neaoşă, indiferent de vârstă, au zâmbit cu subînţeles şi l-au mâzgălit cum le-a picat în peniţă pe naivul Elwis, cel rătăcit o vreme şi prin palatul învecinat cu Grădina Botanică.

*

„Prea multe doici la capul guvernului", a cugetat din „anvelopa globală" a ridicolului de sine al doilea om în statul băsescian. Cine or fi alea, în afara „moşoiului" Traian? Dar copilul cu moaşe multe rămâne cu buricul netăiat, zice înţelepciunea populară, din izvorul căreia se adapă mereu preşedintele. Preşedinte care, de va fi să taie ceva, capul guvernului va fi acela, şi nu ombilicul elenic. Că, vorba aceluiaşi guraliv Geoană, tentaţia omului politic este să dea „leapşa celuilalt". Aşadar, abia cu Parteneriatul „puştii şi curelei late" am priceput care-i programul de guvernare al coaliţiilor de pomină perindate de-a lungul anilor în România: leapşa pe parale penale şi funcţii zornăitoare. Din nefericire, leapşa e la noi, plătitorii impozitului pe prostie şi iluzie.

06 februarie 2009

Agurida

În plin zăduf văratic, la Islaz, mă pitulam sub vițele de „drăgășancă" și cercetam pofticios strugurii. Îi pipăiam nerăbdător, în așteptarea miracolului coacerii lor. Până să se pârguiască și să-și strângă dulceața zemoasă în boabele rotunde, strugurii erau tari și cruzi. Rupeam din ciorchinele mângâiat câteva mărgele verzulii și le striveam la repezeală între dinți. Acreala sucului îmi inunda gura făcută pungă, răsfirându-se înțepător în fiecare mugur al gustului, și fața mi se încrețea ca o hârtie mototolită. Închideam ochii picurători de lacrimi și mă căzneam zadarnic să înghit agurida. Scuipam pe răzor cămășuțele aspre ale boabelor mestecate și numai așa îmi eliberam gustul năclăit de acreală. Tot pe atunci, ma-marea dregea ciorbele cu aguridă, cum o învățaseră și pe ea babele din satul colbuit. Ciorba bolborosea în oala de pământ, la focul mocnit al bălegarului uscat de soarele lui Cuptor. Fierbea cu bănuți aurii, împrăștiind un miros amețitor. Bobițele căzeau la fundul lichidului aburind și se ridicau apoi la suprafață, spărgând bășicile de spumă. Ehe, ce mai ciorbă ieșea atunci, la Islaz!... Țăranii mei din sudul nisipos dibuiseră rostul acriturii, îl pricepuseră bâjbâind întâmplarea, și se ajutau de aguridă și când își curățau mâinile murdare de piatra vânătă cu care stropeau via.

Asemenea străbunilor din sud, patronii din media românească au adunat în studiouri și redacții *acrituri* cu care să potolească

dorințele astringente ale consumatorilor de tărăboi. *Agurida* e o delicatesă în democrația noastră supărător de originală și de vocală, o prezență râvnită și zgomotoasă. Cu ea se umflă ratingul și se isterizează poporul. Prin ea, norodul își asigură dreptul la răzbunare și ură, la vehemență și mahalagism, la dialogul urlat. Invariabil, *agurida* e o duduie, să-i zicem Andreea (și nu una!), Dana ori altcumva, care își trădează feluritele complexe și de aici nevoia ei de harță permanentă. De țâfnă și gâlceavă. Are buzele subțiri, aproape invizibile, și figura asimetrică, în linii ascuțite și neprietenoase. Glasul îi e un șuierat prelung și sentențios, de parcă și-ar curăța limba cu șmirghel. E mereu înțepată și suficientă, obraznică și vituperantă, n-o interesează deloc nuanțele. Păi, lumea a început cu puținătatea sa viperoasă, și asta e îndeajuns să se considere mai presus de celelalte viețuitoare ale planetei. Adevărul ei nu e umbrit de îndoieli, nu se clatină. Dimpotrivă, crede în dogmele scandaloase, livrate de-a gata de manipulatorii de opinie. Alteori, *agurida* e un imberb cu fălcile încleștate, țeapăn și solemn ca o lumânare de parastas. Să-i zicem Alex, Dan, Mihai, Sorin ori altcumva. Și unii, și alții – niște comisari și comisărese cu porniri gestapoviste, eșuați pe plaja mediatică. „Mogulii" îi plătesc să execute în public indivizi sau grupuri profesionale și să ne terorizeze sistematic. Chipul terorii e chiar *agurida,* un fel de miră postdecembristă ițită inevitabil pe micile ecrane. Pe înserate, în buza nopții, *agurida* ne intră agresiv în casă și ne sperie somnul, stricându-ne tihna. Dau verdicte fără recurs, siluiesc destine și fapte cu cinismul rece al temuților inchizitori. Ne ceartă țățește, cu scăpărări otrăvite în ochi și voce, și zău că simt în cerul gurii acreala aguridei din copilărie. Din păcate, ciorba televistică servită de posturile atinse de sfoiagul OTV e atât de potroacă, încât stomacul se revoltă în spasme de greață, e cotropit mișelește de grotescul nesățios. Mi se strepezesc iarăși dinții, mintea mi se zbârlește înfiorată, și scuip în răzorul închipuit. Rămâne însă gustul acrelii, și de el nu scap nici în zori. Îl car coșmaresc, condamnat

la zvârcoliri noptatice. Dimineața se învârtoșește din nou, odată cu articolele condeierilor cu fierea aţâţată de duşmănii nelecuite. De invidii oarbe şi de răzbunări purulente. Trăim bezmetic *epoca aguridei,* într-o Românie „bolnavă de ea însăşi", ca să-l citez pe poetul diagnostician de țară Lucian Avramescu. Poate că *aguridele* din media românească se vor coace cândva, se vor îndulci, întru sănătatea unei societăți instigate pervers la vrajbă şi dezbinare. Că şi „câinele trebuie să treacă prin jigodie, copilul prin scarlatină şi studentul prin socialism", iar stafida prin aguridă, completez eu vorbele înțelepte ale excesivului Nae Ionescu. Deşi, nu orice *aguridă* se împlineşte ca *stafidă*...

13 februarie 2009

România cu cagulă

Executarea sângeroasă a secretarului general al PCR a perforat steagul național, şi cu gaura asta în plus România e lesne de confundat cu Ciadul. Prin orificiul încă neastupat din drapel ne prăbuşim periculos în nesiguranța şi spaima cotidiană, aidoma țării africane. Iar noul simbol românesc pare să fie cagula, stema sub care se petrec nelegiuiri de neconceput altădată. Capitalismul la al cărui parastas participăm acum debusolați, după descompunerea violentă a comunismului, şi-a tras cagula pe ochi şi tăbară pe noi. Şi n-o face pe furiş, în ungherele întunecate, ci, dimpotrivă, ne ține calea pe stradă, în discoteci şi cluburi, la casele de schimb ori în bănci. Ne terorizează în toiul zilei, cu batalioane de brute tocmite să sădească moartea, cu detaşamente de dezaxați dezlănțuite împotriva cartierelor nevoiaşe. Dar lumea interlopă a pătruns barbar în centru, sătulă de îngustimea suburbiei, şi-a pus primari şi parlamentari, iar organele de represiune îi sunt complici, „stau de şase" la fărădelegile comise de cei care le sponsorizează viciile şi proasta alcătuire. Statul român e paralitic, îndeosebi de când îl are în frunte pe dezbinatorul Traian Băsescu. Un stat candriu, după chipul şi asemănarea celui care-l maimuțăreşte de patru ani prin cârciumi şi iarmaroace. Căci maestrul disoluției statale a vulgarizat totul, instituții şi oameni, partide şi idei, proiecte şi speranțe, tradiție şi perspectivă.

În obsesiile sale de putere zbanghie, actualul preşedinte a îngropat orice amăgire de vindecare a naţiei, i-a tăiat furtunul de alimentare cu oxigenul reanimării de sine. S-a jeluit mereu ca o ţaţă violată în closet, dar pe din dos a dănţuit cu propriul siluitor. În neîncetatele şi indigestele sale brânciuri cu ceilalţi, cu nevasalii tăricenizaţi, statul a slăbit dramatic. Acelaşi efect devastator îl au şi vendetele mironice, hrebenciucice, năstasiene, iliesciene şi câte ori mai fi ele, purtate prin gangurile politicii băştinaşe. Ca şi campaniile deşănţate, la grămadă, pornite contra magistraţilor, a poliţiştilor şi-a medicilor, nimic altceva decât parşive supape create pentru calicimea sărăcită şi minţită planificat. Iar debilitatea unui stat, urât de moarte până deunăzi, nu putea să scape bestiilor programate să fure şi să ucidă. Păi, ce teamă să le mai inspire ăstora un stat reprezentat de alde Udrea şi Vanghelie ori de neajutoratul Boc? Căţăraţi pe scheletul bietului stat încumetrit cu interlopii, urmaşii „hoţilor vestiţi şi-ai tâlharilor celebri" au ieşit din ghetourile netrebnice cu o poftă pantagruelică de a sodomi. Când nu le-a mai ajuns hotarul natal, au dat iama în cele patru zări, unde au terorizat şi înspăimântat prin crimă. Criza economică i-a întors hămesiţi acasă şi, cum de la stat se ciordeşte din ce în ce mai anevoios (deh, e nevoie de hotărâri guvernamentale şi nu-i la îndemâna oricui!), nemernicii tâlhăresc la drumul mare. Asemenea haiducilor de odinioară, cultul toxic, nu singurul, desigur, al formării complicatei naţiuni române! În loc să-l azvârle în temniţă pe prădător, românul l-a eroizat, transformându-l în model şi cântându-l cu alean neostoit în doine şi poeme tâmpite. Cu o întârziere de vreo cincisprezece ani, România intră în zodia crimei deschise şi mă tem că turismul ecumenic pritocit de eminenta blondă a guvernării târâşe s-a năruit. Cine să poposească pe meleagurile bântuite nu numai de înfricoşătorul Dracula, ci şi de temuţii gorbunovi şi ciorogârleni?

Democraţia instaurată prin minciuna şi linşajul prezidenţial din blestemata iarnă a anului 1989 e un eşec răsunător al politicienilor

măsluitori de legi şi ordonanţe de urgenţă sau transmiţători de mesaje către norod. Sau al celor care împing din judeţe înspre capitală bani negri şi reţete infracţionale de succes, dimpreună cu aleşii reţelelor falimentului naţional. Cărora nu li se cere mult, numai loialitate nehotărmurită faţă de augusta persoană a premierului... Iar în ăst timp dement, stăpânul României hălăduieşte prin Har-Cov cu sperietoarea „epurării etnice" în gură. Insul e în campanie electorală şi, de la înălţimea prezidenţială a snow-mobilului, a slobozit un mesaj de învrăjbire a supuşilor din ţinutul udemeriştilor şovini. În costum de schior, tatăl Elenei preaîncercata de ameninţarea vampirului Hrebe şi-a rostit grav discursul. La sfârşit, Înaltvorbitorul şi-a îndesat fesul-cagulă pe ţeasta pleşuvă şi s-a topit în imensitatea albă a istoriei. Că doar v-am spus, cagula e şi stemă, şi simbol naţional, şi blazon al casei prezidenţial-băsesciene. La aşa blazon, aşa şef de stat!

20 februarie 2009

Caterinca care este

Ce paradox, gargaragiul cu accent ferentarian, devenit felcer general peste o Capitală subminată vanghelic, e acuzat de foştii săi consilieri pentru „lipsă de comunicare"! Am trăit s-o văd şi pe-asta, Dumnezeule mare! „Am plecat din cauza lipsei totale de comunicare dintre noi şi primar", a glăsuit, îmbufnată şi dezamăgită, demisionara Rosemari Olănescu. Din cei „şapte magnifici" veniţi să-i ţină spatele primarului Oprescu, doi s-au cărăbănit, exasperaţi de muţenia şefului. Cică „în ultima vreme, el s-a înconjurat de un grup restrâns de oameni de bine şi trăieşte ca într-un turn de fildeş, de unde nu-şi dă seama ce se întâmplă în realitate". Cu ştiuta-i caterincă, domnul Oprescu le-a urat succes vechilor tovarăşi de idealuri şi crezuri independente şi i-a pupat pe bască.

Vasăzică, ubicuul Sorin, adeptul băsescian al traiului în bine, s-a înconjurat de oameni de bine în viaţa-i de ivoriu. Doctorul histrion e acum un sărman autist, care, după o gestaţie de nouă luni, n-a zămislit decât un cârnat lung cât ridicolul recordului planetar al caraghiosului personaj. Fraierimea chiar a luat în serios vorbele argotice ale medicului care se visează preşedinte. De parcă nu ne-ar ajunge experienţa mahalagiului Băsescu – chipul marinăresc al oprescului de asfalt şi halat! „Numai lucruri de imăgine", acuză consiliera înşelată în aşteptările edilice de urmaşul *crinilor lişi* şi-al

viorelilor halaici. Bucureşteanul n-are vână teutonică şi d-aia e amorezat de caterincă, de mititei şi ciorba de burtă. De berea la ţap şi de doctorii deghizaţi în primari. Drept recunoştinţă, miticii au primit ditamai tortul de la idilicul lor edil, de i-a aflat întreg mapamondul, şi-o să-i lovească pântecăraia taman în criză. În curând, şoselele zburătoare vor tăia cerul hidrocarburic al Bucureştilor, iar morţii vor comunica între ei printr-un circuit televistic închis. Închis înlăuntrul cimitirului, desigur, însă acces la porţia de eter vor avea doar răposaţii plătitori de abonament. Ceilalţi sunt obligaţi pe mai departe la fantomatica transhumanţă noptatică, interzisă deunăzi de acquis-ul comunitar şi condamnată ferm în rapoartele de ţară ale eurostăpânilor.

Slăbiciunea declarată a superbei Ramona de Roma a încremenit în proiectele fantasmagorice şi-n „tromboanele" aducătoare de voturi şi iluzii. Prizonier al şmecheriei dâmboviţene, pe care a lustruit-o cu bisturiul populismului de bodegă, părăsitul primar general nu-şi reproşează nimic. Oamenii se mai şi despart, dragoste cu anasâna e un fel de viol. De aceea nu suferă şi nu se hăcuieşte introspectiv, în turnul de fildeş realitatea nu-l atinge. Vremea când era silit să demaşte şi să condamne „scheleţii" din dulap a trecut, e o amintire de mişto postelectoral. Trebuia să se prefacă şucărit atunci, să împlinească aşteptările prostimii, şi aproape că i-a păcălit pe zăbrăuţeni şi giuleşteni. Fiindcă, se ştie, impostura e greu de depistat, mai ales dacă umblă cu stetoscopul la gât şi se dă mare că nu-i e frică de nimeni.

*

Ceva mai la vale, în cartierele peste care se visa legiuitor Gigi Stenogramă (văru' lu' Giovanni Flegmă, zis şi Stropitoare), Marean Garantul „a simţit aşa, prin telepatie" că Geoană va fi candidatul pesediştilor la Preşedinţia României. De la Dăbuleni la Cotroceni nu-i decât un pas mic pentru PSD, dar uriaş pentru „prostănac". Şi tot şugubeaţa telepatie, cu care oacheşul primar de sector pare să

aibă contract de comodat, i-a şoptit „telepatizatului" că în primăvară va fi ales vicepreşedinte de partid. Paranormalul „care este" va garanta atunci şi formaţiunea sedusă recent de zâmbetul sardonic al cotroceneanului, şi ţara abandonată de grimasa şoşonară a emanatului septuagenar, preocupat să-şi clarifice relaţia extraconjugală cu Coana Revoluţie. România riscă să se confunde astfel cu pitorescul Ferentari, iar „limba almanahă" va fi obligatorie. Alfabetizarea vanghelică e tot ce ne lipsea în plin avânt globalizator...

Epilogul acestor întâmplări? Păi, ce altceva decât sinceritatea unui organizator de spectacole, în rostirea căruia se strânge întreaga noastră fiinţă naţională. O fiinţă roasă de beteşugul neseriozităţii, căci, se confesează neaoşul personaj, „dânsul[1] fiind un om serios, eu sunt obligat să fiu şi mai serios, deşi asta e mai complicat..." Aţi prins şpilul, nu? Nici măcar filosofii mintoşi ai naţiei n-au diagnosticat atât de precis şi de plastic boala acestui popor. Într-adevăr, e tare complicat să fii serios în România...

27 februarie 2009

[1] Tudor Gheorghe, adică (n.a.)

Incompatibilitatea românească

Când a scris că „aici, nimic nu este incompatibil", Mihail Sebastian habar n-avea că, peste ani, sceptrul domnesc va fi simbolul tovărăşesc al unui preşedinte comunist. Şi nici că „odiosul" capitalism de tranziţie românească va fi pus în operă de chiar contestatarii roşii, scoborâţi din osul proletar al lui Ştefan Gheorghiu. Cât despre împreunarea dintre pedelişti şi pesedişti în Parteneriatul ciolănesc, imaginaţia, altfel bogată, a scriitorului, mort prematur, păleşte. Istoria noastră recentă, ca şi cea îndepărtată, este plină de asemenea „incompatibilităţi", semn că „la Porţile Orientului totul e posibil". Această simultaneitate contra naturii sau a bunului-simţ este matricea în care ne-a turnat, mereu provizoriu, istoria cea schimbătoare a regiunii. Lipsa de durabilitate a regulilor şi diversitatea samavolnicească a cotropitorului ne-au modelat la repezeală, fără să ne finiseze normele de viaţă colectivă ori individuală. Obligaţi să rezistăm oricum, ni l-am făcut frate pe dracu' în încercarea de a trece puntea. Şi, se ştie, punţile n-au fost puţine, iar câteodată împielitatul ne-a aruncat în învolburarea apelor tulburi sau ne-a dus în direcţii greşite. „Frăţia" asta ne-a costat destul, căci ne-am ales cu apucături nu tocmai cuşere şi am uitat să mai căutăm nuanţele, distincţiile între lucruri. Am ignorat tâmp că dracul lucrează cu realităţi alterate, falsificate şi confuze, cu nelimpezimi. Păi, incompatibil era să nu ne

tocmim domnitorii la Sublima Poartă, cu tributuri grele şi ruşinoase de femei, copii şi trădători. Incompatibil era să nu-l lăsăm de izbelişte pe aliatul de început în războielele mondiale. Incompatibil era să nu-l cântăm vasaliceşte pe invadatorul mahmur şi nespălat de la Răsărit, către care mai şi făceam mătănii şi danii în grâne, petrol şi cloţe de aur. Incompatibil era şi să nu le permitem veneticilor de aiurea să se declare instituţii de stat român şi să ne vândă la bucată. Incompatibil era, de asemenea, să nu ne ucidem guvernanţii şi să-i dosim în gropile comune ale nedemnităţii naţionale. Incompatibil era şi să nu-i întemniţăm pe intelectualii naţiei la canal sau la Gherla ori să-i forţăm să devină lichele pe arginţii compromiţători ai stăpânirii. Incompatibil era să nu-l întoarcem din periplul pascal pe abia întorsul rege al umilinţei surghiunului dictat în rafalele mitralierelor de import. Incompatibil era să nu le permitem călăilor să ţină slujbe de pomenire a propriilor victime. Incompatibil era să nu-i păsuim în amvonul ortodox al credinţei pe trimişii Satanei, împărtăşiţi la ofiţerii soboarelor serviciilor secrete. Incompatibilă a fost şi tăcerea în clipele de restrişte, de abuz statal şi instituţional, îndurarea laşă a conspiraţiei ticăloşilor aciuaţi pe aici de secole. Incompatibilă e şi acum înclinaţia noastră subalternă de executare mecanică şi dezonorantă a ucazurilor iscălite de cancelarii Europei părelnic unite.

Dar ce e compatibil în Republica Incompatibilă Română? Preşedintele ţării îşi trage flota, dispărută bermudic, pe marea suspendată a justiţiei, predecesorul său, convertit la globalizare, rătăceşte prin oceanul prescripţiei răspunderii penale pentru răzmeriţa lămpaşelor mironcozmice, un fost premier e caz de studiu penal în rapoartele de integrare târâş-grăpiş, altul e înconjurat de şerpii veninoşi scoşi, de mirosul octanic, din insula recent dezrusificată. Câţiva miniştri sunt tocaţi ca spioni şi amestecaţi în caltaboşii corupţiei de neam, iar destui demnitari au, nu mape profesionale, ci caziere judiciare. Politicienii trec de la un partid la altul cu firescul „vestalelor" reciclate de tiriştii pofticioşi ai centurilor de promiscuitate, plaftormele

formațiunilor de stânga sunt scrise cu „mâna dreaptă“ și viceversa, „boborul“ votează pe șoșoni și sticle de basamac, amorțiți de prezentul troglodit, produsul brut al occidentalilor, înstrăinați de muncile de jos, este umflat de „căpșunarii“ estici, în timp ce odraslele lor, abandonate în cătunele mioritice, traversează deșertul deposedării de sine, măcinați de dorul părinților emigrați... Chiar așa, ce e compatibil în vatra asta de suferință și blestem, de nepăsare și neseriozitate, de neterminare cronicizată? Poate doar incompatibilitatea perenă...

06 martie 2009

Ceata lu' Pleaşcă

Conu' Alecu trebuie să se fi răsucit aprig în colţul lui de eternitate, auzindu-şi odrasla mai săptămâna trecută. După ce şi-a înfăşurat cu organul vorbirii totemul cotrocenist, junele Theodor a rostit ceea ce ştia lumea întreagă despre ceata strânsă în grădina din Deal. O ceată de pleşcari, care îi datorează totul unui singur ins, revelat ca un „noroc care a căzut peste noi". „Eroul dreptei" i-a mânat la putere pe toţi aceşti euroînchipuiţi, al căror merit de căpătâi este mituirea, cu limba unsuroasă, a „omului care înfruntă sistemul". Căpătuirea lor s-a făcut în obiceiul locului „adă şi na" –, coloana infinită a compromisului românesc. Întâi, darul pus în poala stăpânului şi, apoi, recompensa. Iar *paleologii* şi *patapievicii, ungurenii* şi *voineştii* au umplut brăcinarul băsescian cu omagii şi osanale ce l-ar fi stânjenit chiar şi pe Caligula. „Succesul nostru este datorat în mare măsură unei persoane", a mărturisit senin imberbul Culturii, ca purtător de cuvânt al găştii gătite cu papionul înfumurării. Iar succesul înseamnă, înainte de orice, posturi publice, plătite cu generozitate, şi felurite privilegii. Căci, întrupatul „bonapartismului à la roumain" le-a zis „na!" tuturor lingăilor grămădiţi să-i pupe dosul şi i-a băgat spornic în schema de funcţii bugetare. I-a transformat în bugetivori cu pretenţii comice, ba cu un post de parlamentar, ba de consilier prezidenţial, ba de ambasador, ba de ministru, ba de

director... Din şleahta pehlivanilor cărați de circul Marelui Conducător n-a scăpat nimeni nerostuit de stat. „Este o pleaşcă ce nu se mai întoarce aşa uşor", a cugetat uşuratic caraghiosul Theo, conştient că nimic nu l-ar fi recomandat în cogeamitea demnitatea. Nici măcar filiația-i onorabilă!

Pleşcar, dar altfel, e şi premierul Boc, care vede în actualul preşedinte „partenerul ideal" pentru un şef de cabinet. Că doar nu altcuiva îi datorează fulminanta ascensiune politică! Mic la stat, primul nostru ministru, e mic şi-n trebile dinlăuntrul guvernului, unde şi-a adus şi şoferul, şi nepoata, şi... varza de la Cluj, ca să îmbunătățească meniul de țară scoasă la mezat. Dezbaterile pe marginea ultimelor implanturi napocitane au ignorat tocmai esența întâmplării, şi anume onestitatea succesorului tăriceanului nerecunoscător. Fiu de țărani ardeleni, crescut cu frică de Dumnezeu şi mai aproape de cer decât orăşenii însosuiți în viciile de mahala râncedă, domnul Boc e suspicios şi prudent din cale-afară şi nu uită niciodată mâna întinsă. E un om funciar bun, plecat de jos şi ajuns undeva mai presus de propriile năzuințe. Un executant umil şi loial pentru binefăcătorul său diabolic şi lipsit de orice scrupule. Un accesoriu cumsecade al toanelor preşedințiale şi atât, un soldat credincios aruncat în bătaia puştilor mulțimii flămânde. Un kamikaze „ajutat" să-şi săvârşească mioriticul harakiri la întâiul semn de nemulțumire venit dinspre Cotroceni. Şeful executivului este reprezentantul ultimei generații de copii porniți din satul mitic al României anistorice, şi amănuntul acesta îl aşază altcumva în ceata lu' Pleaşcă. Îl scuză, orişicât, şi-l fereşte de dispreț, deşi, mă tem, istoria nu va fi la fel de îngăduitoare.

Dincolo de pleşcarii vizibili sunt armatele de slugoi cu vertebrele măcinate de preazilnica existență în echer. Plecăciunea asumată de bunăvoie le-a devenit C.V., e fişă de post, dar statutul lor subaltern l-au transmis, ce năpastă!, şi țării. Iedera e blazonul funcționărimii neaoşe, obişnuită să se înalțe prin târâre, vorba lui

Blaga, poetul. La fiecare schimbare de regim, o ceată este înlocuită cu alta, ca nu cumva sămânța de pleşcar să se piardă în văgăuna timpului. Şi atunci, cum să nu se întrebe marțafoii, cu îndreptățită spaimă: „Când n-o mai fi el, ce ne facem?" „El", aici, e Pleaşcă, Jupânul Suprem al nației de învârtiți perisabili, impotenți.

Cândva, la 5 ianuarie 1859, cu ocazia înscăunării colonelului Alexandru Ioan Cuza, deputatul Mihail Kogălniceanu îi ura, printre altele, noului Domnitor să împace „patimile şi urile dintre noi" şi să reintroducă „în mijlocul nostru strămoşeasca frăție. Fii simplu, Măria ta, fii bun, fii Domn cetățean; urechea ta să fie pururea deschisă la adevăr şi închisă la minciună şi linguşire". Acum, nimeni nu cutează să-i şoptească vocabulele cu pricina distinsului Pleaşcă, suzeranul pleş al chilipirgiilor şi linguşitorilor *paleologi,* al poporului de pleşcari vecinici.

13 martie 2009

P.S: Gabriel Liiceanu notează în *Întâlnire cu un necunoscut* că „Mi-aduc aminte de P, cu câteva luni înainte de a muri, cum luase la rând la telefon mărimile zilei, pentru a cerşi un post de ambasador sau consilier pentru fiu-său. Iar acesta îi şoptea în telefon: «Întreabă-l dacă nu s-ar putea şi-un post la...»" Minister, nu? Dacă se poate Ministrul Culturii. Nu ştiu de ce, dar cred că P este chiar răposatul domn Paleologu senior. Aici, în rândurile astea apărute post factum, găsiți pe de-a-ntregul sorgintea pleşcarilor paleologizați.

Holopoet de Dâmbovița

În lumea lui Swift, Holopoet este mai marele *dounossinilor,* al „oamenilor care nu fac nimic", adică (de la englezescul *do nothing).* Iar poporul acesta, săltat la perfecțiune datorită științei înalte, se lăsase în puterea unui singur om. A lui Holopoet, „acela care face totul" (expresie împrumutată din limba elenă), ca singură autoritate politică, economică și artistică. *Dounossinii* vegetau în clinici imense, înnodați la calculatoarele tocmite să le stabilească zilnic nevoile. Pentru livrarea produselor trebuincioase traiului, Holopoet apăsa pe un buton miraculos, și roboții treceau pe rând pe la fiecare *dounossin.* Când nu se împreunau carnal, *dounossinii* se uitau la televizoarele în culori, cu imagine tridimensională. În studioul de televiziune lucraseră câțiva scriitori, plătiți să realizeze programe de îndobitocire ideologică, însă, de la o vreme, Holopoet îi înlocuise cu un calculator-inventator. Minunația tehnică abia descoperită avea darul de a păstra în memorie toate operele din vechime, pe care le combina la nesfârșit în variante proaspete, spre deliciul supușilor amorțiți. Cam așa arăta insula lui Holopoet, în imaginația scânteietoare a pamfletarului englez.

Nu cred că fostul președinte al României, Nicolae Ceaușescu, l-a citit vreodată pe Swift. Asta nu l-a împiedicat defel să se considere un Holopoet multilateral dezvoltat într-o țară de *dounossini*

fricoşi şi laşi. Deşi în nuvelă oamenii erau deserviţi de roboţi, în *Doussinia* „celui mai iubit fiu al poporului" oamenii prinseseră apucături de roboţi. De la medicamente la lenjerie, de la hrană la spectacole, de la demografie la pornografie, totul era planificat de Holopoet-ul scorniceştean. Până şi emisiunile de radio şi televiziune sau articolele de presă scrisă se întrupau din genialitatea aceluiaşi personaj providenţial. Părintele lui Gulliver şi-a terminat ficţiunea lăsând nerezolvată problema *Delfinului,* a urmaşului atoatestăpânitorului erou. Nici liderul român nu s-a preocupat de succesor şi s-a văzut ce-a ieşit din lupta roşie pentru sceptrul prezidenţial.

Acum, după douăzeci de ani, domnul Băsescu (alt repetent în ale lecturii) se închipuie şi el un Holopoet de tip nou, de esenţă, chipurile, democrată. Ca să ajungă aici, insul s-a gudurat umil pe lângă şefi, a înjurat maidanez şi a uneltit în stânga şi-n dreapta, exersându-şi vocaţia de stricător. Şi a mai făcut ceva, şi-a ascultat ilegal adversarii politici şi i-a târât prin tribunalele penale întru îmbunătăţirea coeficientului de ţară. Cel puţin nu altfel grăit-a imprudentul Claudiu Săftoiu, cândva proptit de chiar idolul său, pârâtul Traian, mai-mare peste un important serviciu secret. De la începutul anului s-a dat dezlegare la orice interceptare şi, în curând, la naştere, fiecărui biped i se va sădi în efemeritatea trupească un cip sofisticat şi gata cu intimitatea şi libertatea! Dar, vorba lui Petre Pandrea, „Cu insanităţi legale se creează opresiuni psihice inadmisibile şi circul infernal al răfuielilor nu se mai termină niciodată în Valahia puturoasă". Românul îşi va satisface astfel pornirea strămoşească de a trage cu urechea, de a-şi pândi vecinul prin ulucile din gard ori prin gaura cheii. Cum preşedintele e român get-beget, atavismul indiscreţiei deşănţate îl atrage fatal şi d-aia se va deda şi mai dihai „lingerii" notelor venite dinspre cooperativa Ochiul şi Timpanul. Holopoet-ul cotrocenist, devenit căpetenia de temut a „haitei de lupi carpatini", şi-a strâns la curte ciracii cu patalama *avramescă,* iar televiziunile îi cântă în strună, *năşite* de fel de fel de saltimbanci. Osanalele nu

contenesc, zeloase şi unsuroase, de parcă Epoca de aur ar fi o simplă plăsmuire. Memoria *dounossinilor* e scurtă, şi liota *patapievicilor* de cult falic tocmai pe infirmitatea asta seculară îşi ridică omagiile băloase. „Cel care face totul" e şi premier, şi judecător suprem, şi parlamentar-şef, şi pedelist fruntaş, şi pesedist cu învoire de la Mirciulică, şi soţ, şi amant, şi înger, şi demon! Toţi ceilalţi „nu fac nimic", aşteaptă doar ordinele şi ordonanţele. Ori rezoluţiile şi rechizitoriile, sau mandatele. Mandatele de miniştri, de parlamentari, de arestare, căci Holopoet ştie tot, vede tot, spionează tot, rezolvă tot, trăiască Holopoet! Norodul îl priveşte cu pupilele dilatate şi umede, adulmecându-l catifelat, îmboldit de vătafii de judeţ adunaţi în „Parteneriatul" obrazului gros. Republica Traian-Doussinică răsuflă greu, a criză, nepăsătoare la „calculatorul-inventator" mânuit, după bunu-i plac, de Holopoet-ul din Deal. Problema *Delfinului* n-o preocupă deloc, năzuinţele nu i-au fost programate într-atât de departe. E prea buimacă de prezentul călărit de alt Holopoet, predestinat să salveze naţia, ca să-şi tocmească un viitor acătării.

20 martie 2009

Crin prezidențial

Demult, pe vremea când puricii se înşeuau la atelajele agriculturii multilateral dezvoltate, iar greierii erau fruntaşi în întrecerea socialistă a muncii, studenții români stăteau în complexuri studenţeşti, căci campusurile aveau, pe atunci, conotație capitalist-imperialistă. Şi-acolo, în îngrămădirile de cămine conectate la reşourile electrice, ei chiar trăiau academic, deşi, adesea, liniştea controlată a nopții era spartă de sloganuri revoluționare, de genul: „M...e la milițieni (sau la activişti)!" Ei bine, într-un astfel de spațiu l-am cunoscut, de la depărtare, pe Crin Antonescu. Eu la Drept, el la Istorie, şi amândoi locatari vremelnici ai căminului D din Grozăveşti. O siluetă fragilă, aceleaşi plete rebele şi albastrul spălăcit al privirii uşor lichide, melancolice. Ne intersectam aproape zilnic pe aleile părculețului cosmopolit ori în cantină, împingând tava cu porțiile atent planificate ale epocii. Şi nici măcar nu ne-am salutat vreodată. Rareori l-am zărit singur, şi mai tot timpul discuta în grupul ce-l includea, asemenea peripateticienilor antici, semn că plimbările acelea vorbite îi pregăteau cariera de mai târziu. (Alt coleg de complex, Marius Oprea, arar umbla însoțit, trupul său povârnit apărea mereu în solitudinea trist-apăsătoare.)

Peste ani, revăzându-l pe fostul meu grozăveştean în vecinătatea liberalilor, n-am tresărit deloc. Mi s-a părut firească această

opțiune politică, fiindcă aerul oarecum libertarian din studenție îl făcea nepotrivit șoșonarilor pesediști, îl separa iremediabil de oastea amorfă a domnului Iliescu. În ciuda amintirilor de odinioară, comune doar prin coincidența spațio-temporală, tânărul „brătian" nu m-a cucerit prin evoluția publică. Aparițiile sale mediatice, din ce în ce mai dese, nu m-au convins în vreun fel să-l iau în serios. Dimpotrivă, ele îmi întăreau vechea impresie, de om căzut în păcatul pălăvrăgelii. Nu mi-l puteam imagina defel într-o funcție de execuție, în rolul „constructorului", al insului capabil să coboare, dintr-o comodă lume a ideilor abstracte, în mahalaua abrutizării definitive. Departe de a-mi inspira încredere în capacitatea-i de transformare a societății postdecembriste românești, i-am admirat talentul oratoric. Harul de a ține discursuri necitite și de a transmite onestitate și sinceritate. Dar și încăpățânarea de a nu se mânji în neaoșele matrapazlâcuri, în compromisurile scandaloase. Un parlamentar desăvârșit, în dimensiunea discursivă, și atât, nimic altceva, mi-am zis mereu, de la distanța, subiectivă totuși, care nu s-a micșorat niciodată între noi. O relicvă a parlamentarismului interbelic rătăcită în Românica maneliștilor și-a interlopilor politici!

Congresul din urmă al PNL, care l-a adus în fotoliul de președinte pe gracilul Crin, a răsturnat una din multele mele prejudecăți. Îmi pierdusem speranța că intelectualii de-o anumită factură sunt în stare să acceadă la conducerea formațiunilor politice din „bordelul" ăsta cotropit de spiritul „codoașei bătrâne" de la Cotroceni, întruchipate de un Traian Băsescu „din ce în ce mai obosit și mai mincinos". Dincolo de patetismul deja obișnuit al cuvântării proaspătului uns, rămân nu caracterizările plastice făcute principalilor adversari Emil Boc („un utecist tinerel") și Mircea Geoană („un produs clasic de laborator", „un domn curățel, care știe limbi străine, dar n-are nici o convingere"), ci eleganța întregii reuniuni. Într-o Românie înverșunată și isterică, liberalii au reabilitat democrația, dialogul cordial și normalitatea lină a schimbării. O lecție de civilitate politică

pe care nu o mai aşteptam, cu laude reciproce, de o parte Tăriceanu, de alta Antonescu, iar peste toţi statura tolerantă, seniorială, a nonagenarului Ionescu-Quintus. Ce păcat că nu avem mai mulţi „bătrâni" înţelepţi în treburile obşteşti! De asemenea, pilda antonesciană a loialităţii şi recunoştinţei, deocamdată individuală!, prin invocarea lui Patriciu şi Cataramă, nume de care se feresc atâţia, este o dovadă de caracter. În atmosfera de urbanism, de sănătate liberală, am întrezărit un viitor preşedinte de ţară şi, zău, că parcă-mi vine să ies din greva electorală declarată în ultimul deceniu! „Cum îşi va rezolva însă proaspătul şef de partid raporturile cu *fenechiii, ruşanii* şi *moiseştii* din subordine sau cu activiştii uzaţi, aidoma Noricăi Nicolai şi Radu Stroe?", mă întreb cu pesimism. Oricât va reuşi să pătrundă în mediile semianalfabete, în electoratul amorezat tâmp de grobianismul băsescian? „Romanticul" Crin Antonescu nu e „Obama fără prompter", ci amăgirea că politica înseamnă şi altceva decât mârlănie şi şarlatanie, agramatism şi tupeu. Dacă apariţiile sale vor căpăta şi nitică virilitate, niscaiva substanţă pragmatică şi oleacă de maturitate politică, Crin Antonescu e alternativa europeană la nocivul Băsescu. O campanie de imagine inteligentă, păstrarea modestiei funciare şi izgonirea lingăilor de profesie îl vor apropia de Palatul din Deal, aşa încât, din toamnă, pe pajiştea prezidenţială se vor cultiva *crini,* şi nu trandafiri, vorba nepotrivitului Geoană.

27 martie 2009

Criza şi fiul risipitor

„Libertatea fiului plecat de lângă tatăl manifestată prin cheltuirea averii acestuia în dezmierdări, în desfrâu, devine libertatea de a risipi, nu de a aduna, de a înmulți darurile", şi-a rostit, deunăzi, cuvântul de învățătură Patriarhul Daniel. Pilda fiului risipitor e, în viziunea Întâistătătorului, chiar explicația actualei crize economice, şi, se pare, Biblia a găsit o deslușire la îndemâna oricui. Degeaba glosează economiştii planetari pe marginea crizei, teoriile lor sunt greu de înțeles de profanii mecanismelor pieței libere. Şi unde ştiința nu pătrunde, ajunge Biserica prin pilde şi versete, prin pastorale cernite peste enoriaşii nedumeriți. Criza e văzută şi prin „lentilă" filozofică, politică, artistică, juridică şi istorică, mărită ori micşorată, oricum deformată, în funcție de interesul cercetătorului aplecat sau de ocazie. Dincolo de legenda țesută în jurul ei, se ascunde, probabil, o strategie banală, pritocită într-un laborator de experimente mondiale. Ca şi altădată, câteva minți pervertite se joacă de-a Dumnezeu, într-o lume din care a fost izgonit tocmai... Dumnezeu.

Eu cred că, de fapt, criza de acum e doar amânarea celei din urmă cu douăzeci de ani. Atunci, criza politică a Estului sovietizat, o criză provocată şi atent programată în aceleaşi laboratoare de aiurea, s-a substituit crizei economice a Occidentului. Deficitul de acolo a devenit uşor-uşor deficitul nostru, al celor scăpați, cu traume

nevindecate încă, din sanatoriul roşu. În anii ce s-au succedat prăbuşirii comunismului, ţările-pacient şi-au vândut capitaliştilor de afară totul. Negocierea n-a mai încăput în politica de forţă impusă bolnavilor, cărora li s-a cultivat parşiv sentimentul de vinovăţie. Firesc, „tratamentul" a prins din plin, iar betegii fostului lagăr socialist s-au simţit din ce în ce mai rău şi mai vinovaţi de relele universale. Când ţi se spune neîncetat că eşti urât şi bolnav, sfârşeşti în balamucul subsidiarităţilor felurite. La presiuni externe ne-am condamnat şi trecutul recent, în atmosfera de ospiciu a Parlamentului, cu înjurături patriotarde şi aplauze cu papion. Balamucul fusese deja instituţionalizat prin abandonarea treptată a demnităţii şi independenţei naţionale, odată cu pătrunderea masivă a creditului internaţional pe plaiurile dezceauşescizate. Creditul oligarhilor planetari a înlocuit armata de ocupaţie a Răsăritului, iar dobânda impusă nouă s-a transformat în profitul lor. Criza pare a fi azi a tuturor, deşi în faliment au intrat îndeosebi statele membre cândva ale Tratatului de la Varşovia. Se închid nu numai fabrici şi uzine, ci şi ţări, în lipsă de cumpărători. Mai mult, insolvabilitatea ce le-a cotropit necruţător, dictată de FMI ori BEI, le va azvârli implacabil în închisoarea datornicilor. Iar, acolo, comisarii euroatlantici vor monitoriza intransigent ţările întemniţate, prefăcute în cobaii de ocazie ai noii ordini mondiale. Dar creditele, se ştie, vasalizează, nu salvează, îngrădesc suveranitatea şi-o exclud din limbajul diplomatic al, chipurile, politicii corecte. Împrumuturile sunt exagerat de scumpe prin condiţionările impuse fără scrupule de rechinii marii finanţe transnaţionale.

Statul acaparează totul, libertatea individului e controlată mai abitir ca-n totalitarismul ricanat de apostolii europenismului modern. Individul şi-a pierdut statutul de instituţie, înglodat de datoriile publice mereu în creştere. Bancherii, politicienii şi agenţii serviciilor secrete sunt stăpânii statului ce se prefigurează în mâlul crizei economico-financiare. Nici instituţia omului de afaceri nu e scutită de emoţii, căci supravieţuirea sa va fi posibilă, emit un pronostic, doar

într-un parteneriat cu statul. Inițiativa privată nu mai este de conceput, în viitoarea geografie socio-economică, decât alături de inițiativa statului. Habar n-am dacă recesiunea pe care o traversăm îl va reapropia pe om de Dumnezeu, așa cum propovăduiesc părinții ortodocși ai nației, însă conceptele despre stat și regimuri politice se vor defini altcumva. Omenirea va ieși schimbată din criză, nici bună, nici rea, ci altfel, ca la finalul oricărei revoluții. Numai fiul risipitor va rămâne la fel de nechibzuit.

03 aprilie 2009

Opriți lapidarea Justiției!

Revoluția moldovenilor de dincolo de Prut a picat la țanc, salvând ultimele fărâme de credibilitate ale presei de dincoace de râul despărțitor de neamuri. Nici chiar cutremurul din Italia, cu sutele de morți nevinovați, n-a putut să ia fața zecilor de *becali* înmulțiți zoios de când cu încătușarea mucenicului Gigi. Prozelitismul trufașului latifundiar a prăsit tot felul de ipochimeni decerebrați, într-o Românie părăsită de bun-simț. Pe nesimțite, un ins isteț, dar neinstruit a prins șmecheria tranziției și a cumpărat, cu banii jos, aproape orice: pământuri, autorități, oameni, emisiuni, pagini de ziar, fotbaliști, popi, partide... Cu fiecare zi, Don Jiji devenea mereu mai delirant și mai sfidător, umflat cu sârg de servitorii televiziunilor băștinașe. Curând, vărul lui Giovanni era declarat fruntaș între afaceriști, fruntaș între politicieni, fruntaș între semenii spărgători de semințe, fruntaș între patronii de cluburi! În urmă cu doi ani, pe vremea smintelii becaliote, la Ateneul Român se decernau premiile Zece pentru România. Fratele de cruce al *calderonului* madrilen țopăia de nerăbdare să-și primească diploma de ăl mai iubit român. Trecând prin fața mea, o tânără l-a apucat de mână și, îmbujorată de fâstâceala propriului curaj, i-a șoptit gâfâit: „Vă admir, domnule Becali!" Adulatoarea de ocazie a fost apostrofată, rușinat și încurcat, de tatăl său, un venerabil medic, premiat și el. „Doar știi că-l admir!

Şi toţi îl lăudaţi că face case şi sponsorizări, nu vă mai prefaceţi că-l detestaţi!" i-a răspuns fiica aflată în exerciţiu de admiraţie publică şi sinceră. Căci, ce nu reuşea guvernul izbutea haiducul miliardar, oblojind rănile sinistraţilor, umplând buzunarele cerşetorilor, ctitorind biserici sau achitând facturile ferentarienilor. Iar lumea l-a îndrăgit, ameţită ca-ntotdeauna de tumbele măscăricilor, îndeosebi a celor largi la pungă. Creştin cu frica de Dumnezeu, cu care se lăuda că stă la taifas privat, „binefăcătorul din Pipera" şi-a tocmit ditamai ceata de haidamaci să-l apere de diavolii destabilizatori. Aşa s-a înfiripat „curtea bizantină" din Kisseleff nr. 1, înlăuntrul unui stat anemic şi pulverizat. Că ne place ori nu, George Becali este nu numai produsul emblematic al României postdecembriste, ci şi visul de succes al oricărui românaş ameninţat de coşmarul căpşunăritului pe meleagurile străine. Şi pilda autodistrugerii sub păcatul trufiei.

Iată de ce ridicarea „milostivului Gigi" din prispa piperană, sub privirile tulburate şi tulburătoare ale vârstnicei mame şi ale inocentelor copile, a emoţionat peste măsură. Naţia de gură-cască s-a pus pe pariuri, răscrăcărată în faţa micilor ecrane, s-a revoltat suburban ori a plescăit de satisfacţie. Moderatorii şi purtătorii de microfoane televistice şi-au îmbrăcat robe de avocaţi şi au sărit obscen şi periculos de partea întemniţatului, semn al „justiţiarismului" românesc. S-au improvizat analize morfologice şi sintactice, juridice şi literare, ale sentinţei de arestare, psihologii şi psihiatrii au cercetat şi ei în direct profilul moral şi profesional al magistraţilor „răufăcători". Politicienii şi-au dat cu presupusul, doct şi demagogic, au însăilat scenarii antibăsesciene, iar chibiţii interlopi au scuipat pe obrazul Justiţiei. Au dezlegat-o la ochi şi au violat-o crunt în piaţa plebee, în isteria poporenilor care nu ratează nici o votare contra cost. Democraţia dâmboviţeană a învins, în sfârşit, România şi Justiţia! Pumnul, flegma şi bâta au înlocuit secera şi ciocanul, în uralele mulţimii întărâtate de simbriaşii gangurilor sordide. Asmuţirea

„omului gloată" împotriva magistraților e un act suicidar, într-o societate în care, oricum, legea e o simplă normă de recomandare. Presa și-a încălcat grav obligația informării corecte, desăvârșind terorismul civic declanșat de politicienii cu comision sulfuros, prin „cozile de topor" din mass-media. Atacurile recente ale președintelui Băsescu la adresa procurorilor și judecătorilor și-au găsit încununarea în mesajele penale trimise Justiției, prin viu grai sau prin e-mail, de sceleratii încă liberi. Cu beteșugurile ei, care sunt ale societății în ansamblu (nu trebuie să uităm asta!), Justiția română are nevoie, dacă nu de respect, măcar de o minimă încredere în puterea ei de a-și elimina disfuncționalitățile. Dar și de readucerea actului judiciar în sala de judecată, acolo unde solemnitatea, dreapta cumpănire și onestitatea judecătorului pot să refacă sau să mențină echilibrul social.

10 aprilie 2009

Murire şi fericire

„Îmi doresc să mor fericit", s-a confesat muzicianul Sting, înainte de a-şi delecta spectatorii români cu ultimele melodii transportate din alt ev. Dar nu grabnic, ci „cât mai târziu, fericit şi înconjurat de oamenii care să mă iubească", a adăugat menestrelul englez. Vasăzică, ar exista un timp al muririi, când desprinderea de viaţă e o fericire în zbor! Dar, tot zăbovind în treburile pământeşti, pustiul creşte împrejurul nostru, şi *siberii* sau *sahare* nesfârşite se intercalează între noi şi lume. Şi, la urma urmei, cum naiba să iubeşti decrepitudinea? Nu doar tu, decrepitul, ci şi martorii propriei tale descompuneri puţind a mortăciune! Fiindcă, vorba scriitoarei Simone de Beauvoir, „dacă trăieşti suficient de mult, vei vedea fiecare victorie transformată într-o înfrângere". Întârzierea exagerată în viaţă aduce a obscenitate, a lipsă de măsură. E un afront, o desconsiderare a armoniei universale, o infamie la adresa frumuseţii omeneşti. Dacă nu eşti iubit la tinereţe, în plină explozie trupească şi spirituală, la senectute iubirea e mai degrabă milă. Suntem toleraţi pentru că, zic ăi înţelepţi, „beleaua se ţine cu rândul", iar la rând stau toţi. Aşteptarea asta a bătrâneţii ne urâţeşte, ne acreşte, ne schilodeşte, ne şubrezeşte până ce devenim nişte triste epave. Epave eşuate pe promontorii mereu mai înguste înaintând spre „Marea Moartă".

Şi-apoi ce legătură are moartea cu fericirea? În miezul fericirii nu te gândeşti deloc la moarte, n-o iei în calcul, o ignori chiar. Pluteşti deasupra ta şi te închipui veşnic, te admiri necondiţionat că îţi aparţii. Fericirea îţi dă senzaţia nemuririi, a infinitului necasabil. Tocmai de aceea clipele de fericire sunt rare şi scurte, adesea neverosimile. Conştiinţa sinelui vremelnic e gardianul tocmit de Creator să nu ne slăbească din ochi şi să ne amintească cutremurător de efemeritatea călătoriei în afara negrei temniţe. Viaţa e numai un bilet de voie cu însoţitor prin cele lumeşti, nimic altceva. Cu temnicerul în cârcă, flirtăm cu nepieirea şi facem eforturi zadarnice să ne îmbunăm soarta. Unii scriu cărţi, alţii ridică biserici, câţiva urzesc războaie nimicitoare, iar cei mai mulţi se eternizează procreând. Disperarea, spaima de neant ne împinge la creaţie ori la distrugere, nu cine ştie ce alt fior lăuntric. Memoria muritorului are nevoie, în groapa uitării definitive, de amintirea luptei sale cu moartea. În închisoarea de sub pământuri, el îşi va găsi seninătatea doar în amăgirea necapitulării oricum, în memoria luptei cu implacabilul.

Bătrânii cunoscuţi în anii din urmă, cu puţine excepţii, nu au ajuns la calmul olimpian de care vorbesc delirant filozofii şi scriitorii diversionişti. Dimpotrivă, un soi de încrâncenare neîmpăcată, de deznădejde resemnată, le-a brăzdat chipul şi sufletul, i-a îndepărtat de luminişul propovăduit de puzderia de religii planetare. Privirea lor s-a tulburat într-atât încât perspectiva li s-a prăbuşit pe tăcute în negura abisală, şi nu în vreun limpeziş desfătător. Nemurirea e zâna copiilor şi sperietoarea vârstnicilor. Uneori, la capătul drumului, redevenim copii şi, cu minţile rătăcite, ne lăsăm purtaţi de părelnica zână. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor va fi împărăţia cu prinţi şi zâne!, sună complet cinismul biblic. Prin urmare, rugaţi-vă pentru pierderea minţilor, de vreţi să poposiţi în raiul de apoi! Altfel, cu luciditatea nefracturată, riscaţi să nimeriţi în ţinutul păzit de necuraţii gătiţi în fracuri de smoală.

Spre deosebire de Sting, eu nu-mi doresc să mor şi, zău, că n-am de gând să-mi stric fericirea pe moarte! Să vină la ceasul sortit, la ce să mă opun?, dar n-o să-i ofer ofranda mulţumirii interioare! Măcar libertatea nefericirii şi a ocărârii s-o am la final... Refuz, de asemenea, să fiu iubit pe năsălie, îmbălsămat şi mirosind a lumânări arse şi-a tămâie amestecată cu formol. Aşadar, nu întârziaţi în iubirea voastră, n-o amânaţi pentru mai târziu, iubiţi-vă acum, cât puteţi să primiţi, întreagă, afecţiunea şi s-o întoarceţi înmiit!

17 aprilie 2009

Împărat şi chestor

Cuplul imperial nipon a împlinit o jumătate de secol de mariaj. Augustele făpturi au sărbătorit nunta de aur într-o simplitate exemplară. Una din fotografii îi înfăţişează aşezaţi sfioşi pe scaunele rabatabile, în mijlocul oaspeţilor, cei mai mulţi încoronaţi şi ei. Nişte scaune sărăcăcioase, banale de-a dreptul, deloc împărăteşti, pe care pescarii de la noi le folosesc adesea ca să-şi odihnească trupul încordat de aşteptare. Doi bătrânei obişnuiţi, încercând să zâmbească dindărătul unei senectuţi nobile, inaccesibile muritorilor de rând. Şi pilda modestiei, atât de rară pe meleagurile fuduliei noastre ancestrale. Cât fast comic, de prost gust, câtă opulenţă ostentativă în partea asta de lume, a cărei filozofie stă în vorbele „să moară duşmanii de ciudă!" Cândva, fruntaşii dâmboviţeni visau la „modelul japonez" şi, zău, că n-a fost ridicol mai mare...

*

Ştiţi care e culmea fiscalităţii? Să impozitezi dezbrăcarea în faţa camerelor *web*. Culmea aceasta au atins-o perceptorii suedezi, plecaţi la vânătoare de stripteuze ca să mai îngroaşe bugetul subţiat considerabil de recesiunea mondială. În perioada romantică a postdecembrismului românesc, aceieaşi politicieni militau pentru implementarea „modelului suedez" în ţara impozitelor fără număr.

Iată de ce mă și mir că trepăduşii domnului Pogea nu s-au aplecat asupra noii surse de impozitare fiscală!

*

Un comic indian s-a gândit să înființeze Partidul Șpăgarilor, o formațiune care să mituiască, pe față, cât mai mulți votanți. Cică așa s-ar da o lovitură năprasnică elitei politice corupte din patria nirvanei. La noi, Partidul Șpăgarilor există dintotdeauna, dar el se numește ba PSD, ba PD-L, ba PNL, ba PNG, căci altă platformă ideologică n-am prea remarcat în demersurile lor publice. Dacă s-ar uni într-un singur partid, „șpăgarii" români ar câștiga la pas orice alegeri, cu procentaj amețitor. Aproape de majoritatea absolută, Partidul Șpăgarilor Români e favorit detașat și la Ștefănești, și la Găneasa, și-n sectorul 5, și oriunde miroase a ciupeală electorală.

*

Conform cercetătorilor moscoviți, rușii sunt mai pregătiți mental să înfrunte șocul economic decât americanii sau britanicii. Păi, la vagoanele de vodcă înghițite lacom de veacuri, nici nu mă așteptam la altceva. Mahmuri din născare, sunt șanse minime ca mujicii să fi aflat de criza exportată de occidentali. Subliminal, specialiștii lui Putin au vrut să transmită omenirii că vodca bate whisky-ul și berea! Probabil s-a simțit o scădere alarmantă a vânzărilor de licoare panaceu și de aceea oamenii de știință țariști au luat atitudine. Apropo, care o fi efectul țuicii de dudă asupra crizei?

*

Întrebat dacă a greșit cu ceva în scandalul Plaza, recent demisul chestor Lucian Guran a răspuns dezarmant: „Cred că cea mai mare «greșeală» este că lucrez de 24 de ani în Poliția Capitalei, că sunt cinstit și că în continuare sunt singurul chestor din MAI care locuiește cu soția și cei doi copii într-un apartament cu două camere". Întâmplarea face să-l cunosc pe polițistul destituit de vreo douăzeci

de ani, din vremea în care alergam împreună după criminali. Un om de-o probitate desăvârşită, de-o cinste ireproşabilă, individul pentru care m-aş bate până în pânzele albe şi nu prăpădesc vorbe de complezenţă! În aceeaşi perioadă, Ion Crăciunaş, alt judiciarist remarcabil de la Poliţia Capitalei, a fost nevoit să se transfere în Har-Cov, întrucât instituţia pe care o slujea n-a făcut nimic să-l mute din garsonieră într-un apartament rezonabil. „Delictul" de cinste e pedepsit aspru în România, acolo unde destui bugetari se lăfăie în vile obscene, iar chestorii trăiesc ca nababii. Vilele cu epoleţi au intrat deja în folclorul naţional, ca şi cele pitite sub robele magistraţilor, ca şi cele băsesciene. Alegând să rămână lefegiu la stat, şi nu la interlopii cercetaţi, Lucian Guran n-a putut trece pragul celor două camere de bloc mărginaş. „Bă, da' ce chestor prost, dacă eram noi în locul lui...!" s-au tot amuzat pe seama sa vecinii şi cunoscuţii, poporul lui Dan Diaconescu adică. Ce vor înţelege oare fiicele sale din onestitatea şi pasiunea părintelui lor, plecat sărac dintr-un sat mehedinţean şi ajuns „cinstit" printre grangurii îmbuibaţi ai Bucureştilor? Greşită e România, şi nu cariera loială, de 24 de ani, a chestorului Guran!, acesta este epilogul trist al poveştii. Greşită pentru că te sileşte să-ţi regreţi cinstea şi corectitudinea...

24 aprilie 2009

Pe tălpile României

Tălpile României sunt chiar Geraiul Islazului. Şi tălpile astea sunt moi şi afânate, ca orice „câmpie bălţoasă" şi târlită din cale-afară. Şed tolănit pe uriaşele labe întoarse spre stelele stinse şi învălui cu privirea lacomă gura de rai. Mângâi din ochi revărsarea Dunării până sub malul satului lutos, ca pe o binecuvântare divină. O mare tulbure, spartă din loc în loc de prunduri virgine, s-a lăbărţat în zarea sprijinită pe sălciile abia înverzite. În depărtarea lacustră, pe-o ridicătură pământoasă, o târlă părăsită de cu toamnă suspină însingurată. Ceva mai aproape, în buza pădurii tremurânde, stoluri de berze şi cocostârci stau de priveghi. În orizontul limpede par nişte năluciri alungite pe cerul albăstriu şi încruntat din pricini încă nedesluşite. Siluete înţepenite ori mişcându-se alene, sătule de belşugul adus de fluviul dat peste răscoale. Cohorte de grauri flămânzi se-ncură pe ogorul de grâu fraged şi se sfădesc gălăgios. În zborul lălâu, puzderia de vietăţi aripate desenează o plasă aruncată de pescarii cereşti în bălţile argiloase. Un năvod desfăcut în rotocoale largi şi căzut în descreştere în gâldăul plin de peşte. Iar pescarii sunt harnici, n-au ostenit neam, azvârlesc mereu plasa de... grauri gureşi. Primăvara a înnebunit de-a binelea în Geraiul tălpilor de ţară nicicând desprimăvărată definitiv. Ascunse în puhoiul de ape, broaştele îşi slobozesc solemn guşile cântătoare în tonalităţi

felurite, înalte sau joase, acompaniate suav de boii-bălții, gândacii trubaduri ai copilăriei mele muzicale. Miroase a iarbă descântată și-a glod înflorit, a viață fără de moarte. Răstignit pe tăpșanul nepângărit de civilizația orașului, un gând de catran mă petrece subit. Se făcea că în ceasul de apoi, coborât din suflarea împrumutată vremelnic, mi se cernea cenușa mortuară pe întinsoarea tăcută a Geraiului mitic! Și-așa, sărutând țărâna cu miile de buze înmugurite din pulberea focului purificator, mă toropea o fericire eternă, neregăsită vreodată. Amestec de pământ și cenușă, frământat de vânturile cosmice din lunca teleormăneană, aluat care, odinioară, îmi purtase numele.

Mă legăn pe tălpile României desculțe cu bucuria nemărginită a copilului de altădată și de acum. Un copil al câmpiei adâncite în mistere și tristeți necuprinse, un copil al șesului lis și senzual, răvășit de anotimpurile schimbătoare. Ursitoarele, zice-se, mi-au turnat pe tipsia destinului sensibilitate în exces, dar eu am ales talpa iadului, iadul judiciar adicătelea. Ba hingher de oameni, acuzator de sărmani arvuniți lui Scaraoțchi, ba tăinuitor de suflete rătăcite în smârcul fărădelegii, ba speranță ultimă pentru abuzații statului discreționar! Mi-am înșelat prorocitoarele de soartă, le-am ignorat sfatul, dar zbuciumul lăuntric nu mai ajută la nimic deocamdată. Viața mi s-a scurs între dramele proscrișilor cu care profesia m-a însoțit dintotdeauna, pentru ca adevăratul condamnat la silnicie vecinică să fiu tocmai eu. Scriu pe furate, în răstimpul dintre dosarele ce mă sleiesc de puteri, și arar reușesc să mă ridic deasupra nenorocirilor din care, culmea!, îmi trag onorariile de trai îndestulător. Crima ca afacere, ce răzbunare perversă mi-au pregătit ursitoarele trădate! Murdăria și ticăloșia păcătoșilor eșuați în temnița mare a Justiției m-au crâmpoțit sufletește. În vălmășagul penal al cărui captiv sunt, Bucureștiul e doar orașul crimelor cu autor cunoscut ori necunoscut, al cadavrelor cărate la autopsier, pe lumină sau pe întuneric, în vuietul sângerând al sirenelor rău prevestitoare. Acolo, în blocul

din stânga, cândva, trei tineri au ucis un bătrân pentru un televizor şi-un covor de iută... dincolo, în fundătura mărginaşă, soţul gelos şi-a înjunghiat soţia infidelă... în parcul întunecat de lângă ştrand, doi copilaşi au murit sugrumaţi... Iar morţii ăştia, toţi!, mă strigă pe nume şi mă iau la rost, întrebându-mă şi de ce au sfârşit în chinuri năprasnice, şi de ce au plecat prematur, şi de ce i-a uitat lumea. Mă prefac că nu-i aud şi fug de ei, fără să-mi dau seama că, de fapt, fug de mine însumi. Uneori evadez la Islaz, pe malul Geraiului, dar tot de mine dau şi-n sacra câmpie moromeţiană, hăituit şi mânjit de multele descompuneri trăite prin verdictele oamenilor în robă.

În Gerai a început să picure. Câţiva nori zbârliţi şi-au zărit chipul vineţiu în luciul apei şi s-au pus pe plâns. Plânge văzduhul pe tălpile României, gâdilând-o şi spălând-o de jeg. Plânge tânguitor văzduhul, şi lacrimile mă ajung în talpa iadului, semn că fatalitatea nu cunoaşte îndurarea! Şi nici scăparea condamnatului...

01 mai 2009

O stenogramă pentru totdeauna

Chiar nu credeam că Ceaușescu îl invocă pe Eminescu la o ședință a Comitetului Politic Executiv al CC al PCR! Ce să caute poetul la o sindrofie oficială, care-și propunea să demaște trădătorii de țară? Ei bine, în urmă cu douăzeci de ani, căpeteniile statului socialist s-au întrunit să dezbată cazul unor „măgari" și „derbedei politici, declasați și moral, și politic", al „palavragiilor care ascultă tot felul de posturi străine"! „Borfașii" cumpărați de „agenturile străine" erau Răceanu, Bârlădeanu, Brucan, Apostol, Corneliu Mănescu și Pârvulescu, mai toți figuri centrale ale României „revoluționare" din 1989. În toiul discuțiilor, intrigat că aceste elemente declasate „își aleg stăpâni pe cei care îi plătesc mai mult!" și că „nu se duc la bulgari, ci la cei care îi plătesc bine", tovarășul și-a adus brusc aminte de bardul de la Ipotești și zdrang citatul. Cică „unii au universul în degetul lor mic", s-a auzit în aerul tremurând al încăperii-celulă.

Stenograma publicată de „Scînteia" lu' Tucă, într-una din zilele trecute, mă obligă să-l reconsider pe soțul viperoasei Elena, postumat insistent în epitete deloc laudative. Apropo, actualul președinte din ce clasici o cita la ședințele dedicate *floricelilor* și *dorinilor* trădători? Și cine or fi „măgarii" noii ordini statale?

*

Ce ironie a sorții! România s-a prăbușit într-atât încât își vinde secretele spionilor bulgari... Dacă, potrivit Cârmaciului scorniceștean, trădătorii neaoși nu mergeau atunci la bulgari și nici la cubanezi și coreeni, ci la occidentalii bogați, azi am ajuns la leva *zikolovilor* și *stamenilor* cu „cefe groase". E și ăsta un indicator al decăderii României postdecembriste și, zău, că CSAT trebuie să ia măsuri ferme pentru remedierea situației! Vorba răposatului: „A da dovadă de îngăduință înseamnă a face jocul cercurilor reacționare străine, în detrimentul poporului român și construcției socialiste – și nu putem face aceasta!" (Sintagma „construcția socialistă" se va înlocui cu alt idiotism – „construcția euroatlantică" –, că așa e la modă.)

*

În luările de poziție ale Secretarului general, referirea la procuratură și securitate se împerechea reflex cu adjectivul posesiv „noastre". Ca și legile, de altfel. Și procuratura, și securitatea, și legile erau „ale noastre", adică ale lor, ale activului de partid și de stat. „Procuratura și organele noastre de securitate..." era expresia favorită a activistului comunist, și ea s-a transmis peste ani, ușor modificată. Organele nu mai sunt ale *lor*; ci ale *lui,* timonierului cotrocenist.

*

Ați remarcat ce sintetică și categorică era „madam Codoi" în stenograma cu pricina? Intervențiile sale erau scurte și precise, dar mai ales sentențioase: „Este recrutat de mult de americani" (despre Brucan) sau: „Este vulnerabil la orice" (despre Corneliu Mănescu), ori: „Indiferent cine trădează, trădarea este trădare", iar, în final: „Însă trebuie trase niște concluzii despre cum trebuie să păstrăm secretul de partid și de stat".

Prima doamnă a cartelului purpuriu nu avea îndoieli, ci limpezimi, iar cuvintele sale cădeau ca ghilotina peste grumazul proscrișilor pe motive ideologice. Nu vi se pare, totuși, că modul ei de gândire, simplist și ultimativ, deseori veninos, are ceva băsescian?

*

„Cât ne-am îndepărtat de România *Scînteii* de odinioară?“ mă întreb adesea, tulburat de posibilul răspuns. „Stenogramele“ de ieri, cu mici retuşuri, de formă, îmbracă fonduri prezente, mereu actuale, semn al reacţionarismului românesc, al întârzierii în neschimbare. Păi, de pildă, cu ce e desuetă remarca ălui mai iubit fiu al poporului „că în problema cinstei, noi am cam devenit «gură-cască» şi am spus «lasă-l, săracul». Ne mulţumim că unuia îi atragem doar atenţia, iar el continuă mai departe să facă ce vrea?“ Ori directiva că „toate organele şi toţi oamenii care se ocupă cu controlul acestei legi (...) trebuie să fie strâns legaţi de securitate şi aprobaţi de securitate?“ Şi „legătura“ e parcă mai strânsă ca oricând...

08 mai 2009

Morcovul şi bățul

Europa integratoare e iritată la culme de lentoarea reformelor dâmboviţene. Stăpânii noii ordini continentale s-au săturat de îndărătnicia „copilului-problemă", înfăşat în ştergare de borangic şi-n marame munteneşti. Domnii de la Bruxelles, exasperaţi de duplicitatea guvernanţilor de la Bucureşti, s-au sfătuit să ne închidă robinetul cu valută forte. „Ne-a ajuns şmecheria cu iţari, gata cu concesiile!" par să spună comisarii ăia cu morgă occidentală. De la noi, de peste ulucă, frusta Monica le ţine isonul, cum altfel?, de vreme ce România e doar ţara din care a plecat pe lirele sterline ale „perfidului Albion". „Nici eu nu v-aş da bani dumneavoastră dacă nu aş fi sigură că-i folosiţi corect", a răbufnit răcorindu-se, într-o trezie pasageră, proaspătul caporal al comandantului Băsescu. Prinşi cu mâna în cutia milei transnaţionale, românii, pierzători din născare, n-au de ales. Ori împrumut cu condiţionări, ori faliment naţional, privegheat de eurocomisarii cinismului globalizator! Dar nu orice fel de faliment, ci unul cu asomare rapidă, în tradiţia ades caraghioasă a aquisului comunitar! Bundestagul nepoţilor lui Hitler a sărit şi el, decizând în unanimitate să ne taie fondurile, fiindcă Justiţia română nu s-a primenit îndeajuns ucazurilor de conjunctură. Odinioară, şi n-a trecut cine ştie ce timp, aceiaşi nemţi puri au mai încercat să croiască arian conturul Europei şi s-a văzut ce-a ieşit.

Acum, urmaşii inventatorilor lagărelor de exterminare vor să alinieze ţările mărginaşe ale proiectului Uniunii Europene în zăngănitul euroilor, şi nu al armelor purtătoare de svastică. România îmbăsescizată tace sau schelălăie debil, deşi bocancul primit în boaşe de la gardienii blonzii o doare. Cine să ţipe, cine să-i ia la refec pe ipocriţii apuseni, că ne „gripăm" canalele diplomatice, ce naiba? „Cred că trebuie să folosim presiunea externă, aşa cum am folosit-o pentru orice schimbare reală din 1990 până acum", s-a mai încordat ex-ministresa Macovei, de parcă şi-ar fi pierdut şi cetăţenia română. Slugărnicia asta agresivă faţă de actuala Sublimă Poartă mă dezgustă, mă-mbrânceşte cu gândul la *paukeriţele* sosite pe tancurile mujicilor în anii de avânt comunist. Şi atunci tot sub „presiune externă" s-a împurpurat societatea românească şi nimeni n-a cutezat să se împotrivească directivelor moscovite. Puţinii care nu şi-au uitat originile strămoşeşti au putrezit în temniţele cu comandă muscălească şi-n gropile comune sau au pribegit în democraţiile de aiurea.

O ţară se schimbă anevoie, e un mecanism complex şi delicat, ale cărui angrenaje sunt alcătuite din oameni, şi de aici dificultăţile procesului de nivelare a deosebirilor etno-culturale. Căci, la noi, masa tăcută de inşi aduce cu ea gemetele desculţilor şi oropsiţilor jertfiţi în războaiele de eliberare naţională şi de făurire a statului unitar. În spatele milioanelor de români stă o istorie milenară, nu întotdeauna onorabilă şi cinstită, dar ea e a noastră, şi nu a altora. Răzeşii lui Ştefan cel Mare, boierii lui Mihai Viteazul şi opincarii de la Vidin şi Plevna se răscoală ori de câte ori îi aud pe năvălitorii moderni vorbind deşpre ştergerea diferenţelor statale. Poate că Europa are dreptate, plusul ei de civilizaţie şi arhitectura instituţională funcţională îi sunt argumente zdrobitoare, dar şi conaţionalii mei au dreptul la mândria de neam. De neam risipitor şi imprevizibil, împreunător de naţii şi rânduieli asimilate de pretutindeni.

Ambâţul Europei nu-i de ignorat, dar insistenţa de a impune României propria-i politică, după principiul „morcovul şi bâţul",

îmi aminteşte o întâmplare de pomină cu Til Buhoglindă. Cândva, străbunul reformiştilor berlinezi, pezevenchiul Til (un Păcală nibelung), stârnit de galbenii unui bogătaş din Erfurt, s-a angajat că, în numai două luni, îşi va învăţa măgarul să citească. Năzdrăvanul personaj a pus între filele unei cărţi pale de fân, iar dobitocul, îmbiat de mirosul ierbii afânate, s-a deprins să întoarcă paginile în căutarea nutreţului. Astfel i-a păcălit ruda îndepărtată a politicienilor din Bundestag pe târgoveţii cu dare de mână din burgul german. Iar la sfârşit le-a lăsat, în ieslea animalului, un bilet cu mesajul plin de tâlc: „Cine poate crede că un măgar poate învăţa carte, acela e însuşi vrednic a se numi măgar".

Neîndoielnic, scrupuloşii apuseni au citit păţaniile lui Til Buhoglindă, s-au întrupat din snoavele sale, şi de aceea mă miră cogeamitea lipsă de înţelepciune şi înţelegere. Sigur, în prejudecăţile orişicât îndreptăţite ale Occidentului, noi suntem măgarul din povestire, amăgit cu morcovi după fiecare capitol din romanul fluviu al integrării. Dar şi plesnit cu bâtul sancţiunilor pentru încăpăţânarea cu care refuză căpăstrul străinătăţii. Cum România deţine încă şefia multilingvismului în Comisia Barroso, n-ar strica deloc dacă docilul comisar Orban ar repeta isprava buhoglindică. Adică să strecoare în eurosaivanul bruxellez o epistolă asemănătoare din partea noastră, a asinilor dresaţi cu „morcovul şi bâtul".

15 mai 2009

Şerpăria lu' Vanghelie

Pe vremea ghioceilor, nu demult, clarvăzătorul Vanghelie şi-a definit zoologic propriul partid. O strânsură de şerpi, a cugetat marele om politic privindu-şi duios fârtaţii bipezi. Şi din strânsura asta de constrictori, „îl găsim, îl verificăm" pe biruitorul lui Băsescu, a mai adăugat oacheşul primar de sector. „Ştiţi care e formula la şerpi, cum li se verifică dinţii? Această formulă o aplicăm. Găsim unul cu dinţi foarte tari. În momentul în care prinde căpăţâna celui care trebuie, să i-o sfărâme", şi-a desăvârşit discursul zoonomic răzbătătorul Marean. În cele din urmă, cobra Geoană a trecut testul şerpesc şi, după ce-a zdrobit scăfârliile coechipierilor trandafirii, s-a proclamat ăl mai tare în canini şi-n molari dintre târâtoarele din Kiseleff. Până şi şarpele totem Iliescu l-a îngăduit, dându-i dezlegarea de neînchipuit deunăzi. Cică tânărul său coleg a căpătat, de curând, „competenţă şi aptitudine" şi încă e-n stare să înveţe ceea ce nu ştie. Nici boa Năstase nu s-a lăsat mai prejos cu laudele, deşi iubirea de sine în exces l-a împiedicat să rostească măcar o dată numele fostului subaltern din guvern. Ceilalţi şerpi din prezidiu, cu gâturile înfăşurate în eşarfele roşii, de paradă, au şuierat ovaţionându-l pe lider. Ăilalţi, şerpişorii de casă, le-au ţinut zgomotos isonul, bătând cu cozile în fotoliile din sala omagială. Doar pitonul Mitrea a făcut notă discordantă, sărind ba la unul, ba la altul şi

înfingându-şi dinţii în solzii celor care l-au îndepărtat de podium. N-a scăpat înţepat nici guşterul Hrebenciuc, animalul politic cu sânge rece. Atât de rece şi de viclean, că mulţi şi-au pierdut suflarea încercând să-l înşface.

Deocamdată, în şerpăria pesedistă e linişte şi pace, reptilele sunt la ora siestei, după ce au primit juma' de ţară şi din bugetul public. Stau la soare şi aşteaptă să năpârlească pe de-a-ntregul, ca să ne arate în toamnă că s-au primenit ideologic. Să fie pe placul ălora din străinătate şi ăstora de aici, simandicoşi şi recenţi. Din cealaltă parte de ţară îi ademeneşte îmblânzitorul Băsescu, care i-a prostit ori de câte ori i-a venit chef. I-a fost de ajuns să le cânte din fluierul otrăvit, că şerpăria pesedistă s-a şi înghesuit la Putere. Foamea îi copleşise pe destui şi n-au rezistat chemării prezidenţiale, iar unii şi-au dăruit stăpânului de la Cotroceni şi pielea, în semn de recunoştinţă şi devotament. Însă zbanghiul îmblânzitor n-are frică de şerpi, muşcăturile de odinioară l-au imunizat definitiv la veninul pesedist. N-are deloc teamă că, vreodată, în ciudata zoopsie arătată grecului Vanghelie, cobra Geoană îi va sfărâma ţeasta pleşuvă. Dar se fereşte cu adevărat de rapoartele secrete rătăcite dinadins prin ziare de intriganţii austrieci şi de inevitabilul derapaj economic. Chipurile.

*

România e ameninţată de un pericol mortal. Cică, în vreo 10 ani, Marian Vanghelie va fi „cel mai puternic în ţară"! Ştirea, care nu e de fapt o ştire, ne-a livrat-o chiar personajul cu pricina, într-un moment de infatuată sinceritate. Până atunci, şeful pesediştilor bucureşteni, va „sta cu mâna pe scaunul preşedintelui" şi-i va slăbi încheieturile. Omul e „atât de matur şi de echilibrat când vrea", că nu se grăbeşte. E tânăr, la numai 40 de ani, şi nici „nu are spate, e normal". Normal, normal, dar, peste zece ani, insul „se vede în orice poziţie", că „nu sunt 10 oameni ca Vanghelie în partid". Ba nu, „nu sunt cinci oameni în România ca Vanghelie". Biata Românica, asta

îi mai lipsea, de parcă nu-i e suficient un singur Vanghelie! Păi, Dumnezeu i-a dat nişte calităţi rare, „de conducător, de organizator, de manager", ca la nimeni altcineva. El e alesul Celui de Sus, e „un lider concret", „vaccinat", ce mai tura-vura, nu „fomist", ca alţii. Ca de pildă intelectualii ăia care „scriu cărţi şi nu au doi lei acasă, iar dintr-odată s-au trezit cu nişte bani". Ori ca impotentul Oprescu, cu care a avut cândva „o relaţie foarte apropiată". Doctoru' e „simpatic", nu contestă oracolul din Ferentari, dar „nu e bun, nu poate"!

Ferocele dom' Vanghelie nu se sperie decât de astrele cereşti, nicidecum de jivinele pământene, căci „are informaţii" contra oricui şi, dacă le slobozeşte, pe mulţi „o să-i ia transpiraţia pe şira spinării". Şantajistul iubitor de poveştile lui Creangă s-a cocoţat în copacul de unde l-a coborât nestatutar pe guralivul deviaţionist Mădălin, şi transmite „mesaje populare", pe înţelesul sărăcanilor. Puterea i-a furat mînţile, amăgindu-l că „are puncte de vedere" şi talent în „comunicarea logică" cu masele. Ce perspectivă sinistră mai are şi sărmana Românie, de când cu prorocirile vanghelice! Şi ce moarte tristă i se pregăteşte stângii româneşti...

22 mai 2009

Maşinăria de partid

Liderul național al partidului se privește rotund în oglindă. Își mângâie obrazul proaspăt bărbierit și-și ridică satisfăcut o sprânceană. Se uită îndelung la bărbatul dinspre care aceeași privire de vată îl îmbie calin. Îi place nespus să se admire, la revărsarea zorilor, când încă noaptea nu-și risipește vraja. E ditamai conducătorul și visează, cu pieptul bombat, la mai mult. Visează să ajungă la Cotroceni. Sau să rămână acolo. Adulmecă apropierea izbânzii și de aceea a devenit ușor irascibil și nerăbdător. Îl mai desparte atât de puțin de... Închide ochii pentru câteva clipe și răsuflă sacadat, sedus de mirajul împreunării cu *fata morgana* puterii supreme în stat. Sirene ascuțite, mașini blindate, gărzi de corp, amante oficiale, vizite în birourile ovale, însoțiri la nivel înalt, o țară la picioare și-un munte de bani, toate îi trec încolonate prin mintea lunecată în transă. Sărmanul, habar n-are că e captivul propriilor plăsmuiri! Și al mașinăriei de partid care lucrează fără scrupule în spatele său, și al oligarhilor care îi „sponsorizează" obsesia de mărire, și al mogulilor de presă care îi retușează mereu portretul incomplet, și al familiei și prietenilor stârniți de privilegiile întrezărite deja, și al serviciilor secrete, stăpânele abuzive ale cetățeanului, redus la statutul de cip ori cod numeric.

În provincie, liderul județean dă ordine în numele șefului de la centru, pe care l-a sprijinit vârtos să fie primul între ei. Își cheamă

oamenii de taină şi le porunceşte scurt să-i biciuiască pe activiştii din teritoriu. Trântorii ăştia s-au lăsat pe tânjală şi campania electorală e în toi! Telefoanele zbârnâie, bancnotele foşnesc evazionist, maşinile gonesc bezmetic prin satele şi cătunele cotropite de mucegaiul înapoierii. Sunt încărcate materiale propagandistice pentru pomanagiii din gubernie, se întocmesc tabele şi se fac calcule. Sondajele sunt tocmite doar de lideri şi tot ei le analizează şi le măsluiesc după cum le e interesul. Pe stâlpi sunt lipite poze şi sigle, sloganuri comice, România e acum un imens panou colorat stridٍent în roşu, portocaliu şi galben-albastru. Deocamdată, Europa e miza panotajului lălâu, dar fiecare competitor se gândeşte la toamna prezidenţială ce stă să vină. Euroalegerile începutului de vară sunt antrenamentul cu public pentru bătălia împotriva zurbagiului sterp din Deal, fiindcă ioc proiecte, ioc realizări! Politicianul plecat să adune sufragii e aidoma cocoşului îmboldit de fiorul împerecherii. Aceeaşi înfoiere fudulă, acelaşi asalt cu penele umflate sărbătoreşte, aceeaşi risipă de sunete ademenitor-prefăcute, aceeaşi călcătură neruşinată şi penetrantă. Iar găina, electoratul adică, cedează pornirii hormonale şi sfârşeşte cotcodăcind năuc, înghesuită în ţărână şi ciocănită în cap de masculul viril. Când se va trezi din buimăceală, nu-i va mai folosi la nimic, căci jocurile se vor fi aranjat, şi realitatea nu-i va prii neam.

Liderul naţional de partid iese ţanţoş din vilă şi urcă în limuzina occidentală. Azi are miting cu simpatizanţii dintr-o localitate controlată de ai lui. La sosire, primarul, încins cu beteala tricoloră, îi deschide umil portiera. Majordomi cu tricolorul pe burtă pentru şefii de la centru, cam ăştia sunt primarii uninominalului nostru şiştav! Barosanul de la judeţ îl întâmpină şi el, deferent şi populist. Gloata îl aclamă umed şi scandează lozincile scrise dinainte. Cuvântătorul le vorbeşte mieros, îi laudă, îi gâdilă şi-i îmbrăţişează părinteşte. Apoi bea o ţuică, tunde o oaie dresată partinic, sapă cu lopăţica, trage o geampara, pupă un ţânc din rezerva de cadre şi execută niscaiva

fotografii propagandistice. „Ce om cumsecade, din popor!“ exclamă câțiva aplaudaci cercheliți. Ceilalți, ştirbi şi nădușiți, îi îngână ca la comandă. Mulțimea se tăvălește supusă şi călcată electoral de candidatul venit de sus, taman de la Bucureşti. Urmează spectacolul, dansul şi şpriţul, paranghelia cântată. Liderul național îl cuprinde în brațe pe liderul județean şi-l pupă recunoscător, în semn de mulțumire. Spre dimineață, pe întuneric, oaspetele se întoarce în capitală şi socoteşte de zor viitoarele voturi. În târgul abia părăsit, liderul local îşi freacă asudat palmele, înconjurat de anonimii în lipsa cărora maşinăria de partid s-ar gripa. Sponsorii se zbat din greu, campania electorală e la jumătatea drumului şi e din ce în ce mai dificil să scoți bani negri pe criză economică. Rotițele maşinăriei politice se învârt întruna, în zornăitul paralelor ilicite şi potrivite de agenții serviciilor secrete. Presa micşorează ori măreşte ecartul dintre adversari, contra cost, desigur!, atentă să nu rateze profitabila afacere.

În huruitul angrenajului maşinăriei de partid, liderul național moțăie, moleşit de captivitatea în care se simte atotputernic şi liber. Visează să fie ales preşedinte. Ori reales, că e totuna.

29 mai 2009

Firimituri electorale

În ținutul moților, la Alba Iulia, pe un tăpșan parcă desenat, românii au bătut un nou record mondial. Cu vigoarea deja legendară, ei au penetrat iarăși Cartea recordurilor de prisos. De data aceasta, câteva mii de trupuri, momite electoral de autoritățile portocalii, s-au îmbrățișat de nu s-a pomenit vreodată pe Pământ. După cel mai lung mic și cea mai groasă sarma ori prăjitură, România e prima între suratele planetare și la cuprinderi în brațe. Gelos pe succesul la gloata bucureșteană al gargaragiului *mitic* Oprescu, amfitrionul ălor din urmă performanțe stranii, președintele Băsescu s-a prins și el în „Marea îmbrățișare". Tocmai el, demolatorul și stricătorul, s-a pus chezaș la cârnatul ardelenesc întru solidaritate! Tocmai el, săvârșitorul strângerilor mortale! Ce paradox, taman bun de exportat aiurea!

Sminteala asta a recordurilor degeaba e o replică răsuflată la întrecerea socialistă a muncii de odinioară. Atunci, „harnicii" români născociseră cincinalul în... patru ani și jumătate, dar și producțiile stahanoviste la hectar, de speriaserăm lumea. Acum, când munca e subiect de bășcălie, Traian și Sorin se căznesc să intre în istorie târâș, cu fel de fel de trăsnăi, ba cu „îmbrățișarea", ba cu „cârnatul". Gemenii mistocărelii de partid și de stat, Marinaru' și Doctoru', au ales circul mediatic în loc să construiască ceva, trainic și riguros. Cu ei în frunte, România derizorie devine, pe zi ce trece, țara caraghioslâcului intercontinental, o filă dezonorantă din *Guiness Book*.

În timp ce scriu, nişte puştoaice din oraşul *bocuşorului* napocitan se pregătesc s-o ţină în cântat vreo douăsprezece ore, în numele României oficiale, bineînţeles! Şi cum, naiba, să nu fii mândru că eşti român?!

*

Abia dezvirginată politic în stabilimentul din Modrogan, eurojustiţiara Monica Macovei e mai sus ca niciodată în tumultosu-i urcuş. Împarte aceiaşi stâlpi electorali cu potentul Vanghelie, partener de guvernare!, semn că blestemul „dosarelor curate" a izbit-o din plin. Cândva, din băncile aşa-zisei societăţi civile, neobosita propagandistă pentru drepturile omului cerea excluderea de pe listele cu candidaţi a persoanelor maculate, primarul ferentarienilor fiind unul dintre indezirabili. De-o săptămână, cei doi zâmbesc, umăr lângă umăr, de pe parii de telegraf înşiraţi în jurul Casei Poporului. Colegă de bulumac electoral cu „proscrisul" poreclit Almanahe, ce ironie a sorţii! Să-ţi abandonezi cariera juridică de prim-plan ca să te afişezi alături de Marean, dar în dreptunghiuri partinice diferite e, s-o recunoaştem, ditamai eurosuccesul! (Odată, demult tare, în Africa de Nord a trăit o femeie virtuoasă, pe nume Monica. Sortită suferinţei, tânăra berberă s-a căsătorit cu păgânul Patricius, om violent şi „cam imoral". Viaţa de calvar a împins-o la pioşenie şi la sfinţenia recunoscută de Biserica Papală, care a introdus-o în „organigrama" catolică drept patroana şi salvatoarea beţivilor. În zilele noastre, Patriciu(s) a pătimit de pe urma „firii aprinse" - şi nu numai a Monicăi, şi nu invers. Dar asta nu mă îmbie să cred că, vreodată, Dinu Patriciu va fi canonizat de ortodocşi ca patron şi salvator al beţivilor! Povestioara are tâlcul ei, nu e o simplă paranteză, pildele originare au obiceiul de a se repeta, de a se reproduce în chipuri felurite.)

*

Apropo, încolţită de vrăjmaşii Norica Nicolai şi Victor Ponta, într-un studio electoral, fosta ministresă a Justiţiei s-a comportat

aidoma Gigelului din Pipera. Cică „Eu am scăpat țara de steguleţele roşii!", „Eu am făcut şi am dres cutare şi cutare!", „Eu sunt prietenă cu Europa!", „Eu... eu...!" E clar, doamna Macovei a luat-o razna şi se închipuie personaj providențial, un fel de Războinicul Luminii cu fustă! Între „io"-ul becalic şi „eu"-ul macoveic se râzgâie fasonul nostru de europeni.

*

Bulibaşa organizației PSD pe capitală, nărăvit la „Vangheli-oanele" de pomină, i-a suit pe pensionari în autocar şi i-a ozonificat pe la munte. „Să se plimbe şi ei, că prea se zbat în nevolnicie!" şi-au explicat gestul filantropic organizatorii întrandafirați. Da' de unde, vin alegerile şi contează votul oricui, e adevărul gol-goluț! „Ei se folosesc de noi, iar noi de ei!" a conchis şmechereşte un septuagenar implicat în trocul electoral. Un troc adus la perfecțiune de ăl mai tare primar de sector, insul cu „şerpăria".

*

„Nimic pentru voi, totul pentru mine", aşa a sunat sloganul unui tânăr independent la o primărie comunală din Croația. Sau: „Mie îmi va fi mai bine, şi vouă la fel". O întoarcere la al nostru *Titanic vals* adică, numai că aici e vorba despre o sinceritate mimată strategic. Personajul mușatescian credea pur şi simplu în nepotrivirea sa pentru straiele de parlamentar, pe când croatul a vrut să fie pe invers cu ceilalți adversari în bătălia de programe politice. Spre norocul său, ex-iugoslavul a pierdut, pentru că altfel era uşor de contestat pe motiv de nerespectarea promisiunilor din campanie. Păi, orice realizare în folosul comunității locale i s-ar fi întors împotrivă! Din contră, îmbogățirea personală ar fi însemnat împlinirea promisiunilor electorale, seriozitate şi consecvență...

*

În sfârşit, gripa porcilor s-a arătat şi în România! Ce aşteptare grea şi apăsătoare, frustrantă chiar! Vestea aterizării distinsului

oaspete pe aeroportul Otopeni i-a trezit la viață pe prezentatorii știrilor televistice, înmuiați de leșinata campanie electorală. Le-a readus zâmbetul zglobiu, le-a înviorat vocile molicele și le-a dezmorțit privirile letargice. Un soi de invidie ghicisem în sufletul lor atins de sfoiagul ratingului, când transmiteau că la alții se poate, și la noi nu. Nu suntem în stare nici de o biată gripă porcină, păreau a spune mesagerii dresați la școala apocalipsei. Ori de câte ori se întâmplă ca România să fie ocolită de pandemiile sau urgiile la modă, „fătucele" și „guguștiucii" din presa neaoșă se panichează brusc și devin ursuzi, simțindu-se scoși din rândul lumii civilizate. O altă față a complexului provincialismului la români?

*

Mesajul pedelist surprinde prin trimiterea la valori demult apuse în Europa actuală. În clipul electoral, bădia Stolojan îndeamnă, cu degetele frământând țărâna străbună, la întoarcerea românilor din europribegie. Române, te cheamă satul părăsit și „grajdul să rânești la vite"!, e o găselniță ce nu se potrivește neam cu cosmopolitismul talibanului Traian Ungureanu, de pildă.

*

La țară, oamenii habar n-au ce e cu euroalegerile, dar asta nu-i împiedică să meargă la urne. „Cu cine votați?" întreabă reporterul. O bătrânică răspunde cu inocența țăranului izgonit din istorie: „Ce-o vota lumea, votez și eu, maică!" Vecina sa de podișcă e în aceeași beznă ideologică, dar i-o zice fi-su în duminica de Căluș și gata, se luminează. Să n-o ia Mutu din Căluș, din pricină de inadecvare politică! „Oricum, nici unul nu e bun, toți e o apă și-un pământ!" trage euroconcluzia verii o țărancă pogană, cu broboada legată sub bărbie.

Din geamlâcul televizorului, președintele Băsescu, speriat de proporțiile iminentului absenteism, își îmbie nația la cabine. „Trebuie să dovedim Europei că-i suntem devotați!" e, în esență, cheia declarației prezidențiale. „Da' ce-mi dă mie Ieuropa? Să voteze

domnii ăia de la oraș!" strâmbă din nas un om al tranziției, rămas și fără slujbă, și fără copii pe prispă.

*

Pe vremuri, statul ceaușist nu dădea doi bani pe cetățenii săi. Le vârâse în cap că sunt egali și binecuvântați cu tripla calitate de proprietari, producători și beneficiari și cu asta-basta! Ca atare, reprezentanții statului purpuriu nu erau nevoiți să se prostitueze pentru a culege voturile plebeilor. Și nici alegătorii nu erau siliți să accepte umilințele electorale, prostirea pe față. Sufragiul universal, egal și direct era doar de formă, un moft constituțional de dragul unor principii golite de conținut.

Viciul fundamental al democrației capitaliste pornește din însăși filozofia procesului electoral, care face din cetățeanul sărit din minoritate un simplu buletin de vot. Un elector, o ștampilă! Mai mulți electori, un bazin electoral! Mai multe bazine, o populație folositoare pentru plebiscitarea partidelor sau a liderilor lor! În marasmul globalizării contemporane, națiunea a dispărut, iar statul e anexa uniunilor și pactelor multinaționale. Democrația postcomunistă lucrează cu altfel de minciuni, mai nocive și mai gogonate. Candidatului la puterea locală sau centrală i se permite aproape totul în materie de manipulare a maselor populare. Inclusiv fonduri ilicite, delapidate sau evazionate în virtutea înțelegerilor tacite transpartinice. Cu complicitatea, desigur, a electorilor, sărmani tăinuitori de tricouri, căni, șoșoni și alte „materiale propagandistice". O relație cu iz penal stă la originea procesului electoral în democrațiile rahitice, continuată apoi prin recompensarea frauduloasă, cu funcții publice, a „sponsorilor" fideli. „Adă și na!" e chintesența democrației de cumetrie, bazată pe corupție și șantaj! E prezentul care ne împinge la nostalgie și la reconsiderarea unui trecut condamnat otova pe nedrept.

06 iunie 2009

Un cal, un cocoş şi-o femeie...

Citesc undeva că un mexican are nevoie de numai trei lucruri pentru a fi fericit: un cal, un cocoş de lupte şi o femeie. (Chiar, nimeni nu ne spune însă ce-i procură fericire unei mexicance! Nu de alta, dar tare mi-aş fi dorit să descopăr, să compar trebuinţele întru fericire ale urmaşilor lui Montezuma.) Cuvintele nu-s luate la întâmplare, deoarece încălecaţi pe superbul animal aztecii au plecat la luptă ori spre alesele inimilor lor atât de năvalnice. Iar asta s-a petrecut dintotdeauna, nu-i un moft impus de modernitatea mălăiaţă şi imprecisă. Şi tot aşa au vânat ori au lucrat ogorul pârjolit de soare, înşeuându-şi destinul deloc prietenos. Calul i-a călătorit prin istorie şi cum să se lepede acum de el, cum să-şi închipuie fericirea în afara devotatului şi curajosului prieten? Viaţa de zi cu zi n-a fost posibilă altcumva acolo, în ţinutul stăpânit de tolteci. Cocoşul înseamnă împlinirea pasiunii pentru lupte, pentru micile coride. Temperamente iuţi, firi aprinse, mexicanii se dedau jocului înfrăţit cu moartea. Jocul acesta picură în arena cavalerilor cu creastă patimi şi tensiuni greu controlabile, pentru ca, la sfârşit, antrenorii luptătorilor cu pene să-şi afle bucuria ori amărăciunea. Suferinţa şi fericirea le sunt aduse în cioc de nevinovatele păsări, dresate să se omoare. Ori la mijloc o fi vorba de o răzbunare împotriva zeilor cu penaj? Căci zeii protectori ai vechii populaţii erau întruchipaţi precum

ciudate vietăți cu pene. Și pentru că nu i-au ocrotit în bătăliile cu conchistadorii spanioli și americani, zeii aceștia decăzuți și condamnați pe veci la umilință sunt trimiși să-și ispășească pedeapsa ucigându-se. Să se desfigureze între ei, întru răscumpărarea nenorocirii trăite de indigenii masacrați de cuceritorii Mexicului. Oricum, și calul, și cocoșul sunt simbolurille războinicului cu sombrero de demult, cultivator de porumb și fasole. Dar și ale virilității fruste, gata să irumpă oriunde și oricând.

La capătul zilei istovitoare, mexicanul caută iubirea, aidoma celorlalte seminții pământene. Așa încât unde o poate găsi dacă nu în brațele consoartelor focoase, cu priviri ațâțătoare? Cândva, soarta m-a zvârlit în San Antonio, meleag furat de yankei prin 1845 sub focul armelor. Administrația ocupantului nu a schimbat defel obiceiurile și năravurile oacheșilor băștinași. Într-o seară de vară umedă, am zăbovit câteva ceasuri la un restaurant cu specific mexican. Încăperea forfotea, larma se ridica în tavan, făcând să tremure ferestrele. Bărbații, scunzi și îndesați, își purtau țanțoș cămășile cambrate și mustățile tăciunoase. Vorbeau înalt și zdrăngăneau din pintenii cizmelor semănând, printr-un straniu mimetism, belicoșilor cocoși. Mâncau cu poftă și beau vârtos tequila, licoarea zborului din condiția vegetală. S-au pus apoi la dans, petrecându-și strâns femeile. Niște făpturi ademenitoare și rubensiene, cu decolteuri adânci, lăsând la vedere sânii generoși. Cu ochi „verzi-tulburi, lături de pește cum le zice românul", ca să-l citez pe Mateiu Caragiale. Rochiile mulate pe trupurile împănate se învârteau creând o senzație de curcubeu. Culori țipătoare și amestecate exploziv, adunate în volane bogate, răsucindu-se sub ochii neputincioși să le țină ritmul. Un ritm drăcesc, presărat cu pocnituri zdravene în dușumelele tremurânde sau cu aplauzele dansatoarelor dezlănțuite senzual. Mâncarea picantă, băutura răscolitoare și dansul cu atingeri carnale au provocat mereu câte o ambuscadă. Uneori, tumultul acesta s-a transformat în revoluții și lovituri de palat, și astfel îmi explic legenda

lui Emiliano Zapata şi a altora ca el. De la eroul sărac ne-a şi rămas o pildă admirabilă - „Mai bine murim în picioare decât să trăim îngenuncheaţi" –, ceea ce duce în definitiv tot la fericire. Fericirea de a trăi sau muri demn, adică de a călări către iubire prin luptă. Iubirea de patrie sau de femeie. Cât de fericit trebuie să fie mexicanul dacă se mărgineşte la atât de puţin! Un cal, un cocoş de lupte şi o femeie...

În ţara mea, fericirea e legată de altceva. Biserica a promis-o doar celor săraci cu duhul, pentru ca rânduielile să nu se modifice niciodată. Oamenilor înfloriţi în spirit le este interzis divinul dar, ca nu cumva să unelteasc㠄 la răsturnarea tocmelilor. Despre fericire, românul nu s-a încumetat să vorbească. Darămite s-o încerce, s-o exerseze în răgazul dintre cotropirile vrăjmaşe. A ocolit-o de-a pururi, preocupat să supravieţuiască clăcaş de pe-o zi pe alta. Mai mult n-a îndrăznit şi de aceea poporul căruia îi aparţin este de-o tristeţe stigmatizată. În comunităţile rurale, ţăranii nu şi-au imaginat că există şi fericire. Munca istovitoare, cu braţele şi picioarele, confruntarea permanentă cu natura i-au abrutizat nemilos, i-au îndepărtat de chemările inimii, şi alea şoptite. Românii n-au vocaţia fericirii şi nici nu par s-o dobândească vreodată. Invidia şi răutatea în exces îi împiedică să se desprindă de un sine încrâncenat şi pietrificat, de o tradiţie făţişă şi fetişizată a nefericirii. Păi, de ce credeţi că s-a însoţit cu dracu' la trecerea punţilor? Fiindcă pizma şi răutatea vin dinspre Scaraoţchi. Curios, ce i-o trebui oare românului să fie fericit? „Nefericirea celorlalţi", aţi murmurat?

12 iunie 2009

Acasă la Moromete

„În câmpia Dunării, cu câțiva ani înaintea celui de-al Doilea Război Mondial, se pare că timpul avea cu oamenii nesfârșită răbdare; viața se scurgea aici fără conflicte mari", scrie definitiv Marin Preda în *Moromeții*. Fiindcă nici acum nu e altcumva acolo, în întinderea de lut mănos. Gospodării de oameni nevoiași, uitate de timp, gata să se surpe. Curți părăsite, potopite de paraginã, o paraginã vestitoare de nenoroc. Bătrâni gârboviți și stafidiți, ca niște năluci umblătoare, târșâindu-și picioarele betege de colo-colo. Cară cu ei un trecut deloc diferit de prezentul înțepenit și dărăpănat. Un cocoș cântă siteav și amânat, trezind câinii lăbărțați la umbra pătulelor schiloade. Liniștea se strânge la loc în grămădirea de odăi învechite. „Afară toate zgomotele se topiră numaidecât și peste sat se lăsă deodată o liniște mare." Și-n nemișcarea încăpățânată de-a pururi, satul doarme în poala hârtoapelor străjuite de sondele pâlcuri. Iar ceasul e răbdător, căci silițtenii nu se ostenesc neam. Se preumblă nezoriți pe liniile șui, asfaltate cu banii ălora de la Bruxelles, sau zăbovesc la gard, pe scaunele joase, cu trei picioare, și cată în zare „fără grabă și fără scop". Vreo cinci-șase vlăjgani pâcloși pălăvrăgesc anemic în jurul meselor de plastic. I-a înmuiat berea ce nu contenește să curgă din halbele înnegrite pe la toarte. Până și mușteie moțăie pe pereții scofâlciți ai bodegii, răpuse de arșița zilei. Aici și sâcâitoarele vietăți sunt ocolite de „marile conflicte".

„Unde e casa Moromeților?" întreb la întâmplare un roi de copilandri prinși în zbenguială. „Dincolo de șoseaua principală!" ne arată cu mâna un pici mai avântat. „Vă conduc eu, nene!" zice unul pistruiat, și ghizii de ocazie o zbughesc cu bicicleta în față. Ulița pietruită e plină de hopuri și are șanțurile astupate, o uliță ca oricare alta. „Nene, asta e casa lui Preda!" ne anunță prichindeii, mândri de isprava lor. Casa e pitică și abandonată, aproape în conturul originar. Doar prispa, închisă cu geamuri în rame metalice, i-a modificat chipul de odinioară, mitic. Lipsește uluca, iar bătătura e un răzor de ceapă verde și-o postață de grâu vânturat de adierile fierbinți ale verii. Nici podișca nu mai e, și nici Ilie, și nici stănoaga, și nici Duțulache, potaia, „lovi-te-ar turbarea!" vorba Catrinei... Numai salcâmii dăinuie, însingurați și semeți în misterul ce-a adâncit viroaga. Bisisica a murit și ea, și-un lacăt ruginit a zăvorât lumea „Moromeților". „Tu-ți adineaurea mă-tii!" aud parcă glasul venit dinspre lumea aia aprigă și aspră. Oftica ocării se prelinge dușmănos și face să foșnească pomii din ograda lu' Bălosu, în care nu se zărește nimeni. Or fi la câmp, „dincoace în Pământuri", îngân timpul cel răbdător din satul românesc. Ori la gârlă, să prindă raci și peștișori, că pe sărăcia ce i-a înghesuit...

Ținem poteca drept și ne oprim la fierăria lui Iocan, priceputul țigan. Să fie o sută de metri depărtare. Poiana „de la o răspântie de uliți" nu există, cum n-a existat nicicând. La poartă e o firmă de magazin, din alea moderne, semn că „Iocan nu se dădu (...) bătut" în anii din urmă. În vremea dintâi, „Moromete era abonat la *Mișcarea,* Iocan la *Curentul,* iar Cocoșilă primea *Dimineața",* și fiecare citea știrile de pretutindeni, tare și poticnit, pe înțelesul „parlamentului ad-hoc" de la răscruce. Și le comenta înadins, ațâțând gâlcevi și patimi mocnite. Azi, ziarele nu mai ajung la Siliștea Gumești. Țăranii au pierit, iar nepoții rătăcesc în bejenie. Politica se discută fistichiu la televizor, și nu în *poienele* începutului de civilizație.

Casa lui Cocoşilă e la o azvârlitură de băţ de „poiană". Se încordează anevoie deasupra glodului şi mă mir că furtunile n-au culcat-o. Cocoşilă ăla era „un ins care stârnea în Moromete ceva neînchipuit de plăcut", un ins care înjura rău şi batjocorea pe măsură. „Pe Dumnezeu mai ales, Cocoşilă îl cobora jos în sat şi îl înjura cu o anumită filozofie, învinuindu-l şi punându-i întrebări ca oricărui om". (La fel era şi tata-mare, teleormănean mai din sud, de la vărsarea Oltului. Şi el îl tăvălea în sudalmă pe Dumnezeu, şi el „înjura şi pe popa şi pe primar şi pe perceptor, pe toţi, de la lingură, de la şervetul cu care se ştergeau până la cele mai mărunte lucruri, lampă, sfeştilă, lumânare, ciorapi şi: târlă, grădină, neamul şi strămbunii, nepoţii, copiii copiilor..." Dar numai când era furios, când se simţea nedreptăţit şi neputincios. Altminteri, era cumsecade şi vrednic, Cel de Sus să-l îngăduie milostiv!)

Rămân pironit în mijlocul drumului, aşa cum m-am nimerit şi-n viaţă, între ieri şi azi. Încotro s-o apuc?, că timpul nu mai are răbdare. *Alde Jupuitu* au pornit-o deja cu „fonciirea" şi ăştia nu se joacă cu libertatea noastră. Ne cutreieră destinele, ne bagă soarta la *bent* şi ne silesc s-o răscumpărăm înzecit. Plătim ca să nu ne ia tot, ca să ne păstrăm iluzia libertăţii! *Alde Jupuitu* sunt mulţi şi puternici, ne-au împresurat din toate părţile şi ne zâmbesc perfid. *Alde Jupuitu* s-au ridicat dintre noi şi ne-au devenit stăpâni. Sau au venit de aiurea, obişnuiţi să-i slugărim pe vecie. Moromete i-a cunoscut şi el cândva, şi nu i-a fost bine, din contră. „Ne apucăm să *studiem"*, răbufnesc asemenea lui, ce să facem? „Tu-ţi adineaurea mă-tii", Jupuitule, cu neamul tău de lighioane lacome şi crude!

19 iunie 2009

O coaliție vraişte

Cândva, Nicolae Iorga scria că „Turnu Măgurele a fost o strajă războinică a romanilor latini, a romanilor greci, a barbarilor, a turcilor la sfârşit". Din păcate, marele istoric s-a stins demult şi n-a mai apucat să vadă vechea cetate Turris transformată în „straja războinică" a PSD. Căci, săptămână trecută, urbea mea a devenit, pe bază de merite europrocentuale, capitala pesedismului agresiv şi ostentativ-revanşard. Acolo, în sediul primăriei unde, odinioară, l-am auzit pe prim-secretarul municipiului lamentându-se dezarticulat – „Tovarăşi, e atâtea probleme în oraş!" –, războinicii lui Geoană şi-au dat în petic. Iar „peticul", înregistrat şi sigilat pentru conformitate, a luat calea eterică spre poporul amorezat de cafteală şi măscări. Să priceapă toți că mahalaua politică are şi alți mardeiaşi în afara Matrozului. Cu gâturile înfăşurate în roşul incitant al eşarfelor partinice, alde Mazăre au sărit vanghelic la „bagabonţelile" şi „vrăjelile" partenerilor din coaliție, nişte ăia care „când respiră, vrea să facă bani". „Daţi, mă, în ei, că sunt vraişte!" i-a întărâtat căpetenia Geoană, după ce şi-a ascultat oştenii. Strigătul acesta de luptă va fi, bănuiesc, şi miezul strategiei electorale din toamnă. O vară lungă şi fierbinte stă în spatele vorbelor învrăjbitoare prin care se încearcă lepădarea de „Iuda ăsta de Băsescu", ca obiectiv absolut al jumătății de gaşcă guvernamentală.

Cealaltă jumătate pare să fi încăput, cu învoiala Marelui Conducător, sub jupoanele triumviratului muieresc Udrea, EBa şi Ridzi. Un triumvirat al minţilor odihnite şi de aceea periculos pentru contestatarii marginalizaţi din PD-L. De la o vreme, agenda publică a democraţilor e mâzgălită de euromezina prezidenţială şi de ministresele peste banul bunului plac. Arar răzbate şi glasul „Cocoşelului", un „ţâşt-bâşt" care „habar nu are de economie", sau scremetele finanţistului „adus de pe drumuri". Ori ale „tâmpitului de Berceanu", adus tocmai pentru... drumuri! Vasăzică, partea luminoasă şi „frumoasă" a guvernării portocalii e *elenică* şi *monic-paleologică,* cu ilustrate de la Sulina şi Costineşti şi cu sponsorizări cu iz penal sau cu licitaţii „în slip". Partea întunecată e *boc-pogică,* impopulară şi sinucigaşă, oricând pregătită să fie sacrificată din raţiuni băsesciene. „Fâţele" care, deunăzi, stârniseră mânia „buldogului" Blaga, tipul cu „probleme de comunicare diurnă", s-au căţărat pe zidurile Palatului din Deal precum iedera şi doar smulgerea din rădăcină le mai poate îndepărta de putere. Deocamdată, nimeni nu cutează s-o facă, să nu-l supere cumva pe „Iuda". Aşa că, decât să-şi piardă timpul răfuindu-se cu pesediştii, pedeliştii mai bine s-ar teme de ascensiunea primejdioasă a triumviratului fustaceu şi bugetivor.

„Alianţa pentru România" a ajuns o lozincă numai bună de aruncat în cufărul cu zdrenţe istorice. Patronată de învârteli cu aromă bugetară, ea a adâncit o criză politică fără ieşire, fiind chiar întruchiparea falimentului politic postdecembrist. Şi-n lipsa unui preşedinte mediator, ne-am pricopsit cu zănaticul Băsescu, mereu inconsecvent şi pus pe harţă, „elementul perturbator cel mai grav în activitatea instituţiilor statului", ca să-l citez pe „bătrânul edecar" Iliescu. Mintea obosită a familiei Băsescu (n-am motiv să n-o cred aici pe „odihnita" junâ Elena!) e în plin derapaj de limbaj prezidenţial. Că altcumva nu-i înţeleg enormităţile debitate printre sinistrele hăhăieli. Deşi, pentru aia mărturisită peripatetic filozofului Liiceanu, am o explicaţie simplă. Păi, cine n-ar răbufni că „şcoala

scoate tâmpiți" în locul său, privindu-se în oglindă și-n ochii proprii-lor fiice? Cartea năucește, strică rânduiala originară a prostiei și-i îndepărtează pe „tâmpiți" de „samsarii" politici. Pe „tinichigii" și „ospătari" îi înturmezi ușor la urna de vot și-i cumperi electoral la preț de economat. La urma urmei, președintele a rostit ceea ce năzuiește orice politician de pretutindeni. Fiindcă toți își doresc o țară de proști, pe care să-i manipuleze lesnicios și cărora să le arate drumul. Unicul, de altfel. Fiindcă, vorba „disidentului convertit" Adam Michnik, „nu este exclus un viitor în care oamenii să nu mai gândească". Poporul de *râme* rămâne visul ascuns al fiecărui lider politic! Și-atunci cum să nu afurisească școala Traian cel Bădăran, mai ales că intelectualii cu morgă parcă s-au tâmpit, scuzându-i și omagiindu-i doct neroziile cu ghiotura?

Dacă absenteismul electoral s-a îngroșat din dispreț, de vină este chiar vraiștea de gang propusă nouă, zi de zi, de politicienii neaoși. Și accentele golănești din dezbaterea publică, o dezbatere compromisă iremediabil de dragul întâietății în sânul indecentei coaliții. O împreunare interesată, pentru care cei doi parteneri caută, prin debandada iscată programatic, pretextul ruperii. „Ba pe-a mă-tii!" în limbajul lor de condotieri politici.

26 iunie 2009

Amestecate

Piața din Crângași e, ca-ntotdeauna, devălmașă și pestriță. Neterminată și leneșă, mereu începută și nedusă la capăt, departe de a-și găsi o formă cât de cât. O forfoteală țipătoare, pe măsura harababurii dâmbovițene. Mă uit în jur cu moleșeala privirii toropite de arșiță. Oameni și sacoșe, trăgându-se reciproc încotro le e chemarea zgârcită în daruri. „Cât e un tuns?" întreabă o pensionară proletară, scoțându-mă din adâncu-mi. „Doișpe lei", răspunde frizerul, prins să-mi scurteze părul. „Așa mult? N-am atâția bani", se scuză femeia și pleacă dezamăgită, potrivindu-și șuvițele în dezordinea crizei mondiale. Bieții pensionari!, mă trezesc compătimindu-i pe părinții noștri, ajunși să se tundă pe datorie... Ies înnourat din dugheană. „Tunde bine?" mă iscodește timid un bătrânel dichisit, parcă scos din cutie. Din ochi îi picură blajin resemnare. „Da", îl încurajez zâmbind. Măcar cu atât să se aleagă, dacă tot își ciumpăvește pensia de nimic. Întorc capul, de la distanță, curios să nu ratez deznodământul întâmplării. Septuagenarul se codește să intre în frizerie și-și trece mâna peste țeasta aproape cheală. Femeia de lângă el, la fel de titirită, îi dă o bancnotă. Amândoi o mângâie tremurând, o răsucesc când pe-o parte, când pe alta. Nu le vine neam să se despartă de ea. În bancnota aia prăpădită stă viața lor pe câteva zile, arz-o-ar focu' de tranziție! Din ce-au clădit pe daiboj în

comunism sărmanii pensionari, capitalismul postdecembrist nu e în stare să le restituie mărunțiș nici de-o tunsoare!

*

Dinspre Mitică de la Ligă, viața n-are nuanțe, e de-o limpezime șugubeață. Regulile lui sunt clare și simple. Cine nu dă cu pumnu' și nu înjură cu flegme e „un tip moale". Neimportant și nepredestinat împlinirii felurite. Păi, „dacă motivul pentru care Sabău a renunțat să antreneze Dinamo este declarația lui Giovanni Becali despre el, atunci înseamnă că e un tip moale. Nu rezistă la ceea ce înseamnă fotbalul în acest moment". Așadar, în filozofia corleonică, fotbalul actual înseamnă Becali, piei drace! Care Becali (Giovanni, nu ăilalți!) se fudulește că sondajul făcut printre fotbaliștii închiriați de el în Groapa murdărită de câinii roșii, „cum că, ăștia nu-l vor antrenor pe Sabău, a fost fals. Am crezut că va funcționa și iată că a avut rezultate". Tipul *tare* a învins iarăși, așa că dom' Mitică e îndreptățit să se joace șmecher de-a înțeleptul. Câtă vreme alde Giovanni vor fi lăsați să mintă și să ne umple de scuipații lor scârboși, inși ca Neluțu, admirabili prin caracter!, vor fi siliți să-și recunoască „slăbiciunea". Lumea „tipilor tari" de la noi e o lume de trișori penali și cinici, o lume de golani oricând gata să te „facă de la brâu în sus".

*

Între două strigări la bară, deșir vorbe cu un coleg învârstnicit în avocatură. Bărbatul e încă tânăr, spiritul nu i s-a cofleșit, are prospețime și vervă. E doldora de snoave și pilde adunate în deceniile din urmă, ca martor al vremilor nesuferit de schimbătoare. Un avocat de anticariat, valoros cât un muzeu inexistent al avocaturii românești. Povestitorul deapănă cu farmec întâmplări aflate odinioară în blestemata râpă a justiției băștinașe. Istorisirile sunt, din nefericire, adevărate, România le-a trăit dureros. Cică, prin '50, marile procese, cu hoții și delapidatorii firavei economii naționale,

începeau de Sf. Nicolae şi se sfârşeau pe la Bobotează, cu fond şi recurs cu tot. Atât! Iar la citirea sentinţei de condamnare la moarte, unii dintre proscrişi mai şi leşinau. Enervat de reacţiile „necontrolate" ale sabotorilor solemnităţii judecăţii, gâdele în robă de magistrat tuna asupra auditoriului: „Cine nu e demn să asculte o condamnare la moarte să părăsească imediat sala!" Şi trupurile inerte erau târâte în afara încăperii în care clasa muncitoare, deghizată în putere judecătorească, împărţea dreptatea partidului unic şi canibal. Din tenebrele acestea, greu de imaginat astăzi, vine o justiţie acuzată la Bruxelles de rezistenţă la reformă. Jumătatea de secol n-a reuşit să ne vindece pe toţi, ăştia care trebăluim prin labirintul judiciar, de cancerul sovietic. Sistemul de drept, şi nu numai, ne-a fost adus atunci cu tancurile lui Stalin, pe când acum ne este impus cu armele sofisticate ale creditului transnaţional. Ce ne-o mai aştepta în viitorii ani, fiindcă, vorba lui Michnik, „democraţia asta nu este ceea ce am visat!"

*

„De ce nu avem şi noi o justiţie cu juri?" mă provoacă un interlocutor. „Pentru că nu avem cetăţeni", îl lămuresc tăios şi uşor iritat. Juraţii ăştia ar trebui extraşi din „bazinul electoral" şi vă daţi seama ce justiţie ar ieşi! Gândiţi-vă nitel la imaginile cu gloatele mânate la vot în zilele alegerilor. La ferentarieni şi la ştefăneşteni, de exemplu. Chiar vreţi curţi cu juri?

*

„Michael e mai valoros mort decât viu", a rostit pragmatic un biograf fiscal al cântăreţului mort pretimpuriu. Pragmatismul societăţii consumiste nu se tulbură nici la întâlnirea cu moartea. Între viaţă şi moarte, ceea ce contează e profitul. Viaţa şi moartea sunt valori contabile, nimic altceva. Capitalism pur.

03 iulie 2009

Iritarea lui Crin Antonescu

Politica macină întruna partide, oameni, concepte, speranțe, mituri... Uruitul prefacerii este fără oprire, sacadat și asurzitor. În fălcile puse pe mărunțit cad de-a valma lideri marcanți și activiști neînsemnați, întru deliciul gloatei necrofage. Nimeni nu scapă din măcinișul programat în laboratoarele secrete. Nici măcar Crin Antonescu, altădată un răsfățat al mass-mediei de la noi. Mai precis până la aburcarea în fruntea PNL. De atunci, proaspătul ocupant al scaunului prezidențial a luat-o grabnic la vale și nimic nu pare să-l oprească din rostogolirea zgomotoasă. Partidul a ieșit sub cota din sondajele preelectorale la europarlamentare, iar presa – nu încă în întregime, o parte – i s-a ostilizat dintr-odată. Toate îi merg de-a-ndoaselea celui înspre care plecaseră *săgeată* atâtea iluzii deunăzi, în clipa aceea de glorie înșelătoare, când unii îl apropiaseră chiar de Obama. Din nefericire, izbânda, nescontată de mulți, l-a încremenit în iluzoriul unei puteri inconsistente și-n laudele deșănțate ale adulatorilor interesați. Iar imobilismul, rămânerea îndelungată înlăuntrul iubirii de sine, nu iartă deloc. Sapă pe dinăuntru, fisurează și distruge. Și cine își mai pierde vremea cu statuile sparte, că nu oricine are faima postumă a „infirmei" Venus din Milo? Râvnind la cununa liberală, plăpândul Crin trebuia să știe că „politica este alcătuită aproape în exclusivitate din manevre, intrigi, conspirații, pacte, manifestări de paranoia, trădări, multe calcule, cinisme

cât cuprinde şi tot felul de tertipuri". Ca fin intelectual, observaţiile lui Llosa, candidat cândva la prezidenţialele din Peru, îi sunt cunoscute, n-am a mă îndoi. Îndoieli încerc doar cu privire la capacitatea sa de a rezista la „manevrele" şi „intrigile" dâmboviţene, la ceea ce înseamnă cu adevărat bătălia pentru Cotroceni. Căci, în numai câteva luni de la triumful asupra *tăriceanului,* urmaşul brătienilor dă semne evidente de iritare. Electoratul, slab de refuz la pomenile indecente ale pedeliştilor şi pesediştilor din ultima campanie, l-a iritat, colegii de politică, aidoma, la fel şi presa, incapabilă să propună teme înalte în dezbaterea publică. Alternativa la dezastrul Băsescu e, o spun cu mâhnire!, o dezamăgire în creştere. Fostul ministru al Sportului trăieşte o criză de identitate, ca orice intelectual care-şi trădează, silit de împrejurări, valorile şi principiile de-o viaţă. Dar şi comodităţile intelectuale, adică zaţul ce-l face pe truditorul cu mintea să se închipuie liber şi special, deasupra conspiraţiilor meschine ale pământenilor. Individul slobod dintotdeauna, cu minime responsabilităţi familiale şi sociale, are şanse reduse să învingă un sistem clădit pe „trădări" şi „paranoia", cum este cel întruchipat de maestrul „tertipurilor" gregare, populistul Băsescu. Obişnuit să-şi dezlege propriile gânduri şi teorii mentale în arteziene de idei şi să ni le livreze nouă, amatorilor de produse inteligente, Crin Antonescu s-a pomenit vorbind în numele partidului. Vasăzică, un fel de purtător de cuvânt, constrâns la puncte de vedere neutre, mai presus de propriile sale convingeri! O aliniere deci la disciplina cazonă de pluton, în tradiţia oricărei formaţiuni politice de pretutindeni. Cenzură îngrozitoare şi greu suportabilă pentru un spirit rebel şi egocentric, asemenea celui antonescian. De aici şi gafele cu „serviciuri" şi damele de consum din politica autohtonă, din furia de a se elibera orişicât de încorsetările impuse şefului de partid. Apoi, problemele personale, folosite împotrivă-i cu cinism de adversarii instruiţi la şcoala prejudecăţilor de mahala. Ieşirea din discreţia cu care şi-a însoţit devenirea publică

ar fi o soluție, căci românul a trăit de-a pururi spionându-și vecinul prin despărțiturile ulucilor. Oficializarea relației sentimentale cu o tovarășă de ideologie, făcută totuși cu destulă timiditate, nu l-a ferit de acuzele de nepotism. Dimpotrivă. Îi înțeleg șovăielile, îi împărtășesc starea de nervozitate, dar un candidat la președinție presupune altceva decât idiosincrazii adolescentine. Între parlamentarul gureș, cultivat mereu de opoziție și de moderatorii TV, și autoproclamatul răsturnător de *băseşti* nu pare a fi nici o diferență. Aceeași perisabilitate a discursului, aceeași străvezime ușor înfumurată, aceeași lipsă de masculinitate politică, aceleași lamentări bosumflate. Așadar, charismaticul Crin are toate motivele să fie iritat, fiindcă înfruntarea asta cu el însuși îl fragilizează și-l sleiește de forță, îi ulcerează orgoliul și-l expune ridicolului. Deocamdată, nimic nu prevestește o răsturnare de situație și de aceea i-aș sugera, cu impolitețe asumată, să ia seama la vorbele llosiene, după care „în toate țările sărace, cu mari inegalități economice și culturale, exercițiul democrației coboară la un nivel atât de jos încât orice efort de a înălța campania la un nivel de decență intelectuală este măturat de un val nestăvilit de demagogie, incultură, vulgaritate și josnicie". Iar România, domnule Antonescu, e o țară săracă! Săracă, vulgară și incultă.

10 iulie 2009

M-am săturat de Băsescu!

Nu demult, nişte *ghermani* de-ai premierului napocitan se săturaseră de România, şi protestul lor a învolburat niscaiva minți prin regatul *miticilor*. Cum era şi firesc, înjurătura *sabinică* n-a stârnit vreo mişcare de secesiune, vreo urnire de mase, aşa că astăzi Clujul se mândreşte cu ditamai şeful de Cabinet al compromisurilor neînchipuite. Mai recent, destui români se sastisiseră chiar de România şi alegeau să se exileze, de bunăvoie, taman în Congo, numai să scape de domnia lui Adrian, întâiul împărat pesedist. Ce-a fost, ce n-a fost, cert e că voturile număratu-s-au într-un fel marinăresc, şi Traian s-a trezit iarăşi cârmaci *biruitor*. Dar nu pe ape, ci pe pământul cotropit cândva de romani şi turci, de fanarioți şi sovietici, de ne-am pricopsit pe veci cu proastele obiceiuri ale lumii sibarite. Unii s-au mahmurit zile în şir la auzul veştii de triumf băsescian, alții s-au sinucis din loialitate neţărmurit-tabacică faţă de autoproclamatul *ţepuitor* de ticăloşi. Câțiva s-au pitit prin ascunzişurile politice, iar destui au căzut la picioarele învingătorului, trădând şi implorând iertare contra cost. Şi clemența costă, se ştie dintotdeauna, îndeosebi la începutul sultanatului! Orişicum, mulțimea a salutat saturnalic rotația de cadre din vârful cotrocenist şi a visat la cai portocalii pe pereți. Până ce s-a prins că e trasă pe sfoară. Însă nu din prima, desigur, şi nici din a doua, ci nițel mai târziu, întrucât

poporul e „îndelung răbdătoriu" și are memoria scurtă. „Răbdătoriu", dar nu prost, fiindcă a băgat de seamă că **noul conducător nu-și ține vorba.** Păi, unde s-a mai pomenit să zici că-l pui pe unu', Stolojan parcă (istoria l-a uitat deja, ca pe orice pigmeu!), la Guvern, și apoi să-l îmbrânceşti din turnul din Deal? Să le urezi alor tăi să trăiască bine, și-n același timp să le micșorezi, cu sumbru cinism, salariile și pensiile! Ori să faci alianță imorală cu umaniștii voiculescieni, conservatorul cu *antene* capitaliste, după ce nu-i scoteai din securiști și turnători? Sau să amenințI cu tragerea în țeapă a corupților *celorlalți,* dar să te prefaci „că plouă" când ți se deconspira „afacerea Mihăileanu"?

Și a mai observat norodul, în anii dindărăt, că **stăpânul umblă cu vorba!** Ba că în palatul *tăriceanului* „cercurile de interese ilegitime" forfotesc negustorind patria, ba că partenerul de regim oranj îi trimite bilete *patriciene,* pudrate *elenic,* ba că mogulii s-au tocmit să-i ciobească statuia de drojdie. Bașca apucăturile de chefliu de mahala, mereu cu țoiul în mână și cu genunchii pe podea, întru slăvirea candrie a dansatoarelor de șantan. Nelalocul lor sunt și raliurile bahice, securizate totuși sepepist, sub privirile complice ale agenților de circulație prezidențială; ca și limbajul dublu, unul pentru „țigăncă împuțită" („doamna romă", în limbaj oficial) și „găozar", altul pentru *liicenii* și *patapievicii* slugărniciei academice; ca și răbufnirile de ură împotriva oricui îi contestă genialitatea providențială în „trebile Divanului"; ca și pornirea spre arțag, spre bârfă și colportare, dependența sa malignă de *surse;* ca și ineficiența-i proverbială, de trăitor din promisiuni sforăitoare, și nu din fapte, căci efemera sa glorie e, în definitiv, o grămadă de fraze putrezite, parfumate de *nașii* mediatici sau de *mihăieșii* culturnici; ca și disprețuirea școlii, a legii și a rânduielii constituționale; ca și băile de populism grețos ori întoarcerea la vizitele de lucru ale răposatului, condamnat global odată cu „comunismul criminal" din care se revendică fără să-și dea seama; ca și săltarea în demnitățile înalte ale puterii

a activiștilor de plastilină, a „pușculițelor de partid", *ridzizarea* structurilor guvernamentale fiind doar consecința acestei politici de jaf național; ca și „zeciuiala" electorală poruncită supușilor pedeliști la europarlamentare, ucaz în urma căruia mezina Elena a ajuns să defileze și pe podiumul de modă de la Bruxelles; ca și ostentația cu care nesocotește răbdarea românului ori de câte ori îl minte șoltic, jucându-se de-a demisia sau de-a „raportul către nație" la ceas, la Universitate; ca și dezordinea instituționalizată, înveninarea planificată a unei societăți oricum confuză și dezolidarizată; ca și neputința de a stabili canale diplomatice cu „marii licurici" ai planetei; ca și inadecvarea, în general, pentru haina sobră și constrângătoare a președinției.

Iată de ce m-am săturat de Băsescu și de frati-su, de EBa și de *anastasele* lor acolite, de derizoriul în care clanul lui Zeus a târât a dintâi instituție a țării! M-am săturat într-atât încât, la toamnă, voi fi la urne și voi vota cu oricine, nicidecum cu *pleașca paleologilor*. De va fi nevoie, voi vota și cu Sexy Brăileanca, asumându-mi ocările și desconsiderarea probăseștilor!

M-am săturat de starea asta de scandal perpetuu, de dihonie supurentă și agresivă, nu mai suport hăhăiala pișicheră și agasantă transformată în politică de stat! Nu mai suport să-i ascult discursul demagogic și să mă rușinez de lipsa de reprezentativitate prezidențială! Gata, m-am săturat de Băsescu! E prea mult, insul e indigest, nociv, primejdios, bădăran, stricător și toate celelalte!

17 iulie 2009

Şosetele României corupte

Păi, dacă moldovenii de peste Prut sunt fraţii noştri înseamnă că „Nielu", consulul, a pus de-un incest. Un incest diplomatic, că prea erau negre şosetele de protocol! „Aşa vor să ne «aibă» românii şi pe noi, cum «a avut-o» consulul român de la Chişinău Ion Nuică pe o angajată de la Consulat. Priviţi şi uniţivă dacă doriţi!" s-au revoltat, cam agramat totuşi, superiorii tinerei practicante de spionaj carnal. De-aş fi în locul lor, şi eu m-aş simţi batjocorit de aşa „unire". Să te încalece bourul mioritic, înciorăpat şi cu budigăi tetra, albi ca şi maieul din colecţia şaizecistă a cooperaţiei meşteşugăreşti, nu e ăl mai fericit coit interstatal! Desuurile şi manierele tăuraşului însămânţător de românism dincolo de graniţele României spun totul despre unii oameni trimişi afară să ne reprezinte. Cu o lăţoşenie pubiană multiseculară şi o lenjerie intimă de activist raional, serviciile secrete par să nu fi intrat în mileniul trei. Halal imagine de ţară europeană! Măcar de-l asculta, la timpul potrivit, pe ex-ministrul Ştefan Andrei povăţuindu-şi subalternii din Externe să aibă grijă cu „aşternuturile" extraconjugale: „Nu vă cere nimeni să fiţi călugări, dar e complet interzis să fiţi prinşi!" Aviz amatorilor! În rest, salutări lui dom' „Nielu", „unificatorul"!

*

Cică „preşedinţii Băsescu şi Sarkozy se simt foarte bine când sunt împreună, gândesc la fel, reacţionează asemănător, sunt populari"!

Asta ne-a zis-o, bănuind, probabil, că ne complimentează, ambasadorul francez la București, Henri Paul. Și cu „tainul" cum rămâne, „Monseur"? Ori a fost într-atât de consistent încât să merităm ditamai gratularea galică? Deși, zău, că nu știu ce să cred din zicerea franțuzului acreditat la noi! Pentru că, într-o astfel de echivalență comparativă, unul din cei doi se va simți ușor ofensat. O fi năvalnicul „Sarko", o fi slobodul „Băse"? Să fie Băsescu „micul Sarkozy"? Sau Sarkozy, „marele" Băsescu? Ce mai dilemă!

*

Un studiu realizat sub egida Comisiei Europene în șapte țări membre și candidate UE (printre care și România) a scos în evidență că pe plaiurile tranzacționării perene „cultura corupției este omniprezentă, iar discursul mediatic nu face decât să consolideze toleranța la corupție". Asemenea nouă sunt doar bulgarii, unde șpaga e tot un „sport național", corupția fiind o justificare pentru „suplimentarea" salariilor modeste ale angajaților la stat și pentru „accelerarea" procedurilor birocratice. Prin urmare, corupția româno-bulgară e un factor de stabilitate instituțională și socială, un parteneriat mănos între cetățean și stat.

În țara mea, corupția are rădăcini adânci și vechi, ca pe orice tărâm de subdezvoltare civică și economică. Povestește și Petre Pandrea o întâmplare auzită din gura lui Ion P. Gigurtu, „fost prim-ministru și cel mai bogat om din Sud-Estul eruropean". Istorioara îl are ca personaj principal pe Mihai Popovici, ministru de finanțe prin 1930 și fruntaș țărănist. Așadar, omul de afaceri se afla ca particular în biroul bancherului francez Horace Finaly, în legătură cu acreditivele la *Banque de Paris et des Pays-Bas*. În timpul conversației, s-a anunțat ministrul român Mihai Popovici. „Să aștepte!" i-a transmis gazda șefului de cabinet. Stânjenit, miliardarul Gigurtu a vrut să curme *tête-à-tête*-ul, dar s-a lovit de refuzul interlocutorului.

Nu, nu vreau. Orișicum, este ministrul de finanțe al țării mele.

Bancherul parizian i-a replicat:

– E un pungaş. Cere un comision personal prea mare pentru împrumutul de stabilizare al monedei voastre.

Gigurtu s-a înroşit, de ruşinea ţării lui.

Comisionul gigantic s-a plătit în florini olandezi şi a fost depus la o bancă din Rotterdam.

În 1940, când Hitler introdusese deja „penalităţi valutare înfricoşătoare pentru transferuri în străinătate", mergând până la pedeapsa cu moartea, banii au fost descoperiţi de nemţi. *Gauleiter*-ul Olandei i-a trimis o scrisoare cu extrasul contului bancar al mareşalului Antonescu, din care reieşea că „cetăţeanul român Mihai Popovici, din str. Sofia 38, Bucureşti, are un depozit bancar fabulos, gigantic (...)" şi cerea să-l pedepsească cu legile penale române valutare în vigoare.

Antonescu nu l-a penalizat. L-a ţinut ca ostatic în tabăra lui Maniu, manevrând partidul al cărui vicepreşedinte era Mihai Popovici. Adică un şantaj de catifea, cum se petrece şi azi îndestul, că tradiţia n-a secat dintr-odată.

Fiindcă tot ne împrumutăm cu osârdie pe la străini, mă întreb, apăsat de repetabila istorie, cine o încasa comisioanele, că politica neaoşă e doldora de *popovici?* Şi fără euroipocrizie, întrucât „comisionul" balcanic îngraşă, la vreme de criză, nu numai funcţionărimea internă, ci şi birocraţia internaţională! Corupţia e, prăpădesc o banalitate mucezită, transnaţională şi universală, cu menţiunea că sancţiunile sunt aplicate doar *leprozeriilor* coloniale. Iar România e considerată, ce mai tura-vura, o *euroleprozerie!*"

24 iulie 2009

Poveşti de iubire târzie

„Nu mă mai aştepta. Am plecat definitiv în Italia". Atât scria pe biletul găsit pe cuier de soţul părăsit pe furiş. Fără un semn de mirare, fără remuşcări şi tânguiri. Gestul i se păruse aşa de firesc fugarei, că nu mai simţise nevoia altor explicaţii. O căsnicie de vreo douăzeci de ani încăpuse sec pe o bucăţică de hârtie, în numai câteva cuvinte. Despărţirile se petrec rapid şi n-au nevoie de o întreagă inflorescenţă de fraze şi propoziţii. Altcumva decât la începutul iubirii, când îndrăgostiţii prăpădesc vorbe cu nemiluita. Neînsufleţite de silabe şi exclamaţii, împreunările dintre oameni n-ar fi cu nimic deosebite de coiturile celorlalte animale. Doar nişte opintiri trupeşti şi o înfiorare traversând şira spinării, nimic altceva. Un ritual de perpetuare a speciei. Femeia care lăsase biletul cu pricina îşi regăsise, după două decenii, prima dragoste şi cu asta basta. Restul e psihanaliză şi partaj judiciar. Avusese nevoie de atâţia ani doar ca să-şi dea seama că trăise de fapt lipsa bărbatului dintâi. Experimentase lângă alt bărbat tocmai absenţa ăluilalt. Şi golul din sufletul ei nu-l umpluseră nici măcar copiii, zămisliţi, probabil, din acelaşi dor de celălalt. Regăsirea iubitului de început, întâmplătoare ca orice şaradă ticluită de destin, a alungat-o dintr-o viaţă searbădă şi dusu-s-a, hotărâtă să se scuture definitiv de un trecut anost. Iubirea a scos-o din propria-i blazare, din minciuna care o ucisese

treptat, convinsă că timpul mai are încă răbdare cu ea şi-i poate întoarce înzecit chinuitoarea aşteptare. Căci, o clipă de iubire anulează chiar şi o aşteptare de-o viaţă! În egoismul iubirii recuperate, soţul n-a contat câtuşi de puţin, de parcă n-a existat vreodată. Iubirea e amnezie pură şi erezie.

Într-o altă poveste, un bărbat tomnatic şi-a abandonat rosturile din străinătate şi s-a întors la iubita din adolescenţă, pentru a o găti în rochie de mireasă. Acolo, printre străini, exersase zilnic uitarea, sau cel puţin aşa crezuse. Nu-i fusese deloc comod să se inventeze în alt hotar de limbă şi-n alt contur sociocultural. Trăsese cu dinţii, îndârjit şi determinat, să le arate ălora că e mai bun ca ei, şi-n cele din urmă răzbise. Lupta asta cu el însuşi îl ajutase să se ignore pe sine, să se verse alături. Odată sfârşit turnirul pentru supravieţuirea în afara sa, individul dezrădăcinat se descoperi gol pe dinlăuntru. Nefericit şi singur în familia de care îl legau amintiri obişnuite şi uscate, de prisos. Încetase să mai trăiască, se pomise pretimpuriu.

Altundeva, foştii iubiţi din facultate, separaţi de prejudecăţile ideologice ale vremii împurpurate ipocrit, au decis, la o jumătate de secol, să-şi adune laolaltă regretele purtate de fiecare în compromisurile consfinţite la starea civilă. Să sărbătorească, clipă de clipă, o împreunare interzisă odată. Când el era nomenclaturist de perspectivă, iar ea, nepoată de burghez scăpătat. Să răzbune un amor amânat şi visat neîntrerupt în nopţile de tristeţi desperecheate şi suspinate. Să îmblânzească, în tandreţea îmbrăţişărilor coapte, viforul apusului în etate. Să-şi recompună existenţele neîmpăcate cu despărţirea, să se restituie lor înşile.

Desigur, poveştile sunt nenumărate, noi şi vechi, fiindcă oamenii s-au născut iubind şi suferind din cauza asta. Tinereţea, de care n-am fost conştient niciodată, m-a împiedicat să le văd sau să le cercetez cu de-amănuntul. Prins în cleştele devenirii, nu eşti deloc interesat de vârtejurile dimprejurul tău, îţi ajungi ţie însuţi. Iar cei de-o seamă cu tine sunt şi ei asemenea ţie, împărtăşesc aceleaşi

năzuințe și frământări. Spre mijlocul vieții, oamenii se apucă să dezerteze din viețile lor știute, din cotidianul încartiruit. Îi neliniștește curgerea orelor și, de spaima finalului ratat, își răscumpără pe cont propriu dreptul la fericire. Pentru că, la cincizeci de ani, știi sigur ceva: ce nu este fericirea! Ăi mici s-au ridicat îndeajuns să zboare neînsoțiți, carierele profesionale sunt la final și, tardiv, afli că ele nu înlocuiesc iubirea. Și, oricum, nu valorează mare lucru. Omul se retrage în paradisul părelnic nepermis, la dragostea închipuită, sperând să repare lucrarea ursitoarelor puse pe șotii. Când nu mai ai ce pierde pe plan social, te încredințezi inimii înfiorate și de aici puzderia de permutări extraconjugale, de evadări în mirajul amorului. Bătrânețea e necruțătoare, nu are milă de nimeni, judecă rece și crud. Cine n-a iubit și n-a fost iubit până atunci e condamnat pe veci la neiubire!

Tânjim să fim de-a pururi tineri, frumoși și răsfățați. Vrem ca emoția să ne petreacă oriunde, să ne trezească sufletul deja amorțit în lațul monotoniei. De aceea, e o crimă să refuzi partenerului de jug domestic porția de fericire ori ție însuți! Zilele ne sunt pe sfârșite, în curând vom preda gestiunea și e posibil să fim pe minus! Poveștile de iubire târzie sunt chiar luminile amurgului, aureola care umanizează moartea din noi și de lângă noi. Setea de absolut a ființei umane, dorința ei de nemurire.

31 iulie 2009

Costobocii şi emilbocii

Cândva, în spaţiul delimitat de Prut şi Nistru ar fi trăit costobocii, un trib tracic curajos şi nesupus. Unii sunt de părere că vitejii străbuni ai românilor au vieţuit pe teritoriul cuprins între râurile Mureş şi Tisa. Alţi cercetători, pe cel din nord-estul Mării Negre. Indiferent de obârşia născătoare de controverse ştiinţifice, costobocii au lăsat istoriei noastre pilda independenţei, a neatârnării, valori demodate acum, în epoca globalizării slugărniciei de stat. Mai mult, tribul acesta atât de liber a trecut prin foc şi sabie Moesia, Tracia şi Macedonia, laolaltă cu bastarnii şi sarmaţii aliaţi, ceea ce nu-i puţin. Faptele de arme şi felul costobocilor de a înfrunta vitregiile geo-politicii regionale, deşi au stârnit admiraţia lui Iorga şi Blaga, nu au pătruns în mentalul colectiv al poporului aflat de-a pururi „supt vremi".

În antiteză cu costobocii îi găsim, ceva mai târziu, pe iobagi, nişte accesorii vorbitoare ale pământului pe care îl lucrau sau îl foloseau. Supuşenia exemplară a acestora a durat cogeamitea, şi numai răscoala lui Horia, Cloşca şi Crişan a zdruncinat-o oleacă. Concentrarea iobăgiei exclusiv în Transilvania n-a fost astfel deloc întâmplătoare, o chemau oamenii de acolo, firea lor molcută. Aşadar, ea a avut ca premise caracterul şi temperamentul transilvănenilor, atribute în stare să-i lege fedeleş de glie. Suportându-şi şerbia fără să

cârtească şi fără să viseze la libertate, ţărănimea iobagă de dincolo de Carpaţi a acceptat biruri şi dări de neimaginat altundeva. Abia privindu-l cu sinceră duioşie pe premierul Boc, mi-am dat seama de ce iobăgia nu s-a împământenit la noi decât în Ardeal. Fiindcă Emil napocitanul e, nu-ncape vreo îndoială!, chiar întruparea acelei forme de sclavie, altminteri mai evoluată, mai emancipată. Făptura sa, diminutivată printr-o interjecţie sonoră, emană docilitate şi cumsecădenie, onestitate şi neajutorare. Ca şi odinioară, când iobagilor nu li se îngăduia să facă aproape nimic fără dezlegarea stăpânului, prim-ministrul actual e doar o unealtă pe feuda Băsescului atotputernic. Uns prin bunăvoinţa „liderului necredincios", şerbul din Victoriei are drepturi formale, tocmai potrivite să-l compromită ireversibil. Şi să-i servească „nobilului" din Deal drept alibi perfect. Păi, în toiul crizei, cineva trebuia să anunţe micşorarea drastică a salariilor şi impozitarea forfetară ori închiderea de fabrici şi uzine, apocalipsa socială şi economică adică. Era nevoie de un slujitor sârguincios şi loial, iar vicleanul Traian l-a ochit dintr-o uitătură piezişă. Şi n-a greşit defel, instinctul său de animal înfeudalizat politic distribuindu-l pe blajinul şi molcomul primar de Cluj în rolul victimei voluntare. Iar la ceasul sorocit de sfârşitul războiului prezidenţial din toamnă sau de „căsătoria" cu alt partid, încerc o predicţie!, sluga va fi *vândută* cu cabinet cu tot. Că n-ar fi prima oară în biografia tumultuoasă a lepădătorului de prieteni şi principii! Rătăcit în labirintul rânduielilor palatului executiv, iobagul Boc e, necondiţionat, o trompetă preşedinţială, cuminte şi ascultătoare până la nimicirea de sine. Uneori i se încuviinţează să umble ca o piază rea de colo-colo, şi atunci îşi poartă coasa pe unde se nimereşte, prin satele lui de ţărani înrobiţi. Oricum, altceva nu i se permite să care pe traseele însemnate cotrocenist dinainte. Din loc în loc, şerbul cu costum de şef peste miniştri se opreşte şi-şi ascute, cu pricepere seculară, obiectul demagogiei partinice, după care răpune propagandistic otava ivită-n drum. În săptămânile din urmă, „arma electorală",

devenită simbolul Hârcii, nu i-a folosit la nimic, în ceasul în care alt iobag, ghicindu-i prefăcătoria, l-a miluit cu niscaiva ouă. Nu l-a țintit îndeajuns, însă i-a amintit că fârtații săi sunt înglodați în datorii și neajunsuri, că țara răsuflă anevoie, și sărăcia a luat-o în arendă. O singură dată costobocul din el a răbufnit, punându-l în grea încurcătură, căci se știa, sărmanul, iobag pe vecie. Se trezise decuplat de la antena *ciutacului* spurcat la gură, în biroul înțesat de camere de filmat, și a îndrăznit să rostească eliberator un „Derbedeu' dracu'!" de a duduit coșmelia. La atât s-a rezumat revolta sa costobociască în mandatul început deunăzi, restul e umilință și obediență, și nepricepere, și ezitare, și confuzie, și pricaz.

Demult, spun savanții, costobocii mureau liberi și neînzăbălați, drepți și falnici. Deasupră-le, timpul a așternut uitare și stratul gros al iobagilor deprinși să fie slugi. Dintre iobagi, în anii dindărăt, au proliferat *emilbocii* – urmașii democrați ai *emilbobilor* –, pătura inferioară a politicienilor băștinași. Decăderea și transformarea costobocilor în *emilboci* explică, hotărâtor, și declinul abrupt al României de azi. România *emilbocilor,* ce prăbușire națională!

07 august 2009

Drumeț în Țara Valsului

În poarta *Hofburg*-ului – palatul de iarnă al împăratului Frantz Josef – e un du-te vino continuu, colorat și vocal. Oameni sosiți din toate colțurile planetei se zgâiesc la fiece piatră din capitala Austriei, lacomi să imortalizeze o efemeritate de album. Stau pe bancă și nu mă satur să privesc lumea de ocazie. În spatele meu, un bărbat potrivit la statură își boiește fața cu cremă albă, pe un contur de mască impersonală cu ochelari fumurii. Își trage peste cămașa albă o pelerină neagră, ca de magician, și-și pune pe cap o pălărie cu boruri înguste. Îi urmăresc absorbit gesturile, ca nu cumva să scap vreo mișcare. Tipul e un spectacol în sine, patrulează de o parte și de alta a scenei improvizate dintr-o navetă de sticle, învelită în cârpă de doliu. Își așază cu meticulozitate podiumul, la fel și cutia de danii, preocupat de geometria perfectă a perimetrului civic. Pășește apăsat pe dalele trotuarului, făcând să scrâșnească plachiurile pantofilor lustruiți impecabil. Mimul stradal fumează nervos, frământându-și degetele, semn că emoția îl înghimpă. Se concentrează în rotocoalele albicioase, pregătindu-și recitalul contra cost. Insul se mișcă studiat, în agitația ținută cu greu în frâu. Pufăie adânc și strivește sub toc chiștocul azvârlit tacticos. Se apleacă și-și scoate vioara din husă, o șterge, o acordează și se suie pe „scenă". Cocoțat așa, încremenește brusc, iar trecătorii se opresc curioși din fire.

Turiştii au timp berechet şi de aceea îşi pierd vremea cu fel de fel de fleacuri. Unul, japonez, desigur!, îi aruncă în cutie o monedă şi să vezi minune. Mimul învie subit, mângâind suav coardele subţiri, în frânturi de simfonii celebre. Nu mult, însă, preţ de câteva clipe, şi înlemneşte iarăşi. Până ce îl înconjoară un grup de americani. Cenţii zornăie la picioarele lui „Paganini", şi arcuşul scârţâie retrezit din înţepeneala simulată. Jocul acesta se repetă întruna şi toţi sunt zâmbitori şi exuberanţi, îndeosebi când se pozează cu actorul fără identitate. De altfel, el e singurul mascat dintre noi, ăştia aflaţi în vacanţă. Păi, masca nu lipseşte nimănui la serviciu, angajatul şi masca, e-n fişa postului fiecăruia! Abia în orele libere, oamenii se răsucesc înspre ei înşişi, şi atunci îşi aduc aminte că au fost copii şi se joacă. Turismul e o astfel de zbenguială, iar oamenii îşi permit extravaganţe de neimaginat altcumva. Plătesc pentru orice capriciu şi se veselesc ludic, departe de măştile abandonate acasă. Mimul se uită împrejur, prin lentilele întunecate, cu o sobrietate care mă obligă să mă simt vinovat de răgazul în care m-am refugiat de-o zi. Instinctiv, îmi pipăi obrajii, chipul vălurit, dezobişnuit să mă arăt publicului *nemascat*.

*

Barbarii nu mai sunt demult la porţile oraşului, au demolat zidurile de apărare şi ne-au împresurat, silindu-ne să le oferim felii din viaţa noastră. Îi întâlnim pretutindeni, în bloc, pe stradă, la birou, pe stadion, în sălile de spectacol, oriunde. S-au înmulţit într-atât încât va trebui să învăţăm să convieţuim cu ei. Nu-i de mirare, aşadar, că i-am găsit şi la Viena, în scurta croazieră pe Dunăre. Să fi fost douăzeci. Tineri habsburgi, puri ori amestecaţi cu alte seminţii. Fete şi băieţi în pragul majoratului. Buhăiţi şi diformi, cu feţele împodobite primitiv cu mărgeluşe şi cercuri metalice, cu părul caciurit în nuanţe stranii şi tatuaţi sălbatic. Agresivi şi maturizaţi pretimpuriu, cu orbitele abrutizate de libertatea prisositoare. În crucea

nopții, urlete nevertebrate îmi despică somnul și-l fac țăndări, animalele, insuficient domesticite, sparg sticle și zbiară bezmetic, evadați din adăposturile civilizației tenebroase. Umblă în haită pe bulevardele aliniate perfect și desfigurează liniștea noptatică a burgului. Ușor-ușor, barbarii au strămutat caverna în oraș și mă tem că viitorul e al cetei, al tribului. Spirala lui Comte se desfășoară implacabil.

*

În *Hundertwasserhaus*-ul vienez poposim o jumătate de ceas. Vizitatorii se holbează la o casă parcă desenată, cu chenar de basm, în stilul modernist al lui Gaudi. Bliț-urile explodează și grupurile cosmopolite sorb fărâma de poveste arhitectonică. Insensibilă la încercările avangardiste, bășica udului se răscoală. Caut grăbit camera de plăceri fiziologice. *Toilet of Modern Art,* citesc pe un panou și o iau într-acolo, atent la indicatorul cu pricina. Cobor scările lustruite cu grijă de lutier, introduc o monedă de doi euro într-o gură metalică și bariera dispare. Vecinul din cabina din stânga e zgomotos peste măsură. Întâmplător, ieșim amândoi deodată. Individul e mătăhălos și merge de-a-ndărătelea, cu aparatul de fotografiat fixat la ochi. Împinge larg ușa și ia cadre din *Toilet of Modern Art*, bijuteria pe care abia o pângărise cu putorile sale intestinale.

*

Ghidul explică pe limba tuturor „biografia" monumentelor ivite pe traseu. E o plăcere să-l auzi cum izbutește digresiuni culturale și istorice spre înțelesul grupului multinațional. Mă întreabă de unde sunt, iar eu îi răspund cu o mândrie nătângă. „Și eu sunt român, din Transilvania", îmi mărturisește cu graiul alterat de cei douăzeci de ani de străinătate. „Ghidul" a terminat filozofia, l-a tradus pe Karl Jaspers de pildă și două zile pe săptămână predă cursuri de „înțelepciune antică" la Universitatea din Viena. Îl simt stânjenit de prezența mea, românismul meu nu-i trezește nostalgii de

borangic, din contră. Parcă i-aş fi deschis o rană pe care o credea vindecată. Se străduieşte elegant să mă ignore, dar nu mai e jovial ca înainte. Prin mine e nevoit să-şi amintească, în noua patrie, de ţara din şi de care a fugit...

*

Dunărea vieneză e posacă şi plictisitoare. E înghesuită între pereţi de beton şi răsfirată artificial în canale de agrement sau industriale. Seamănă cu o femeie siluită, constrânsă la servituţi înjositoare. Mi-e dor de Dunărea românească, misterioasă şi languroasă, despletită după bunu-i plac în coturi şi ochiuri de-un pitoresc viril. Dunărea aceea năvalnică ori calmă, îmbrăţişată lasciv de cavalerii zăvoaielor nepătrunse. „Ce lucru frumos, dragă prietene, sunt călătoriile....", mă extaziez asemenea lui Diderot.

*

În Kurpark, în mijlocul renumitei staţiuni balneare Baden, pacienţii sanatoriului s-au strâns să asculte orchestra retrasă într-un foişor ferit de flăcările solare. Auditoriul e coliliu, iar scaunele le susţin anevoie siluetele bolnave de bătrâneţe, înfăşurate în halate de spital. Melomanii aceştia, împuţinaţi la trup, tremură din toate încheieturile şi par nişte jucării stricate. Tabloul e impresionant, e o prevestire înfricoşătoare de moarte în parcul suferinţei tratate geriatric! Dumnezeule, dar destui îşi amintesc totuşi c-au fost şi tineri, viguroşi şi şarmanţi, iubiţi şi adoraţi! Ce pedeapsă să supravieţuieşti atâtor amintiri, ce, uneori, par simple plăsmuiri!

Orchestra îşi isprăveşte concertul în aplauzele moi ale spectatorilor, care se îndepărtează în pavilioanele nevolniciei. Grădina se goleşte, odată cu ploaia torenţială dezlănţuită din senin. Stropii cad răpăind şi îneacă totul în apă, spălând locul de umbrele morţii.

*

Şi-n Viena, şi-n Baden, comunitatea a ctitorit coloane monumentale, cu semnul crucii aurite, în cinstea victimelor pestei. În centrul

oraşelor, morţii apocalipticelor epidemii trăiesc încă prin obeliscurile omagiale. Românii mei n-au înălţat niciodată columne pentru moartea poruncită de pestă sau ciumă, la grămadă. Nici măcar în memoria porcilor şi-a zburătoarelor ucise deunăzi din raţiuni superioare de sănătate publică. Un stâlp de pomenire acolo, cu aripi de *flutur* în vârf, zău că era suficient! Ar fi păstrat viu excesul de zel cu care ne-am străduit să arătăm Europei integratoare că nu ne dăm în lături de la nimic când e vorba să ne ploconim aiurea.

*

E dimineaţă la Melk. Soarele se hârjoneşte cu norii lânoşi pe un cer nestatornic şi strâmt. Calc cu oareşce temere în mănăstirea căreia Umberto Eco i-a adăugat o faimă enigmatică, prin cumplitele orori săvârşite în *Numele trandafirului*. Nu mă simt deloc relaxat în măruntaiele masivei citadele benedictine, însoţite de o ciudată legendă romanescă. Mă liniştesc cât de cât în imensa bibliotecă, unde mi-aş dori să rămân definitiv pentru o altă viaţă. Una dedicată exclusiv cărţilor şi spiritului călător în imaginarul necuprins. Deşi, e de părere specialistul în semiotică, în maldărul de tipărituri există o carte pentru care merită să ucizi! Deocamdată, obligaţiile sociale mă împiedică să dezertez din cazarma încăputâ pe mâna gardienilor prejudecăţilor mărunte. Cu gândul acesta, revoltat şi abraziv, intru în biserica abaţiei construite pe la începutul anilor 1700. Strălucirea vertiginoasă a icoanelor şi îngerilor scoborâtori din barocul frescelor mă copleşeşte, mă tulbură ca niciunde. În vertijul indus de arta religioasă, mi se năzare că plutesc deasupră-mi, mulţumit şi împovărat deopotrivă. Întârzii îndestul în levitaţia creştinismului estetizat, într-o graţie a sorţii generoase. M-am eliberat chiar şi de spaimele romanului ecoist, lepădate pe holurile înguste şi inchizitoriale.

Se apropie de amiaz şi orăşelul a îngenuncheat smerit la poala mănăstirii, care sacralizează orizontul tăiat de dealuri înverzite. E o tihnă stâncoasă şi tainică la Melk, de nepătruns.

*

O iau pe malul Dunării, pe Valea Caişilor, spre Dürnstein, locul în care Richard Inimă-de-Leu a fost predat, pe o sumă ameţitoare, propriei naţii, după întemniţarea din 1193. Fluviul curge abraş şi întunecat, muşcând adesea din marginile sfărâmicioase ale jgheabului de pământ. Se zbate să rupă zăgazurile şi să inunde şesul. Uneori şi izbândeşte, dar austriecii i se opun şi împing puhoiul înapoi fără prea mare osteneală. Şi fără să se dea de ceasul morţii, ca pe alte meleaguri. O fac teutonic, chibzuit şi temeinic, nepregetând să cureţe, cu jeturi de apă!, balustradele şi şoselele înnămolite.

Livezi nesfârşite de caişi, gemând de rod şi terase cu viţă-de-vie, pe coame domoale, ca-n Cheile Oltului. Miroase a hărnicie şi-a Apus, fiindcă, se ştie, Occidentul trudeşte, iar Răsăritul leneveşte...

Dürnstein-ul e o localitate liliputană, de circa nouă sute de suflete, povârnită pe-o coastă de munte, la talpa ruinei cetăţii la părăsirea căreia încoronatul cruciat i-a trimis fratelui său, John Plantagenet, mesajul: „Teme-te pentru tine. Diavolul a fost descătuşat". Rămăşiţele fortăreţei zgârie văzduhul, părând nişte dinţi cariaţi pe-un maxilar descărnat. Aşezarea dăinuie din negoţul cu legenda regelui angevin, despre care un istoric britanic a spus că „a fost un fiu rău, un soţ rău şi un rege şi mai rău. A fost, în schimb, un soldat splendid". Dar şi din cel cu produsele fabricate din caise: săpun de caise, dulceaţă de caise, ţuică de caise, orice din caise. D-aia, aici, la Dürnstein, s-ar potrivi, ca supranume al lui Richard, mai degrabă *Inimă de Cais,* decât *Inimă-de-Leu.*

14 august 2009

Despre greci, şi nu prea

S-a întunecat dintr-odată, cu grabă funebră. Lumina e vineție în amurgul prematur. Şi gri posomorât, apăsător. Se frământă cerul sub greutatea mormanelor de nori negricioşi. Iar din zbuciumul lor ies străluciri de foc, sfredelitoare. Tunete năprasnice sparg văzduhul îngustat. O noapte zorită şi violentă e pe cale să înghită ziua. Şiroaie de apă curg necontenit, sporind fricile dospite de prăpădul iscat din nimic. Un nou sfârşit planetar e pe cale să se săvârşească, o repetiție pentru ce va să vie.

Între cer şi pământ abia dacă mai încape avionul. Hardughia se târăşte anevoie şi geme înfundat, clătinându-şi aripile smucite de vânt. În jurul meu se bat cruci cu degetele nevricoase şi se îngână rugăciuni, într-un murmur surd de panică. Suntem captivi în burta aeronavei şi nu ne-a rămas altceva decât rugăciunea. Ne ridicăm scrâşnit în aerul ce curentează. Dar aerul e gloduros, e plin de şanțuri, căci avionul se hâțână, se hurducăie ca lovit de friguri. Ploua bezmetic şi dâre roşietice explodează în înaltul către care urcăm poticnit. Ne uităm unii la alții, sprijinindu-ne reciproc în privirile umede. Cârje binecuvântate sunt privirile acestea încărcate de frică! Le prindem strâns de genele-mâner şi le înfigem în zarea ostilă şi incendiată de văpăi orbitoare. Cu ele împingem şi maşinăria uriaşă, neputincioasă parcă să despice zidul de nori potrivnici. În cele din urmă, reuşim. Osteniți de atâta trudă şi zbatere, moțăim în uitare.

Deasupra e senin. Un calm albăstriu, fără pete, dens și domolitor, s-a întins peste brazdele de nori furioși. De undeva, din marginea rarefiată, soarele ne mângâie tandru, aproape sfiicios. Stau tolănit în scaun, asemenea motanului scăpat teafăr din colții unui câine sălbăticit de ură, și torc. Furtuna a trecut, cum se întâmplă adesea în viață. Se abate de nicăieri asupra noastră, ne terorizează nițel și ne aduce aminte de Dumnezeu. Când slăbește, Domnul se depărtează și El, gonit de trufia ce nu ne dă pace în clipele de tihnă.

Mă uit iarăși în ochii celor dimprejur. Nici urmă de cârje, s-au dus cu Ăl de Sus cu tot! Albeața ce înconjoară irisurile este gelatinoasă acum, și-n străvezimea aceea tremurândă se ghicesc păcatele lumești. Lumea și-a pierdut brusc sfințenia aceea străluminată de solidaritatea în spaimă.

*

Grecia se ivește timid prin hubloul avionului. Seara se prelinge blând pe insulițele răsărite în marea turcoaz. Becuri, puzderie, clipesc în casele sădite în albul grecesc, și-un soare pârguit coboară în surdină printre dealurile sterpe. Din coamele golașe țâșnesc flăcări, înroșind cerul la orizont. Peisajul e de-o virilitate provocatoare, cu contururi întregi și groase, semn că zeii n-au răposat încă. Culorile sunt limpezi și vii, tocmai potrivite pentru straiele zeiești chitite solemn în cufărul olimpian. Mă copleșește sacralitatea acestui început de noapte elenă, nesperată în orele urgiei bucureștene.

*

Chelnerii greci au șiretenia în sânge, și-n orice notă de plată te aștepți să găsești un „cal troian". Te trag de mânecă, te pisează asupritor, îmboldindu-te să le guști bucatele, oricum sărace în diversitate și deloc sofisticate. Cămășile le atârnă dezordonat și cam mototolite, iar mirosul aspru, de țap, plutește în tavernele zgomotoase. Vorbesc tare și te cântăresc negustorește, fixându-ți cu precizie prețul. Își laudă teatral marfa și se întrec să-ți repete, mândri, că sunt

greci. Au o fudulie țepoasă și se poartă aidoma unor stăpâni de mațe flămânde. Păi, ce altceva e turistul, dacă nu un animal înfometat și risipitor? Și cum să rateze vicleanul urmaș al lui Ulise asemenea pradă?

Spre deosebire de vecinul lui istoric, ospătarul turc vădește abilitate de catifea, de covor persan, e mieros și prefăcut. Secolele de sultanat i-au învățat pe otomani lecția servilismului, a pupării papucilor monarhului cu turban. În zilele noastre, pentru negustorul turc, în general, mușteriul nu e altceva decât sultanul de odinioară, stăpânul căruia se străduiește prin orice mijloace să-i câștige grațiile. Și paralele... De aici și slăbiciunea turistului de aiurea pentru spațiul de la Bosfor, acolo unde este tratat așijderea căpeteniilor musulmane.

*

Locația de pe țărmul Mării Egee pare ireală, într-atât e de pitorească. Un colț de rai, încercuit de dezordinea fanariotă. Lângă fâșiile de gazon verde se întinde viranul prăfos, lăbărțat în îmbâcseala și neorânduiala balcanică. Hârtii și materiale nefolositoare zac pe izlazurile înțărcuite cu plasă, dând senzația unui tărâm părăsit. Căsuțe dăulate, cu bătături chele și neprimitoare, înghesuite pe străduțele strâmte. Sârme piezișe susținând maldăre de rufe spălate, geamuri murdare și crăpate, uși părăginite. Și picoteala aia epicureică în care s-au afundat strănepoții lui Homer. O picoteală sterilă, precum solul bolovănos, a înstăpânit insula cotropită cândva de romani, ioaniți, turci, italieni și germani. Aici, între Egee și Mediterană, timpul se scurge alene, înmuiat iremediabil de aburii toropelii.

*

Insulița e mai mult pustie. (Odată, demult, îmi imaginam că pustiul e făcut din tăcerile îndrăgostiților. Hoinărind prin Grecia, am ajuns să cred că tăcerile posace ale navigatorilor plecați pe mări necunoscute au născut pustiul, și nu capriciile amorezilor.) Pământ secetos și despuiat, fărâmicios și gălbui, cu pini și măslini ici-colo.

Şi tufe uscate de buruieni, dezrădăcinate şi plutind ca nişte fantome triste. Pe singurul pârâiaş, răzbind stâncile umbroase, ciorchini de fluturi şi-au mutat vatra de aripi multicolore. E Valea Fluturilor, destinaţia râvnită a atâtor amatori de inedit, înşiraţi pe cărări povârnite. O ariditate scumpă, de vreme ce străinii se îngrămădesc să se prăjească la soarele Eladei. La el acasă, turistul n-ar cutreiera prin bolovănişul fierbinte ca să-şi pozeze fiinţa trecătoare. Aici e numai zâmbet şi langoare, gata să se fotografieze chiar şi cu ... inspectorul de la Fisc.

21 august 2009

Salvarea prin criză

Scăpați flămânzi din orânduirea alimentației planificate născocite de gardienii socialismului științific, românii au golit pe nerăsuflate depozitele Occidentului suprasaturat. O țară de lăcuste lacome a devenit în zorii postcomuniști România famelică. Dughenele cu turcisme și fel de fel de „isme" expirate au răsărit peste tot, pe stradă, în piață, în bloc, lângă bloc, sub bloc, pe bloc, oriunde era rost să-ți umpli vintrele contra cost. În anii aceia de dezmăț consumist, poporul s-a răzbunat cu vârf și-ndesat pe răbdările prăjite gătite de puterea roșie în epoca multilateral-dezvoltată. S-a risipit atunci, în aburii prosperității plăsmuite de somnul inocenței noastre manipulate ordinar, orice brumă de economie și chibzuință. Râurile de lapte și miere păreau să ne aștepte pretutindeni și de-a pururi, căci folclorul transmis din străfundurile neamului ne învățase, patriotic, că suntem chiar locuitorii norocoși ai gurii de rai! Amânat, ce-i drept, vreo juma' de secol, din motive prea împurpurate.... Curând, suta de dolari s-a devalorizat într-atât încât destui și-au aprins țigările de foi cu șuvițele sure ale lui Washington. Banchetul acesta levantin s-a întins ca o pecingine pe trupul sleit al României deja bolnave și abandonate de felcerii iubirii de țară. Fiindcă vracii politici chemați s-o vindece n-au făcut decât s-o slăbească și mai rău, mințind-o și tratând-o cu dispreț grosier. Lefurile au luat-o

şi ele razna, iar statul şi-a dezlegat, populist şi inconştient, sacii bugetari înspre gloata votantă. Pe nesimţite, România a ajuns Republica Risipei, în goana nebună a falimentului împlinit acum. Îndemnate de haosul social şi politic, băncile au pus umărul vârtos la inflaţia morală a naţiei, ca şi guvernanţii, obsedaţi să repete întruna că „pibul" e în erecţie continuă. Iar în vreme ce noi consumam hulpav, Marea Finanţă transnaţională îşi freca mâinile, amuşinând profiturile istorice. Când ne-am prăbuşit îndeajuns, inspectorii şi comisarii noii ordini mondiale ne-au băgat în monitorizări succesive şi-n rapoarte neîndurătoare. Şi ne-au mai zis, clipind şmechereşte, că doar banii lor, la pachet cu măsurile anticriză, ne salvează din prăpastia sărăciei naţionale. Puteam refuza o aşa propunere, hai să fim serioşi?! Cine e în stare să întoarcă spatele Licuriciului Suprem? Republica e azi, în logica faptelor şi tratatelor internaţionale, o biată colonie priponită în lanţurile FMI, alături de celelalte gubernii ale Uniunii Populaţiilor Sclave din Europa. Deceniile astea de democraţie cu papion bruxellez încheie un experiment umilitor, care a dus la pulverizarea statelor naţionale şi la înrobirea economică a noroadelor. Păi, ce altceva să însemne globalizarea în recentul limbaj de lemn euroatlantic?

Dincolo de pesimismul meu structural, criza contemporană, sunt sigur, va transforma din temelii o Românie chinuită de reforme neterminate vreodată. Siliţi de şocul prezentului, ne vom întoarce cu ceva înţelepciune la filozofia „legumirii", propovăduită de neaoşii ţărani în amfiteatrele satelor din sud. Vom *legumi,* aşadar, viaţa, atenţi la limitele ei, observate atât de târziu. În viitoarea zodie a pragmatismului, întreprinzătorul român, privat ori public, nu va mai exista în afara eficientizării redimensionate, a calculului financiar-contabil precis şi rece. Angajatorul va prelua din habotnicia rigorii Apusului, ca şi angajatul, nedeprins încă să-şi preţuiască patronul şi stabilitatea locului de muncă. Paradoxal, criza îi va apropia pe cei doi actori - altfel ireconciliabili – ai economiei de

piață! Bunăstarea își va modifica sensul, redesenată de cumpătarea născută tocmai din frica crizei abia depășite, din amintirea ei amenințătoare. Oamenii aveau nevoie de o spaimă fundamentală, iar criza în care ne zbatem înfricoșați e o astfel de spaimă. Consumul strâmtorat va restabili întru câtva și echilibrul ecologic al Planetei, afectat iremediabil de prăpădul întrecerii capitaliste a producției. Terapia postcriză va fi, mă gândesc, salvarea omenirii, încolțită primejdios de lipsa măsurii în toate. Din criza actuală, comunitatea mondială va ieși mântuită de risipă și cu plămânii scuturați de noxele industrializării deșănțate.

28 august 2009

Subjustiția salarizării unice

Cam pe vremea asta, în urmă cu vreo douăzeci și doi de ani, începeam să port roba de procuror. Îmi luasem rămas-bun de la colegii de facultate și, având în buzunar repartiția guvernamentală, mă înapoiam acasă, la Turnu Măgurele. Despărțirea aceea îmi păruse cel mai groaznic lucru cu putință, după un pătrar de înălțare studențească. Reveneam în urbea anostă de la marginea sudică a României cu sentimentul înfrângerii înfipt în suflet. Căci orice întoarcere e, în definitiv, un eșec! Nu plecasem pentru a mă întoarce, dimpotrivă! Nădăjduisem că puterea de atunci va deszăvorî marile orașe, astfel încât visul meu de mărire să se împlinească în spațiul larg al capitalei. N-a fost să fie, așa că, în vara ultimă a libertății neînzăbălate cu căpăstrul cărții de muncă, am trecut pe la procuratură. Îmi pusesem pe mine costumul de banchet, deși soarele pripea năucitor, și m-am prezentat celor de-acolo cu nestăpânită timiditate. Șeful procurorilor turneni, Dumnezeu să-l aibă în pază!, m-a cântărit scurt și m-a invitat la o cafenea. A comandat și niște coniac, dar l-am refuzat politicos. Nu mă nimerise, pur și simplu nu mă omor cu alcoolul. Am stat la taifas cogeamitea, țintuiți de-o curiozitate reciprocă. Mai târziu, mi-a mărturisit că mă încercase, dorind să știe dacă-mi plac „tăriile". În toamnă, organigrama micuței unități mă și cuprindea, eu venind cu entuziasmul și convingerea

că între mine şi Dumnezeu nu există decât Legea. (Ce înfumurare, ce insolenţă! Deceniile de maturitate m-au vindecat pe veci de trufia şi idealismul tinereţii!) O Lege care nu dă socoteală nimănui, nici măcar rudelor sau prietenilor! Cu atât mai mult activiştilor de partid, aflaţi destul de departe de stagiarul neînsemnat care eram.

Învăţam anevoie să mă desprind de oameni, să-i privesc de la distanţă, fiindcă *apropierea* deformează judecata şi încurcă proporţiile, le amestecă primejdios. Un magistrat adevărat este cel situat *în afara* mulţimii, în exteriorul păienjenişului de interese şi păcate lumeşti. Din însingurare se naşte infailibilitatea magistratului, forţa lui, nu din alăturarea cu *ceilalţi!* Şi, slavă Domnului, regimul purpuriu nu înceta să ne separe! Păi, cel mai adesea intram în magazine pe uşile din dos şi cumpăram pachetele pregătite din timp. Trăiam cu toţii din raţiile zgârcit planificate, însă porţiile noastre aşteptau în linişte şi siguranţă dincolo de cozile înşirate oriunde „se dădea ceva". Separaţi eram şi prin faptul că partidul ne asmuţise asupra *celorlalţi*, transformându-ne într-un fel de carnasieri dresaţi să muşte oricând. Săptămână de săptămână descindeam în fabricile şi uzinele, în cooperativele din zona arondată, şi până nu găseam o nelegalitate nici că părăseam obiectivul cu pricina. Scriam întruna sesizări, ceream ferm şi imperativ sancţiuni şi măsuri de îndreptare a „răufăcătorilor", stricând şi schingiuind destine. Cum v-am şi spus deja, deseori magistratul, orbit de patimă profesională, uită tocmai individul, ca miracol suprem al vieţii! De aici şi locul codaş al Justiţiei în clasamentele de încredere de la noi, părerile deloc pozitive ale populaţiei. Dar pedepsită mereu, lumea sfârşeşte prin a se teme, şi frica devine ea însăşi Lege, Legea Fricii! Înlăuntrul acestei legi a funcţionat societatea comunistă, magistratul fiind gardianul şi călăul unei orânduiri structurate pe reguli precise şi rigide, nu rareori stupide. Oricum, judecătorul şi procurorul se bucurau de un statut aparte, recunoscându-li-se privilegiul de a fi *altcumva* într-o comunitate paralizată de spaime şi hrănită cu iluzia echităţii sociale.

Uşor-uşor, statutul magistratului s-a degradat în asemenea hal în anii tranziţiei, că statul îmbăsescizat s-a hotărât să-l caricaturizeze. Cota de hârtie s-a împuţinat, aia de benzină s-a evaporat, telefonia fixă nu mai răzbate şi-n exteriorul birourilor, totul e ajustat de pârdalnica recesiune. În schimb, numărul şi complexitatea dosarelor au sporit, ca şi atacurile politice şi mediatice la adresa sistemului judiciar. Considerată egala celorlalte două puteri, Justiţia concepută azi, culmea!, de juristul Boc va fi una a subfinanţării umilitoare. (Alaltăieri, pare-mi-se, premierul a ţinut să repete că magistraţii nu se pot situa deasupra legii. Sigur că nu, dar e obligaţia legislativului să ridice o lege la nivelul de importanţă socială al puterii judecătoreşti.) Iar subfinanţarea duce la *subhotărâri* şi *subjustiţie!* Abia acum se coc condiţiile crizei din Justiţia română. Puterea politică se vede în fine satisfacută în orgoliu-i nătâng de a-şi anexa o surată oarbă şi neputincioasă. Din această perspectivă, protestul judecătorilor e gestul ultimei tresăriri de orgoliu al bietei „autorităţi" sufocate de surorile vitrege. E strigătul disperat al făcătorilor de dreptate în ceasul pulverizării principiului separaţiei puterilor în statul ameninţat de falimentul naţional. Legea salarizării unice va goni din instanţe şi parchete alte sute de magistraţi, va lăţi golul căscat prin pensionările provocate pe criterii, chipurile!, de exigenţă euroatlantică. În curând, zeci de magistraţi vor fi datornici, întrucât lefurile nu le vor mai ajunge să-şi ramburseze creditele bancare. Sporurile tăiate cu satârul râvnei populiste de alde Pogea sunt exact ratele bancare ale robelor insolvabile de mâine. În loc de inamovibilitate vom avea insolvabilitate, semn al integrării depline în modernitatea lălâie a globalizării.

Habar n-am cât entuziasm mai pâlpâie în inima tinerilor dispuşi să îmbrace roba de magistrat. Năravurile societăţii care-şi distruge şcoala şi modelele, sinucigându-se zilnic în direct, e pe cale să transforme puterea judecătorească într-o breaslă oarecare. Salariul îl mai separa de *ceilalţi* pe magistrat, care, în viitorul apropiat, va fi egal

la gologani cu paznicii şi femeile de serviciu. Obsesia ceaușistă a apropierii justiției de masele largi populare e încă vie, n-a ostenit neam, grație urmaşului cu fes proletar al scorniceşteanului. Mă tem însă că iminenta subjustiție, născută dintr-un avânt demagogic neostoit, va fi la fel de periculoasă ca şi injustiția! Sau mai rea, deoarece sărăcia nu e în stare niciodată de iluminări, fie ele şi judiciare!

04 septembrie 2009

Nevoia de un „preşedinte-antrenor“

În noaptea aia huliganică, la ceasul orbirii dinamoviste, printre decerebraţii năvăliţi pe fundul Gropii fotbalului „imbecalizat“, mi s-a părut că-l zăresc şi pe fratele nesăbuitului Mircea Băsescu. Era în papuci de plastic şi-n bermude, cu pumnii înfloriţi de oftică şi cu cătătura metalizată de ură. Înjura ghiolbăneşte şi ameninţa pe cine i se nimerea în cale. Intrase odată cu ceilalţi derbedei, după ce rupseseră plasa de sârmă. Culmea, dar îl mai văzusem şi-n alte împrejurări la fel de nepotrivite, de compromiţătoare. Ba la caftelile cu tarabagiii, ba la matolelile deocheate din cartierele mărginaşe, ba la scandalurile din mahala, oriunde îl chemau apucăturile sale de bătăuş neîntrecut. Mă uitam indignat şi nu-mi venea să-mi cred ochilor! Cum de ajunsesem să am iarăşi asemenea năluciri, halucinaţii? Ce boală se juca, oare, cu integritatea mea mintală? Căci ciudata maladie mi se cuibărise în tărtăcuţă de niscaiva ani, şi de acolo, din hăţişul firişoarelor cenuşii, izbucnea periodic în pusee febrile. Nu mai des ca la alţii, dar, oricum, destul cât să mă iau de griji, să-mi pierd pofta de viaţă. Dacă n-aş avea rădăcinile astea ţărăneşti, m-aş căuta grabnic la doctor, însă mă codesc să-mi zică alţii ceea ce bănuiesc şi eu, la ce bun? Şi, la urma urmei, aidoma mie sunt o droaie, România e plină de inşi care *au boală pe putere,* „bolnavii de Băsescu“ fiind chipul recent al acestora. Îngrijorător e faptul că,

de curând, România însăşi s-a contaminat de complicata boală. Nebunia de care vă vorbesc m-a silit să mă ruşinez adesea de atitudinea pitică a zborului meu, de irosirea în resturi de realitate politică. O fugă de tirania cotidianului m-ar fi ajutat să pricep altcumva spiritele profunde ale culturii universale, miezul tainic al ideilor de smarald. Nefăcând-o, m-am inflamat aiurea, îndreptăţit sau nu, ori de câte ori „chintesenţa" românismului postdecembrist ne-a luat de proşti sau ne-a batjocorit iluziile sfrijite. Că nu eu l-am definit astfel şi nici n-am declarat public peste tot că „ştiu mai mult decât credeţi voi că ştiu". Autoproclamarea, în afara Constituţiei, a statutului de „preşedinte-jucător" e tocmai cauza principală a epidemiei cu care românii s-au pricopsit deunăzi în chiote şi hăhăieli vulgare. De la preocuparea chinuitoare a nestatornicului şi turbulentului domn Băsescu de a fi în toate, de a schimba, în atmosferă carnavalescă, „sistemul ticăloşit" ni s-a tras la toţi ăştia, neinternaţi încă în ospiciile patriei. Fiindcă modificarea echilibrului normal al organismului nostru nu s-a născut din nimic, n-a apărut de nicăieri. Din obsesia băsesciană de a-şi subjuga istoria neaoşă ca salvator providenţial, din vanitatea supurentă şi ambâţul vitriolant ale personajului, din frica de braţul lung al legii penale ce-l pândeşte, din defectele-i lumeşti s-a hrănit blestematul beteşug, în stare, iată, să ţină departe de vot vreo trei sferturi de electorat. „Preşedintele-jucător" şi-a atins limitele, şi-a consumat porţia de simpatie dăruită de o naţie obosită de inutila tevatură.

România are nevoie acum de un „preşedinte-antrenor", de un lider care să nu semene actualului, dimpotrivă. Un şef de stat care să vindece ţara de suspiciune şi trivialitate, de gâlceavă şi dezbinare, unul care să-i panseze rănile produse în bătălia fără învingători din mandatul traianic. (N-am spus tiranic!) E nevoie de un „adunător de soartă bună", vorba lui Vasile Andru, de un reparator de entuziasme şi speranţe individuale sau colective, de un unificator de solidarităţi terciuite. Vremea dărâmării trebuie prefăcută în amintire,

alungată de construcția în armonie și pace socială. Haosul e aducător de sărăcie, iar românii sunt sătui de foamete și nevolnicie. Or, tocmai lipsa de proiecte naționale i-a gonit pretutindeni, perspectiva anulării aici a șanselor de supraviețuire. Avem nevoie de un președinte care să ne antreneze în bucurie și înțelepciune, onestitate și hărnicie, seriozitate și trăinicie, corectitudine și eleganță, fermitate și iertare, educație și civilitate, austeritate și toleranță, demnitate și respect. Un antrenor de suflete rătăcite și abandonate pe drumul pierderii conștiinței de sine, de asta e nevoie azi, în mahalaua cotonogită de „jucătorul" propriilor interese!

E mult, desigur, dar măcar cunoaștem motivele pentru care „președintele-jucător" a devenit povara unei națiii datoare, atunci când își privește conducătorul, să se îndoiască de sănătatea ei electorală. Să se neliniștească în asemenea măsură, încât s-o încerce remușcările și teama. Și-așa dezmeticită, să se revolte la urne, să-și emancipeze nițel gusturile în materie de lideri politici. Altfel, va rămâne de-a pururi o turmă amorfă, mânată de fel de fel de aventurieri, dispuși să-și joace poporul la ruleta istoriei.

11 septembrie 2009

Părinții premierului, și restul fleacuri

Părinții premierului Boc mă impresionează precum icoanele naive cu sfinți. Țăranii noștri sunt icoanele unei țări care, adesea, și-a ucis sfinții. Sau i-a legat în lanțuri și i-a răstignit pe pereții ocnelor, să lumineze de acolo bezna istoriei. Când n-au murit în beciuri, colectivizați cu forța, s-au scurs în brazdele răscolite de multele războaie de apărare. Și nici măcar n-au icnit. Nu s-au revoltat, n-au urlat la nedreptatea sorții. Au pierit pe tăcute, împăcați că-și păzesc bătătura, nevoile și neamul. Dar neamul nu s-a învrednicit să-i canonizeze. Dimpotrivă, i-a urgisit și canonit fără milă, fără recunoștință. Când îi văd pe părinții domnului Boc, îmi amintesc că am avut și eu bunici, iar asta o fost cea mai mare fericire cu care m-am ales în viață.

Deunăzi, mama fiului Emil se îngrijora de problemele șefului de Cabinet cu același nume. „Să nu se bage, s-o lase să-și ducă singură greutatea! Să-și ducă fiecare greutatea!" atât i-a zis bătrâna țărancă din Apuseni pruncuțului săltat în cogeamitea dregătorie. Venise vorba despre duduia Elena, iar grija maternă a prins grai. Povețele țăranilor sunt, nu rareori, mai înțelepte decât pogoanele de fraze rostite pompos de analiștii neaoși. În exprimarea lor simplă, adevărul umblă liber, nu se ascunde în dosul feluritelor mercenariate și constrângeri. Căci muma prim-ministrului a spus exact ceea ce-o frământă și, zău,

că nu greşeşte neam. Chiar aşa, „madam" Udrea să-şi care singură „greutatea", că are poşete cu duiumul! Şi ce poşete!...

*

Răsfoiesc un ziar de-al mogulilor. Nu mă pot dezbăra de zilnica apucătură, în ciuda umorilor prezidenţiale. Zi de zi, încalc ucazul băsescian şi citesc presa, căutând fraza construită acătării, şi nu altceva. Acum, însă, ochii mi se pironesc pe o fotografie cât juma' de pagină. E colorată şi aduce sub ochii cititorilor o bucată de realitate maramureşeană. O poză-tablou cu un grup pestriţ. Într-o parte, cu tricolorul pe burta de îmbuibat local, e primarul oraşului minier. Edilul şi-a pus costumul de sărbătoare şi scrutează grav zarea, înconjurat de subalterni, şi ei în hainele de nuntă. Pe masa întinsă în aer liber, în faţa hotelului, se făleşte harta turistică a zonei. Alături, pe altă masă, e pâinea din care va muşca ministerial demnitarul sosit de la Bucureşti. Feţele de masă nu mai sunt roşii, ca odinioară. Au o culoare indecisă, ca şi confuzia în care trăim laolaltă în anii postdecembrismului agresiv. În cealaltă parte a fotografiei, e imortalizat un grup de prichindei. După port, sunt pui de moroşeni, îi trădează ţarii şi clopurile. Fetele au pe cap baticuri înflorate, ca pe Iza, şi peste fuste poartă zadii vărgate, ţesute încă în războaiele din gospodăriile rurale neatinse de fandoselile Europei. Copiii priveghează milităreşte ritualul străvechi, folosit până la saţietate şi de comunişti. Au fost luaţi din vacanţă, înveştmântaţi în straiele populare şi, chezăşie nemuririi tradiţiei româneşti, îl întâmpină pe şeful de la Centru. Sunt învăţaţi de mici să fie umili, aşa cum s-a întâmplat mereu în ţara costumelor ţărăneşti. O dăscăliţă, ori poate activista de partid, vorbeşte la telefonul mobil, aşteptând, probabil, ordinele de sus. Un amestec de vechi şi modern e în poza la care mă zgâiesc întruna, atras de privirile nevinovate ale copiilor. Nişte omuleţi chemaţi să picure niscaiva inocenţă şi ospitalitate dezinteresată, să cauţioneze o scenă lipsită de credibilitate. Pruncii deprind de mici lecţia făţărniciei şi a minciunii, pilda servilismului în ţări, vegheaţi chiar de primar, primul om întru demagogia politică.

*

Fidelă mentorului său de la Cotroceni, doamna Udrea joacă tare. După preşedintele-jucător, avem şi ministrul-jucător! Dar, joaca asta s-ar putea s-o coste scump, mai scump decât toate ţoalele pe care le plimbă cu nespusă provocare. Tot ţintindu-se pe micile ecrane, cu genţile şi bijuteriile de catalog, presupusa ibovnică a naţiei va deveni ţinta frustrărilor tuturor femeilor abuzate şi violate domestic. Soaţele alea caftite metodic şi umilite aşijderea, fără bani de coafor şi manichiură, simt o satisfacţie nemărginită când mitocanii din politica autohtonă, cu nimic diferiţi de bărbaţii lor, o fac cum le vine la gură pe „zâna salvamarilor". „Sexy-Buzoianca" e pe cale să strângă, întreagă şi forfotindă, ura romăncelor rămase în arhetipul medieval al femeii. Iar distinsa doamnă Cocoş pare să nu sesizeze pericolul mortal ce o pândeşte. Şi, fiindcă are diplomă de juristă, ar trebui să ştie că „accesorium sequitur principalem". (Aici, fondul principal e preşedintele Băsescu...)

*

În politica dâmboviţeană, poreclele sunt la mare căutare, nu de ieri, de azi, ci dintotdeauna. Surprinde, în vremea din urmă, evoluţia acestora, saltul de la Marinaru' la Fidel Castro, cu halta Lukaşenko, de exemplu. Fiindcă preşedintele Băsescu nu mai este nici Matrozu', nici Piratu', ci ditamai conducătorul legendar al Cubei. La fel, am trecut de la Bunicuţa, Ţapul sau Bombonel, supranume cu conţinut peiorativ sau zoologic, la altele, de inspiraţie istorică ori basmică. Păi, domnul Boc nu mai e nici Apostolul Pavel, nici Cocoşul democraţiei, ci Croitoraşul cel Viteaz, Muc cel Mic sau Ştefan cel Mare. Numai ministresa Udrea a rămas aceeaşi Nuţi, semn al perenităţii mahalalei, al ţaţelor şi secăturilor simpatice.

18 septembrie 2009

Încremeniri în spirala timpului

A mai trecut o gripă peste omenire, gripa porcină. Şi s-a aşternut o linişte suspectă. Taman după ce industria farmaceutică a lansat, prin august, vaccinul minune. De atunci, lumea e teafără şi umblă haihui fără „botniţă". Gorniştii pandemiilor apocaliptice au amuţit brusc. Contractele de manipulare nu prevedeau clauze suplimentare. Nici măcar înalţii demnitari, până ieri în carantină porcină, nu s-au mai infestat cu microbul atât de mediatizat. Ciudat virus! A obosit de tevatura ce l-a purtat dinspre ceţoasa Anglie încoace. Prea săriseră toţi pe el să-l încătuşeze şi să-l arunce în temniţele păzite de gardienii în halate albe. Cât să se mai ascundă ticălosul, cât să mai reziste la linşajul planetar? Cu poza lipită pe stâlpi, pe ecrane şi în ziare, urmărit non stop, chiar că nu avea scăpare! Mafia internaţională a medicamentelor a ieşit iarăşi biruitoare, a dat o nouă lovitură, profiturile sunt urieşeşti. De fapt, mafia asta – ca şi cea a tutunului, cafelei sau petrolului – nu pierde niciodată. Îşi alege cu inspiraţie momentul creşterii sau descreşterii şi gata, succesul e garantat. Societatea mondială e la cheremul mafiilor felurite, care, culmea!, acţionează la vedere, sătule de atâta clandestinitate. Agenţii lor publicitari sunt, adesea, preşedinţi de ţară şi miniştri, atinşi, nitam-nisam, de vreun virus la modă. Iar bolile sunt scumpe! Apropo, cât or fi încasat „bolnavii porcini" ai lumii bune ca să se

dea „gripați"? Să facă reclamă unei pandemii care cerea urgent vaccinul reparator, adică...

Când scriu gândul acesta, năluca altor boli circulă probabil prin orașele și satele globului, dar nu oricum, ci planificat, conform unor studii riguroase de piață. La momentul potrivit, posturile de radio și televiziune ne-o vor aduce în casă, iar ziarele îi vor dedica articole întregi, reinstaurând teroarea. La nevoie, prinții și împărații vor strănuta în batista rău prevestitoare, și omenirea se va panica din nou. Trăim plictisitor, scenariile se repetă întruna, lipsa de imaginație e dezolantă.

*

Până și prezidentul nostru (ăla care ne-a trimis la Dumnezeu, să-l iscodim cum e cu candidatura pământeanului Traian!) e sărac în imaginație. Păi, luat la rost de niște bunicuțe, într-o parte de provincie întârâtată de neputințe, dom' Băsescu a răspuns precum activiștii purtători de seceră și ciocan. „V-am mai dat două procente la pensie", a explicat „trăirea în bine" primul turist politic al țării. Timpul stă parcă pe loc, încremenit în reflexe și fraze reluate frisonant. Înainte, tot partidul unic, de acea dată – *ne dădea* totul, din generozitatea-i multilateral dezvoltată supraviețuiam cu toții. Acum, șeful statului capitalist *ne dă* un procent, două de demagogie, ca să-l păstrăm burjui la Cotroceni. Dar *o să-i dăm* și noi, că nu mai e mult! Numai că nu procente, ci voturi de antipatie! Auziți, ce tupeu bolborositor, „v-am mai dat două procente la pensie"!...

*

Aceeași pană de fantezie vădește și eurofanfaronul Gigi, batjocoritorul de antrenori, de credință și de câte altele. Terfelitorul bunului-simț și-a amintit de suferința dacilor și de umilințele îndurate de românii plecați în Italia, și așa, tra-la-la, l-a alungat pe „golanul mincinos" Bergodi. Să vadă și italienii ăștia infatuați cum e să fii concediat de patronul mioritic! Patronul român e patriotul căruia,

abia întors de la Poarta Bruxellesă, nu-i mai place mirosul de ceapă şi usturoi. Cică s-a învăţat acolo cu odicoloanele boiereşti, cu miroasele occidentale şi îi cam pute în Bucureşti. Fetişcanele venite la Palat să-i ia interviu după interviu behăie de admiraţie, ca şi imberbii gata să-l prindă la microfon şi să-i suporte barbariile. „Cine plăteşte taie şi spânzură!" se îmbăţoşează caraghiosul, iar alţii ca el îi ţin isonul. România e la cheremul acestor măscărici aroganţi şi sfidători, e captivă unui capitalism primitiv şi nesimţit. Cu astfel de patroni, dorul de comunism va înflori, căci istoria e o spirală. Alde Becali n-au aflat încă, din pildele trecutului apropiat, că sărmanii nu uită în veci trufia bogătanului, ruşinea îndurată şi nevolnicia. Privindu-i pe stăpânii de sclavi ai capitalismului postdecembrist, am înţeles altfel sălbăticiile flămânzilor, izbucnirile de ură şi răscoalele zdrenţăroşilor. Nu întâmplător moşierii au sfârşit descăpăţânaţi şi profanaţi de mulţimea dezlănţuită. Nu întâmplător conacele le-au fost distruse şi incendiate, prădate şi pustiite... Comunismul nu s-a întrupat din nimic, n-a apărut din nebunia lui Marx ori Engels, şi nici din dorinţa de revanşă a lui Lenin. Nu, l-au provocat, l-au împins din subconştientul mulţimii rufoase înspre suprafaţa socială, indivizi ca Becali...

*

Ţara e în criză. Visteria s-a golit şi trăim între tranşe. Tranşele FMI, Jupânul absolut al României. Moda vremii postcomuniste a poruncit să ne vindem bogăţiile, solul şi subsolul, munca bunicilor şi părinţilor noştri. Ce era să facem?, am tranzacţionat tot ce aveam, că altfel nu ne primeauăia în lagărul globalizării transnaţionale. Parlamentul pregăteşte acum scoaterea la mezat a rezervelor de sare, a energiei electrice şi a CEC-ului. Altceva nici nu ne-a mai rămas de înstrăinat. Din privatizările astea pe daiboj nu ne-am ales cu cine ştie ce. Că, dacă ne alegeam, nu cerşeam FMI-ului să ne împrumute miliarde de euro ca să plătim lefurile funcţionărimii autohtone. În curând, statul român va garanta creditele internaţionale

cu sufletele cetățenilor săi. Vom fi gajuri, ipoteci şi ce i s-o mai năzări creditorului de dincolo. Visul de independență al lui Ceauşescu a creat omul nou, pe când servilismul de azi naşte omul-gaj, omul-ipotecă... Din păcate, omul e chiar românul şi d-aia nu se cade să aruncăm la coşul istoriei ideile de stânga!

25 septembrie 2009

Să-ți bagi picioarele...

În patria „hoților celebri și-a tâlharilor vestiți", ministrul „trebilor dinlăuntru" e azvârlit, culmea!, în afara treburilor Cabinetului. De vină ar fi niscaiva informații cu bucluc, obținute din autobază în autobază. Cică amicii pedeliști din „parteneriatul pentru România" s-au tocmit să fraudeze alegerile din noiembrie. Să le fure adică, în tradiția blestemată a locului, unde, ca să-l citez pe scriitorul Augustin Buzura, „totul se fură: dragoste, hrană, liniște, viață". Și voturi, adaug eu, melancolic. Dar nu oricum, ci cu autobuzul și microbuzul, un fel de autofurt vasăzică. Până la legalizarea turismului sexual, ne îndeletnicim cu turismul electoral și mă mir că analiștii *avramești* de la Curte au ocolit chestiunea asta în ultima radioscopie a societății de tranziție perpetuă. Mai-marele Internelor s-a trezit sughițând aiurea-n tramvai că prădătorii din Modrogan, constituiți într-o celulă teroristă de închirieri auto, pregătesc un atac de pomină asupra urnelor și secțiilor de votare. Vreo patruzeci de mii de mașini cu gabarit potrivit așteaptă să facă un tur de scrutin la manivelă, cu pasageri turmentați la bord. Stimabilul domn Nica a spus-o așa, la plesneală, să se pună bine cu șefii partidului și cu propria conștiință de argat politic. Păi, ceva concret – nume, date, poze și acte – n-a livrat poporului silit la șomaj, numai scorneli. Niște informații și atât, fără să știm cum și cine le-a furnizat,

ori ce conțin ele cu adevărat. O stricare de vorbe, că nimeni nu ne întrece când e să vorbim ca proasta-n târg. Omul obținuse informațiile și, român fiind, le-a aruncat pe piață, că nu se cădea să le încuie sub cifru! Aflarea în treabă e trăsătură de neam, nu doar de epoleți și portofoliu. Mai deunăzi, chiar prezidentul încălecător Băsescu se făcea că lucrează cu informații nimicitoare despre orice și oricine, iar ăștilalți trebuie să-l creadă pe cuvânt! Unii îl iau în serios și acum, deși gurile vanghelizate dinspre Hrebenciuc nu-l slăbesc din bețiv. Ba că umblă toată ziua beat, ba că e mahmur de dimineață și până în seară, ce mai tura-vura, însul conduce statul în stare avansată de ebrietate! Aici e suficient să ai o informație, nu e nevoie de dovezi ca să intoxici cetățeanul alegător și deloc dezlegător! România stă, încă de timpuriu, pe limbile băloase ale informatorilor, istoria noastră este, de fapt, o culegere de delațiuni ordinare, adunate îndeosebi din crâșme și oboare. Nu e minister fără un serviciu secret, nu-i cârciumă nedotată cu turnători, și nici scară de bloc. Toată lumea spionează pe toată lumea, și d-aia e inflație de informații. Iar toți sunt zoriți să le divulge cu tam-tam, nu să le sorteze și să le verifice. Ca să nu fie mai prejos de colegul Marean Ferentarianul, care se laudă că deține la domiciliu ditamai arhiva cu „maimuțe" a poliției, bietul Nica și-a încordat organul de veghe, supralicitând milițienește. Un gest infantil și gratuit, sinucigaș, de n-o fi premeditat. Îndeajuns să-l mazilească „fiara" Boc, căpetenia de pripas a strânsurii de la Palatul Victoria. Pretextul ruperii coaliției sosise pe negândite, nu putea fi ratat. Și n-a fost, cu toate că „cherchelitul" mediator din Deal i-a trimis la ligheane pe partenerii de guvernare falimentară. Să-și bage picioarele în apă rece, să se răcorească nițel, că prea s-au încins. Geaba s-a înfoiat Zeus (ori Bachus?), alde Geoană și Dragnea au tăbărât pe el cu ocări și insulte de birt. „Să-și vâre el în lighean căpățâna sau ce-o mai avea în dotare!" s-au răstit „samavolnic", dar europenește tovarășii de injurii ideologice ai nemuritorului Iliescu. Acesta, fin cunoscător al firii omenești, îl dăduse

deja în vileag pe succesorul său la Cotroceni că plânge cam des, şi ştiţi dumneavoastră, „alcoolicii au această slăbiciune, lăcrimează cu foarte mare uşurinţă". Mulţimea a râs atunci cu poftă neghioabă, s-a veselit straşnic, după care s-a oprit la un ţap şi-o cinzeacă, să chefuiască oleacă în fumăraia de mititei. Curat murdar, coane nea Nelu!

Dumnezeule mare, ce ţară mai e şi asta? *Land of choice?* Haida-de! Ce vor zice cancelariile străine citind letopiseţul cu zoaie al politicii dâmboviţene? Ce vor simţi omologii domnului Băsescu în momentele solemne ale întâlnirilor bi şi multilaterale? Îl vor testa, la intrarea în saloanele oficiale, cu fiola alcoolscop? Ce groaznică povară e apartenenţa la o ţară în care preşedintele e arătat ca băutor de frunte, iar ceilalţi, clevetitori, laşi şi ţoape! Contemporan al atâtor întâmplări dezonorante, îţi vine să demisionezi din condiţia de contribuabil al unei naţii birjărite şi batjocorite neîncetat de asemenea politicieni... să-ţi bagi picioarele în ea de condiţie (şi coaliţie), ca să mă exprim preşedinţial!

02 octombrie 2009

România interimară

România nu a ieşit încă din zodia policalificării caricaturizate. Ministrul Economiei e calificat să conducă şi Sănătatea, ăla de la Justiţie, Externele, aia de la Turism, Mediul, şi chiar premierul, Educaţia. Iar policalificarea duce la înjumătăţirea costurilor de execuţie şi de administraţie. Căci asta înseamnă mai puţine scaune la şedinţele de guvern, şi laptopuri, şi limuzine, şi pixuri, şi aer la urma urmei. Criza economică şi-a găsit, în sfârşit, naşul pe plaiurile Marelui-conducător-cu-fes! Însă, ca s-o stârpim cu totul, eu propun, de pildă, ca, în judeţe, preşedinţii consiliilor pedeliste să ţină loc şi de prefecţi, maziliţi pe motive de apartenenţă politică inadecvată. De asemenea, în procesele de judecată, procurorii să fie şi judecători, sau viceversa, că tot e austeritate. Şi însuşi Băsescu să treacă o ţâră Prutul şi să ţopăie şi acolo candriu în rubaşcă de preşedinte, fiindcă nici ăia nu se înţeleg neam. Majoritatea parlamentară – pedelistă, desigur! – să fie şi opoziţie, nu doar putere, Patapievici să scrie în locul lui Ciutacu, Cătălin în al lui Lucian (Avramescu, bineînţeles!) „Sinteza zilei" să fie dată lui Radu Moraru, „În gura presei" lui Mihăieş, „Vorbe grele" lui Tăpălagă, iar „La ordinea zilei" Andreei Pora. Nu c-ar fi tare, că abia atunci vom trăi cu toţii, românii adică, în pace şi armonie? Ehee, ce vremuri se întrevăd! Vă puteţi imagina cum ar arăta un conflict între ministrul Educaţiei,

Emil Boc, şi prim-ministrul, Emil Boc? Ori între ministresa Turismului şi cea a Mediului? Cum să-l refuze, de pildă, şeful de la Finanţe pe omologul său de la Ministerul Muncii, când o cere niscaiva sfanţi pentru majorarea, preelectorală, a pensiilor şi a lefurilor? Adio gâlcevi interministeriale! Eu cred că va fi bine, România se va întrema, iar preşedintele Băsescu va putea juca bătuta în fiecare colţişor de ţară, de televizor şi de ziar. Da' n-ar fi mai bine ca falnicul, cutezătorul, neînfricatul, biruitorul şi nu numai să strângă la Cotroceni toate dregătoriile? Să fie şi şef de parlament unicameral, şi premier, şi procuror general, şi judecător absolut, şi prefect suprem, şi guvernator de bancă? Păi, ar fi bine, de ce să nu fie?

În timp ce primul om al ţării dănţuia la Cluj cu studentele populare, la Piteşti, la zilele oraşului, două mii de pensionari se zdrobeau pentru pachetele milei. Îşi rupeau hainele şi-şi zdrumicau oasele pentru o sticlă de suc, un kil de orez şi încă unul de zahăr. De o parte, zâmbetul băsescian până la urechi, şmecheresc şi săltăreţ, de cealaltă, privirile scrâşnite, de fiare întărâtate de foame ale pensionarilor... imaginea întreagă, nefardată, a României interimare!

România s-a prins cu diabolicul Băsescu în hora pierzaniei şi-i musai să schimbe cineva pasul, să strice cadenţa antidemocratică a singurului român fără interimar! Altfel, oricare dintre noi va avea un interimar, va trăi provizoriu, în funcţie de toanele prezidenţiale.

03 octombrie 2009

Marele Trepanator

Odinioară, când era mai tânăr, Traian a simțit, iscodind-o poetic în albastrul ei nemărginit, că România e bolnavă. Cam tremura biata, își bălăngănea într-un fel lălâu brațele, picioarele, trupul întreg. Ca orice patriot civil, Traian s-a pus pe gânduri, sfâșiat de trista imagine a patriei mume. A plâns îndelung și a mâzgălit versuri la felinar. Și-așa, îndurerat, s-a hotărât s-o vindece. Într-o vreme tulbure de boală, s-a așezat la căpătâiul suferindei. N-a precupețit nimic, a luat-o pe îndelete, i-a spus bancuri porcoase și vorbe mieroase și a cinstit-o cu licori îmbătătoare până ce sărmana a ațipit, zvâcnind dezordonat. Traian a scos de la carâmb un cuțit, l-a șters pe mâneca vestonului golit de epoleți, l-a curățat cu horincă și a început să taie împrejur pielea de pe capul pacientei. După ce i-a răsfrânt-o în ambele părți, a prins zdravăn trepanul, a perforat craniul și a ridicat bucata de os detașată. Prin deschizătura sângerândă, Traian a îndepărtat unul câte unul cheagurile roșietice cu *pavilion* românesc. Se pare că strânsura aia de sânge și *vase* presa pe creierul betegei și de aici cumplita bâțâială maritimă. Traian a închis gaura cu o placă de argint purificată în focul *porturilor* străine, a întins pielea la loc și a cusut-o cu ață din a specială, de imunitate prezidențială, să-l ferească de *malpraxis*. Asta a fost prima mare trepanare traianică. Următoarele s-au succedat în logica firească a lucrurilor, fiindcă starea

României nu s-a ameliorat deloc. Același tremur neîntrerupt, aceiași ochi vineții. În hrisoavele politice, scribii au menționat și trepanația în urma căreia a smuls un guguloi gelatinos din capul partidului deziliescizat. Formațiunea pedistă își pierduse vioiciunea, se târa împleticindu-se și ceva trebuia născocit. Burghiul a sfredelit zgomotos țeasta subțiată de manierismul somnolent și prin orificiul căscat l-a aruncat afară pe idolul femeilor de la Apaca.

Cu timpul, Traian și-a adunat în jur ciraci care să-l ajute și să-l aplaude fanatic. Cu ei alături, mai acum cinci ani, a găurit iarăși craniul României, de unde a scos un alt cheag de prisos, pesedisto-năstasian. Cică d-aia bolea sărăcuța. Dar nu era adevărat, deoarece zgâlțâiala nu s-a oprit. Dimpotrivă, s-a întețit de-ți era milă s-o privești. Anul trecut, prin vară, s-a decis că e momentul unei noi trepanări, și astfel a extirpat și cheagul tăricean, dar geaba. Bâțâiala a continuat și mai tare. Îngândurat că hemoragia nu putea fi stopată nicidecum, Traian l-a adus lângă el pe Emil. Observase odată, fiindu-i în preajmă, că acesta era înzestrat cu o putere hemostatică rar pomenită și nu se cădea s-o neglijeze, căci îi era de folos. Un talent cu care oprea subit scurgerea sângelui prin simpla sa prezență. Din pricina asta l-a impus de-a dreapta sa, atunci când a tocmit marea trepanare. Experiența îi desăvârșise tehnica, i-o îmbunătățise întărindu-i mâna fermă. Folosea cu pricepere neîntrecută foreza, fierăstrăul și *presa,* iar Emil nu-i ieșea din cuvânt, îi urmărea împietrit de devotament fiecare mișcare. Venise anotimpul tulburelului, al pișcării la limbă, și nu întâmplător alesese clipa aceea. Șugubăț la vorbă ca nimeni altul, Traian a îmbiat-o din nou pe bolnavă cu dulcegării și expresii deocheate. Și cu spirtoase din belșug, cu niscaiva răvășiri și îmbrățișări prefăcute. Slăbită de suferință, România moțăia bleagă. Trepanația a decurs în bună regulă, mai puțin hemoragia pornită în valuri. Noroc cu Emil, omul hemostatic, care și-a amintit repede de misiunea lui sacră, s-a apropiat și a fixat-o pe bolnavă. Imediat, sângele a încetat să mai curgă, și Traian a extras,

printr-o gaură uriașă, alt cheag maroniu. Deodată s-au oprit și salariile, și pensiile, și sporurile, și premierile, și indemnizațiile, și stimulentele, și multe altele. Ciracii l-au aplaudat cu frenezie, anunțând poporul că s-a terminat cu criza. Unii, îndeosebi muierile bălaie, s-au șocat pur și simplu, însă și-au revenit la întâiul cântat de *cocoș*. Norodul a așteptat să-și vadă țara vindecată, înzdrăvenită, dar bâțâiala s-a accentuat, agravată de greve, proteste și nemulțumiri. România e tot bolnavă, e în pragul unei paralizii generalizate, doar Marele Trepanator e vesel nevoie mare, hăhăie și horește candriu, îmbătoșat de oamenii hemostatici. În toamnă, prin noiembrie, Traian se pregătește de trepanația finală. Pentru binele României, sper să n-o mai apuce, să-l înlocuiască altcineva și să ne scutească de indivizii hemostatici.

09 octombrie 2009

Românii gloată

Zi de toamnă mierie. O lumină de unt-de-lemn a înfăşurat capitala. E devreme la Palatul Domnesc, încă devreme. Stăpânul a poruncit să se deschidă larg porţile lăcaşului. Meşterii au isprăvit în cele din urmă biserica şi, aşa primenită, sărbătorita cantacuzină îşi aşteaptă musafirii evlavioşi. Care s-au adunat cu miile. Au venit de pretutindeni în Deal să fie părtaşi la o târnosire blagoslovită prezidenţial. Pelerini de toate vârstele se-nghesuie, ţipând şi ocărând în gura mare. Sudalme grele răzbat din mulţimea barbară, pornită spre venerare. Câteva bătrânici leşină, altele sunt trase din grămada peste care Diavolul picură haos. Oamenii se ridică anevoie, cu hainele zdrenţuite, dar înaintează călcându-şi pios semenii căzuţi. Din balcon, popii pofticioşi la nurii vieţii lumeşti privesc cu îngăduinţă la turma în care a intrat rânjind demonul. „Vreau să păşesc în Casa lui Dumnezeu!" se răţoieşte o femeie cu părul vâlvoi, abia ţinându-şi echilibrul. (Dar Casa lui Dumnezeu e fiecare dintre noi şi de aceea nu e nevoie de toată această sălbăticie! Căci Părintele din Ceruri sălăşluieşte în toţi fiii Săi pământeni, înlăuntrul fiecăruia. Tocmai de aceea nu e nevoie să mergi la biserică pentru a-l întâlni pe El.) Lângă ea, un bătrân a luat-o de-a buşilea, încălecat de trupuri contorsionate şi năduşite. Pe peluza grădinii a apărut Stăpânul. Şi-a băgat adânc mâinile în buzunarele pantalonilor şi râde păgân. Ici-colo,

mai schimbă câte-o vorbă electorală cu norodul. Nu-i place zarva creată, buluceala de neamuri proaste. Dă ordin sepepiştilor să facă ordine printre supuşi. Gărzile se execută întocmai şi gloata e potolită. Cordoane cu caschete se întind până la altar. Aleea spre Casa Domnului e păzită şi controlată de sepepişti! Nici măcar drumul ăsta nu-l mai poţi parcurge nesupravegheat şi nemonitorizat! Românii s-au învăţat să ajungă la Ăl de Sus cu dezlegare de la autorităţi şi cu binecuvântarea păcătoşilor în sutană. Lumea ţipă strivindu-se creştineşte, în dângătul părelnic sfânt al clopotului programat la ceasul atomic de la Frankfurt. Aşadar, nimic nu mai e cu comandă internă, butoanele României sunt altundeva, dincolo de graniţe...

Ziua îşi strânge lumina în asfinţitul de împrumut. Porţile Palatului Domnesc se închid, programate şi ele *în afară*. România s-a cufundat în noapte, iar noaptea e frig. Un frig pătrunzător, cu năluci din alea străine. Dar nu-i bai, românul se îmbulzeşte la orice, chilipirgiu din fire. Casele Domnului sunt pustii şi clopotul răsună gol. Doar *răsăritul* e aproape, ce pacoste!

*

Înspre Moldova, la Galaţi, Cuvioasa Parascheva a primit alte cete de credincioşi. Ca şi la Ploieşti şi pe unde s-o mai fi nimerit. După slujbă, clericii au miluit calicimea cu pâine şi mere. Pungile astea cu merinde din prisosul bisericesc, devenite un fel de ochiul dracului, i-au răsculat pe milogi într-atât încât s-a stârnit zavera nevolnicilor. S-au creat ambuscade, s-au cărat cu nemiluita pumni şi înjurături. Ba, mai mult, unii şi-au înfipt caninii în mâinile cucernicilor norocoşi care prindeau darurile mereu neîndestulătoare. Un vârtej de fiare posedate de sărăcie, o lecţie de umilinţă voluntară oferită cu dărnicie inconştientă de bunicii noştri. O lipsă de demnitate de-o tristeţe sfâşietoare. Un cancer întins în măruntaiele României famelice, aţâţată de politicienii şi preoţii fătarnic milostivi. Şi pâlcurile de jandarmi vânjoşi chemaţi să îmblânzească hoarda decrepită...

Ce amărăciune să fii contemporanul unor astfel de scene, iscate, chipurile, de fiorii religiozității ortodoxe!

*

Șiruri nesfârșite de mașini se târăsc parcă sleite de puteri în amurgul costeliv. Orașul e constipat și respiră anevoie, cotropit de gloata motorizată. Indigestia rutieră îl urâțește și-l ostilizează. La o intersecție nu se mai înaintează deloc. Un taximetru s-a pus de-a curmezișul și a blocat circulația pe ambele sensuri. Ceilalți claxonează isteric, bulbucându-și ochii cu contururi roșietice. Unul suduie cu foc, scoțându-și capul pe geamul lăsat. „Du-te, bă, dracu' dă prostu' dracu'!" îi răspunde sictirit taximetristul, ca și când nimic nu s-a întâmplat. Ca și când nu el ar fi pricina blocajului infernal.

*

În copilărie, gloata n-avea vreun înțeles peiorativ, era un cuvânt și atât. „Da' unde zăbovișI atâta, muiere?" o lua la refec tata-mare pe ma-marea. „Ete, fusai la coparativă, să târgui sticlă de lambă, și era gloată. D-aia stătui atâta, puhoi de lume, Florache!" se scuza Veta lu' Oancea, bunica mea din Islazul mitic. Însă era arar gloată acolo, în sat, fiindcă țăranii nu se emancipaseră ca acum, când își fac cumpărăturile la... supermarket!

16 octombrie 2009

Sate ruină

Stelică Gruia fusese un om avut în comună. Lăsase ceva avere, deşi noua putere comunistă nu se dăduse în lături să-i ia din obor cam tot. Chiar şi astfel, fiul său, Florian Gruia, se alesese cu două linii şi fel de fel de scule şi maşini de rinduit, dulgherit şi câte altele. Mai moştenise şi o pricepere în tâmplărie care îl făcuse folositor ţăranilor din zonă. Meşterea orice, punea ferestre, uşi, îndrepta lemnul şi-l domesticea, îndoia fierul până îl auzea suspinând, ce mai, era aproape un vrăjitor! Tot umblând din casă-n casă, Florian Gruia se pomenise cu darul beţiei şi-n timp mâinile începuseră să nu-l mai asculte. Tremurau şi scânceau asudând rece. „Se răsuceşte Stelică în groapă când îl vede pe fi-su!" era de părere tata-mare văzându-l beat. Şi-l vedea des, îndeosebi după ce i se prăpădise muierea, Gherghina. Rămăsese cu doi băieţi, Marian şi Iulică. Marian era *ciupleag,* cel puţin aşa discuta lumea. *Ciupleag* nu figurează în dicţionarul limbii române, dar acolo, în graiul islăzenilor, cuvântul înseamnă nesănătos. Nesănătos la cap, căci Marian, mai mare decât mine cu câţiva ani, avea din născare mintea împuţinată. Frati-su, Iulică, era de seama mea şi-l invidiam pentru îndemânarea de a ochi cu praştia (noi îi ziceam *picătoare)* micile zburătoare şi de a agăţa cu undiţa peştii cei lacomi. Lua la ţintă şi becurile atârnate de stâlpi şi arar greşea. Tocmai de aia îl invidiam şi mă căzneam şi eu să nimeresc măcar o vrăbiuţă, o rândunică moţăind pe sârmă. N-a

fost să fie, Dumnezeu mi-a dus mereu alături piatra ucigaşă, ferindu-mă de nevinovata crimă. Iulică plecase întreg în armată, însă s-a întors paliu. Cică îl bătuseră unii (cineva spunea că îl prinsese miliția furând şi-l îndreptase de şalc cu pulanele, alții, că se încăierase într-o crâşmă, oricum nu mai conta). Florian Gruia murise de inimă rea şi de băutură. Odată cu el se dărăpănase şi gospodăria, cândva chivernisită şi dereticată cum nu găseai în mahala. Sărăcia îi înşfăcase strâns pe cei din neamul lui Stelică Gruia. Iulică luase chip de fiară, şi apucături. Te privea fioros şi atât. Nu mai vorbea, se înfăşurase în şubă, pe zăduf şi pe vifor, şi nu ieşea din odaia-celulă. Părea să nu mai recunoască pe careva, şi foamea îl silea să urle lupeşte în nopțile de sperietură. Se certa cu luna, că înghițise soarele. Ori cu soarta, că-i gonise bucuria. Uneori, cei de la primărie îl internau la Poroschia, lângă Alexandria, dar nu zăbovea mult şi te trezeai cu el acasă. Până când n-a mai apucat *rata* spre Islaz şi nimeni nu ştie dacă o mai trăi sau nu. Acum, casa lor, casa de cărămidă, e ruină, iar buruienile s-au îndesit şi înălțat într-atât încât împrăştie umbre de spaimă în jur. Gardul a putrezit, ros de ploile şi vânturile potrivnice.

În satul bunicilor sunt o droaie de case părăginite, peste care stăpânesc ierburile şi lighioanele pământului. Timpul le-a cotropit, le-a prefăcut în țărână, laolaltă cu oamenii de odinioară. Vizavi, într-o cocioabă de paiantă, îşi priveghea bătrânețea baba Ispasa. Feciorii i se risipiseră hăt departe, iar ea stătea singură. Toamna târziu, pe porumbiştea spuzită cu brumă dinspre Balta Mică, o însoțeam pe vârstnica femeie să culeagă rădăcini de coceni. Eram o ciurdă de prichindei, că nu se afla casă fără doi, trei țânci. Resturile acelea seci o scoteau în primăvară. Într-o iarnă năprasnică a biruit-o gerul. Soba de paie a îngenat, şi bătrâna a înghețat bocnă. I-am resimțit lipsa şi ades o visez. Părăsită şi toiegită de frig, plutind deasupra locului ce-i găzduise vremelnic povestea tristă.

Altădată, pe ulița copilăriei trecea Toma Dorcea, alt vecin de-al nostru. Păşea gârbov, călcând larg drumul, şi cânta:

Toma Dorcea om dibaci
Vinde boii şi ia vaci,
Pe vaci ia măgar
Şi se face grădinar,
Iar din banii de legume
Râde şi vă face glume...

Toma Dorcea era tare chiznovat, pus pe şotii, mai rar în partea aia încruntată de lume. Sâmbăta şi duminica îi soseau copiii de la oraş, vreo trei, şi se petreceau, iarăşi lucru rar. Tata-mare înjura de ciudă. Ar fi vrut să-i vină şi lui odraslele (cinci la număr), să le pofteaască la masă şi să schimbe niscaiva vorbe de sărbătoare. Azi, armonia de atunci s-a stricat şi ea, *bitu* Toma s-a prelins dincolo, şi-o gâlceavă stupidă i-a învrăjbit bătătura. (Ţin minte că, întins pe masa de autopsie, tot aşteptam să se ridice şi să plece vesel la ale lui. Să-şi adune catrafusele şi bucăţile de trup desfăcut şi să ne arunce în glumă: „Govia mă-sii de treabă!" Dar n-a făcut-o, semn că obosise, îl răpusese istovul.)

În sud, la marginea României, vrajba biciuieşte sufletele nevolnicilor supravieţuitori ai ţăranilor de demult. Pricini mărunte s-au pus de-a curmezişul, ani şi generaţii în şir, între părinţi şi copii, între fraţi ori vecini, şi blestemul se rupe anevoie. Talpa ţării e mai nou şi sub talpa vremurilor, nu doar a strâmbătăţilor alcătuirii omeneşti şi ale aprigului ţinut. Şefii de la Bucureşti au uitat-o şi nici n-au leac s-o vindece. Tac mâlc. Iar uitarea guvernanţilor sporeşte bălăriile şi pârloagele din satele româneşti, ajunse ruină.

23 octombrie 2009

Sincope?

Iara e o localitate de lângă Cluj, cu nimic deosebită de celelalte. O aşezare de oameni gospodari ca atâtea altele în Ardeal. Şi totuşi, aici s-a petrecut un fapt nemaiauzit, o întâmplare cum nu s-a mai pomenit în România ultimelor decenii. Câteva sute de locuitori ai comunei, sătui să fie mereu victimele hoţilor şi răufăcătorilor, s-au răsculat împotriva şefului de post. Pe care l-au răsturnat prin vot, ca-n orice comunitate responsabilă şi modernă. „Populaţia e nemulţumită. Se petrec furturi, jafuri, copiii se plâng că sunt tâlhăriţi la şcoală", zice un răsculat. „La baruri se bat tot timpul (...). Nu te mai simţi în siguranţă în Iara. Toată noaptea circulă cu maşini şi beţi, şi fără permis", îl completează altul. Faţă-n faţă cu reacţiunea, Consiliul local n-a mai avut încotro şi l-a demis pe ofiţerul împricinat. Purtătoarea de cuvânt a Poliţiei din judeţ s-a înfăţişat naţiei televistice ca să ne explice că în activitatea organului s-au înregistrat, într-adevăr, niscaiva... sincope. Simplu şi sec, ca-ntr-o dare de seamă cu indicatori şi cifre de plan.

Ceva mai departe, în Dobrogea, un agent turmentat a adormit în mijlocul drumului. În maşina de serviciu, vegheat de girofar, mahmur şi el. Când se visa chestor, l-au trezit pietonii, curioşi să-i afle alcoolemia. Cu pielea înflorită de secărică şi basamac, subofiţerul a raportat împleticit că e în... misiune.

Mai în vest, la Sânnicolau Mare, un polițist chiar a plecat în misiune. O misiune din care nu-i chip să se întoarcă vreodată, fiindcă l-au răpus gloanțele interlopilor. Nefericitul și-a închipuit că pistolul și uniforma îi sunt îndeajuns să-și îndeplinească datoria! Sălbăticiunile prăsite de capitalismul barbar de la noi l-au ciuruit în piept și au fugit în Ungaria, la asasinii lui Marian Cozma, să-și ceară democratic impunitate penală.

În Argeș, la poale de munte, niște hoți de lemne le-au înmuiat oasele polițiștilor iviți în cale. Păi, „caraliii" tocmai îi opriseră să-i întrebe de unde au căpriorii din căruța ascunsă în bezna noptatică. Și lotrii le-au răspuns cu cazmaua și bâta până ce „gaborii" au căzut în nesimțire. Nu și-n postumitate, din fericire, precum fârtatul bănățean, avansat în grad de eternitate.

Sincope? Nicidecum, statul s-a descompus într-atât încât rămășițele sale nu mai sperie pe nimeni. Jafurile armate s-au răspândit americănește, de parcă am fi trăit dintotdeauna cu revolverul sub pernă. Banditii colcăie pretutindeni și, întărâtați de criza în desfășurare, își pregătesc viitoarele lovituri și crime. Statul le oferă tot mai puțin, a sărăcit și el, așa că tâlharii pradă la drumul mare. Ușor-ușor, teroarea ne înșfacă, țara tremură de frică și nu știu cine se încumetă s-o apere! Jertfă pentru un stat care își ignoră și-și abuzează cetățenii, zău că e de neconceput! Între șprițul îmbietor și glonțul ucigaș, veghetorii liniștii noastre, publice și private, vor alege invariabil omenescul. Cui îi arde să se joace de-a eroul în vremea disoluției statale, haida-de? Cât despre inșii din panourile electorale, programele lor de manipulare a mulțimii cuprind altfel de priorități, întotdeauna alăturea de siguranța cetățeanului. Da, e adevărată știrea, în România se mai și moare la datorie! Să fie tot o sincopă?

30 octombrie 2009

Aripi pe cerul cariat

Cică Dumnezeu, zic înțelepții, i-a dat omului doar o aripă. Să nu care cumva să zboare de unul singur ori să se închipuie desăvârşit şi liber în imensitatea de abur. L-a subjugat vecinic cifrei doi, iar doi înseamnă iluzia fericirii. Oricum, în afara acestui număr nu găseşti decât nefericire şi ratare. Aşa că, pentru a zbura, fiul pământului a ales îmbrățișarea. Îmbrățișarea cu altă aripă, cu sinele său în oglinda văzduhului. N-ați observat că cerul e împodobit cu jumătăți de fericire împerecheate care plutesc de colo-colo? Uneori, jumătățile astea se desprind şi cad, fâlfâindu-şi fiecare aripa rănită. Nu cad dintr-odată, ci zăbovesc nițel, căutându-şi altitudinea, şuvoiul de aer cald, care să le întârzie prăbuşirea. Şi când ajung la sol, locul se ninge cu fulgi. Par fulgi, dar nu sunt. Sunt lacrimi şi sânge. Căci omul desperecheat e tragic în plâns, iar din carnea în care credea că i-a crescut a doua aripă se scurg stropi roşietici, de sfâşiere omenească. De multe ori, plouă cu aripi, cărând cu ele trupuri separate de oameni. Tot mai rar se înalță în strălucirea soarelui aripi pereche, tot mai rar...

*

În adolescență, aveam senzația că umbra propriei mele ființe acoperă pământul în întregime. Pornea de la tălpile desculțe şi se alungea până n-o mai vedeam, era infinită. Pământul era prea mic atunci s-o cuprindă toată. Încetul cu încetul, umbra a început să se

micşoreze şi acum chiar că îi văd mărginirea, nu e departe deloc. Ce ciudăţenie, cu cât creşteam, cu atât descreştea umbra! Iar ca să ştiu unde mă aflu, mi-am căutat mereu umbra, am cercetat-o neîncetat! Ea mi-a spus întotdeauna adevărul gol-goluţ. Umbra nu minte niciodată, nu e plămădită din noroi. Umbra ta, fiindcă a altora e posibil să ezite. Din interes ori, pur şi simplu, din obiceiul vicios al insului care o lasă să se întindă de-a lungul pământului... Întrebaţi-o degrabă, nu amânaţi s-o iscodiţi, nu aşteptaţi să se transforme-n beznă!

*

„Unii spun că eşti încă frumoasă,/ Eu nu te mai văd în nici un fel", scrie poetul zgândărind o rană perpetuă a cuplului întemniţat casnic. Cândva, frumoasa neglijată acum din indiferenţă, ne potrivea bătăile inimii şi respiraţia. Era suficient să ne arunce un zâmbet, să schiţeze un gest, că toate o luau razna. Tresăream ori de câte ori îi auzeam glasul şi-i adulmecam seduşi parfumul învăluitor. Tânjeam la îmbrăţişările, la inima ei necucerită. Femeia din vis era frumoasă ca nimeni alta, era cea mai frumoasă făptură! Curând, mai repede decât ne închipuim, iubirea e surpată de obişnuinţă, de plictiseală şi vraja se destramă pe nesimţite. Emoţia moare şi ea, astfel încât sfârşim prin a nu mai observa deloc femeia de lângă noi. Îi ignorăm chiar şi amintirea frumuseţii de odinioară, de parcă n-a existat niciodată. Şi sensibili mereu la frumuseţile altora, cineva are grijă să-i şoptească femeii noastre cât e de frumoasă. Mereu altcineva...

*

„Cu cât eşti mai orb, cu atât vezi lumea mai bine", e de părere alt înţelept. Dar când eşti orb, lumea ţi se dezvăluie doar ţie, fiindcă îi eşti chiar tu Creatorul. Ca să pătrunzi în măruntaiele lumii, nu de orbire e nevoie, ci de simţuri „monstruoase". Orbirea te ajută s-o vezi în detaliu înlăuntru-ţi, nicidecum să-i observi imperfecţiunile din afară. Acuitatea lucidităţii ucide bucuria, o siluieşte fărâmiţând-o.

Între orbire şi limpezime, lumea e aceeaşi, ceea ce o diferenţiază este numai subiectivismul, privirea noastră alterată de interese şi stricăciune.

*

„Îmi doresc să fac o mare carieră în cutare domeniu", citesc frecvent în interviurile omului modern. Cariera e atât de aproape lingvistic de *carie,* încât îmi reprim anevoie un zâmbet amar. *Caria* e fie o boală a dinţilor ori a cerealelor, fie un defect al pieselor turnate, deci o maladie, un semn de nesănătate. Dar *cariera* înseamnă şi loc închis, adică un fel de ţarc, o restrângere spaţială. Aşadar, toţi ăştia care nu vor altceva decât *carieră,* sunt datori să afle dintru început că a face carieră presupune ba a fi bolnav de o profesie, de o idee anume, ba o îngustare, o înţărcuire într-un interval profesional rigid şi tern.

*

Odată, un tânăr însetat de putere s-a înfăţişat înţeleptului pentru a-i cere sfatul. „Înţeleptule – a întrebat el trufaş –, îmi dezvălui şi mie marele secret al puterii, al agonisirii rapide de bogăţii nemaiîntâlnite?" Înţeleptul şi-a mângâiat îndelung barba colilie şi i-a răspuns calm: „Fiule, o să-ţi dau o pildă, ca tu să decizi în cunoştinţă de cauză. Când porcul e mic, de lapte, toţi îl răsfaţă şi-i dau de mâncare, îl spală şi-l gâdilă pe burtă. Când groşteiul prinde osânză, toţi se-ngrămădesc să-l taie, să-l bage-n cârnaţi şi-n caltaboşi. Iată de ce omul e liber să aleagă, purceluş ori porc!"

06 noiembrie 2009

Împreună, dar *altfel*

Ce mai campanie electorală! Zgribulită şi mohorâtă, cu sărăcie de dezbateri şi confruntări serioase, precum toamna asta mirosind a iarnă, a îngheţ. Dedesubtul acestor scălâmbăieli propagandistice, forfoteşte o Românie învrăjmăşită de Băsescul cel Şui. Ca în poza siberică, din care e gata să ne strivească răzbunător. Pe noi, *ceilalţi,* pe toţi cei care nu-l mai avem la inimă sau îl avem, dar ca pe un ghimpe! Şi ca să dezgheţe electoratul prăpădit, candidatul „pentru România" s-a închipuit poet, cu niscaiva versuri oligofrene, numa' bune să impresioneze Republica OTV. De fapt, sub lirismul lăcrămos de atunci a stat toată campania plângăciosului pătruns ca un virus în organismul sleit al naţiei. O destrăbălare patetică cu norodul la picioare, cu manipulări şi minciuni grosiere, râvnind să întoarcă gloata în anii 2004... Când, chipurile, „Iepuraşul" se lupta cu „sistemul ticăloşit", iar prostimea îl adula ca pe un salvator de neam şi patrie. Un mesaj crăpând de ură nu are cum să prindă la un popor obosit şi năucit de nenumăratele gâlcevi, de scandalurile istovitoare şi sterpe. Sloganul său făgăduieşte răzbunarea, menţinerea baricadelor şi-a şanţurilor de apărare, de parcă am trăi într-o ţară asediată. Şi cine nu s-a săturat de convieţuirea cu proasta creştere, cu mitocănia şi vrajba, astfel încât să-l mai „vrea o dată" la Cotroceni? Sau, e posibil, ca doamna Udrea să aibă dreptate, râzgâindu-se

cinic, cu tupeu planturos, că Traian Băsescu e „președintele pe care acest popor îl merită"!

„Băsescu pentru România", scrie pe stâlpi, iar alături de afișul-amenințare zâmbește crispat Mircea Geoană. Cică „învingem împreună", deși, de atâtea „victorii", lumea s-a scârbit la culme și nu se mai încrede în nimeni. Prea a fost prostită de-a ajuns de pomină! Până și vocabula „împreună" e aproape de neînțeles, s-a tocit în dezamăgirile și ele solitare, căci împreună ne-am cam dezvățat să trăim, înșelați și batjocoriți. Lecția solidarității nu se mai predă nicăieri în societatea confiscată deocamdată de samsarii capitalismului de gang. Să învingem împreună haosul și arbitrariul ar fi chiar un program politic vast, însă mă îndoiesc că vanghelizatul Geoană va izbândi.

Dinspre liberali, Crin Antonescu ne promite un *altfel* de președinte și o revoluție a bunului-simț și zău că proiectul nu-mi displace. Dimpotrivă, simt nevoia unui șef de stat responsabil, civilizat și urban, care să-mi asigure confortul reprezentării în străinătate. (Aici sunt de părere că familia Geoană intră perfect în fișa postului prezidențial, se mișcă dezinvolt în saloanele diplomatice, de unde și *împreună,* dar *altfel* din titlul gândului premonitoriu. Adică o echipă Geoană-Antonescu pentru o Românie a recuperării demnității și armoniei risipite nătâng în ciuleandra băsesciană.) Ori de câte ori vorbesc despre candidatul PNL, mă încearcă aleanul anilor de studenție grozăveșteană, și pătrarul petrecut laolaltă în același cămin e un argument suficient ca să votez nostalgic. Dar și cu speranța reîntrupată din normalitatea optimist-tonică, deloc politicianistă, a urmașului Brătienilor. Dincolo de îndatoririle partinice asumate contra cost, românii caută altceva, jinduiesc la un cincinal *altfel,* neîncrâncenat și pătimaș, la o fărâmă de liniște.

Exceptând acest trio, cvartetul Oprescu-Tudor-Hunor-Becali e sortit eșecului, fiindcă primul, un gargaragiu cu bisturiul bont,

e părelnic independent, al doilea, un anarhist fără cauză la moda euroatlantică, e doar contra, al treilea atârnă pe veci de o minoritate enclavizată, iar ultimul nu-i decât un simplu accident mediatic în vertijul social postdecembrist.

Aşadar, indiferent de opţiunile ideologice, frica va decide sufragiul prezidenţial, frica de ce va să vie după alegeri. Pricina fricii de care vă vorbesc e chiar actualul preşedinte, în stare, iată, să asmută populaţiile arendate politic una împotriva celeilalte, să le antagonizeze violent. Frica de a pierde puterea sau de a nu o dobândi este miza uriaşă a scrutinului înspre care ne îndreptăm deja, strângând din dinţi şi înjurând aprig. Salubrizarea minimă a României presupune, înainte de toate, înlăturarea însămânţătorului de spaime, a dezbinatorului capabil de orice gest antidemocratic şi anticonstituţional. Tocmai obsesia asta maladivă de putere îl face primejdios pe idolul jalnicilor pleşcari *paleologi,* orbirea cu care îşi doreşte un nou mandat. Declamându-şi setea de răfuială cu oricine nu-i împărtăşeşte crezurile satrapice, domnul Băsescu şi-a încheiat misiunea şi rolul, ca să-l citez pe recentul *croitor* desemnat să fie trântit de parlament.

13 noiembrie 2009

Dusu-s-a Băsescu Piază Rea!

Undeva, oriunde în România electorală. Forfotă planificată şi organizată de agitatorii de partid. Înfipţi pe-o scenă, doi dintre ăştia, tineri şi fermi, urlă la microfon. Dau indicaţii mulţimii luate cu arcanu' pentru vizita preşedintelui-candidat. O instruiesc cum şi când să scandeze: „Bă-ses-cu! Bă-ses-cu!" ori să ridice panourile cu sloganul burghiu. Prostimea, rămasă aşa de pe vremea *ailaltă,* nu crâcneşte neam, se lasă în voia agenţilor şi strigă ce i se porunceşte. Păi, ce altceva poate să facă o gloată? Ce-ar mai fi democraţia sau dictatura fără ea? Culmea, dar, deşi ambele diferă în conţinut, sunt părelnic ireconciliabile, reazemul amândurora e, la urma urmei, tot plebea... Un murmur prelung se aude deodată, creşte în învolburare, se sparge în aerul isterizat şi norodul izbucneşte grotesc: „Bă-ses-cu! Bă-ses-cu!" Pe scena gemând de recuzita electorală şi de băgătorii de seamă, se arată mult-ovaţionatul-şi-iubitul-preşedinte. E jigărit şi murdar de noroi pe pantalonii de campanie, s-a pipernicit de ura cărată ţâfnos pretutindeni. Doar cătătura îi e de fiară speriată, de animal încolţit de primejdia votului potrivnic. Din prezidiul de argaţi sare un primar de cătun şi i se îngenunche la picioare. Lumea se-nfierbântă, la semnalul dirijorilor năimiţi cu parale şi ranguri publice. Nătărăul îşi scoate batista din buzunar şi se pune pe frecat nădragii stăpânului. Brusc, adunătura începe să-l imite pe slugoiul înfăşurat în tricolorul atât de drag Băsescului, curăţând cracii imaginari ai

Jupânului. Se flutură flamuri, se slobozesc în văzduh baloanele portocalii, se tropăie, se behăie, se şuieră, delirul oranj e în toi.

Candidatul, nedus încă de la Cotroceni, muşcă primele vorbe. Vocea îi e siteavă, sună dogit, slăbită de oboseala încrâncenării. „Eu am şi ficatul, şi inima, şi mintea sănătoase şi nu voi ceda presiunilor mediatice, iar cu nervii stau mult mai bine decât ei", se făloşeşte caraghios insul cu pretenţii de reales. Doar noi, cei care suportăm de cinci ani toanele şi proasta creştere băsesciană, stăm rău şi cu ficatul, şi cu inima, şi cu nervii, România e bolnavă grav! Iar vaccinarea împotriva „gripei «Să trăiţi bine»" se apropie, nu mai e mult! Şi nici cu şira spinării nu stă altcumva înaltul manipulator, e drept şi ţeapăn ca un stâlp şi se jură că nu se va înclina în faţa nimănui. Niciodată! Mulţimea se dezlănţuie, împunsă pervers de sforarii partidului ventuză. Preşedintele plânge acum, tulburat de amintirile cu catarg. Trupul micşorat îi tremură patriotic şi din ochi îi picură lacrimi. Roşii, galbene, albastre... E chiar drapelul naţional, abia şterpelit de sub perna nostalgiei propagandistice. Căpitan pe mările şi oceanele străinătăţii, se culca şi se scula cu mâna la chipiu şi cu privirea la steagul în trei culori. Suspinul său îmblânzea furtunile şi valurile, răzbătea hăt departe, până în porturile sfintei bişniţe. Emoţionat, poporul, întrolocat la ceas electoral, lăcrimează cu voie de la responsabilii în solda cărora s-a vârât din nevolnicie. Preşedintele îşi şterge cu dosul palmei ochii încercaţi, zvâcneşte din braţe, loveşte podeaua cu furie şi se răfuieşte cu *cealaltă Românie,* aia care nu-l iubeşte. Nici măcar nu-şi închipuie că *România lui* e o minoritate după chipul şi asemănarea sa. Urâtă, pusă pe harţă, vrăjmaşă, grobiană şi primitivă. *România lui* înseamnă fel de fel de *mihăieşi, avrameşti, patapievici* şi *ungureni* ţucălari şi sinecurişti, nişte fanatici ai urii şi răzbunării. Îşi aminteşte iarăşi de poporul din subordine, ăla care l-a înscăunat şi l-a întors din suspendarea parlamentarilor odioşi, lui i se adresează patetic. „Maria! Maria! *Come on!*" răcneşte răguşit, ca să le dovedească clevetitorilor că nu e singur. Maria

păşeşte stingheră şi timidă, aidoma unei jucării programate de soţul lipsit de scrupule. Nefericita femeie e silită să joace într-o piesă ce nu-i aparţine, însă se supune ca-ntotdeauna, e obişnuită şi resemnată deja cu mitocăniile cinicului consort. Elena Udrea aplaudă cu simţirea umezită şi scapă un „Bă-ses-cu! Bă-ses-cu!" hormonal. Liota de susţinători contra cost erupe din nou şi-i ţine isonul poliministresei cu lipici la tizul inocentului Trăienel. În dezmăţul de ploconire iraţională, se iveşte sponsorul electric al maimuţoilor solomonizaţi, poetul disident Dinescu. Aplaudacii mârâie agresiv, iar câţiva îl huiduie întărâtaţi. Preşedintele se încruntă, se zbârleşte otrăvit şi-l goneşte pe musafirul iţit să-şi repare onoarea, mototolită taman la el în bătătură. „Moşierul de la Cetate" se retrage umilit, în timp ce prietenu-i de altădată rămâne cu securiştii ăi de treabă, ce-i sunt nespus de dragi. La Palat îl aşteaptă cu călcâiele lipite alţi generali, săltaţi în grad pentru trădare, cu care tocmeşte guverne perisabile. Judecătorul suprem al comunismului *tismăneantizat* iubeşte nu numai trădarea, ci şi trădătorii. Cu ei visează să conducă încă un mandat, cu ei şi cu frustraţii fundamentalişti pitiţi în straie europeneşti.

„Rupeţi rândurile!" răsună comanda cazonă a politrucului însărcinat să împrăştie turma îmbăsescizată. Mitingiştii se răsfiră în cadenţă, călcând adânc în nămolul ulicelor afundate în beznă. Preşedintele pleacă vitejeşte, cu limuzina păzită de sepepiştii vigilenţi. Girofarurile ţiuie strident şi aruncă săgeţi de lumină portocalie pe şoselele noptatice. Alaiul îl urmează plescăind de importanţa momentului. Li s-au pregătit ospeţe pe cinste, cu vinuri reci şi parfumate, cu bucate de partid şi de stat, cu linguşeli şi bale omagiale. În baia asta de minciună şi demagogie, supravegheată de dresorii de odinioară ai miliţiei şi securităţii populare, s-a sfârşit traseul prezidenţial al instigatorului la duşmănie şi revanşă. Dusu-s-a Băsescu Piază Rea!

20 noiembrie 2009

Frig, umezeală şi trandafiri

Candidatul Băsescu cară din greu un snop de dosare. Îl aşază nervos sub pupitrul de la care îi va înfrunta pe adversarii prezidenţiabili. Pândeşte nerăbdător momentul dării lor în vileag şi-şi calculează electoral lovitura. Prea îl umilise Crin la Cluj, chiar în gubernia *bocuşorului* Emil, ca să uite cu una, cu două, insolenţa antonesciană. În clipa revanşei mediatice se repede năduşit la maldărul de hârtii, smulge o coală şi i-o vâră sub nas causticului liberal. „Din dosare vin frigul şi umezeala asta. Toate relele de acolo ne vor veni, tinere!" năvăleşte dinlăuntru-mi o frază scrisă cândva de scriitorul albanez Ismail Kadare. Şi e frig, teribil de frig, în România! Iar umezeala băsesciană ne-a invadat oasele şi ne-a sfărâmat zâmbetul, ne-a sleit de energie şi optimism. Nu se mai aude decât hăhăitul său grosier şi cinic, ca o avalanşă nimicitoare de bolovani. Care se prăvălesc întruna peste săraca şi trista ţară, vin rostogolindu-se pustiitor din piscul prezidenţial al necuviinţei. De-ar fi numai atât, însă insul nu se sfieşte să se laude ilicit şi nedemocratic că se dă în vânt după ascultarea telefoanelor unora şi altora. Duşmani, se înţelege, dacă n-or fi monitorizaţi şi ăilalţi, din preajmă! Desigur, din vigilenţă şi spirit paternalist! Idolul *ungurenilor* talibani năzuieşte să controleze despotic orice respiraţie şi să se încoroneze încă cinci ani la Palat. (Păi, şansele să fie reales stăpânul dosarelor sunt minime.

Ne-o spune însăşi „bătrâna codoaşă" în banner-ul cu sloganul „Băsescu luptă pentru tine!" De fapt, mesajul e altcumva – „Iată, atâtica sunt şansele să fiu reales!" –, şi deschizătura palmelor este extrem de zgârcită!) Doamne, şi ce viforniţă coboară din Dealul ocupat aproape samavolnic de Traian al lui Băsescu! Un morman de dosare ticluite de clica sa aşteaptă, degeaba, să fie aruncate mulţimii încolţite de foame şi frică. E frig şi umezeală aici, la noi, domnule Kadare!

*

Adolescentinul Crin Antonescu s-a rătăcit niţel cu firea. Triumful napocitan i-a sucit minţile şi aşa se explică accentele *traianice* din discursul său de mai apoi. Un soi de vedetism l-a împins la excesul de teribilism verbal, de mărturisiri deplasate. Căci, să poposeşti în mijlocul naţiei şi să-l proclami pe Tudor Chirilă, un personaj interesant în rest, model naţional e o gafă de neînţeles. M-am simţit atunci înşelat şi înlăturat dintr-un proiect atractiv, aruncat în derizoriul vorbelor de campanie. Ştaiful prestaţiei sale intelectualiste nu prevestea alunecarea în facilul politicianist. Generaţia amorezată de actorul-cântăreţ putea fi ademenită şi *altfel,* nu era nevoie să fie amăgită demagogic cu găselniţa modelului naţional al rebelului histrion. Cel mai adesea nu-ţi ajunge o viaţă să devii model, darămite două-trei decenii, cum se întâmplă cu fiul inegalabilului condeier sportiv Ioan Chirilă. Convins că soarta îi surâde şi surprins în flagrantul adoraţiei de sine, „bibliotecarul" tulcean (eticheta nu-mi aparţine!) a forţat, dezvăluindu-şi deficitul de maturitate. Handicapul major al politicianului care a dezmorţit scena publică românească la sfârşit de an este tocmai nonconformismul, nealinierea la feluritele şabloane. Un *altfel* de a gândi politica, un *altfel* care îl inadecvează la clişeul activistului sumes la mâneci. Indiferent de strădania sa şi a mea, nu sunt în stare să mi-l imaginez zidind, personalitatea sa nu se potriveşte cu salopeta de şantier. Conştient de superioritatea-i oratorică, de inteligenţa-i discursivă, colegul meu

de idealuri a improvizat când trebuia să plictisească prin concreteţea şi substanţialitatea mesajului. Furat de efectul sonor al cuvintelor meşteşugite, urmaşul Brătienilor a păcătuit prin hemoragia de fraze sclipicioase. A plusat şi a pierdut spectaculos alegerile din decembrie, dar a câştigat incontestabil scrutinul noiembric. Înfierbântat de fulminanta ascensiune şi de niscaiva sondaje mincinoase, liderul tăricenilor şi-a ratat ieşirea din scena prezidenţialelor, reluând tema mogulilor-cancer, atât de dragă inamicului său de la Cotroceni. De va învăţa să-şi suflece mânecile şi să-şi umple discursul cu drojdia promisiunilor populiste, Crin Antonescu va fi următorul preşedinte al României. Deocamdată, terminatorul închipuitului „aliat al poporului" are posibilitatea să-şi aducă partidul la putere, alături de pesedişti, şi să-l îmbrâncească în tomberonul istoriei pe Traian Băsescu. Şi, zău, nu e puţin, îndeosebi că înfrângerea Marinarului se întrezăreşte deja, e previzibilă şi dorită de majoritatea românilor. Guvernul ce va fi învestit în curând va scoate, nitam-nisam, România din groapa economică şi asta e îndestul pentru un viitor prezidenţiabil.

*

Trandafirii sunt pentru bogaţi era titlul unui film văzut odinioară, în anii liceului. Mare lucru din pelicula aceea cu americani avuţi nu mai reţin şi nici nu cred că e important. Poate că ea l-a impresionat şi pe, culmea, candidatul stângii dâmboviţene, Mircea Geoană, şi astfel se explică gestul său floral din seara dezbaterii finale. Emoţionant şi galant deopotrivă. Elevul silitor şi conştiincios, ocolit de şarm şi dezinvoltură, başca înjosit de greii PSD, a crescut suficient ca să devină preşedinte de ţară. A muncit pe brânci, a înghiţit „broaşte" cu duiumul şi s-a înfrăţit cu alde Vanghelie şi Mazăre doar, doar o cuceri prima demnitate în stat. Şi o va cuceri, fiindcă s-a nimerit la locul potrivit în momentul vrăjmaş Băsescului. O victorie de context, nu altceva, se înfiripă pentru ginerele destoinicei şi venerabilei soacre. Furia schimbării „tiranului" e nemărginită

şi cine să i se împotrivească? Aleea spre Cotroceni e presărată, iată, cu trandafiri, iar Băsescu s-a înghimpat deja. I-au însângerat călcâiele şi, de oftică, înjură mahalageşte, incapabil să accepte că „lubeniţarul" de la Dăbuleni îi va succeda în funcţie! Îi zisese câte şi mai câte „moscovitului" remorcat de tandemul Iliescu-Năstase, dar nu bănuia în veci că, de Moş Nicolae, îi va preda holurile şi secretele palatului prezidenţial şi gestiunea ţării!

27 noiembrie 2009

Se făcea că...

... Traian Băsescu este iarăşi preşedinte. Câştigase în pofida tuturor pronosticurilor şi rânjea sardonic din balconul palatului. Reuşise să prostească din nou gloata şi umbla acum din cârciumă în cârciumă, să-şi serbeze triumful printre dansatoarele din buric şi beţivanii muceziţi. Gloata îl adula şleampăt şi, oriunde se nimerea, îi jura, duhnind a acreală, credinţă. Alaiul prezidenţial se îmborţoşase ditamai, că ţara abia se mai vedea. Zăcea şi suspina speriată de ţâfna şi ura acoliţilor înmulţiţi irespirabil. Şi se ferea să cârtească jeluindu-se, ca nu cumva s-o ia peste bot de la „Boxescu", cum îl „alintau" uneltele „oligarhilor". Era obişnuită, sărmana, să tacă şi să înghită fărădelegile stăpânilor trecători, că uşor nu i-a fost niciodată. Se pomenise mereu cu fel de fel de aventurieri în capul său şi de aici dezastrele ce-o sărăciseră şi o ruşinaseră vecinic. O făcuseră să-şi piardă demnitatea între suratele din lumea largă, izolată şi dojenită de te miri cę funcţionari mărunţi de aiurea. Nici nu se număraseră bine voturile, că realesul o şi numi pe veşnic supărata Andreea Pora staroste la Interne, dimpreună cu Dan Tăpălagă, în timp ce la Justiţie fu înscăunată candria Monica. Aceasta din urmă renunţă la misia europarlamentară şi, după ce-şi încredinţă copilul spre creştere şi îmbrânceală primului „educator" al naţiei, acceptă să-şi continue jocul turbulent cu balanţa dreptăţii. La Externe, locul

era promis tizului Ungureanu, ţuţerul cu chipul şi asemănarea Băsescului. Un alt argat de curte, Severică, primi *cotoiul* Propagandei, portofoliu creat musai pentru răsplătirea fostului şef de campanie. Învăţământul încăpu pe mâna fanaticului Cătălin Avramescu, iar Radu Moraru deveni *naşul* suprem al televiziunii publice. Lui Boureanu i se rezervase Serviciul Român de Informaţii, iar lui Mihăeş, Serviciul de Informaţii Externe. Nu fuseseră uitaţi nici Prigoană, recompensat cu Ministerul Întreprinderilor Mici şi Mijlocii, şi nici Sobi Cseh, împins în staff-ul Poliţiei Române. În zilele dintâi ale mandatului înnoit, des plângătoriul Băsescu promulgă Legea corecţiei corporale la copii şi interzise, printr-un alt act normativ, televiziunile şi ziarele moguleşti. Proclamă a doua Republică Băsescia şi obligă fiecare supus să muncească o zi pe săptămână în contul datoriei contractate de la marii „licurici" mondiali. Liberaliză, în spiritul principiilor platformei populare, conducerea în exces de ebrietate a autovehiculelor şi a ţării. Şi România se veseli deodată, gâdilată de alde Tismăneanu şi Patapievici, întemeietorii sclifosiţi ai cultului personalităţii de rit nou. Privatizările (câte mai rămăseseră) şi licitaţiile erau hotărâte direct de la Cotroceni, de proaspăt unsa Elena Udrea, retrasă deunăzi, din motive de „bun-simţ", din studiourile electorale. Ctitorul diversionist zidi apoi un muzeu al „trucajelor" la Ploieşti, sub directoratul lui Cezar Preda, iar băieţelului „mângâiat părinteşte" în urmă cu cinci ani i se făgădui postul de ambasador itinerant al UNICEF.

Şi multe se mai făceau în coşmarul ce-mi înghiţise somnul terciuindu-l, noroc că o pasăre de noapte a şuierat rău prevestitor şi m-am trezit taman când visam că puştiul pocnit în barbă e chiar fiul meu. Mi-am răsfirat anevoie degetele strânse în pumni şi mi-am potolit cu greu furia dospită. Aşa dezmeticit, mi-am dat seama că e devreme, scrutinul decisiv nu se săvârşise, ci pândea ademenitor în încordarea iernii netranşate politic. Încă nu ne-am ratat şansa dezbăsescizării, ca prioritate absolută în igienizarea societăţii prăbuşite

în abisul discordiei și al risipirii identității de neam. Habar n-am cum va arăta țara lui Geoană și Antonescu, însă o știu dureros de bine pe cea a nocivului Băsescu, acest Guță al politicianismului de cartier. O țară visceral radicală, isterică și grobiană, cu oameni asmuțiți unii contra altora, o țară a dihoniei și a luptei de clasă întreținute pervers de un ins primitiv și violent, structural distructiv. O țară izolată de cancelariile străine, un meleag al minciunii oficiale și demagogice, în care asumarea responsabilității, a gafelor și eșecurilor, nu s-a inventat. Până și imaginile clare sunt negate cu vehemență, prin comunicate și mesaje aiuritoare, repetate papagalicește de vidanjorii de partid și de stat. Tupeul și turbarea clicii băsesciene au atins grotescul tocmai pentru că masa manipulată astfel îngăduie orice. Este într-atât de troglodită încât e în stare să ia de bune abjecțiile cabotinului Traian. Poate că România lui Geoană și Antonescu va fi la fel de dezagreabilă și de toxică, fiindcă turma de susținători nu e deloc diferită de ailaltă, însă va fi altcumva. Sigur altfel, și nimic nu ne împiedică să sperăm la nițică normalitate. Iar asta este îndeajuns să-mi doresc o țară vindecată de viciul Băsescu, de *turbarea băsească* ce-a sleit-o de-a valma cu alte gripe și crize ciudate! Între care orbirea noastră pătimașă e a mai primejdioasă.

04 decembrie 2009

Resemnare

Aştept izbăvirea electorală a României ciucit în emoţie. Şi-ntr-un soi de premoniţie sumbră. Mă gândesc că băsescianismul agresiv şi răcnit ne-a sleit pe toţi de speranţe. Ne-a învrăjbit şi ne-a fărâmiţat în ură, radicalizându-ne primejdios. Am obosit şi respirăm greu în irosiri amare. Supravieţuim din certuri, bâjbâind ulceros, fără nici un viitor. Degeaba. Băltim în întrebări adresate de alţii, însă răspunsurile întârzie, se amână îngrijorător pentru altă dată. Cine suntem de fapt şi încotro ne îndreptăm? Tăcere. Nu se încumetă nimeni să ne lămurească. Se tace cu subînţelesuri adânci sau se scuipă argumente otrăvite, cu origini nedesluşite. Sunt pesimist, deşi mi-aş dori să fiu măcar sceptic. Un optimist cu intarsii deznădăjduite adică. Plec la secţia de votare şi ştampilez alternanţa, numele zău că e neimportant. E nevoie de altceva, de *prospeţime civilă*. Pute rău, sufocant, a bocanci şi *petliţe acoperite*. Parcă aş trânti la perete ferestrele României, să se primenească aerul stătut, să iasă duhoarea venită dinspre Mitoc! Din păcate, nu-mi şade în putere. În plus, balamalele sunt ruginite, s-au înţepenit de atâta încremenire. Renunţ la pornirea cu pricina şi mă pun pe aşteptat. Aşteptarea e încordată. Prin subteranele zilei decisive se-ngrămădesc procente şi amăgiri, tastate de chibiţii candidaţilor aflaţi în cursă. (Dintre ei, unul chiar va pieri în *cursă*, ori va scăpa schilod, hoit politic pentru foştii

tovarăşi de drum!) Rămân în expectativă şi simt cum mi se strâng în stomac cocoloaşe de rele prevestiri. Spre seară, cerul se îmbufnează şi lăcrimează. Aduce, aşa încruntat şi mohorât, cu înnouratul Băsescu în momentele răbufnirilor plângăcioase. Văzduhul s-a încărcat dintr-odată şi suspină neputincios. În ochii lui astupaţi de întunericul murdar a murit lumina. Sună ceasul, sorocit să desferece limbile competitorilor, ba nu, fiindcă „partenerul poporului" fură din nou. De data asta, startul declaraţiilor. Vorbeşte pe muteşte, fiindcă vorbele-i de cremene n-ajung la noi, împiedicate de rânduielile audio-vizualului. Pe ecran se agită un om cu cătătura spintecată de şuriul răzbunării. Îl stăpâneşte nerăbdarea şi pare să ascundă ceva. Mintea îi fuge, cred eu, altundeva. Se extrage grăbit din mulţimea portocalie, cam bleagă totuşi, şi dispare un ceas, două. De fapt, poposeşte în inima Republicii OTV s-o liniştească, să nu care cumva să inunde strada. Are, e clar, un plan, şi timpul e încă la cheremul său, nu s-a isprăvit. Dincolo, în tabăra pestriţă a „boului" Geoană - ca s-o citez pe eurocaţa Macovei -, lumea se agită indecent. În poza de grup s-a băgat şi Gigi, ademenit de mirajul victoriei eliberatoare de spaime judiciare. Lipseşte doar Nati Meir, nefericitul!, reţinut cu niscaiva afaceri penale. Institutele de sondaj îşi prezintă cifrele. Explozie, Mircea Geoană ţopăie ca un adolescent care a trecut examenul şi zvâcneşte americăneşte din braţe. Scandări, pupături, îmbrăţişări, hohote de râs, îngâmfare, şampanie, discursuri de-un patetism strepezicios, jenantă imagine! Crin e şi el în ciurda roş-galbenă şi nu-i bai să se desprindă de fierbinţeala caraghioasă a închipuitei izbânzi. „Am învins!" strigă ceata împreunată din disperare, după care-şi trimite vorbitorii în studiourile partizane să anunţe naţia că tiranul a picat. Câţiva mulţumesc ziariştilor potrivnici Băsescului şi toacă întruna cuvinte de paranghelie. La miezul nopţii, Geoană întoarce vizita liberalilor cu alai zgomotos. Nunta politică e, vasăzică, în toi şi de aceea jurămintele de amorezi tomnatici sunt rostite cu nesaţ carnavalesc. Scenele astea

de grotesc colectiv mă îngrețoșează, e un delir de bodegă. Secretarii generali ai partidelor înfrățite anti-Băsescu fac schimb de pelerine, semn al dezideologizării conjuncturale, al anulării provizorii a identității partinice. Oricum, ce ți-e dreapta, ce ți-e stânga în bulibășeala ideologică de pe malurile Dâmboviței! Departe de vacarmul televistic al sărbătorii premature, fruntașii pedeliști numără, cârpesc, șterg, anulează, completează procese-verbale, ca niște profesioniști imperturbabili. Au un program pe care-l urmăresc cu rigoare fanatică, nimic nu e lăsat la voia întâmplării. Lucrează asemenea lunetiștilor tocmiți să lichideze, zâmbesc cu sloiuri de gheață și-și curăță pușcoacele ucigașe. Îndărătul ecranelor, actori desăvârșiți decid destinul electoral al României. Piesa democrației este jucată impecabil, cu prostimea în rol central. Sărmana, nici nu bănuiește că a fost iarăși trasă pe sfoară! Deocamdată, e ferm convinsă că a hotărât sufragiul prezidențial...

Noaptea se târăște sângerie, cu Hrebenciuc care, culmea!, demască nereguli și fraude cu toptanul. Cine să-l asculte, după ce i s-a dus buhul de combinator și șterpelitor cu faimă regională? Dimineața, mă trezesc cu diabolicul Băsescu în pat și îngheț. Premoniția coborâtă în pântecu-mi devenit oracol a funcționat perfect. Ca și planul oranj, lecție exemplară de strategie și golănie politică. Cerul e aproape vânăt și zace îngrădit cu sârmă ghimpată. Miroase a ratare și-o hăhăială cinică răzbate pretutindeni. „V-am ciuruit, fraierilor!" își încheie ranchiunosul Băsescu replica revanșard-amenințătoare. România, jumătatea aia înfrântă, pășește umilită în iarna resemnării. O resemnare amorțită, nevestitoare de entuziasme și înălțări. Logodiți pe veci cu blazarea, vegetăm sub dictatura majorității măsluite și, „de ce ne-a fost frică n-am scăpat". S-a înnoptat deodată și e un ger năprasnic. Mai trăim?

11 decembrie 2009

În țara lui Fraudescu

Întrebat, la începutul ultimei dezbateri televizate, de ce nu l-ar vota pe Mircea Geoană, Traian Băsescu a răspuns apăsat: „Pentru că este un om slab". Felul în care a rostit propoziția, calm și definitiv, l-a hâțânat din încheieturi pe șovăielnicul său adversar. Căci, în cuvântul „slab" președintele a înghesuit atâta siguranță de sine, încât nu mai era nimic de adăugat. O sentință irevocabilă. Un piron înfipt abrupt în ființa timidă a „diplomatului de oraș" desemnat să-l biruiască pe „Căpcăunul" de ape sărate. De aici, cred eu, s-a pornit rostogolirea fulminantă a fostului ministru de externe. Vorba aceea l-a ros pe dinăuntru mai abitir ca o boală incurabilă, i-a înmuiat genunchii, i-a încetinit reacțiile până la crisparea penibilă. Când tartorul mahalalei îți spune în public (și ce public!) că ești slab, n-ai decât o șansă: să-ți iei tălpășița! Ori să izbești cu pumnul și să scuipi șmecherește printre dinți, dacă-ți permite educația de salon. Bătăușul Băsescu își cunoștea prea bine contracandidatul ca să nu-l lovească în plin încă de la „încălzire". Îi știa și reacțiile molatice, așa că de pironul acela ascuțit l-a agățat apoi ca pe un miel nevinovat. Și tot ce a rămas din confruntarea finală e priveliștea unui om slab bălăngănind în cinghelul băsescian...

*

„Mogulii" deconspirați de Băsescu – mai cu seamă Patriciu și Vîntu – nu s-au mulțumit doar să tragă sforile electorale. Nu, ei au

simțit nevoia să se și arate trufaș calicimii nevindecate de nostalgiile comuniste. Nostalgii suficiente pentru a-i urî veșnic pe veroșii capitaliști băștinași, în paradigma dintotdeauna a luptei de clasă. Sărind în ajutorul celui venit dinspre, chipurile, stânga politică, „rechinii" tranziției românești l-au decredibilizat decisiv pe urmașul „săracului și cinstitului" Iliescu. Cum să pozezi în susținătorul nevoiașilor și, în același timp, să te înhăitezi cu noii ciocoi, demonizați programatic de plebeul Băsescu? Cum naiba să accepți o asemenea alianță? Bașca schimbul de pufoaice partinice cu liberalii! Deci, Geoană era nu numai un „om slab", ci și îndatorat cercurilor de interese dubioase, transideologice și ireconciliabile la urma urmei. Or, votându-l pe prietenul lui Obama, trebuia să-l îngădui laolaltă cu ceilalți, amestecați împotriva oricărei logici și-a bunului-simț.

*

Poate că nicăieri succesul și bogăția nu stârnesc atâtea invidii și patimi ca în România. Aici ți se iartă orice, cu excepția reușitei! Ferească Dumnezeu să ieși cumva din gloată și să trăiești altcumva! De aceea mesajele populist-naționaliste n-au căzut în desuetudine, nu s-au demodat defel în România. Versatil și histrion prin structură, Traian Băsescu a atins iarăși, cu slogane străine Europei moderne, naturelul sfărâmicios al norodului și n-a dat greș. Abia de acum încolo „partenerul poporului" este îndreptățit să se proclame cu adevărat „Jucător" și strateg desăvârșit. Fiindcă demult, să fie vreo doi-trei ani, a aruncat în spațiul public o vocabulă exotică aparent inofensivă. Dar, repetată la nesfârșit, ea a intrat în subconștientul mulțimii grijulie mereu să găsească alături vinovații pentru propriile-i ratări. Astfel s-au născut „mogulii", pricina tuturor nenorocirilor din buimaca societate românească. Culmea, „gluma" prezidențială nu i-a îngrijorat nici pe Vîntu și nici pe Voiculescu sau Patriciu. Dimpotrivă, proaspeții „exploatatori" ai nevolnicilor obidiți au râs superior și nătâng, fără să înțeleagă unde bătea înaltul

oficial. Neatenți la năucitoarea mutare traianică, mogulii s-au suduit între ei, s-au bălăcărit și denunțat reciproc, folosindu-se de imperiile mediatice ai căror patroni sunt. Obsesia acaparării de hălci uriașe din piața internă – economică, financiară, mediatică etc. – i-a învrăjbit de moarte. Președintele i-a întărâtat numai, i-a asmuțit tocmai în scopul de a-și consolida imaginea de Tătuc al nației. Odată demonizați, i-a legat la pachet și i-a zvârlit în cârca senatorului de Dâbuleni. Așadar, sub greutatea lor, a inabililor moguli, a pierit bietul Geoană.

*

Din gâtlejul băsescian s-a întrupat un alt pericol letal pentru fragila democrație dâmbovițeană: revenirea comuniștilor la putere! „Ce mai gogoriță!" mi-am zis în timpul campaniei, ignorând prejudecățile și frustrările diasporei. Nesocoteam atunci că emigranții români și-au părăsit meleagul natal din disperare, din teama de a nu fi stâlciți de un regim totalitar. Comunismul i-a gonit din țară pe cei mai mulți compatrioți și spaima asta revenită demagogic în cântările „cobzarilor" din Deal i-a urnit la urne, convinși că împiedică astfel dezgroparea moroiului cel roșu. Rupți de realitățile mioritice, pribegii de aiurea s-au lăsat prostiți de ditamai diversiunea și au votat cu stafia purpurie la cap.

*

Cândva, m-am amăgit că H.R. Patapievici e chiar un reper cultural. Era imediat după 1990, și pedanteria sa intelectuală, proaspătă și tonică, fusese în stare să mă inducă în eroare. Lipseau ideile cu miez, ce-i drept, dar mă impresiona învelișul, și asta atrăgea într-o vreme de reinventare a limbii române. Primele îndoieli le-am avut citindu-i în *Plai cu boi* rândurile scabroase, defulările sexuale vulgar-dezagreabile. Ușor-ușor, reperul s-a destrămat, nimicit de o compromițătoare subordonare politică, și ultimul interviu din presa spaniolă, taman în ziua scrutinului decembric, mi l-a înfățișat în toată

găunoşenia-i de politruc mărunt. Preocupat intelectualiceşte de aventurile sexuale ale pudicului, altfel, Geoană, iubitorul de bârfe deocheate şi de falusuri în erecţie şi-a dezvăluit identitatea reală. H.R. Onanievici adică, personajul detestabil din eseurile revistei dinesciene. Păcat.

*

România de azi nu mai este ţara lui „Escu", ca pe vremea lui Tudor Muşatescu, ci a lui Hoţescu, Tâlhărescu, Golănescu, Beţivănescu, Şmecherescu ori Violescu. A, şi-a lui Onanievici (sau Onanescu?), specia intelectualilor, deloc voyeur-işti, spurcaţi la felaţii pervers-avantajoase cu stăpânii dregători! Şi-n fruntea ei sunt alde Fraudescu, că prea ţipă toţi a... fraudă. De la preşedinte la consilierii de cătun, aleşii neaoşi sunt, de fapt, copiii fraudei electorale. A recunoscut-o şi Ponta, o ţine langa şi Geoană, o ştim şi noi, mereu fraudaţi de prostimea manipulată democratic. Vasăzică şi de unii, şi de alţii. Cât despre Băsescu...

*

„Încă o victorie a serviciilor secrete asupra partidelor politice", mă lămureşte direct un coleg mai vârstnic, când dă să explice cel de-al doilea scrutin prezidenţial. Omul e produsul (şi lefegiul?) serviciilor secrete, n-a ascuns-o niciodată, şi cum să nu-l iei în serios? Oare americanii din umbra „prostănacului" asta să fi urmărit pritocind remarca aceea nespusă de clientul lor: „Domnule Băsescu, tot securist ai rămas!"?

18 decembrie 2009

Copilăriile mele

Chiar aşa, eu am avut nu una, ci mai multe copilării! Vreo trei la număr. Prima s-a consumat la Islaz, la bunicii şi fraţii mamei. Amintirile mele despre mine, şi nu numai, acolo încep. Într-o casă sărăcăcioasă, de pământ bătut, cu două odăi, magazie, beci şi ogeac. (Dar, vorba lui Sinuhe, eroul lui Mika Waltari din *Egipteanul,* „nimeni nu este atât de sărac, încât în copilăria lui să nu fi fost şi o licărire de lumină şi de bucurie de care să nu-şi amintească la bătrâneţe".) Şi podul, să nu-l uit. Podul misterelor, căci spaţiul acela întunecat şi împăienjenit ascundea taine cu nemiluita. Ori de câte ori îl vizitam, găseam ceva care să mă trimită departe, pe tărâmuri inaccesibile altfel. O carte veche, de pildă, cu cotorul ros de şoarecii înmulţiţi printre lucrurile stivuite sub acoperiş. Sau obiecte din timpuri străvechi, ruginite, rupte, deştrămate, înţepenite, cu vârste incerte şi imprecise. Le pipăiam vrăjit şi-n jurul lor încropeam poveşti, recompuneam vieţi apuse, nespuse de careva vreodată. Le ştergeam de praf şi le dădeam suflare, încredinţat că firişoarele de lumină prelinse prin despărţiturile ţiglelor sunt tocmai puterile cereşti, coborâte să mă inspire. Era tare bine în pod, la doar câteva palme de cer! Cum la fel mă simţeam şi-n duzii dinspre gardul de uluci. Înspre vară, când rămurişul era verde şi des, mă cocoţam în vârf şi întârziam ore în şir în răcoarea umbrei tremurânde. Cred că aşteptam

să-mi crească aripi, să mă înalț în rotocoale, aidoma berzelor, în văzduhul pufos. Niciodată n-am fost atât de liber ca în duzii din oborul bunicilor! Priveam ulița de sus și deodată toate mi se păreau mai mici, lumea se strângea, se micșora de parcă era o lume de pitici. Iar eu îmi închipuiam că sunt stăpânul ei, tolănit în jilțul de crengi și înconjurat de-o *curte* păsărească. De grauri și rândunici, de vrăbii și ciori, amestecate de-a valma cu omizile păroase și colorate ca niște saltimbanci caraghioși. Cohorta asta de necuvântătoare îmi slujea cu devotament și loialitate, mă răsfăța cu pastorale nemaiauzite altundeva. Visam să-mi iau zborul odată cu rândunicile, cu berzele și cocorii, să colind prin țările lor calde, deoarece, prin august, unii supuși mă părăseau pentru neștiute regate străine. Regatul meu din copac se năruia trosnind, dezgolit de frunze, și mă năpădeau tristețile cu sclipiri de brumă. Iarna o zbugheam desculț prin zăpadă și apoi mă ghemuiam lângă soba încinsă. Ascultam amorțit scâncetele buștenilor cuprinși de vâlvoarea focului și mă uitam pe tavanul cutreierat de roiuri de muște. Noaptea se lăsa devreme și câinii slobozi alergau nebunește prin întunericul lătrat. Mă închipuiam câine și-o luam la goană cu ei, tăind bătătura-n lung și-n lat. Eram iarăși liber, ca-n duzii încremeniți de ger. Liber și fericit. Într-o zi, însă, s-a întâmplat să moară muma Lisandra, și scaunul de la poartă a rămas pustiu pe veci. Pe scândura aceea noduroasă, vârstnica vecină aduna toți copiii de pe linie și le depăna, cu o voce moale, istorioare adevărate. Uneori, scotea din buzunarele ponosite bomboane și ni le dăruia, iar noi le înșfăcam lacom și le ronțăiam plescăind de poftă. Moartea mumei a crăpat definitiv universul acela părelnic perfect și veșnic. Nici baba Ispasa n-a trăit de-a pururi, nici Gherghina Gruia (sora ma-marii), nici tușa Mărina Boșneagu, nici Dobra lu' Gargaz. Nu, ele s-au prăpădit în a dintâi copilărie a mea. Tușa Mărina s-a stins brusc, abia dacă i-au aprins lumânarea la cap. Se copseseră dudele și dimineața am zărit-o culegându-le din țărână. Stătusem cu ea de vorbă, fiindcă locuia peste drum.

La amiaz am auzit strigăte de groază, repezite: „Moare Mărina! Moare Mărina!" Fugeau muierile să o privegheze, s-o gătească pentru călătoria de dincolo. Fugeau de duduia pământul, cu basmalele fluturând îndoliat! Țipau speriate, cu pupilele ieșite din orbite, și își făceau cruci, care mai de care. Când au pus-o în coșciug, s-a stârnit jalea. Babele boceau sfâșietor, aplecându-se spasmodic deasupra moartei și apucând-o de țoalele noi. Satul întreg se încordase de spaimă, cerul se înfiorase și el, ce mai, îți venea să mori dimpreună cu răposata, să n-o lași singură taman atunci! Morțile astea, de moși și babe, m-au marcat într-atât încât n-am mai catadicsit să râd, m-au secat de exuberanță. În lumea aia îngustă și închisă, de-o asprime ghimpoasă, orice dispariție se resimte dureros, n-o înlocuiește nimeni și nimic. Viețuiești laolaltă cu absenții și, deseori, te trezești pălăvrăgind cu ei, deși nu ți s-au clătinat mințile!

A doua copilărie a durat aproape trei ani, la Cernavodă. Plecasem din Islaz, inundat de lacrimi, terciuit de amărăciunea depărtării potrivnice. Plângând întruna, am înțeles că viața presupune și dor, că, fără dor, omul e fiară ori mașină. Am ales să rămân om și de aceea, întors din Teleorman, la terminarea vacanțelor, căram cu mine ba pui de găină, ba de rață, ba de porumbei. Îi creșteam revărsând asupră-le dorul de prima copilărie, dragostea de bunici. Curând, aveam să realizez că dorul e o ființă vie, pitită în șuieratul locomotivei. Cu fiecare locomotivă fluierând la intrarea pe podul lui Saligny, sufletul mi se chircea de alean și o pornea de-a bușilea către Islaz. Ca un blestem, moartea pătrunsese și aici. Un șofer răsturnat cu dubița, însângerat și mutilat, și un scafandru prins de vârtejul apei, pe Valea Carasu, la piciorul unei ecluze smintite, mi-au înnegurat și această a doua copilărie.

A de pe urmă copilărie s-a risipit la Turnu Măgurele. Dorul de bunici nu se ostoise în „surghiunul" dobrogean, dimpotrivă. Orașul mă primise cu oareșce ostilitate, cu mahalale de țigani viforoși, imposibil de ocolit. Treceam zilnic prin fața caselor jupuite și duhnind

a urină şi fecale, înlăuntrul cărora leneveau bărbaţi tuciurii cu părul zbârlit şi mustăcioşi, înspăimântători în ochii copilului care eram. Treceam paralizat de frică, pregătit oricând să fiu răpit şi întemniţat în cocioabele dărăpănate, cu geamlâcuri murdare. Păşeam cercetând atent strada mocirloasă şi stăpânită de câinii sălbăticiţi, ca nu cumva să mă înghită ameninţătoarea pustietate. Mă lipeam de trecătorii mai în etate şi până ce traversam ţigănia respiram pe sărite, să nu mă bunghească barbarii balaoacheşi.

Copilăriile mele, trei la număr, m-au învăţat libertatea, moartea, dorul şi frica. Târziu, am aflat că viaţa înseamnă, la un loc, şi libertate, şi dor, şi frică, şi moarte, îndeosebi moarte! O fi mult, o fi puţin?, mă întreb azi, şi zău dacă sunt în stare să răspund ignorându-mi copilăria fărâmiţată. „Limpede a fost apa copilăriei mele, plină de iluzii mi-a fost nebunia!“ rostesc precum nefericitul Sinuhe...

25 decembrie 2009

Tânguire de-ngropare

Mentorul meu a plecat spre discipolii cereşti. S-a strecurat *dincolo* cu aceeaşi discreţie cu care a trăit. Şi-a răsucit îndelung ţigarea, a mângâiat-o ca pe iubita a mai statornică şi a tăcut tâlcuitor. A zăbovit aşa o clipă cât viaţa asta de împrumut şi a făcut un semn firav cu mâna. Părea a-şi lua la revedere de la noi, cei rămaşi să-i priveghem amintirile. Părea că se săturase de amăgirile lumeşti, de iluziile zadarnice. Părea că se bucură... Părea! Oricum, semnul acela a fost ultimul său gest. Suferinţa din urmă îl slăbise, micşorându-i trupul altădată robust. Nu mai avea ce aştepta, îşi isprăvise destinul. Şi ce destin darnic! A lăsat destule aici, însămânţând şi modelând entuziasme şi cariere, oameni fericiţi că l-au întâlnit. Deopotrivă şi norocoşi. Oameni care-l plâng astăzi şi-i mulţumesc pios pentru tot.

Acum, el stă nemişcat şi priveşte cerul prin întunericul dindărătul pleoapelor. Cercetează, cu migala ştiută, steaua în care se va muta. O ia cu binişorul, o cântăreşte cu sfială, ca-ntotdeauna când e să-ţi alegi veşnicia. Nici măcar nu e atent la vorbăria de prisos a preotului, la golul de iubire căscat în jur. Se gândeşte la cele de apoi şi parcă nu-i vine a crede că mai e ceva *acolo*. E prea lucid ca să se piardă în închipuiri deşarte. De s-ar scula niţel din eternitate, să-i spun ceea ce n-am apucat încă. Să terminăm dialogurile doar începute şi să-i strâng mâna aceea atât de generoasă odată. Să-i vărs în

palmă întreaga-mi recunoştinţă şi să-i sărut fruntea înzăpezită. Cândva îmi era la îndemână, dar azi totul e în van. Timpul şi-a pierdut răbdarea şi ne cheamă la raport. Mă prefac că nu-l aud şi-i întorc spatele, să mă scutească! Cineva trebuie să-i ţină vii pe răposaţii cei dragi, cine să le poarte icoana?

Capela abia dacă-l încape, lemnul trosneşte îndurerat, cerându-şi iertare pentru vini neduse până la capăt. Printre florile înţepenite de gerul iernii, o lumânare pâlpâie stingheră. Flacăra ei se stinge deodată cu spăimântătoarea risipire a sufletului pornit spre vecie. O linişte compactă pogoară şi umple bisericuţa. Din tavan picură stropi de catran, picură... Coboară nelumina, neagră ca smoala, şi moartea ni se strecoară în carne fără să simţim, fără să i ne împotrivim.

Mă trezesc brusc singur, mi s-a prăbuşit şi ultimul stâlp de susţinere în existenţa ce se tot împuţinează. Omul hărăzit să-mi fie soartă nu mai este. S-a prăpădit înălţându-se mentorul meu, Ovidius Stelian Păun, Dumnezeu să-l binecuvânteze!

29 decembrie 2009

Iadul dintre ani

Abia m-am întors din Iad. Sunt istovit, şi de atâta rătăcire zevzecă mi s-a zbicit sufletul. Nici măcar nu ştiu cum am nimerit acolo, semn că, sigur, dracu' şi-a băgat iarăşi coada în treburile lumeşti. Plecasem pur şi simplu de-acasă, fără să-mi caut atent calea. Uneori, o apuci aşa, la întâmplare, şi-o ţii langa pe-un drum oarecare. Te duce drumul, nu tu! Tu doar îţi mişti picioarele, mânate de forţe venite de altundeva, din afara ta. Iar când am ajuns în locul acela anume ales, oamenii dănţuiau drăceşte, frământându-şi trupurile zguduite parcă de friguri. Şi le frângeau ceva de speriat, zgâlţâindu-le şi tremurând din toate încheieturile descleiate. Bașca urletele şi privirile dezghiogate, atinse de streche. Se pornise un dezmăţ ce făcea să se clatine pământul. Corpuri omeneşti răsucite pe-o parte şi pe alta, zvârlite în sus şi prinse în ultimul moment, taman la aterizare. O dezordine gata să răstoarne lumea cu fundu-n sus, nu vă mint! Dar nu pe muteşte, ci în haosul trepidant al muzicii, revărsate din boxele satrapice. Pe la miezul nopţii mahmure a apărut şi Samodiva, ţistuind vorbe prefăcute. Întâiul demon al ţinutului blestemat era înconjurat de alţi încornoraţi, toţi gătiţi cu straie domneşti. Deodată, chiar la ultima urare, aerul a început să explodeze, să se despice în văpăi fierbinţi. Cerul s-a umplut pe întreaga-i netezime de pucioasă şi-un fum gros, înnecăcios, a înhăţat stelele. Bubuiturile

s-au înteţit în vacarmul de cioburi sparte, electrizând atmosfera de desfrâu. „Doamne, ajută-mă să cred în Tine!" am auzit în vaierul asurzitor ruga unui semen, muritor şi el. „Doamne, ajută-mă să cred în mine! Ajută-mă să-mi fiu propriul Creator!" i-am răspuns răstit şi semeţ. „Să fiu în stare să nasc o altfel de lume, poate mai bună, poate mai frumoasă. Să fiu mai priceput ca El în întocmirea rânduielilor pământene", mi-am repetat în minte, încolţit de bezmeticeala clipei. Omul trebuie să-i fie lui însuşi Dumnezeu, asta e adevărata religie! Cel Unic şi-a ratat proiectul, lucrarea Lui s-a ruinat, e nevoie de mai mulţi Dumnezei. Speriat de gândul acesta subversiv, o iau spre casa încă nemucezită. „La mulţi ani, să vă dea Domnul...!" strigă în zarea tumefiată un bărbat cu subţirime în glas. „Doamne, ia cât mai puţin din mine în anul ce s-a ivit, nu mă batjocori şi umili decât cu milă! Nu vreau să-mi oferi nimic în plus, dar nu-mi lua din ce am, păstrează-mi neschimbarea, n-o ciumpăvi cinic!" şoptesc rugător şi păşesc înainte revoltat. Oraşul e cenuşiu, e chiar talpa iadului, nu exagerez neam! Ce paradox, să împrumuţi serbării chipul cornut al Necuratului! Zgomotele şi miroasele astupătoare din adâncuri sunt chemate la suprafaţă de om tocmai de sărbători, şi nu de ieri, de azi, dintotdeauna! Străzile cotesc bete şi se împleticesc la răspântii, călcate de rătăciţii noptatici. Năluci fosforescente strâng gunoaiele, încărcând şi golind la repezeală tomberoanele, echipe de stâlpnici dezmembrează schelele pe care cete de draci se bâţâiseră dinainte cu neruşinare. Plouă mărunt şi bolborositor, dospind noroaiele învechite de nevrednicia noastră. S-au înnegurat clădirile coşcovite, iar prin norii de catran plutesc înspăimântate păsări de tinichea. Bat din aripile ciunge, amânându-şi prăbuşirea, şi cârâie ruginit, de parcă noi le-am fi retezat zborul.

La răscruci pândesc cerşetori zdrenţăroşi, duhnind a sulf. Au ochii roşii şi privirea smolită, semănând cu arătările smârcurilor tenebroase. Îţi sar în faţă şi-ţi cer o ţigare sau niscaiva tărie, nicidecum pâine. Vasăzică, în Iad se rabdă de sete, şi nu de foame! Treci

mai departe prin bezna satanică, lătrat de câinii dezlegați ai destinului travestit. Câțiva ți-au adulmecat urma şi hămăie stârniți de sălbăticeala vremurilor pribege. Până în zori mai e cogeamitea timp, și luna, trăgând „după ea un crâng de oase" (ca-n poemul lui Ștefan Mitroi), şade pitită sub norii de bălegar. I s-a urât să cate senină la Iadul căscat pe pământ, a obosit şi ea, s-a bosumflat.

Între ani, şi nu numai, omenirea se bulucește în Iad, iar când nu răzbește în vintrele pierzaniei, aduce prăpădul pe pământ, că, deh, cine a pomenit aniversare scopită de drăcoveniile împielițaților?

01 ianuarie 2010

Viața, la capăt

Muntele chelbos părea, dintr-odată, cât zarea. Imens și ostil. Încălecase orizontul și-l astupa până la cer. Un zid de stâncă negricioasă se sumețise între locuitorii statorniciți pe văile muntoase și ceilalți, de la șes. În găvanul acela de lume se trăia și murea ca-ntotdeauna, timpul nu schimbase mai nimic din rânduiala naturii. Și, la urma urmei, ce era să se modifice? Ce? Fiindcă viața și moartea sunt la fel, ca la-nceputuri, se ivesc și curg fără să dea socoteală cuiva. Nu se sinchisesc de nimeni, căci nu s-a găsit încă lege care să le interzică. Ori, măcar, să le amâne, să le suspende o vreme. Așa că și aici, în satul de piatră, oamenii erau pieritori. Se supuneau toanelor sorții și nu crâcneau defel. Niște zilieri ai vieții banale și previzibile. La ce bun, cine le-ar fi ascultat revolta sau lamentarea? Își trăgeau peste ochi vălul de năclăială și așteptau resemnați să se prelingă dincolo. Împărtășiți și primeniți, ca nu cumva să fie trimiși înapoi de cerberii ținutului beznicios.

Omul de care vă povestesc acum se pregătește deja să plece în eternitate. Ar fi poftit să mai rămână câțiva ani, chiar o veșnicie, dar ursitoarele s-au conformat poruncilor divine atunci când l-au însemnat cu murirea. Nemurirea fusese hărăzită numai zeilor și poate de aceea se stricaseră ei în asemenea hal că ne dăruiaseră cogeamitea viciile. Vasăzică, silit să moară, bătrânul, care cândva nu se sfiise

să se ia la trântă cu temnicerii finitudinii, se gătea să moară. Îl cotropise boala şi felcerii de pretutindeni nu-i aflaseră leacul. Bălăngăneau neputincioşi din umeri, iscăleau actele descărcătoare de vini şi se piteau în albul desfigurat. Plimbat de colo-colo, pacientul sorocit morţii se împuţinase la trup şi devenise posac. Din ochi îi picurau rotocoale de tristeţe şi amărăciune, de frică dumicată în lacrimi. Simţea că i se apropie sfârşitul şi se însingurase, paralizat de conturul umbrei lacome. Omul acesta crescuse trei copii şi-i crescuse vrednic, îi pornise pe drumuri ferite de rele. Îi povăţuise cu înţelepciunea domoală a neamului său de munteni slobozi şi încercaţi de furtunile istoriei. Iar feciorii îl ascultaseră întocmai, neabătându-se de la învăţătura tatălui lor. Dar copiii se depărtaseră de vatră, unul ajungând în ţara în care, vorba unui scriitor inspirat, „ninge cu oi". Bătrânul i-ar fi dorit în preajmă în ceasurile din urmă, cum se întâmpla odinioară. I-ar fi vrut din nou copilandri, zbenguindu-se în curtea smălţuită cu flori, iar el să-i ocrotească de toate primejdiile lumeşti. Şi tânăr s-ar fi voit, puternic şi netemător, s-o ia iarăşi de la capăt, să colinde ţara-n lung şi-n lat şi să se închipuie nemuritor. Vestea se rostogolise îmbrobonată de spaime în casele învecinate şi toţi se închinară implorându-L pe Dumnezeu să fie îndurător. Copiii îi trecură grabnic pragul, abia stăpânindu-şi tulburarea. Veni şi feciorul de la Antipozi, împăienjenit de remuşcări şi deznădejdi. Părintele îşi strânse odoarele la piept şi le ţinu o clipă ce-i păru mai lungă ca oricând. Avu impresia că, alături de ei, biruie boala şi o alungă în văgăunile dinspre munte. Din păcate, starea asta de mulţumire nu dură mult, dispăru şi ea, şi băiatul cel mic trebui să se întoarcă la noua casă. Despărţirea se petrecuse dimineaţa, după ce zorii se revărsaseră smolind văzduhul plâns. Se priviseră altfel şi tăcuseră înfrânţi. Zadarnic încercaseră să-şi vorbească, să-şi spună în cuvinte sfâşierea ce le potopea fiinţele arvunite vremelniciei. „N-o să ne mai vedem în viaţa asta!" atât a reuşit să bolborosească suferindul, gâtuit de o emoţie lichidă şi înecăcioasă. Fiul l-a îmbrăţişat

zdruncinat de adevărul rostit de tătâne-su şi a păşit în gol. În golul ce-l înghiţea uşor-uşor pe cel care-l zămislise. În golul în care va fi tot mai singur de azi înainte, dezrădăcinat şi vulnerabil.

Muntele chelbos se întunecase în plină zi şi aducea cu o pânză de doliu. O nemişcare grea, apăsătoare, se încuibase în satul prorocit morţii. Bătrânul se întinse în patul-coşciug şi se afundă în muţenie. Îşi terminase vorbele şi, oricum, nu de vorbe avea nevoie *dincolo*. Până şi viaţa îi prisosea, lucru neştiut înainte.

08 ianuarie 2010

Flori de zăpadă

Azi, soarele s-a sculat dintr-un culcuș de zăpadă afânată. O pată de gălbinare pe albul nedezvirginat al câmpiei învăluite în aburul dimineții. Pata s-a lățit și s-a transformat într-un rotocol mieriu mai apoi. Un fel de ceapă pălită, cu foile răsfirate de gerul străveziu. S-a înălțat anevoie, tras parcă înapoi de brațele troienite ale gheișelor de promoroacă. A dârdâit în orizontul nins până ce s-a întremat, și acum zâmbește știrb în secvența polară. Se scutură de placenta zorilor și-și linge rotunjimea de foc domolit de ger.

*

O lume de alb îmblătit și statuar. Și măruntele semințe de gheață au rodit, rod bogat de Gerar, acoperind pământul cu o hlamidă bălană. Pământul e alb, albi sunt și copacii, și tufele de buruieni, și casele înțărcuite cu zăplazuri, totul e înmuiat în varul iernii solemne. Chiar și fumul scuipat spre cer de hornurile caselor tuberculoase e sur. Iar albul ăsta necuprins s-a prelins și-n văzduhul străbătut de vagi vinișoare albăstrii. E atâta fragilitate împrejur, încât mă cutremură gândul că o singură atingere poate să prefacă în cristale lumea de omăt. E de ajuns să sufli peste dantela de afară ca s-o nărui pe dată. O simplă mângâiere o va strivi pe veci... Câtă frivolitate în decorul casant!

*

Un cârd de potârnichi zgribulite şi-a adâncit din nămeţi cuib şi picotează visând câmpuri înverzite. În întinsoarea colilie, micile făpturi par izbăvitoare puncte, la capătul unei fraze ce nu se mai termină.

*

Calea ferată dă ocol satului, chiar pe coama colnicului golaş. Prin geamul vagonului, gospodăriile aduc cu nişte cutii de carton netrebuincioase, aranjate de o mână tremurândă şi indiferentă la rigorile geometrice. Sunt puse alandala pe parcelele îngrădite numai în faţă, înspre drumul principal. Dincolo, în fundul oboarelor e o vraişte greu de descris, între bulumacii strâmbi. În localitatea ochită de sus, din goana trenului, nu se zăreşte ţipenie de om. E pustiu acolo, în găvanul câmpiei degerate. Viaţa a părăsit deocamdată vatra ce altădată vuia de glasurile ţăranilor prăsitori de românism trunchios. Cimitire cu muribunzi neîngropaţi, astea sunt satele neaoşe în epoca dezromânizării sinucigaşe!

*

Un câine miţos se scaldă în zăpada afânată. Ţopăie vesel şi scheaună ludic în iarna regăsită. Adulmecă hămesit, cu botul ridicat, şi mestecă aerul rarefiat cu coada neastâmpărată. Deodată, se prelinge în gorganul de pudră şi îl împrăştie jucăuş. Se răsuceşte apoi de pe-o parte pe alta şi rămâne aşa o vreme, cu burta în sus. Fulgii îi cad pe limbă, iar el plescăie încântat. E fericit.

*

Pomii sunt încărcaţi de flori. Flori de chiciură, mărunte şi dalbe. Ciorchini prinşi de crengile îndoliate după vara prăpădită în cleştele de brumă al toamnei. Spre deosebire de pomi, care înfloresc şi primăvara, şi iarna, oamenii înfloresc doar o dată: când iubesc. În rest, visează să le crească ramuri şi să ajungă... pomi.

*

Eu cred că fulgii de nea sunt sufletele morților. Păi, sufletele nu sunt alburii și nu se duc în cer? Uneori, răposaților li se face atât de dor de viața de odinioară, încât se-ntorc la răzorul de baștină. Să vadă ce mai e pe aici, să simtă iarăși mirosul de carne vie, să se lămurească despre rudele și prietenii încă trăitori, să le cerceteze efemeritatea ursită. Nerăbdarea îi îmboldește, adesea, să se grăbească în dezordine, să cadă împrăștiat, într-un dans alert și mut. Când sunt împăcați cu soarta hărăzită, morții își trimit duhurile încoace agale, în plutiri domoale și ample. Într-o „albă fluturare", vorba lui Cezar Petrescu. Nu arar se întâmplă ca sufletele lor să rămână o vreme cu noi, îndemnându-ne la inocență și meditație. Din nefericire, păcătoși cum suntem și ignoranți, le murdărim într-atât puritatea că devin repede mormane de negreală. Și de durere, se topesc și pleacă, nu se știe unde...

*

S-a deschis cerul aici, în codrii Beciului, pe unde n-am mai cutreierat de două decenii. Până la Olt e cale de-o stea, nu mai mult. Dar steaua asta nu se-ncumetă s-o ia la vale, înspre râul înecat în șoapte de sloiuri. Stă de-a dreapta Lunii și-i păzește singurătatea rotundă. În crucea nopții, lumina cursă de sus s-a amestecat cu zăpada neumblată, și întunericul strălucește sacral. Calc sfios pe plapuma alburie și ascult tulburat scâncetul pașilor pierduți în făclia noptatică. Cărarea rămâne în urmă, părăsită și stingheră. Pădurea a amuțit, s-a strâns misterioasă în umbra diafană. Boboci mari și albi au plesnit pe fiecare lăstar, de parcă ar fi o plantație de bumbac. Flori de lapte covăsit atârnă în copacii nemulși de iarnă. Prin desișul desfrunzit, Luna își strică conturul lățit de haloul fosforescent. E noaptea tainelor nedescântate, scânteind din înalturi! Cârduri de mistreți sau vulpi solitare traversează luciul de nea aprinsă, fără să mă observe. Deși nepoftit în lumea lor sălbăticită, sunt îngăduit

totuși ca stranie arătare. O blândă și enigmatică intimitate m-a legat de toate aceste jivine somnambulice. Și-n tovărășia lor nevorbită mă simt mai în siguranță decât între oameni... Respir lacom, să mă satur de sănătatea hibernală a clipei nevisate altminteri. Îmi încarc cămara dinlăuntru-mi cu grația îndumnezeită a nopții și-mi doresc să mă eternizez aici, pe malul Oltului. La Beciu, în Teleorman. Privegheat de bobocii plesniți din pulberea fină și cristalină a îngerilor.

15 ianuarie 2010

A venit Fondu'!

MOTTO:
„Ce naşte din râmă râmă rămâne!"
CEZAR PETRESCU

Vestea, anunțată cu mult timp înainte, a plutit turbulent deasupra țării buimace cât să sporească tensiunea. Iar țara a tremurat, sărmana, cuprinsă de panica de a nu fi găsită nespălată şi negătită. Aşa că, la iuțeală, şi-a încropit din peticele guvernamentale de ieri ditamai executivul *milibocic* şi s-a pus pe cârpeală. Ba un program ciung, ba o schemă ministerială oloagă, ba numiri de râsul curcilor... Parlamentul, reconfigurat prin trădări succesive, s-a prins şi el în râvna guvernului şi a scos un buget pe placul stăpânilor de pe Wall Street. Cu obrajii astfel sulemeniți, România şi-a primit conducătorii transnaționali în tradiția neclătinată vreodată a adunăturii de servitori. S-a pus în genunchi şi cerşeşte fără sfială tranşele supraviețuirii, tranşele lipsei de demnitate națională. Din tranşele umilinței, se vor achita salariile şi pensiile ciopârțite ale populației abandonate şi flămânde. Şi se vor acoperi găurile negre din buzunarele sponsorilor partidului îmbăsescizat. Statul român e falimentar şi stă cu mâna întinsă oricui îi scutură în palmă niscaiva gologani. Cu gologanii cei spurcați arvunim înrobirea eternă a nepoților şi strănepoților carpatini, le amanetăm viitorul chilug. Regimul ceauşist a

visat la independență financiar-economică, însă a sfârșit ciuruit de gloanțe. Culmea, și alea de proveniență străină, ca noi, martorii netoți ai tragicei întâmplări, să luăm aminte mereu la pilda de istorie sângeroasă. Să nu care cumva să uităm că nesupunerea înseamnă moarte. De fapt, sinucidere. Și n-am uitat, cum să uităm?, căci *ei* nu ne-au dat pace neam. Ne-au reproșat, cu vârf și-ndesat, că am fost comuniști, de parcă exista alternativă în lumea împărțită complice în absența victimelor. Mai apoi, ne-au condamnat că suntem neo și criptocomuniști și câte altele. Și-au trimis mușteriii, acoperiți sau descoperiți, în fagurele românesc și l-au scurs de mierea aflată acolo în abundență. Când a secătuit provizia aurie, l-au tăiat în bucățele și l-au vândut strategic, adică pe daiboj. „Vreți alt fagure? *It's impossibile,* fraierilor, globalizarea nu permite, dar vă dăm ceva miere! Dar nu de albine, ci din aia sintetică, din rezervele sfoiegite ale Fondului!" ne-au zis ăștia, cu rânjetul cinic al stăpânului. „Luați, luați ce vi se dă și mulțumiți Domnului că vă bagă în seamă Occidentul!" au bâzâit la unison cozile de topor vârâte pretutindeni. În partide și ong-uri, în media pervertită contra cost, în structurile oficiale și neoficiale ale statului slugă. S-au închinat ode și cântări *filantropului* euroatlantic, a cărui politică de dictat ne-a dus la faliment pe cheltuiala noastră. Le-au trebuit douăzeci de ani să ne readucă la stadiul de pașalâc, iar toți mâncătorii de rahat, năimiți cu arginții *ălora,* nu ne slăbesc din... comuniști! Cică nu ne-am emancipat îndestul și, bașca, suferim încă de lingoare și păstrăm în sufletele mutilate nostalgii împurpurate. Vasăzică niște căpoși estici, incapabili să priceapă rostul noii ordini mondiale! Cu visteria mutată în Vest și cu economia perforată de capitalul rusesc, România e azi o tristă și săracă fâșie de pământ la îndemâna invadatorilor moderni. Ăia vechi, din Răsărit, erau cu față inumană și d-aia, zic manipulatorii reconvertiți, au pierit în malaxorul istoriei. În locul lor au năvălit cotropitorii occidentali ale căror chipuri șăgalnice, pline de omenie, ne-au

îndemnat să ne descotorosim şi de ultimele speranţe. Chiar, cine o urma la rând?

„A venit Fondu'!" se aude de dimineaţă până seara în eterul sufocat de slugărnicia ce nu ne va părăsi pe veci. Miniştrii reşapaţi şi-au îmbrăcat cămăşile albe şi costumele de protocol şi s-au încolonat, în poziţie de caporali, în faţa *generalului Apus*. Sunt înfrigurați şi turmentaţi, fiindcă insul a sosit cu ordine precise şi cu cecurile deja completate. Doar rubrica referitoare la costuri e albă. Cifrele nescrise sunt ştiute numai de câţiva, lovi-i-ar amnezia! Nici pomeneală de cârteală, nici o izbucnire de revoltă, nimic, aleşii naţiei de cobilitari s-au strâns ca milogii la uşa pierderii identităţii de neam şi aşteaptă ucazurile de afară.

Linişte, vă rog, a sosit Fondu' să ne mai ia o halcă din libertatea noastră prăpădită, de republică băsesc-otevizată!

22 ianuarie 2010

Simple coincidențe?

În campania prezidențială ce abia fu, candidatul Traian Băsescu și-a croit din atacul contra oligarhilor program electoral. În lipsa altor teme cu cârlig la norod, învingătorul inadecvatului Geoană și-a asigurat un nou mandat la Cotroceni tocmai din diabolizarea mogulilor cei voraci. La est de noi, în Ucraina pe veci sovietizată, frumoasa Iulia Timoșenko, imediat după difuzarea exit-poll-urilor din turul întâi, a declarat și ea că „majoritatea ucrainenilor au arătat că sunt pregătiți să voteze împotriva oligarhilor și a grupurilor infracționale!" În urmă cu un cincinal, regimurile proaspăt alese în cele două țări vecine s-au întrupat, măcar discursiv, din revoluția portocalie. Valul acela de entuziasm stradal i-a împins în vârful executivului și pe Băsescu, și pe Iuscenko, în aplauzele unui Occident împlinit în interesele-i geo-strategice. Anii au trecut și scenariul se repetă straniu, dar în alt registru și ușor modificat. În vreme ce românii și manevrele de culise l-au menținut la putere pe același șef de stat, la Kiev s-a dorit o schimbare. Din urne au ieșit, pentru prelungirile din februarie, doi politicieni cu susținere moscovită. Îndeosebi blonda „Doamnă de Fier", a cărei orientare pro-rusă nu este contestată de nimeni. Întâmplările recente și mai vechi din România și Ucraina, coincidența lor izbitoare, mă îndreptățesc să cred că, în partea aceasta de lume, sforarii mondiali își economisesc

fantezia încropitoare de guverne parașutate. Un plan zonal e suficient în coloniile dintre Apus și Răsărit, își justifică ei similitudinea urzelilor politice, ce atâta risipă de inteligență?

O nelămurire mă înghimpă, totuși. Păi, dacă vânzoleala asta de vorbe antioligarhice este ultima modă propagandistică la Kremlin (că, deh, Iulia este, de voie, de nevoie, în trend cu țarii putinici încălecați pe gazoductul știrbitor de independență!), să însemne că de acolo a primit replicile demagogice și slobodul Traian? Să fie reînvestitul nostru omul Maicii Rusia? Că prea s-a jucat de-a adversarul neogoit al acesteia. Ostentația cu care a lovit verbal Molohul ex-sovietic aduce cu bălăcărelile din fotbalul autohton. Căci, înaintea oricărui blat, președinții echipelor înțelese să fraudeze spiritul întrecerii sportive se dedau la amenințări care mai de care mai belicoase. Iar politica și fotbalul, aidoma României și Ucrainei, sunt și ele gemene siameze. Și tocmai d-aia mă întreb, în sinergia faptelor trase la indigo, dacă nu ne-am întors, cu președinte cu tot, la sânul Imperiului Muscălesc!

*

Taman când în tabăra oranj se mai petrecea după victoria discutabilă din decembrie, europarlamentarul Cristian Preda a avut o ciudată revelație. Vag și Severică, uitat mereu în rezerva de cadre ministeriabile. Se făcea, cică, așa ca o părere personală, că oligarhi sunt și-n PD-L, nu numai în PSD. Și că partidul ce l-a trimis la Bruxelles pe crudul disident e pândit de pericolul mortal al oligarhizării. „O bine-venită criză de conștiință!" s-au repezit destui să salute intervenția fostului consilier din Deal. „Trezirea la realitate a intelectualilor îmbăsesciați!" au conchis alții, încântați de gestul vocal al politologului. „Pe naiba", zic eu, atent la nuanțe. Fiindcă impresia mea e că prin gura universitarului Preda a vorbit de fapt... președintele Băsescu, neliniștit de forța crescândă a greilor partidului, și mă refer aici la Blaga, Berceanu și Videanu. Păi, cică cei trei i-ar fi

spus Marinarului de la obraz că victoria din urmă le aparține lor, așa că ar fi cazul s-o lase mai moale cu îmbârligăturile partinice! Bașca zvonurile cu Blaga moț în Modrogan, în locul moțului Boc. Și ca să riposteze într-un fel, Traian l-a „lucrat energetic" pe plăpândul Preda, aflat în exercițiul funcțiunii în capitala Europei Unite. Gândul traianic, mijlocit *aliodoresc,* a răzbit până sub fruntea europedelistului, de unde a explodat mediatic exact cum și-a plănuit Vrăjitorul, că prea se pricepe la „vrăjeală"! Simplă coincidență, nu? Haida-de, că doar nu ne-a slăbit la toți mințile ezotericul Manolea? Dar „flacăra" energopurtată nu s-a oprit la asta, Cristian Preda strofocându-se acum să primenească și partidul, să le taie nițel din aripi ălora trei. Proiect la care s-a înhămat nu singur, ci dimpreună cu neastâmpărata Monica Macovei. Care Monica, după ce a reformat Justiția de-a amețit-o de cap, vrea să-i zăpăcească și pe alde Prigoană și Gheorghe Ștefan. Pe care-i îmbie, ca o *evă* de partid, să muște și din mărul-siglă, în semn de clarificare doctrinară a *adamilor* cu trandafir la butonieră...

29 ianuarie 2010

Gară pentru două Românii

Amurg polar în Țara Severinului, cu brâuri de zăpadă troienită. Pe Dunăre s-a pornit să curgă tăios nu apă, ci ger năprasnic. Și valurile astea șfichiuitoare dau peste răscoale și se revarsă pe cele două buze de pământ încărunțit de frig. În gara din Drobeta, în gara aceea blestemată să nu se mai închege vreodată, pâlcuri de oameni așteaptă să le sosească trenul. Sunt zgribuliți și mohorâți, li se citește deznădejdea pe chipurile zbârcite de griji. Câțiva tineri, cu frezăa lustruită și cu cercei în urechile tribale, se înjură din obișnuință. Au privirile întârâtate și se hârjonesc aidoma puilor de sălbăticiuni, fără să se sfiască de lumea din jur. De pe peronul bocnă, un zăplan cu obrajii scofâlciți își strigă fârtatul cherchelit de dincolo de șine și-l suduie. E o larmă apăsătoare, de ceată mahmură, de-un primitivism agresiv și răscrăcărat. Stau toți sub cerul înălbit de nea și ascultă scâncetul pietrelor crăpate în piciorul de Damasc. Capul de pod apolodorian s-a micșorat parcă în menghina omătului încremenit și a încetat să mai viseze la gloria de odinioară. E o ruină pierdută în istoria noastră sălcie. Ruină e și vechea gară a orașului, din care n-a mai rămas aproape nimic. Niște acareturi insalubre și scorojite, atât. Construcția cea nouă s-a înălțat semeață din bârne de oțel îmbrăcate cu geamuri și rigips, însă e neterminată. Un schelet uriaș într-o margine pitică și dezmoștenită. Cam așa e și România de

azi. De fapt două Românii, fiindcă una e muribundă, prea slăbită să-şi ţină singură tubul de oxigen la care s-a conectat cu căpoşenie în iarna îndoliată cu sângele Ceauşeştilor. Cealaltă, recentă, e o formă fără fond, o îngrămădire de vorbe sforăitoare şi nefolositoare. Aia de demult a devenit desuetă, reacţionară, un fel de cadavru de care nu ştim cum să scăpăm. Am îngropa-o, dar nu ne putem lipsi de pensia ei amărâtă, în stare să ne prelungească supravieţuirea minoră şi subalternă. Unde mai pui că o înmormântare costă, plus pomenirile de apoi, şi, la datoriile făcute cu neghiobie, mă tem că suntem insolvabili. Ioc garanţii, ioc rating de ţară îmbietoare pentru credite de îngropăciune. România cu mofturi euroatlantice e doar exportatoare de „căpşunari", de bejenie dureroasă, adesea dramatică. O colonie la cheremul oricui se potriveşte, o sfoară de ţărână amestecată cu lacrimi. Lacrimile neputinţei şi iluziilor înjunghiate de lotrii scoborâtori din „sistemul ilegitim şi criminal".

„Hai, dragă, mai repede!" ţipă batjocoritor impiegatul de mişcare la o femeie grăbită să-şi prindă trenul. Şuieratul ascuţit al locomotivei mă trezeşte brusc din cugetările revoltate. Urc în vagonul necompartimentat şi mă aşez să-mi dezgheţ sufletul. Degeaba, telefoanele mobile ţiuie întruna, iar posesorii lor vorbesc strident, asurzitor. Mitocanul român, omniprezent şi omnipotent e pretutindeni, nu are jenă şi respect pentru nimeni, producându-se fudul oriunde. Individul de lângă mine îşi anunţă un fost coleg de facultate că la vară se organizează aniversarea a 30 de ani de la isprăvirea cursurilor universitare. Neisprăvitul sună pe urmă la văru' din Bucureşti şi-i zice că sâmbătă vine în vizită, cu o damigeană nedestupată de zaibăr, taman de la el, din Băileştiul lui Sucă. Întreabă de unchiu' Vali, de tanti Elvira, de nepoţi, de întregul său neam pripăşit în capitală, bolboroseşte continuu, nu se opreşte neam. La distanţă de patru scaune, un ipochimen tomnatic, cam şef prin ţâfnă şi port, se răsteşte la tovarăşii de drum, dintre care unul meştereşte la un laptop de ultimă generaţie. Insul gesticulează agrest şi bea bere dintr-o

sticlă de plastic, pântecoasă și cafenie, să tot aibă doi litri. Bere populară, pentru prostimea ce se bulucește la OTV să-și soarbă idolul cotrocenist. Din când în când își bagă mădularul în ce apucă și dă dispoziții răcnite interlocutorilor pitiți în pașnicele telefoane. E, se vede treaba, lider din aluatul Băsescului, pe care se și laudă că l-a votat deunăzi. Și nu mă mir. De ce să mă mir, de vreme ce țara a încăput pe de-a-ntregul pe mâna lor, a mitocanilor gălăgioși? Nici măcar șapca nu și-a dat-o jos de pe căpățâna desfrunzită, iar de la atâta lichid blonziu a-nceput să sughită. Tare și prelung, posesiv. „Da' ce, bă, sughițul e o rușine?" îi ia la refec pehlivanul pe amicii stingheriți de bădărănia-i în exces.

S-a înnoptat peste sărmana Românie. O Românie spartă în două, asemenea gării din Turnu Severin. Două jumătăți de prisos, ambele nefuncționale, cu peroane ticsite de osândiți la rebegeală. Osândiți adăstând la trenul mitocanilor...

05 februarie 2010

Bocet teleormănean

Întâlnirea cu Ștefan Mitroi s-a întâmplat târziu. Din pricina ignoranței mele, bat-o vina! Să fie vreun an de atunci, nu mai mult. Habar n-aveam că există dincolo de „Lixandria" (cum pocea ma-marea numele orașului din mijlocul Teleormanului), cam pe la Purani, cogeamitea poetul romancier. L-am găsit în *Jurnalul Național,* unde povestea despre pogorârea Ălui de Sus în casa bătrânească a părinților iubiți cu disperare. Pe vremea copilăriei, desigur, când orice e posibil, iar închipuirile necoapte iau chipul basmelor. M-am regăsit pe dată în verbul lui de glod, în răzorul înțelenit de tristețe și-n misterul clocotind al câmpiei Burnasului. Un om de șes, ca și mine, rătăcitor pe netezimea gândului zdrumicat de graurii melancoliei. Așa am aflat că scrie romane, și ce romane! Cândva, abia dacă înmugurise, visa să „sape fântâni în cer" (mărturisirea îi aparține și e incrustată pe pragul de sus al prozei scurte, cu arome fantastice, „Gaura"), dar mai târziu a ales să scoată din fântâna limbii române găleți cu mărgăritare. Să le deșarte pe pergament și să le împerecheze cu măiestria portretiștilor. Să le amestece cu lutul teleormănean și să ridice din uitare o lume aproape neverosimilă. „Dulce ca pelinul" e tocmai lumea asta a satului risipit în țărâna timpului, un sat în care „bucuriile se amânau continuu". Romanul acesta, cu „gust de pelin, sau, mai degrabă, de cucută", dezgroapă vieți fabuloase,

mitice, de parcă scriitorul s-ar fi născut nu lângă Alexandria, ci prin America de Sud. Păi, aici, la Grosu, zăpada ajungea până la streașina caselor, iar oamenii „se agățaseră de cer cu frânghii de fum, încercând să-L trezească" pe Dumnezeu, care adormise. În încremenirea de omăt, țăranii aceia pietroși și neduși la biserică „scoteau capul prin răsuflătorile din tavanul tunelului și încercau să se ghideze după coșul cel mai apropiat". Și tot aici, moartea se arată călare pe armăsarii din afundurile pământului, nechezând și tropăind spăimos. Caii bat cu copitele de smoală în ușile de deasupra și pe acolo se scurge suflarea fiecăruia. Iar „imediat ce puneai mâinile pe piept, ți se uita numele", toți îți ziceau „acum mortul". Ușor, ușor satul se mută, fără zăbavă, sub imensa „gârlă de grâu", cu neamul noduros și aspru al lui Mancioacă și dimpreună cu herghelia murgilor necăpăstruiți și neogoiți.

Moartea se arată de peste tot, din snopii secerați ori din cireșii împușcați în miez de război. Războiul din care Dudică se întoarce viu doar pe sfert, cotropit de friguri și împuținat la trup. Cu sufletul toiegit în grămăjoara de oase, bietul țăran își supraviețuise sieși, dar îndeosebi grozăviei ce zguduise omenirea. Întins pe rogojină, în bătătura curții prăpădite, sărmanul Dudică se căznea să scape de-un trecut bezmetic, și nu-i trecea prin cap că unii ca el ținuseră neciumpăvită țara, că făcuseră chiar istorie. O istorie care curge dement și pe Valea Răzmeriștilor, silindu-i pe Biolari să înjure cu obidă ori să se pună de-a curmezișul vremilor. Sau să se prindă în primenirile sociale și politice, dintr-un instinct al conservării încă trăitor pe meleagul acesta azvârlit la „răspintenea lumilor", vorba lui Cezar Petrescu.

Ștefan Mitroi se dumică în personajele sale, ca și când nu și-ar ajunge lui însuși și, năpădit de aleanuri duioase, zămislește un roman de referință al literaturii noastre. Cartea e un bocet prelung și înfundat, la capătul căruia simți în nări amăreala deșertăciunii. Ștefan Mitroi e propriul lui fântânar și din fântâna-i lăuntrică

aduce la noi o cronică de familie demnă de marea literatură românească a ținutului moromețian.

Și caii nechezau.

Și era un aer de înviere pe câmpuri.

Și fotograful ne-a făcut semn să oprim.

Și-n timp ce-l înghesuiam și pe unchiul Florea în poză, ne-a spus:

Ce sunteți așa de triști? Doar nu veniți de la înmormântare. Zâmbiți!

Zâmbească cine-o fi în stare, eu îmi rumeg tulburarea „Dulce ca pelinul" și-o legumesc ca nu cumva să mă prindă bidiviii de păcură nesătul de poemul în versuri al lui Ștefan Mitroi!

07 februarie 2010

PSD, partidul fără lider

În plin „cod portocaliu“ suflarea pesedistă s-a întrolocat să-şi clarifice niscaiva probleme organizatorice. (Ce mai năpastă, totuşi, pe ţara asta să şadă mereu ba „supt vremi“, ba sub „scuturi antirachetă“, ba sub fel de fel de „coduri“...!) Strânsura trandafirie s-a urnit anevoie, încă nevindecată de ultimele eşecuri electorale. Buimăciţi şi temători de ce va să vie, activiştii celor trei roze s-au dezmorţit doar când venerabilul Ion Iliescu le-a amintit de gloria apusă a partidului-stat. Abia atunci, privindu-l pe părintele fondator agitându-se ca în tinereţea-i revoluţionară, propagandiştii împurpuraţi din sală au sărit de pe scaune. Şi l-au aplaudat zgomotos şi insinuant, dând de înţeles că apreciază un lider adevărat, cu boaşe. Bineînţeles, altul decât Mircliulică, aflat la ceasul regretelor inutile şi al mărturisirilor spăşite, dar de prisos. Ceea ce se pare că n-au priceput alde Geoană e cauza propriului coborâş, a înlăturării lor de la guvernările din urmă. Păi, nici unul n-a cutezat să le zică în faţă, bărbăteşte, că PSD s-a anemiat odată cu aducerea în capitală a provinciei. Transferarea pârghiilor de conducere în teritoriu a slăbit forţa centrului şi de aici lipsa de coeziune şi gafele cu nemiluita. Tocmai de aceea mă miră răbufnirea recentă a gugulanului Frunzăverde, cum că staff-ul pedelist de la Bucureşti trebuie primenit cu baroni judeţeni. Fostul ministru al armelor şi gamelelor vrea astfel

să-i pălească pe *videnii* și *bercenii* din Modrogan, clasați estimp sub media pe țară la producția de procente oranj. Cu alte cuvinte, o modernizare a partidului îmbăsescizat prin descentralizarea comenzii unice. Mișcarea aceasta, de se va împlini, poate să însemne pentru camarila traianică pierderea supremației pe scena politică. Fiindcă, luând exemplul partidului de altădată al „emanatului", Traian Băsescu s-a pus în fruntea alor săi și i-a strunit după bunu-i plac. Aidoma căpitanului de vas în fața căruia nu se cârtește, iar cine o face riscă să fie debarcat ori băgat la apă.

Fără un lider puternic, obligatoriu cu accente autoritariste, un partid tinde să devină o asociație de bloc, în care nimeni nu ascultă pe nimeni. E nevoie de un om curajos, capabil să se situeze deasupra intereselor mărunte din Vrancea sau Constanța, de pildă. Un ins în stare să desluşească în perspectiva imediată sau îndepărtată soluțiile oportune. Altfel spus, un şef înnăscut, şi nu improvizat din urzeli *mironice* ori *hrebenciucice*. În saloanele birturilor, chiar şi ale celor cu fason, se încropesc cumetrii şi mârşăvii de-o noapte, nicidecum programe doctrinare! Înscăunat într-o doară peste pesedeii dezorientați, stângaciul Geoană (pentru că stângist nu va ajunge niciodată!) a dirijat cu mână tremurândă corul pestriț, lăsându-i pe uneltitorii ce i-au înlesnit ascensiunea să scrie aria ratării. Urcați în vârful Kiseleff-ului, preşedinții consiliilor județene şi primarii vanghelizați s-au dedat compromisurilor pitice, culminând cu scoaterea partidului la talciocul cotrocenist. Iar miza din dosul tranzacției s-a dovedit pe măsura întinderii intelectuale a „borfaşului" de sector, adică încâlcită şi tulbure. Disensiunile dintre principalii actori s-au adâncit atât de mult încât, indiferent de numele viitorului lider, PSD va sta în continuare sub semnul dezbinării şi răfuielilor revanşarde, al confuziei ideologice. Sunt răni supurânde, imposibil de uitat, şi, dincolo de platforme şi discursuri, partidul învârtoşat deunăzi de miile de *cozmânci* e musai să-şi redefinească scopurile şi atitudinile, întreaga filozofie politică. Azi, orgoliile nemărginite

și ambițiile de îmbogățire deloc socialistă au înlocuit loialitatea și onestitatea, bașca mirajul sclipiciului televistic! Cât scutierii „șoșonari" erau cogeamitea, iar Ion Iliescu își subordona ferm armata disciplinată de *roibi* și *solcani,* partidul nu s-a clintit din fruntea bucatelor. Pe urmă, ironia fină, dar narcisiacă a intelectualului Adrian Năstase sau bâlbâielile neajutoratului Mircea Geoană, manevrat la vedere de păpușarii transpartinici, precum și pofta de mărire a ștabilor locali au împins PSD-ul în plan secund.

Așadar, problema principalei noastre formațiuni de stânga are un singur răspuns: găsirea liderului autentic, căci autoritarismul e de preferat colectivismului de partid. Altfel, vorba matelotului Pandele, pesediștii se vor trezi depunându-și candidaturile la... closetul istoriei. O istorie acaparată agresiv de dreapta populist-demagogică.

12 februarie 2010

Sub talpa cerului îndoliat

Azi s-a stins ultima soră a ma-marii. Se încăpățânase să trăiască în neștire și de atâta viețuire îi slăbiseră mințile. Mergea așa, fără cârmă, pe liniile satului scufundat și se duceau împreună nicăieri. Rătăcea pe ulițele cândva lutoase și bolborosea nedesluşiri. Oamenii dădeau din umeri ori de câte ori îi întrebai încotro a luat-o năluca. Mulți nici c-o știau, căci erau prea recenți. „Parcă încolo, înspre alde Mațoi", zicea câte unul, arătând cu degetul în acea direcție. Bătrâna umbla aproape desculță, cu ciorapii rupți la carâmb sau cu gumarii sparți la călcâie. Era sprintenă și ușurică la pas, deși se apropia de suta de ani. Nitam-nisam, îi venea să plece de pe prispă, că avea viață grea în bătătura casei. I se umplea sufletul de leșie și fugea de noră-sa. Femeie iute și nevasta asta a lui fi-su, o îmboldea mereu cu vorba-i afurisită și-o drăcuia cum îi căşuna. Ba, adesea, nici n-o striga la masă, să crape de foame, sărmana, să scape de ea! Acolo, la Islaz, ăi bătrâni se-mpung cu ăi tineri dintotdeauna, iar uneori se urăsc până la moarte. Se învrăjbesc într-atât încât nu-și mai vorbesc, de parcă ar fi niște străini. Țin tagă cu încăpățânare de catâri. Se dușmănesc aprig din pricini mărunte și-o lungesc întruna cu gâlceava. Mândri și aprinși la fire, căpoșii islăzeni n-au frică de Dumnezeu. Se-ncaieră pentru te miri ce și uită să se mai împace. Pământul pare otrăvit de acest blestem, care, culmea, se transmite din generație în generație, risipind neamurile. Arar părinții și copiii ajung

să se îngăduie sub acelaşi acoperiş, ca şi fraţii de altfel. Sămânţă de ţărani greşiţi a aruncat Cel de Sus în brazda mănoasă dinspre Dunăre şi Olt! Pizmăreţi şi neiertători, ei cară vecinic dihonia ce separă în arţag rubedeniile de sânge.

Nemaiîncăpând în propria-i coşare, văduva lu' Telemac s-a mutat la fiica a mică, la Piteşti. Să fie câţiva ani de atunci, că cine s-a mai interesat de ciotul de om!? Demult, în urmă cu vreo patruzeci şi ceva de ani, fiica ei, elevă în vremea aia, mi-a legănat vârsta ridicării în picioare. O chemase mama în Dobrogea, unde întâmplarea mă adusese pe lume, şi tanti Lucica nu s-a codit să vină. S-a pus pe tren şi ţuşti la Cogealac ori la Biruinţa. Nu ca acum, când rudele s-au împrăştiat pretutindeni şi abia dacă se cunosc la vreo înmormântare sau nuntă. Odinioară, bunica mea îşi îmbrăca ţoalele de sărbătoare şi astfel gătită îşi vizita verişoarele şi mătuşile. „Să nu se piardă neamul!" spunea cu duioşie în glas ălorlalţi din jur. Din păcate, neamul s-a răzleţit, fiindcă noi nu ne-am mai îngrijit de el, l-am lăsat pustiirii, şi buruienile l-au pârlogit şi nu-i nimeni să-l plivească, să-l cureţe...

Departe de baştină, tuşa Antiţa s-a prăpădit şi, dimpreună cu ea, ma-marea a mai murit o dată. Cât soră-sa era încă în viaţă, mă amăgeam că buna mea e pe aici, pe undeva, şi-o pot îndemna oricând să mă însoţească în trecerea pe pământ. În liniile asemănării dintre cele două fete ale lui Gheorghe Boşneagu, străbunicul meu, îmi regăseam copilăria dezmierdată în mirabila ţărâna mirabilă a luncii teleormănene. Deocamdată, mi-a rămas doar un frate de-al bunicului, leit el, trunchios şi des la sprâncene, dar domol. Prin unchiul Ion Oancea, tata-mare e viu, şi singurătatea neîntreagă. Glodul din care-s plămădit nu s-a uscat şi sfărâmiţat, şade sub talpa cerului îndoliat. Provizoriu şi atins de tulburarea morţii tuşii Antiţa Frunzulică, sora de pe urmă a bunicii materne...

13 februarie 2010

Un martor din trecut

Grefierul strigă numele următorului martor. Uşa se deschide leneşă şi în sală intră un bătrân scund, păşind greoi. Merge şchiopătând, abia bâjbâind prin pestriţeala aparent solemnă. Se uită suspicios în stânga şi-n dreapta, scrutând dimprejurul necunoscut. Poliţistul îl opreşte sacadat la microfon şi-i arată Biblia. De la masa prezidenţială, judecătorul îi verifică actul de identitate şi-i citeşte plictisit jurământul. Bărbatul îşi fixează, pâlnie, mâna la o ureche, semn că nu aude mai deloc. Vorbeşte tare, cu fermitate nebănuită. Clipeşte des din ochii veştejiţi şi recunoaşte, scuzându-se politicos, că nici nu vede prea bine. E trecut de şaptezeci de ani, şi lumea din sală se amuză de echivocul creat de bătrâneţea alterată a martorului, de comicul situaţiei. Îndeosebi când se apropie şontâc-şontâc de masa magistratului şi-i cere să-l descoasă cu glas mai înalt. Alteori, se propteşte demn în faţa procurorului şi îl contrează cu forţă învolburată. Înţelege pe sărite întrebările şi răspunde aidoma, câteodată alături. Auditorul râde şi-şi dă ghioante, nepăsător la vlăguiala semenului cotropit de senectute. La un moment dat, omul acesta, strivit de neghiobia noastră, mărturiseşte că a fost director general şi că a construit puzderia de hidrocentrale româneşti. Asistenţa amuţeşte pentru o clipă, dar uită repede şi se hlizeşte tâmp ori de câte ori septuagenarul gafează involuntar, din cauza surzeniei şi a orbirii

avansate. Scena, de-un grotesc desăvârşit, mă umple de ciudă. Oamenii ăştia, neputincioşi acum şi caraghioşi fără voie, au ridicat de fapt România. Aşa cum e ea, neterminată, şleampătă, grosolană şi primitivă, e singura moştenire lăsată nouă, ăstora cu pretenţii euroatlantice! Atunci, în vremea aia, n-au avut mijloace mai acătării, atât le-au permis istoria şi politica peltică a timpului grăbit. Peste lucrarea lor, stângace şi rudimentară, s-a încropit azi un capitalism de căpătuială şi prăduială feroce. Dar în loc de recunoştinţă şi mulţumire, noi îi umilim zilnic, batjocorindu-i ostentativ şi punându-le în spinare vini nedrepte şi absurde. Râdem de o Românie care, în multe privinţe, a însemnat şi seriozitate, şi vrednicie, şi sacrificiu, şi entuziasm, şi solidaritate. Ne desconsiderăm, la comenzi străine, istoria recentă şi tocmai de aceea prezentul este siluit de toanele unei lumi avide de profituri neruşinate.

România de ieri se zbate încă în aleanurile câtorva generaţii nedezlipite de întâmplările cândva vii. Iar în viaţa deja apusă şi ruinată, aceşti nostalgici erau tineri şi optimişti, senini şi netemători. Grosul lor pornise dinspre ulițele satelor colectivizate în sânge şi lacrimi, însă rănile prefacerilor revoluţionare se închiseseră. Iar cicatricile rămâseseră doar în sufletele ţăranilor deposedaţi de condiţia de lucrători liberi ai ogorului. Mirajul oraşului îi fascinase pe migratorii rurali, îi vrăjise într-atât încât nu-şi mai încăpeau în visul devenit realitate. Oraşele creşteau întruna, şi-o mare de asfalt înghiţea colbul străduţelor pietruite. Epoca paiantei, a chirpicilor, se sfârşise, zvârlită în neant de epoca betonului. Şi din beton s-au înălţat şi blocuri, şi fabrici, şi uzine, şi şcoli, şi spitale... Şi tot din beton părea a se plămădi şi oamenii noii zodii. Una ce se dorea veşnică, ca şi arhitecţii ei! Pe nesimţite, betonul a început să se fisureze, să crape ici-colo, ba să se şi prăbuşească înspre părţile tainice. O uzură corozivă măcina sistemul şi oamenii lui. Într-o zi de iarnă cu fulguraţii primăvăratice, citadela împurpurată a bubuit năprasnic, icnind înspăimântător. Din agonizarea placidităţii supravegheate de pândarii

roşii s-a iscat furtuna de praf în care orbecăim şi astăzi. Straturi de praf mărunt ne-au astupat plămânii şi ne-au înceţoşat limpezimea privirii. Rătăcim haotic prin două lumi care nu seamănă defel între ele. Dezgustaţi de prezentul canibal, ne refugiem în trecutul cosmetizat de lingori ademenitoare. Timpul e necruţător cu prezentul şi îngăduitor cu trecutul, şi cum să nu fii nostalgic?

Bătrânul îşi încheie declaraţia, o semnează poticnit şi iese înfrânt din sală. Nimeni nu-l mai revendică, nimeni nu-i simte lipsa, este doar un om cu biografie blamabilă. În băncile jupuite şi improvizate rămânem noi şi zău că habar n-avem ce să facem cu un prezent provizoriu şi strâmb.

19 februarie 2010

Bietul Geoană...

Nimerit ca „prostănacu'" pe aripile *vântului malefic*, bietul Geoană a mai picat un examen. Ultimul de data aceasta, fiindcă nu-l bănuiesc de masochism. I-a rămas însă dregătoria Senatului, dar şi aia se hâţână straşnic. Soţul doamnei Mihaela a fost gonit din fruntea *vangheliolilor* prin aceleaşi jocuri de culise ce i-au proptit ridicarea în rang. „Leprele nenorocite" şi „idioţii dracu'" s-au tocmit şi l-au scos din urne pe Ponta, iar poanta asta n-are cum s-o uite vreodată. (Vasăzică, zavergiul Pandele nu s-a agitat de pomană şi n-a cerut degeaba tovarăşilor socialişti să producă „anticorpii" care să salveze partidul de „microbul" Vanghelie! Aşadar, din lupta pandelică şi antipandemică, de supravieţuire, s-a născut „anticorpul" imatur Victor...) În urmă cu cinci ani, proaspătul ex-ministru îşi savura succesul surprinzător şi le mulţumea trădătorilor. Nici nu se gândea că într-o zi îi va veni timpul să fie sacrificat aidoma, dovada că istoria îşi tot repetă urzelile amorale. Garantat o vreme de „vagabondul pe bulevard", pierzătorul de profesie al deceniului dindărăt a înghiţit compromisuri cu toptanul ca să ajungă în Deal. Şi-a prăpădit onoarea şi principiile în speranţa că pestriţa împreunare de interese îi va fi suficientă să răstoarne de la Cotroceni maşinăria portocalie. S-a prostituat electoral prin pieţe şi oboare, prin târguri şi mahalale, încălţat cu cizme de instalator, a năşit şi a horit

aiurea, şi-a pus lubenița pe blazonul de ambasador, lunecând într-un ridicol greu de imaginat altminteri. A vrut să fie ceea ce nu este, şi trădarea de sine l-a terminat. Dintr-un tehnocrat spălățel şi mălăieț a devenit subiect de bancuri cu fraieri şi material didactic pentru cursurile de ratare politică. Cinci ani în care a şovăit când era nevoie de fermitate, a tăcut când opinia publică aştepta o voce puternică şi a amânat întruna să taie nodul gordian din Kiseleff. A mers mereu la cacealma, şi nu i-a reuşit, semn că postura de băiat de mingi al diplomaților americani nu i-a priit defel. Ciuca bătăilor băsesciene, Mirciulică s-a încăpățânat să nu observe că nu-i decât un tolerat conjunctural în formațiunea tutelată de spiritul viclean şi ranchiunos al venerabilului Ion Iliescu. Care, duminica trecută, a mărturisit că i-a iertat pe uneltitorii din 2005. „Puciştii" s-au hlizit tont, fără să-şi dea seama că iertarea nu înseamnă şi uitare! Iar octogenarul activist nu doar că „arată bine", ci se şi ține aşijderea în şaua coteriilor trandafirii. Din înaltul căreia dictează emoții şi atitudini, anatemizează şi demască, saltă săli în picioare, ca un lider incontestabil şi recunoscut ca atare. După demonstrația de forță din săptămânile uneltitoare, patriarhul stabilimentului dâmbovițean îşi poate lua „brand"-ul acasă liniştit, nu mai are ce dovedi!

Aproape nimic prin el însuşi, comparsul ginere al celebrei soacre s-a hrănit din iluzia că-i va fi grațiat păcatul înfrângerii la prezidențialele violete şi, în loc să demisioneze demn, s-a afundat în explicații caraghioase. Lipsit de curaj, s-a lăsat manevrat de păpuşarii câtă frunză şi iarbă din partidul *hrebenciucului* sforar. Două luni i-au trebuit nefericitului Geoană să se prăbuşească în agonia cea mai amară şi parcă, niciodată, cineva nu mi-a stârnit atâta milă. Abia cercetându-l atent prin sticla televizorului, încercănat şi înfrânt, am realizat pe deplin ce înseamnă să fii „zdrobit de imensa putere a totului", vorba lui Duiliu Zamfirescu. Căci *totul,* chiar *totul,* îi fusese potrivnic în lunile dinapoi, şi cui să i se plângă, că toți îl vor părăsi şi vor îngenunchea la papucii noului sultan? Măcar de s-ar opri aici

loviturile primite, dar mă tem că ele vor continua, cu cinism, în tradiția canibală a României nu numai politice. Ce mai tura-vura, amicul ebeninului Obama e deja amintire, viitorul său politic a pierit în descântecele propagandistice ale vrăjitoarelor chemate să-i dezlege coborâşul. De altfel, congresul desfăşurat la Romexpo a dospit sub mistica „vrăjitoriilor", rând pe rând Mazăre, Mitrea şi Diaconescu retrăgându-se din cursă ca pârliți de-o flacără energetică. Deşi, destui sunt de părere că flama a pornit dinspre serviciile secrete, din dosul dosarelor compromițătoare. Din şantaj şi filaj, din intrigi şi basețe, cum se întâmplă dintotdeauna în Republica Supravegherii Române.

26 februarie 2010

Lepre şi idioţi

Aflăm, din romanul *Ciocoii vechi şi noi,* că locuinţa lui Dinu Păturică „devenise un loc public unde se adunau toţi paraziţii Bucureştilor, căci, din nenorocire, această lepră a societăţii esista şi atunci, cu deosebire că paraziţii din zilele noastre sunt favorizaţi şi puşi în slujbe". Culmea, dar lucrurile stau şi azi la fel, dacă e să-l credem pe „romancierul" ferentarian, gureşul Marian Vanghelie. Şi ce motiv avem să nu-l luăm în serios, zău, când ne spune că noile „lepre" au ajuns să-şi vândă până şi nevestele ca să obţină o funcţie? Ce mai, „îţi dă nevestele!", a răbufnit agramatul primar, „garantându-l" astfel, la o sută şi şaizeci de ani distanţă, şi pe scriitorul Nicolae Filimon. Păi, o şti el ceva, că la câte funcţii a dat şi primit în partidul proaspăt dezgeoanat... Un mercurial al nevestelor pesediste, ce ştire tabloidă!

*

Cică lui Geoană nu cuteza nimeni „să-i facă băgări de seamă", ne-a zis-o, de la microfonul ultimului congres al PSD, *voluntarul* Pandele. Iar cine îndrăznea se alegea cu niscaiva sancţiuni, împotriva nizamurilor de partid. A confirmat-o chiar consensualistul Ion Iliescu, după citirea din nou a statutului nesocotit de gaşca lui Mircea cel Lucrat Energetic. Vasăzică, adevărul e în continuare „proastă marfă", şi cei care o scot pe tarabă au parte doar de „amenzi"...

*

„Cum dracu', mă frate, mă, io am fost vagabond pe bulevard, ăştia au fost la facultate şi nu au învăţat nimic, dă-i dracu' de idioţi, pe cuvântul meu că nu au învăţat nici principiile elementare ale bunului-simţ!" s-a mai stropşit indignat „Vanghele" la tovarăşii săi de speluncă. Şi nu numai, fiindcă revelaţia-i înregistrată cu mijloacele legalităţii băsesciene priveşte întreaga societate recentă, în ansamblul ei. La fel se împăuna, deunăzi, şi Giovanni Becali, cum că el e „şmecher de centru". Iar toţi învârtiţii ăştia ţipă în gura mare, aidoma lui Păturică: „Fă-te om de lume nouă, să furi cloşca după ouă!" Măcar de-ar fi furat numai cloşca, dar au şterpelit şi ouăle... Că, deh, aci au domnit cândva fanarioţii, şi tot ei au adus pe Dâmboviţa dictonul: „Şterpeleşte ca să mânânci şi fură ca să ai". Aşa că „bagabonzii de bulevard" s-au mutat în instituţiile publice şi de acolo dirijează prădurea ţării. „Să trăiască isnafurile şi sărăcimea!" că ele i-au plebiscitat democratic. Gloata obrocită şi corporaţia interlopilor.

*

Tănase Scatiu avea o cimilitură: „Acum, chimiru'! Ai bani, eşti boier! N-ai bani, poţi să fii coborât cu hârzobul din cer, tot degeaba. Este?" Este, cum să nu fie! Întâmplător oare? înaintea lui, un alt parvenit, Dinu Păturică, îi împărtăşea crezul: „Ai bani, eşti tare şi mare, eşti sărac, nu te bagă nimeni în seamă". Ce pacoste pe poporul aista să care peste vremi o asemenea filozofie de viaţă! Astăzi, *scatiii* şi *păturicii* s-au înmulţit într-atât încât le simţim duhoarea oriunde. Şi „slugile au devenit stăpâni, iar plăcerile lor au rămas brutale, de foste slugi!" De aici, din observaţia lui Cezar Petrescu, priveliştea de Mitoc a României contemporane, din apucăturile slugilor prefăcute în stăpâni. Iar ieri, ca şi alaltăieri, ca mai mereu, am fost un popor de slugi...

*

Am trăit s-o văd şi pe-asta! Clica dezertorilor „independenţi", mereu mai borţoasă, s-a hotărât să se oficializeze în partid, chipurile, de stânga. Uniunea Naţională pentru Progres e numele formaţiunii clocite de alde Oprea, Culiţă şi Nicolicea. Deşi mi se părea mai potrivită denumirea de Partida Trădătorilor. Dacă Micky Şpagă şi Gabi Epolet, poreclit şi Tahitianul, şi-au pus în cap să împingă România spre progres, lucrurile au scăpat grav de sub control. Cumva, o altă faţetă a „proiectului Traian Băsescu" de reformare a statului manelizat (ca să-l citez pe „pleşcarul" Voinescu)? Oricum, ei trebuie să ştie vorba norodului că *cine se amestecă cu Tărâţă îl mănâncă*... Băsescu!

*

Retragerea, previzibilă altfel, a delicatului Cristian Diaconescu e învăluită în mister. Umblă zvonul că la mijloc ar fi teama de niscaiva dezvăluiri incomode. Ba o vizită cam lungă la un om de afaceri controversat, ba un repaos de „dezmierdări simţuale" cu o junâ dispusă să-şi împartă nurii cu fercheşul politician. Căznindu-se să înţeleagă gestul precipitat al fostului ministru de externe, opinia publică întârzie să se revolte, să condamne practicile securiste înflorite pe aceste meleaguri. Şi d-aia parcă aş vrea să-i aud pe românii mei urlând aidoma unui personaj cezarpetrescian: „Mă, dacă nici în ţara asta a nimănui n-om şti până la sfârşit să le luăm tot aşa piuitul ălor care-o conduc, atunci mari idioţi suntem!..."

5 martie 2010

La aproape cincizeci de ani

După patruzeci şi niscaiva ani, viitorul are gust amărui. E o postaţă de pelin răvăşită de adierile tânguirii, de palele neliniştii şi relelor presimţiri. Dincolo de răzor e moartea, rece şi definitivă. Aşteaptă fără zor recolta ce va să-i cadă sub coasa neîndurătoare. Deocamdată, şade rezemată de-un salcâm marţial şi socoteşte. Ceva nu-i iese la scădere şi d-aia chipul i se poceşte pe dată. Şterge şi reface calculele greşite, înmuindu-şi creionul chimic între buzele de stârv. N-o tulbură nimic, nenorocita nu-şi mişcă vreun muşchi! Şi cum să te uiţi într-acolo, cum să-ţi îmbolnăveşti ochii? Înspre mijlocul vieţii îţi întorci privirea îndărăt, şi inima. Fiindcă trecutul l-ai mai trăit deja şi îl cunoşti ca-n palmă. Răsucit de-a-ndoaselea, te redescoperi tânc fericit şi inocent. Iubit şi veşnic. Te vezi mai apoi tânăr, îndrăgostit şi cutezător, în stare să răstorni lumea. Cine să-ţi stea în cale, cine să te oprească din zbor? Pe toţi i-ai strivi dintr-o lovitură, dintr-o vorbă! Atunci n-ai decât viitor, iar viitorul e un limpeziş nefinit, inundat de lumină. Preocupat într-atât de propriul urcuş, prezentul nici că există. Ori o exista, dar ar fi să te încurce, să te aţină locului. Deodată, viaţa se goleşte de prezent, şi trecutul sporeşte cu lăcomie, se întinde nemăsurat în urma ta. Iar viitorul se scurtează, se strânge în mărginirea tocma' zărită. Începi să şovăi, să te îndoieşti de fiece gând, şi îndrăzneala scade, „totul e

în van!", îți repeți întruna, încărunțit în fatalitate. Doar trecutul e sigur, numai pe el îl ai tovarăș de nădejde! Înlăuntru-ți se amurgește ultimativ, și fricile se năpustesc să te devoreze. Se lasă noaptea, groasă și mută, iar stelele coboară pe rând în lanul de pelin. Alunecă lin și stins în pământul înțelenit, acoperindu-l de întuneric.

La aproape cincizeci de ani, viitorul e o spaimă ce nu te slăbește neam. Îți dă târcoale de peste tot și te hărțuiește cât să-ți pierzi mințile. Nici planurile nu mai au vlagă, atârnă de firele invizibile ale temerilor, imposibil de alungat. În spate, zilele duse trăiesc încă, s-au scuturat de mucezeală și clipesc vesele. Râd și se zbenguiesc în voie, ca niște noatini stârniți de împrimăvărerile dospite la soare. În trecutul nostru nimic nu ne împiedică să fim așa cum visam, cum ne-am închipuit odinioară că ar fi trebuit să fim. Trecutul ne este la îndemână, pe când viitorul a devenit atât de incert, de improbabil... Îmi astup urechile ca nu cumva zgomotul seceretoarei să mă înnebunească, și mă rog să i se tocească blestemata coasă.

*

Poate revelionul să fie mai nesuferit ca o aniversare? Urcările în etate seamănă mai degrabă cu comemorările. Altădată îți erau alături bunicii și părinții, iar lumânările înfipte în tort se înăbușeau iute cu o singură suflare. În jurul tău se adună apoi o droaie de rude, cu prichindeii gureși și neastâmpărați, iar prin adolescență te colindă colegii și prietenii de școală. Mai târziu, devii o speranță, o investiție chiar, și destui se-ngrămădesc să-ți cânte „La mulți ani!" Să te aibă lângă ei la necaz. Investesc minim și pândesc profituri maxime. Pe nesimțite, bunicii și părinții ți se prăpădesc și rămâi cu copiii, în mijlocul familiei ciumpăvite. Iar odraslele își aduc camarazii ca să-ți sărbătorească învârstnicirea. Ușor-ușor, ei se așază la casele lor, și către bătrânețe nu-ți rămân decât rămășițele vechilor relații. Rătăciții în viață care, speriați de lăbărțarea răzleții, se agață de tine. Fiindcă tu le amintești de tinerețea deșirată pe

veci, de ceea ce-au fost şi ei cândva. Şi nici nu se mai aprind lumânări, căci ele prevestesc moartea. Se deapănă poveşti asfinţite şi se scurmă în cimitire după camarazii de demult.

La aproape cincizeci de ani urările sună cinic, sunt de-o strepeziciune revoltătoare. Aniversările astea n-au nevoie de martori, sunt prea triste ca să fie întâmpinate cu lăute şi arlechini.

14 martie 2010

Palma Voievodului Traian

MOTTO:
„O palmă!... Ce-ai îndreptat cu o palmă?..."
DUILIU ZAMFIRESCU

Traian Voievod nu-şi pierduse tronul, deşi ditamai liota, disperată şi înverşunată, uneltise să-l dea la o parte. Parcă niciodată un domnitor neaoş nu sculase împotriva-i cogeamitea oştiri, ba politice, ba mediatice, ba financiare. Felul său slobod de a se purta şi firea nestatornică îi veniseră aproape de hac, de nu s-ar fi găsit tagma bejenarilor şi calicilor să-l proptească în Deal. La mijloc ar fi fost, zice-se, şi niscaiva voturi prefăcute, despre care norodul sporovăia fără fereală, în obiceiul veşnicit al locului mereu surpat de cleveteală. Dar cine să ducă până la capăt zvonul vinovat, fiindcă aici nimic nu se împlinea pe de-a-ntregul? Fiecare gând se oprea, obosit şi sfârtecat de nelecuita resemnare, undeva nu departe de urnire. Vasăzică, fusese numai vrerea Ălui de Sus şi-a arnăuţilor de jos să-l mai păsuiască la Palat o vreme. Victoria asta şchioapă şi bârfită în toate zările îl mâhni cum nu-şi închipuise vreodată. Suferise îndelung de frica mazilirii şi de aceea îşi revenea anevoie din tremurul nevricos. Se şi văzuse hăituit şi aruncat în afundul temniţelor igrasioase pentru daraveri vechi, dar nu îndestul de vechi cât să le prăfuiască uitarea. Ori încolţit de duşmanii cărora le stricase rosturile

şi conturile, cu o pornire atinsă de otrava răzbunării. Vedeniile rele îl străbătuseră ceas de ceas şi mare minune că nu-i slăbiseră mințile. De n-ar fi rămas încă jupân suprem, soarta îi era pecetluită cu vărsare de fiere întrandafirată. Colindase, petrecut de spaimele năucirilor, pe la fel de fel de tălmăcitori de vise şi vrăjitori, iar la sfârşit pricepuse că dezlegarea electorală e în urne. Iar de atunci se hotărâse să-şi trimită de veghe vătafii de încredere, cu loialitatea neştirbită, şi-i învesti cu puteri sporite. Izbânda sosise când deja nu se mai aştepta, şi încordarea dinapoi îl secătuise de forțe. Sleit şi ostenit, se retrase în tihna geroasă a Cotrocenilor, îndărătul flăcării metafizice şi-a licorilor întremătoare. Lumea îl zărea arar şi tocma d-aia îi păru că stăpânul se gălbejise şi se pipernicise la trup. Începuse să umble vorba că ar fi bolnav, beteşug nimicitor cică, nebiruit de doctori sau vraci. Şi bârfa circula cu iuțeală la români, aşa încât Traian Voievod se posomorî şi mai abitir. Îşi împrăştie iscoadele în teritoriu şi află lucruri grave, care îl înfuriară cu asupra de măsură. Cică boierii de județ s-au aşternut pe chiolhanuri şi o țin landra cu petrecerile şi berbantlâcurile, nesinchisindu-se de criza dintre hotarele sărăcite. Câțiva se cam lepădaseră de el şi se lăudau pretutindeni că ei, şi nu alții îl căftăniseră de Sf. Nicolae. Ei, cu gologanii şi slujitorii lor, cu voturile cumpărate în bordeie şi cătune, în sate şi târguri, ceea ce-i îndreptățea să nu se mai supună ca-nainte. Nici nevoia de el nu se întrezărea ca altădată, întrucât domnia i se isprăvea în curând şi asta îi îmboldea să cate alături. Înspre postelnicii ce se arătau interesați să-i urmeze la scaunul princiar.

Cotropit de griji neguroase, îşi chemă cihodarii şi-i muştrului aspru, speriindu-i cu scurtarea de cap. Ca boierii să-l creadă şi să se teamă în continuare, îl vârî la zdup pe ispravnicul râmnican, iar pe Banul Craiovei îl azvârli la carcera zabetului. Ce mai tura-vura, prostimea trebuia să-l ştie neşovăielnic şi neclintit, nu cârpă! Poporul îl porecli cu tâlc Traian cel Crud, gâdilându-i trufia purulentă. Vestea se răspândi cu iuțeală în ținuturile naramzate, unde „domnea

moliciunea amestecată cu umilirea şi depravaţiunea". Mulţi bojogari prinseră grabnic înţelesul faptelor domneşti şi trecură în tabăra vornicilor abia fugiţi din taraful scăpătatului Geoană. Curtea se îngroşa întruna, la cheremul lui Vodă, iar cine refuza era băgat la beci, ca pilda aceasta să le fie de învăţătură altora. Prin independenţii năimiţi îşi dorea şi să potolească setea de dregătorii a ungurilor, care cereau, cu obrăznicie nemaipomenită, jilţuri, deconcentrate şi autonomie de grai. Traian Voievod se folosise de şleahta portocalie a spătarilor şi gata, se lepăda de toţi care îi nesocoteau porunca ori îl încurcau! Pofta i se schimbase de o lună, două, şi nu-l părăsi cât timp nu-şi numi curteni din potlogarii trădători. Zapciii de odinioară fură îndepărtaţi pe rând şi, înghesuiţi la ocnă, simţeau pe obrazul plesnit usturimea palmei domneşti. De parcă ei, şi nu băieţandrul din mahalaua Ploieştilor ar fi primit pălitura Voievodului Traian...

19 martie 2010

Prinşi în fustele Justiţiei

Sala e ticsită de suflete într-o rână. Un murmur prelung şi amestecat a înstăpânit încăperea. Malaci tuciurii şi pirande înflorate s-au bulucit să-şi vadă rudele încătuşate. Câţiva puradei se smiorcăie parcă jelind, cu ochii pironiţi la boxa plină cu bărbaţi mocirloşi. E o atmosferă apăsătoare, sumbră, ca de priveghi. Grefiera strigă un nume. Din ţarcul păzit de mascaţi se ridică un vlăjgan spelb, cu privire de fiară. Scrutează semeţ spaţiul şi-şi aranjează meticulos creasta păroasă. Nu pare să-l preocupe afacerea judiciară al cărei personaj principal este. Mestecă insolent gumă şi zâmbeşte detaşat. Are braţele tatuate cu balauri şi chipuri înfricoşătoare. Judecătorul îşi reprimă cu greu indignarea, dar, în cele din urmă, îşi varsă furia: „Aşa puşcărie aş face şi eu!“ Unii râd, alţii amuţesc, neştiind cum să reacţioneze. Doar un avocat hâtru are replica pe măsură: „Aşa să vă ajute Dumnezeu!“ Dar Ăl de Sus n-a mai avut timp să-l audă, căci magistratul s-a pensionat pe grabă, speriat de urarea avocăţească.

*

Pe vremea boierilor, nişte ţărani s-au gândit să-şi dea în judecată stăpânul pentru niscaiva daraveri cu plata zilelor de muncă. Ca mai mereu, boierul a câştigat pricina, deşi legea nu era de

partea sa. După citirea verdictului, reclamanții-opincari au ieșit din clădirea tribunalului și au zăbovit oleacă în curte, să-și fumeze chiștoacele umilinței. În vârtejul de suduieli slobozite cu spor înmulțit, unul singur tăcea înciudat. Când n-a mai răbdat, a luat o piatră și a azvârlit-o înspre statuia Justiției, cocoțată aproape de acoperișul clădirii pe care scria „Lex". „Bă, vericule – s-a răstit altul –, ce faci, spargi geamurile? Vrei să ne priponească jandarmii?" „A dracu' curvă, și zicea că e oarbă!" a răbufnit celălalt, ochind iarăși trupul de mortar al zeiței acoperite la văz.

Acum, cu cataroaie aruncă îndeosebi bogații, fiindcă săracii nu mai au vlagă nici pentru atâta revoltă. Iar bogătașii ăștia zvârlesc îndesat, ca nu cumva năroada cu balanță să-și imagineze că e de capul ei. Iar la răstimpuri de tulbureală socială și politică, ăi puternici au grijă să-și trimită aghiotanții să-i mai strângă cârpa de pe ochi. Să nu uite în veci, toanta, că vederea dăunează grav Dreptății!

*

Rânjește sadic, povârnit în jilțul președințial. Clipește des, cu luciri demonice, deloc omenești. Mimica toată îi trădează răutatea în exces. E încă tânăr și de aceea n-ar avea motive să-și terfelească semenii. Pe care îi biciuiește întruna cu vorba tăioasă, plesnită din înalturile adorației de sine. Un sine acaparat primejdios de frustrări coclite. Roba de judecător îl îndreptățește, crede el, să-și persifleze colegii ori să mutileze destinele nefericiților alunecați în fundătura penală a vieții. O lume de răufăcători sunt toți ceilalți, în afara lui, justițiarul neprihănit și neînduplecat! Și răzbunător pe deasupra, iar justiția din răzbunare e, de fapt, canibalism judiciar! Din nefericire, sub roba de magistrat se ascund destui canibali, și asta e partea cea mai înspăimântătoare a Justiției de la noi și de aiurea.

*

Nu-l mai văzusem de vreo cincisprezece ani şi mai bine. De când l-am arestat pentru trei crime. Instanţele i-au aplicat pedeapsa maximă, şi de atunci osânditul cutreieră fără întoarcere penitenciarele vieţaşilor. N-a îmbătrânit deloc, pare neschimbat. Mă zăreşte şi el, privirile noastre se întâlnesc şi rămân aşa un timp. Suspendate într-un trecut încă neîngropat pe de-a-ntregul. Zâmbeşte tulburat. Nici eu nu sunt altfel. Îmi dau seama că omul acesta face parte din mine, ca şi când i-aş fi fost complice la sălbaticele omucideri. Mă simt, deodată, părtaş la toate aceste monstruozităţi şi dau să scap de nălucile victimelor nevinovate. Degeaba, strigătul lor disperat mă ajunge dindărăt. Sunt condamnat să trăiesc vecinic laolaltă cu toţi criminalii ăştia, la a căror întemniţare pe viaţă am participat scrâşnind din dinţi. Cu un spirit justiţiar adesea ulcerat. Uneori, se întâmplă să visez că chiar eu sunt autorul crimelor şi că asasinii, deveniţi procurori, mă urmăresc din umbră, pregătindu-mi jujeul. Cine a stat îndelung în preajma criminalilor însetaţi de sânge mă înţelege în grozăvia gândului surpat de nelinişti somnambule.

*

„E mai uşor să apăraţi decât să acuzaţi, nu-i aşa?“ mă întreabă cineva, cu un soi de curiozitate insinuantă. „Dimpotrivă“, îi răspund din prima, fără vreo explicaţie. Păi, acuzatorul n-are cu nimeni o relaţie contractuală, statul, ca titular al acţiunii penale, e o construcţie impersonală. Nu te trage niciodată de mânecă pentru a-ţi reproşa ceva anume. Cu statul ăsta în spate te simţi puternic, într-atât de puternic încât faci din lege o jucărie din plastilină. Pe care, deseori, o forţezi după bunul plac, doar-doar ajungi unde ţi-ai propus în anchetă. Cu timpul începi să crezi că-ţi este permis orice, că eşti mai presus de legi. Oamenii care îţi intră în birou sunt vinovaţi pe jumătate, rămâne ca tu să decizi restul. În mâna ta stă libertatea lor, şi cine este curat în totalitate? Din scaunul în care te

închipui infailibil și inamovibil, nuanțele își pierd importanța și chiar dispar, ca să nu te încurce cumva în chirurgia judiciară. Pe când apărătorul lucrează tocmai cu bucata asta de omenesc, sensibilă și dureroasă. Fiecare individ este o poveste de emoții și lacrimi și de aceea nu-l poți ignora, apar sentimentele, resentimentele, remușcările, prejudecățile, mustrările, sufletul adică. În relația contractuală cu clientul pui nu numai știința ta de carte, ci și hălci de suflet, căci altfel nu e de conceput. Și cum Dumnezeu să fie mai ușor să aperi? Cum, când e atâta omenesc în cazna apărării?

*

Undeva, în inima Banatului, pe masa completului de judecată, observ un calendar. Triunghiul de carton în care sunt înșirate zilele și lunile finitudinii noastre înțărcuite cronologic are pe latura dinspre public un motto luat parcă din teatrele de comedie. „Râzi mai mult, fii mai vesel!" scrie stupefiant pe dreptunghiul de hârtie așezat acolo de o mână neinspirată. Și cinică deopotrivă, pentru că cine e în stare să se veselească în sala în care, adesea, plâng și victimele, și criminalii? Să râzi când un semen de-al tău e condamnat la ani grei de temniță? Ori când violatorul sau tâlharul e achitat? În Infern nu se râde, oameni buni, și nici pomeneală de veselie! Iar justiția penală e taman fața pământeană a Infernului...

*

Justiția nu-i decât un „mecanism complicat înadins, cu ajutorul căruia fiecare din adversari luptă să ajungă cât mai târziu la numărul 350 – adică la judecata definitivă. La dreptate — când se întâmplă ca o hotărâre să fie într-adevăr și dreaptă..." Ca jurist nu am a-l contrazice pe ilustrul meu coleg, Cezar Petrescu, dar o observație se impune totuși. Adesea, lentoarea asta deloc nouă a „mecanismului" e singura cale spre o hotărâre dreaptă. Fiindcă, se știe, „politica

e moartea noastră", a românilor, aşadar, implicit şi a ideii de justiţie. Iar când magistratul se subordonează politicianului, menirea avocatului e tocmai întârzierea verdictului. Timpul toceşte pofta de răzbunare penală sau de şantaj prin mijlocirea judecătorului, o face inactuală. În culisele dosarului, între termenele lungi, părţile beligerante au răgazul tranzacţionării, şi atunci interesul condamnării „proscrisului" dispare. Îi ia locul altul, mai stringent. Păpuşarii din Justiţie se schimbă întruna, şi de aici priorităţile mereu altele în trierea inculpaţilor din motive politice. „Complicarea înadins" a Justiţiei este, nici mai mult, nici mai puţin, reacţia de apărare a sistemului împotriva abuzului din afară, îndeosebi dinspre statul discreţionar. Un proces penal rapid în România, în pricinile comandate politic, înseamnă anularea oricărei idei de justiţie, aşa că nu vă pripiţi cu modelele de import!

*

„Judecata e ca apa, rupe unde poate", mi se destăinuie, oftând amar, un bătrân magistrat. A ieşit de-o groază de ani din sistemul judiciar şi distanţarea asta îl sileşte la luciditate. La remarci necuprinse în studiile oficiale asupra Justiţiei de la noi. Aşadar, unde malul e şubred, judecata înaintează cu bolboroci şi macină sorţi, e exemplară. Dură, dar dreaptă, chipurile! Dimpotrivă, unde malul e întărit cu fel de fel de proptele, judecata o ia îndărăt, îşi caută altă albie. Trăieşte doar refluxurile. În România, ca să ai maluri solide, e nevoie de „stabilopozi" politici ori „necivili". În rest, eşti în bătaia valurilor...

*

„Ca om simplu n-aş vrea să am un proces în România", ne-o spune pe şleau preşedinta Uniunii Naţionale a Judecătorilor. Şi când te gândeşti că Duiliu Zamfirescu era de părere că „dacă vrei să judeci trebuie să aibi puterea de a te desface de nenumăratele prejudecăţi ce-ţi întunecă vederea"! Şi, atunci, cum o mai judeca oare

doamna magistrat, că zicerea dumisale e ditamai prejudecata? Sinceritatea sa e dezarmantă şi înăbuşă orice comentariu. E definitivă şi irevocabilă, ca o hotărâre executorie. Dar o speranţă pâlpâie totuşi: să urcăm fiecare din categoria de „oameni simpli" în cea de „oameni speciali". De inşi privilegiaţi ai Justiţiei, cu imunităţi feluri te, de „rude bune şi atente" ale acesteia.

26 martie 2010

Paradisul de după colț

Ce aproape era paradisul în copilărie! Nu-ți trebuia cine ştie ce ocol ca să-l nimereşti ori vreo hartă complicată. Doar dădeai colțul, pe şoseaua mare, şi gata, te trezeai în poveste. O lume de basm, cum se întâmpla atunci cu magazinele săteşti. La Roşoiu găseai turtă dulce, spirale, dropsuri, eugenii, bezele, biscuiți şi rahat. Dar nu orice rahat, ci din ăla cu cacao! Mirosurile îmbietoare, de halva şi marmeladă, de untdelemn de floarea soarelui, răzbăteau până în drum şi cine le putea rezista? Intram bâzâit de roiuri de muşte, multe şi lacome, şi zăboveam îndestul, ameţit de închipuirile înfiripate din zahăr tos. Şedeam aşa vrăjit şi-mi desfătam papilele înflorite ca nişte nuferi în aromele plutitoare. Ronțăiam în imaginația deszăvorâtă bomboanele umplute cu lapte şi pralină sau cu miere. Când terminam, mestecam hulpav bezelele albe şi pufoase. Şi eugenii înfulecam, şi turtă dulce, dar mai ales rahat cu cacao! Mi se făcea, deodată, sete şi înghițeam în sec. Mă ardea pe gât şi simțeam cum mi se răscoleşte stomacul de la atâtea miresme. Uneori, strângeam cu chiu, cu vai un franc şi asta mă arvunea fericirii. Căci, în schimbul monedei fermecate, primeam zece biscuiți, din ăia populari, pătrățoşi şi fragezi. Mi-i planificam cu grijă, unul pe zi. Aşadar, zece zile de dorințe potolite, în care-mi legumeam în tihnă poftele. Alteori, reuşeam să adun doi lei şi-mi cumpăram şi rahat cu cacao,

Dumnezeule, ce bucurie! (Adesea, cercetând şanţurile de la răscruci, recuperam din bănuţii morţilor plecaţi dincolo şi o goneam direct La Roşoiu, să-mi târguiesc firimiturile de răsfăţ.) Astfel arăta o bucată de paradis în copilărie.

Cealaltă bucată nu era departe. O despărţea numai un gard. La Florache era un alt magazin, de obiecte de uz casnic. Un miros puternic şi înţepător de gaz te izbea de la uşă. Mă fascinau rafturile pline cu oale, crătiţi, pahare, căni şi tot ce nu desluşea mintea mea crudă. Culori felurite, care mai de care, şi forme ciudate, înşirate la grămadă, într-o dezordine ţipătoare. Din tavan curgeau fâşii de hârtie unse şi năclăite de mizerie, taman bune să atragă muştele şi ţânţarii nepoftiţi. Odată prinse, insectele acelea indiscrete zbăteau nitel din aripi, căznindu-se să şi le dezlipească, dar în zadar patinau sortite morţii. Le urmăream înmărmurit chinurile, nici bucuros, nici trist, într-un amestec de reţinere şi exaltare.

Sătul de miroase, ieşeam în şosea. Aerul dogorea, încins de soarele verii, iar ţărâna îmi frigea tălpile desculţe. Alegeam cărarea adumbrită de duzii planturoşi şi o luam în sus, spre magazinul universal. „La coparativă", pe înţelesul butucănos al ţăranilor islăzeni. Urcam câteva trepte şi ajungeam înăuntru, unde vânzătoarea măsura şi tăia fel de fel de pânzeturi înflorate sau simple, olandină, diftină, stambă, damasc şi borsec. În încăpere erau şi două manechine, îmbrăcate cu haine de oraş. Culmea, ţoalele alea străine mă contrariau, fiindcă femeile din satul dunărean umblau altcumva înveştmântate. Tocmai de aceea încercam să pricep tâlcul hainelor venite parcă din alt univers. Târziu, când i-am văzut pe orăşeni, am înţeles că şi straiele sunt diferite, nu doar oamenii. În inocenţa mea crezusem că lumea e otova, că nu trăieşte prin deosebiri. Arar, manechinele erau goale, iar asta îmi stârnea curiozităţi indecente. Mă holbam la trupurile de gips, dezbrăcate şi înţepenite, ispitit de gânduri tainice. Ruşinat, o zbugheam la fugă pe sub pomii năpădiţi de lingoare.

Între biserici, chiar în mijlocul satului, se ițea librăria. O căsuță de chirpici, scundă și întunecoasă, cu cărți, caiete și jucării. În puzderia de nimicuri viu văcsuite mi se oprea răsuflarea. La altceva nu era chip să tânjesc, tolănit în zăvoiul de creioane colorate, pe imașul de hârtie strălucitoare. Visam că desenez brazi de Crăciun și că-i împodobesc cu fluturi din hârtie creponată și, zău!, le auzeam deja fâlfâitul aripilor.

Paradisul copilăriei mele nu era întins, dimpotrivă. Cuprindea cam patru magazine cu tot ce-ți râvnea inima, dar în vremea aia inima-mi se încumeta la puțin. Înspre maturitate, pârdalnica inimă s-a avântat la delicatese interzise în satul începutului de destin. Azi, caut colțișorul edenic mereu în altă parte, întotdeauna altundeva, măcar de-aș ști ce caut! Câteodată, mi se năzare că-l ating, că-l frământ cu degetele, că-mi înfig dinții în miezu-i zemos, dar e o simplă amăgire. Iar amăgirea nu înlocuiește niciodată paradisul adevărat. Și ce aproape era paradisul la Islaz! Era îndeajuns să dai colțul pe șoseaua mare, după ce traversai șoseaua mică...

02 aprilie 2010

Țara din cârciumă

Rusia e, indiscutabil, țara din samovar, Bulgaria, din conservă, Franța, din muzeu, Anglia, din Turn, Turcia, din moschee, Italia, din capelă, Elveția, din bancă, Olanda, din lalea, Egiptul, din piramidă, SUA, din zgârie-nori, China, din Marele Zid, Norvegia, din fiord, și exemplele nu se opresc aici. La fel de precis, România e țara din cârciumă. (Sau țara cu epoleți?) Păi, ce eveniment e sărbătorit de român în afara crâșmei? Nașterea progeniturii acolo se cinstește, ca și botezul, ca și aniversarea, ca și majoratul, ca și onomastica. Nici nunta nu-și află altundeva desfășurarea, iar, mai nou, pomenirea răposaților se face între chelneri și frapiere. Ce mai tura-vura, cârciuma e instituția fundamentală a României, temelia! Despre ea a scris cu sarcasm și ironie Caragiale și nu știu vreun scriitor s-o fi ocolit în paginile sale. Capșa era cândva buricul lumii dâmbovițene, unde se punea totul la cale. Nimic important din soarta românilor nu se petrecea în altă parte decât în celebrul restaurant. Politicieni și oameni de presă, negustori și industriași, artiști și poeți ori dame de larg consum se îngrămădeau pentru a rezolva ceva în locanta din centrul Bucureștilor nărăviți la lene și coterii. „Capșe" mai mici se ițiseră pretutindeni, în fiecare orășel de pe întinsura patriei sfârâinde pe grătarul sporovăielii cu merchez. Comuniștii au destabilizat o vreme cultul cârciumii, dar nu mult.

Un timp numai, până ce-au simțit gustul burghez al șprițului bine *sifonat* și-al mizilicului stropit cu țuică. Dar înflorirea „cârciumismului" s-a produs cu adevărat în ultimii douăzeci de ani, în plin avânt al democrației de „pahar". Partidele s-au înființat pe tejghea, coalițiile guvernamentale s-au tocmit pe gheridon, în clinchetul pocalelor parfumate cu buchete de *beciuri domnești*. În „scundele taverne mohorâte" și pe „bănci de lemn" s-au aranjat, de asemenea, învârtelile noilor miliardari, ridicările în rang ale protejaților puterii ori execuțiile proscrișilor din interese politice. Golden blitz a devenit siglă băsesciană, iar Potcoava și Cireșica, puncte de lucru ale președinției. În atmosfera de veșnică mahmureală electorală, pesediștii și pedeliștii se înghesuiau prin wc-urile de la Doina și-și pipăiau obscen platformele politice. Șarpele roșu era fundătura unei boeme actoricești duse de timpuriu tocmai din autodevorarea asta bahică. Cu ciorba de burtă pe genunchi și cu fuduliile pe capac, mesenii râvnitori la expedientele ademenitoare își abandonează inhibițiile și-și descoperă priceperi nebănuite altfel. Cumetrii și încrengături familiale profitabile. Masa are, evident, un *cap*, și *capul* acesta e menit să încurce sau să descurce sforile altora, să garanteze caracterele subalterne și să le promoveze oriunde se ivește o pleașcă. Și să soarbă aldămașul, desigur!

Așa că deloc întâmplătoare alegerea „Selectului" în dezvoltarea afacerilor, nu doar judiciare, ale nefericitului senator Voicu, linșat mediatic ca nimeni altcineva. Mișmașul remeșist cu caltaboși fusese și el prins pe peliculă într-un birt, prin fanta parșivă a brichetei procurorilor anticorupție. Și nu era prima oară când mușteriii combinatori se întâlneau în tovărășia țapilor cu bere, căci dosarele de ciubuc și șpagă se pritocesc în cârciumi, nicidecum în biblioteci. Din codru, a cărui frăție a cântat-o cu duioșie, românul a dat buzna la bodegă. Cu țoiul în față, a simțit cum i se dezleagă limba și i se aprinde, în lăudăroșenia gonflată, glagorea. Iar vorbele aduc vorbe, vorbele, cam întotdeauna, necazuri, necazurile, disperarea,

şi disperarea, nevoia salvatorului contra cost. Adică pila, propteaua, şmecherul descurcăreţ, *naşul*... Alcoolul dospeşte trufia şi îmbortoşează mârlănia, scoate sălbaticul din cavernă şi-i ațâță proasta creştere. Odată cherchelit, orice e posibil, prostul se închipuie deştept, săracul-bogat, prăpăditul-puternic, caporalul-general, viciosul-virtuos şi câte şi mai câte. Beţivanilor nu le lipseşte niciodată „galeria", mereu pregătită să *toarne,* să *înregistreze* şi să *tranzacţioneze* compromisuri.

Dacă s-ar întocmi o istorie a cârciumii neaoşe, am înţelege altcumva România... profundă. Şi noi, şi străinătatea încă oripilată de straniile obiceiuri ale meleagului românesc.

9 aprilie 2010

N-ai ce-i face!

De ceva vreme citesc altfel rubrica de decese din ziare. Zăbovesc pe chenarele negre ademenit de chipul morții. Nume de duși, noi sau vechi, stau în cruci de tuș și mă privesc de dincolo. Nume strecurate printre lacrimile rămașilor, îndurerați și despărțiți vremelnic. În spatele fiecărui nume e o viață stinsă, în bucurie ori tristețe, o suflare a cărei căldură sau răceală m-a atins și pe mine uneori. O suflare care m-a înfierbântat sau înghețat în trecerea prin ființa ce sunt încă. Iar ființa asta s-a întrupat și din slovele ce compun sec și neutru destinele din anunțurile mortuare. Cândva și eu îmi voi strânge clipele de viață într-un astfel de anunț, scris de altcineva însă, și alții mă vor descoperi în grafismele înțepenite. Poate cu melancolie, poate cu indiferență, poate cu înțelegere. Sau cu iubire, sau cu ură. Până când mă voi muta în cripta de tuș tipografic, caut în literele înnegrite de moarte prietenii apuse, cunoștințe răposate în timpul fără întoarcere, colegi de-o clipă, oameni altădată vii. Și-așa, cu ochii lipiți de ferparele îndoliate, am impresia, adesea, că deslușesc, în textele de plumb, propriul meu deces. Undeva bat clopote de înmormântare, iar bocitoarele își dreg vocile cu țuică îndulcită cu zahăr. Numai moartea nu poate fi îndulcită...

*

În Ținutul Pădurenilor, în Ardealul simțirii mele românești, cel care vine la priveghi se tânguie grav: „Ce să-i faci?" Ceilalți îi

răspund îngânând, cu ochii pironiți în țărână: „N-ai ce-i face!", și ritualul de îngropăciune se subordonează în întregime semnului neputinței. O neputință de care nu e străină nici viața, fiindcă moartea iese mereu în câștig. Despărțirea aceasta de cel drag mi se pare de-o sobrietate exemplară în simplitatea ei plină de tâlc. Și de resemnare senină. Dar și un omagiu adus Măriei Sale Moartea, atotputernică și neînduplecată. Căci „n-ai ce-i face!", mâine urmăm noi și, întinși în copârșeele mute, alții vor cugeta nevolnic: „ Ce să-i faci!?"

Tot în Transilvania, însă spre nord, pe meleagurile Sălajului, ritualul e parcă desprins dintr-un film tragicomic. Vasăzică, la moartea bărbaților, patru din ortacii ăi mai apropiați ai dispăruților se strâng în casa îndoliată, îl povestesc pe camaradul stins și joacă șeptic. Ori *fîlcău,* cărți adică. Un joc al hazardului, fiindcă ce altceva e viața, dacă nu hazard? Într-o cameră alăturată de cea în care se odihnește răposatul, fârtații beau, mănâncă și, la răstimpuri de-o jumătate de oră, se lamentează adânc. „Ei, s-a dus și Costică!..." îngaimă primul. „Da, mă, s-a dus și el, Dumnezeu să-l ierte!" imploră al doilea, pentru ca al treilea să-l completeze vag interogativ: „Ei, așa e, s-a dus, da' ce să-i faci!?" „N-ai ce-i face!" conchide capitulard al patrulea, tăind cu asul de treflă. Și-n tot timpul ăsta, jocul de cărți nu contenește, semn că viața nu se sinchisește de moarte. Curge în toată simplitatea ei omenească, cărând mai departe crucile noastre...

*

La mine, în sud, morții se jelesc cu vorbe. Cu vorbe și văicăreli amestecate cu plânsul neprefăcut, deși, câteodată, sforțările lacrimale sunt de ochii lumii. Reproșurile sunt urlate, pentru ca suferința să-i cutremure pe petrecătorii mortului. „Unde te duci, fa'?" o auzeai pe vreo țărancă din Islaz iscodind-o pe surata gătită în negru și cu lumânări în mână. „Ete, mă duc să-l petrec pe Ion al lu' Cacă, că se prăpădi la nămiez, amărâtu'", îi răspundea așa, cacofonic, cealaltă muiere. Acolo, în universul bunicilor mei, morții se petrec

cu strigături până la groapă, nu sunt lăsați neam singuri. Pe ultimul drum ei sunt însoțiți de cei care i-au stat în preajmă de-a lungul vieții. Ăi de departe, nerudele adică, ies la poartă să vadă *mortul,* că așa i se zice răposatului. Moartea îi ia și numele, nu-i mai lasă decât stârvul... Rudele apropiate, mai cu seamă babele, îl bocesc și-i strigă fel de fel de cuvinte. Și-l strigă să se scoale, să meargă la câmp, la copii, la animale... Și e luat la rost că i-a părăsit în toiul trebii, că mai avea de făcut câte și mai câte... Sărmanii morți, nici în ceasul de pe urmă n-au parte de înțelegere și tihnă! Tobele bubuie, bătrânele țipă jelindu-se mahalageşte, clopotul dăngăne înfricoșător, doar moartea tace, împăcată cu ea însăși.

*

Cu câțiva ani înainte de a se săvârși, bunicii mei și-au tocmit o ditamai pomana. Pomana viilor, o nostimadă solemnă, cum numai oltenii sunt în stare. Și-au chemat neamurile, s-au pus în capul mesei gemânde de colaci și bucate gustoase, s-au primenit în hainele ținute în cufăr pentru ceremonia finală, au ascultat slujba popii și au împărțit țoale. Să fi fost prin clasa a opta atunci. Prea mult n-am priceput cercetând gloata de meseni ba plângând, ba râzând. Chiar și sărbătoriții mei neuitați au lăcrimat ca orice mort viu, înmuiați de rostirile țârcovnicilor îmbiați din belșug cu rachiu de dudă. Lumea s-a pornit să chefuiască apoi, fără sfială, cu sicriile goale în jur. Doar tata-mare se încorda chiorâș la cutia de lemn și la crucile cu numele lor, de pe care lipsea totuși ceva: anul morții. În rest era ca la mormântările adevărate, belșug de băutură și mâncare, sporovăială și amintire, nițică decență și multă nesocotință. Cimitirul vesel din nord și pomana viilor cercheliți din sud sunt granițele crud-comice ale României în curs de integrare în monumentul funerar al globalizării mondiale.

16 aprilie 2010

Căşunături prezidenţiale

Pe înserate, preşedintele Băsescu s-a mărturisit iarăşi norodului *moraric,* înainte ca norul vulcanic să-i mânjească fruntea cu funigei islandezi. Supuşii îl aşteptaseră îndelung, doar-doar i-o mai linişti şi le-o alunga fricile felurite lăsate de viforul iernii mondiale. Când colo, realesul s-a zbârlit la „bolşevicii" din arhipelagul oranj al politicii neaoşe, cărora le-a bătut, deocamdată, obrazul. Nu şi mandatele de arestare, căci de treaba asta s-or ocupa magistraţii prinşi cu limba în „stenogramele" anticorupţilor. „Autostivuitorul" naţiei, în graiul butanic al unui „erou" de tranziţie, s-a oţărât niţel şi la asfaltatorii cei lacomi, pe care, deunăzi, îi ţinea în braţe şi-i lăuda patriotic. Şi-aşa, din pornirea lacomă a ăstora, i-a căşunat pe vechiul tovarăş imobiliar cu nume predestinat. Culmea, dar, din supărarea băsesciană, bietul Căşuneanu s-a trezit taman la bulău şi nimeni n-a mai priceput nimic. Vasăzică, e suficient să cazi greu la ficatul bolnav al prezidentului că gata, te-a şi înhăţat telejustiţia de carnaval! Şi-atunci, cum să nu exclami ca odinioară, asemenea filologului ieşean Constantin Balmuş, că „acest regim este cel mai ştiinţific dintre toate, deoarece despre fiecare cetăţean se strâng 500 de informaţii"? Păi, azi informaţiile respective depăşesc cu mult mia, că, deh, ăia din '50 nu aveau telefonie mobilă! Or, actualul „regim ştiinţific" nu-i altceva decât un stat poliţienesc care îşi ascultă întruna cetăţenii, cu autorizaţie ori ba, şi-n care, ca să-l citez pe imprudentul

senator Cătălin Voicu, „milițianu' tot din câine și din curvă e făcut". Și-o vorbă nelalocul ei ajunge să-ți pecetluiască soarta în beciurile jilave, ca nu cumva interesele de partid să fie primejduite. Din nefericire, politica, la noi, e o perpetuă răfuială, mijlocită de procurori și judecători în spectacole odioase de linșaj mediatic. În România, și nu exagerez neam, orice demnitate publică are miros de carceră și gust de rânceză penitenciară. Iar politicianul își poartă în geantă cătușele cu care să-și ispășească vina de a nu fi executat întocmai ordinele venite de sus. Un imens arest pare azi țara Băsescului, cu gardieni invizibili și cu politruci chemați seară de seară să ne admonesteze în direct și să ne insulte precaritatea. Cohorte de lachei s-au pornit să molfăie vorbele băsesciene, loviți, parcă, de streche. Pe ecrane se perindă oameni și dube, robe și lanțuri, și peste toate răzbate, rostogolindu-se din Deal, hăhăitul traianic atotbiruitor. Se dezbat cu patimă neînțeleasă procese și se pronunță, de pe poziții partinice, verdicte, în complete de judecată încropite din călăii catodici sau eterici, într-o revărsare de ură și intoleranță barbare. O țară la cheremul serviciilor secrete și-a procurorilor de tot felul, fără de care guvernarea sărmanului Boc s-ar duce de râpă. Care cabinet se încolonează docil și surâzător spre Palatul din Cotroceni ca să-i raporteze Comandantului Suprem epocalele izbânzi repurtate în lupta cu românii. În curând, patrulele de jandarmi vor pleca din casă-n casă să-i deconspire pe bolnavii închipuiți, și ce dovadă mai bună de democrație originală doriți? Trăim sub teroarea interceptărilor telefonice și-a înregistrărilor făcute pe șest, prin nasturii cămășilor luate pe proces-verbal de delatorii penali. Statul își suspicionează, iată, locuitorii, asupra cărora planează implacabil prezumția de eschrocherie și înșelăciune, în timp ce plătitorii de taxe și impozite se plâng de abuzurile statului. Un stat discreționar și incapabil să le gestioneze ghinionul de a fi români, zic ei. Niște hoți și mincinoși, se vaită statul furat chiar de ai lui și nimic nu pare să ne vindece de neîncredere.

În țara aceasta, cu cetățeni pricăjiți și stat anemic, Traian Băsescu e ditamai suveranul, un fel de Gulliver în ținutul piticilor. Pe cei câțiva „uriași", care i-ar fi putut sta în cale, i-a scurtat de cap cu ghilotina justiției ori cu niscaiva rapoarte ale siguranței naționale. După pesediștii maculați la cazierul judiciar, urmează „găşcuța"... pedelistă, bănuită de nesupunere și jocuri neloiale. Putere absolută pentru el și ai săi, acesta este visul băsescian și, zău, dacă i se opune careva! Cine să-l încontreze, cine să-l înfrunte, că toți cară în cârcă măcar un dosar compromițător? „Dosaru' și șantaju'" e dintotdeauna, ce mai încolo, coloana infinită a României.

23 aprilie 2010

Oameni la amurg

S-a pornit dintr-odată primăvara, şi soarele pripeşte deja, tolănit pe cerul limpede. S-au împestriţat străzile de oameni după iarna asta parcă fără sfârşit. Întâia zi de mai e o explozie de lumină şi soare, într-un Bucureşti surpat de-o indiferenţă instituţionalizată. Stau pe terasa unui local cu oareşce tradiţie şi mă zgâiesc la lumea din vecinătate. La o masă, fiul, trecut de prima tinereţe, şade alături de maică-sa. Ciocnesc halbele cu bere şi-şi scapără privirile înmuiate de revedere. Cine e fiu sau părinte înţelege ceea ce spun! E acea întâlnire a privirilor, tandră şi dureroasă, şuvoiul acela de iubire unică, imposibil de regăsit altcumva. Îşi povestesc zilele din urmă şi zâmbesc duios, asemenea amiezii atât de generoase.

În poartă se iveşte, abia mişcându-se, un bătrân micşorat la trup. Împinge sforţându-se un cadru metalic şi păşeşte anevoie, sprijinit de fiul şi el tomnatic. Se aşază, în cele din urmă, şi comandă bere. Când paharele îmbrobonate de la răceala lichidului auriu se ating, tatăl şi fiul îşi umezesc ochii. Parcă ar dura o eternitate clipa aia de dragoste ţâşnită din irisurile înrourate.

Uşor-uşor, în restaurant vin şi alţi copii la braţ cu amurgiţii lor părinţi, şi tabloul pare desprins din alt tărâm, nicidecum dâmboviţean. Chiar, v-aţi scos vreodată mama sau tatăl în oraş, la un prânz? Aşa, să le mărturisiţi cât îi iubiţi şi cât o să vă lipsească în moarte? Mă îndoiesc, căci criza de iubire în care a lunecat omenirea ne-a

împietrit inimile, ne-a transformat în mecanisme ruginite şi insensibile. Gonim prin viaţă, irosindu-ne în corvezi de prisos. Trăim între impozite şi taxe, înfricoşaţi de spectrul incapacităţii de plată ce ne pândeşte de oriunde şi oricând. Suntem candidaţii propriului faliment şi parcă-i auzim pe portărei bătând în uşa destinului tot mai desperecheat de iubire...

*

Demult, să fie vreo zece ani şi mai bine, colindam străzile Capetown-ului împreună cu un prieten. Era sâmbătă, şi pe la miezul zilei am intrat într-un local să ne potolim foamea. Un restaurant cu fason, dar nu extravagant, cu pecetea tradiţiei în alba noblețe. Cumva exclusivist, dar nu ostentativ. Curând, încăperea s-a umplut cu bătrâni pergamentoşi, mulţi măcinaţi de vârstă, aduşi în cărucioare de majordomii ferchezuiţi şi îmbrăcaţi la patru ace. Femeile acelea atinse de senectute, ca şi bărbaţii, îşi puseseră hainele cele mai noi şi străluceau în atmosfera de aristocraţie pe care o degajau cu tuşe accentuate. Bătrâneţea nu le ştirbise defel eleganţa purtată cu atâta naturaleţe, în vestimentaţie şi-n gesturi. La fiecare final de săptămână oamenii aceştia, asupriţi de beteşugurile cu ghiotura, îşi ignorau nevolnicia şi se întâlneau cu amicii supravieţuitori. Îşi petreceau câteva ore în locanta rezervată din timp şi amânau surâzători moartea ce le da târcoale. Ori poate că o sfidau. Ce tablou impresionant, cu făpturi aproape decrepite, dar gătite după datini nobiliare, bucurându-se de pâlpâirea de viaţă rămasă! Deloc capitularzi în faţa morţii, cum se întâmplă la noi, pe plaiurile fatalităţii neclintite. Aici, unde bătrâneţea e o povară care ruşinează, schimonoseşte şi ucide bucuria de a trăi...

*

În jurul Parlamentului, o droaie de trecători, ieşită din imensa Casă a Ceauşescului. Şi când mă gândesc că destui, în zorii democraţiei de baricadă, urlau ca demenţii şi instigau la demolarea falnicei

clădiri... Istoria i-a iertat, iar noi i-am uitat, așa că azi ne mândrim cu „măgăoaia" devenită lăcaș legislativ și obiectiv turistic. Ziua „Porților deschise" i-a trezit pe mulți din leneveala domestică, îndeosebi pe pensionari, și i-a ispitit să viziteze sălile în care picotează aleșii neamului. Sărmanii bunicuți și-au pus țoalele păstrate în odaia mirosind a naftalină și au luat pieptiș Dealul Arsenalului. Parc-ar urca Golgota, nu altfel îmi par șirurile de bătrâni opintindu-se pe povârnișul cariat. O septuagenară, cu părul coliliu și palidă în obraji, se oprește ținându-se de gardul scorojit. Figura i se strânge într-un rictus de durere. Murmură nedeslușit din buzele decolorate de osteneală și privește în jos. Se uită cu sfială împrejur și se descalță de pantofii prea strâmți, eliberându-și picioarele dospite de atâta mers. Încălțările sunt noi, condurii drumului de îngropăciune probabil, cum se obișnuiește în vatra sufocată de credințele rurale. Cu pensiile de austeritate națională, nici o speranță să-și primenească garderobele, înțesate de vechiturile adunate cu chiverniseală forțată. Și nu-i întreabă nimeni de ce li se umflă picioarele sau mâinile, amărâții! Se târăsc disciplinați și resemnați, cerșindu-ne adesea o fărâmă de înțelegere și de respect. La firimituri de afecțiune nici nu îndrăznesc să mai spere, de vreme ce societatea i-a exilat brutal, deposedându-i de onoare și demnitate.

1 mai 2010

„Experimentul Piteşti“

Zăbovesc ceva într-un birou de la Parchet. Cândva... dar mă scutur grabnic de nostalgiile inutile. Procurorii din încăpere sunt tineri, nu cred să fie săriți de treizeci de ani, procurori recenți, spre fala României dezpovărate, chipurile, de „cioatele“ comuniste. Rapoartele decomunizării, scrise în genunchi, trebuie să respecte directivele trasate de noii stăpâni planetari. Camera e cam strâmtă pentru atâția oameni, dar criza de spațiu nu e de ieri, ci dintotdeauna. Pe un scaun, în fața unei mese doldora de dosare, un individ abia ieşit din adolescență suportă interogatoriul răstit al omului legii. Făptaşul, încătuşat şi gardat de doi polițişti în civil, e flegmatic şi răspunde insolent. Anchetatorul se aprinde şi ridică tonul, devine agresiv şi amenințător. Atmosfera se încinge, e departe de a fi ca în manualele de criminalistică, unde se vorbeşte academic despre tactica ascultării învinuitului... Mă uit atent la colegul meu de profesie, aflat la început de drum, şi mă intrigă nu doar atitudinea sa, ci şi ținuta. E îmbrăcat în blugi şi cămaşă, de parcă ar fi fost chemat din concediu şi n-a mai avut timp să treacă pe acasă să se schimbe. Părul îi atârnă peste umeri, într-o coadă legată dezordonat, şi mă gândesc că s-ar fi integrat perfect în decorul lălău al vamaioților. Parchetul s-a populat în vremea din urmă cu astfel de inşi, a căror excentricitate n-are nimic în comun cu solemnitatea funcției. Slujitorii Legii uită adesea că societatea şi-i imaginează altcumva, sobri

și măsurați îndeosebi. Nu bulevardieri și bădărani, cu aere de sectoriști ori șefi de post, cum se întâmplă uneori. De aceea mă îngrijorează apucăturile de „gabori" ale multor procurori, dorința lor de a se comporta milițienește, prin limbaj și gesturi, bașca agățându-și la brâu pistoalele. În loc să rămână procurori, ei sunt înnebuniți să se transforme în purtători de pulane și cătușe și zău că nu ăsta le este statutul!

*

Piteștiul și-a căpătat o tristă faimă prin „Fenomenul" ce i-a împrumutat numele. De vreun an și ceva, avem și un „Experiment Pitești" în justiția monitorizată cu osârdie de la Bruxelles. Acolo, în orașul în care lalelelor li s-a închinat o simfonie nescrisă încă, s-a pus la cale o încercare judiciară de mare răsunet mediatic. Iar dosarele de corupție curg întruna, umplând arestul poliției de răufăcători spurcați la ciubucuri. S-a ajuns la acea colaborare ideală – propovăduită deunăzi de clarvăzătorul președinte Băsescu –, între procurori și judecători. În curând, „experimentul" acesta se va extinde în toată țara, în disprețul teoriei probelor în procesul penal. Căci, „Experimentul Pitești" asta își propune, să răstoarne prin simple presupuneri prezumția de nevinovăție și principiul legalității probelor. Treptat, vom vorbi despre *instanța de pe lângă parchet,* și nu invers, cum, din greșeală mai apare azi pe zidurile unor tribunale și curți de apel. Chiar, o fi echitabil ca procurorii să cunoască „țintarul" cu judecătorii de serviciu pe unitate? Nu de alta, dar în unele locuri s-au creat adevărate parteneriate judiciare, și propunerile de arestare se fac doar în *anumite* zile, când *anumiți* judecători servesc, legați la ochi, Justiția!

*

Recent, Curtea Constituțională a clătinat strașnic odorul ex-ministresei Macovei. Destui politicieni, dacă nu toți, au sărbătorit strașnic scoaterea parțială în afara Constituției a răsfățatei ANI. Tot atunci, se zice, politicienii-parlamentari, beneficiarii principali

ai deciziei de neconstituționalitate, s-au înțeles să le facă viața mai ușoară colocatarilor păstoriți de magistratul Vida. Să-i degreveze de tonele de dosare aruncate acolo prin strădanii avocățești. Să le întoarcă darul, mai pe șleau. Adică să elimine din legea de funcționare articolul care dă deocamdată dreptul la suspendarea proceselor în cazul admiterii excepției de neconstituționalitate. „Dă-mi să-ți dau!" ce altceva? Că românul e tranzacționar din fire și descurcăreț foc.

*

Aud mereu în sălile de judecată, din gura procurorilor în special, că societatea românească e reticentă la fenomenul corupției. Și, intransigentă prin tradiție, ea vrea o ripostă fermă din partea autorităților, așa că ticălosul trebuie musai încarcerat! Dumnezeule mare, dar românul a trăit dintotdeauna corupându-și stăpânul! Ca și Țările Române, la început, sau ca România întreagă, mai apoi, nevoite să cumpere bunăvoința suzeranilor prin peșcheșuri grase. Blestemul țărilor mici obligate să-și mituiască protectorii! Păi, ce, azi se petrece altcumva? Chiar vă închipuiți că integrarea euroatlantică s-a făcut fără „ungerea" puterilor care ne-au susținut pierderea suveranității și independenței? Nu astfel ne-am pricopsit cu Bechtel și avioane second-hand din America, drumari portughezi de-ai lui Barroso sau mărci franțuzești? Haida-de, terminați cu fățărnicia! Or, având exemplul statului mituitor, cetățeanul român se comportă ca atare, șpăguind și el în stânga și-n dreapta, după posibilități. Corupția are rădăcini adânci în România, e o instituție respectată și adulată, fără de care viața în sclavie e de neconceput. Viața individului și a țării, deopotrivă!

7 mai 2010

Priveghi la căpătâiul țării

Sătui de jugul stăpânilor de aiurea, grecii s-au îmbulzit pe Acropole să ceară socoteală *zeilor*. Acolo, în Olimpul şi el globalizat, anarhiştii s-au izbit de gloanţele *palicarilor* trimişi de smintitul Zeus, sponsorizat de dincolo de Elada. Vreo trei atenieni au pierit împuşcaţi, iar alte zeci au simţit pe propria piele ce înseamnă să stârneşti mânia lui Hefaistos. Elenii, popor aprig şi mândru, încearcă să se pună iarăşi de-a curmezişul vremurilor de dictat financiar, deşi prin protestele lor violente îşi aruncă ţara în haos. Culmea, însă urmaşii vicleanului Ulise s-au lăsat păcăliţi – ce răzbunare perfidă a istoriei! – de „Calul troian" vârât în bătătură tocmai de FMI, şi naivitatea asta o să-i coste scump. Cum ne va costa şi pe noi, căci Zeus din Dealul Cotrocenilor a şi iscălit factura pe care trebuie s-o achităm ălora de-afară. În consecinţă, veniturile se vor anemia drastic, şomajul va fi în inflaţie, spitalele se vor închide pe jumătate, numai sărăcia se va dubla şi tripla. Şeful statului a mers până-ntr-acolo încât, pentru a salva PDL de oprobriul public, şi-a asumat integral impopularitatea chirurgiei sociale practicate pe viu. Dar nu de voie, ci silit, căci comisarii înrobirii noastre, după ce au scotocit prin vistieria şi bilanţurile guvernamentale, au strâmbat din nas şi s-au aşternut pe scris raportul către Poartă. Cică am cheltuit bani cu nemiluita şi ioc gesturi de austeritate, başca

salarii şi pensii nesimţite. Apropo, de ce nu întreabă nimeni ce lefuri au toţi „eurorevizorii" ăştia veniţi să ne ţintuiască la colţul umilinţei şi să ne jupoaie? Din înaltul funcţiilor şi dindăratul simbriilor plătite cu sudoarea coloniilor, le este lesne să facă altora ajustări bugetare şi să le ţină lecţii de dirigenţie. Sângele fierbinte al grecoteilor i-a împins la zaveră, pe când aici, în vatra traco-tragică, e, deocamdată, linişte. Cine să iasă la bătaie, cine să azvârle cu pietre în scutieri? Pensionarii, bugetarii şi şomerii? Da' de unde, „graşii" aceştia, răspunzători, chipurile, de colapsul economiei neaoşe, sunt categorii marginalizate şi mult prea fragile pentru o gherilă stradală. Oricum, zurbagiul Băsescu a spart iarăşi România în două, aţâţându-i pe „particulari" împotriva „bugetarilor", şi nu întâmplător. Primii l-ar fi contrat serios, fiindcă au suficiente pârghii de decizie şi controlează destui politicieni, precum şi piaţa de capital şi media, pe când ultimii sunt nevolnici. N-au forţă de coagulare şi nici valori mai acătării de apărat, statul hapsân i-a deposedat de orgoliu şi demnitate, i-a transformat doar în capete de locuitori şi atât. Nişte cifre statistice îngrozite de ziua de mâine şi uitate în catastifele guvernanţilor. Românul îndură mârâind „măsurile reformatoare" – dacă e să-i băgăm în seamă pe slugoii preşedintelui –, mulţumit că nu ştiu ce dezbrăcată îi zâmbeşte erotic din colţul vreunui ziar de scandal. Liderii formali ai opoziţiei au probleme delicate în sânul partidelor păstorite şi nu-s în stare să adune nemulţumirile mocnite. Crin şi Victor sunt, înainte de orice, produsele televiziunilor, invitaţi agreabili în dezbaterile din studio, nicidecum ziditori politici. Au o perisabilitate, o inconsistenţă structurală ce-i îndepărtează de mase şi de aceea norodul nu se urneşte din ancestrala vegetare. Categoriile defavorizate de ultimele amputări salariale nu se regăsesc în discursul uşor elitist al celor doi. Aşadar, resemnaţi şi neputincioşi, vom strânge din nou cureaua şi vom asista la prăbuşirea dramatică a valorii noastre de întrebuinţare. Iar la sfârşit, într-un an sau doi, slăbănogi şi odârliţi, ne vom alinia în faţa angajatorilor

occidentali sperând să fim cumpărați cu niscaiva parale. Și exploatatorul ne va căuta la dinți, ne va număra coastele tefere și-n cele din urmă va fixa un preț de mizerie. Mizeria noastră și profitul lui, că nu altcumva s-a perpetuat capitalismul. Mizeria multora e profitul câtorva, restul e demagogie ordinară!

Deunăzi, în Teleormanul meu de baștină, un țăran octogenar neatins de schingiuirea timpurilor barbare mi-a mărturisit îndurerat teama lui. „Nepoate, ăștia ne vinde țara!" l-am auzit oftând a pagubă, umezindu-și ochii acoperiți de cataractă. „Măcar de-ar vinde-o, dar o dau de-a moaca, tataie!" am răbufnit privindu-l în toată deznădejdea colbuită în cutele frunții arate de griji. Habar n-aveam atunci că bătrânul de lângă mine e „grasul" ce-mi stă în spate și-mi ia bucăturile de la gură. Chiar, nu vă cuprinde nițel rușinea, domnule Președinte, nu vă înghesuie remușcările pentru vorbele de ocară aruncate înspre bieții pensionari lipsiți de ocrotire? Geaba îndemnuri la solidaritate (v-ați imaginat vreodată că solidaritatea este taxabilă, cum ne prostește puterea actuală?), geaba discursuri patetice, românii și-au pierdut încrederea în actorii politici. Oricâte indemnizații și sporuri și-ar depune în cutia milei obștești, alde Băsescu nu ne vor convinge în veci că slujesc interesul național. Așa că, păstrați-vă banii la teșcherea și nu ne mai amăgiți cu sporovăiala voastră, noi ne încolonăm dezorientați și dezbinați la căpătâiul țării. S-o priveghem, muribunda!

14 mai 2010

Să învățăm să ne placă România!?

Thomas Villadsen e un danez obscur venit la Piatra Neamț (un oraș altfel „simpatic", vorba lui) să câștige o pâine. Până în iarnă nu auzise nimeni de el, adică până să devină portarul echipei de fotbal Ceahlăul. După juma' de an, tânărul acesta blonziu și pasămite adânc, ni se destăinuie diplomatic și aproape scuzabil, că „a învățat să-i placă România!" Vasăzică, e nevoie să înveți să-ți placă ceva! Cum s-o fi inițiat oare nordicul fotbalist în a-i plăcea o țară în care toate-s de-a-ndoaselea? Și eu care credeam că, atunci când îți place ceva, îți place și gata, fără pregătiri, fără rețete și cazne! Plăcerea, îmi repetam naiv, nu presupune decât o tresărire de simțuri în desfătare, un zvâcnet de voluptate și atât. M-am înșelat se vede, de vreme ce urmașul lui Hamlet îmi arată că, uneori, e musai să te străduiești să-ți placă ceva. Iar el a prins merchezul în numai câteva săptămâni, în timp ce străbunii mei au reușit anevoie. D-aia mi-aș dori o astfel de materie în școala primară, o carte despre cum să dibuim să ne iubim vatra. Dar aici, „problema e că se vorbește prea mult și se face prea puțin", ca să-l citez pe același goal-keeper plin de miez. Așadar, ceea ce noi am constatat cu mâhnire în sute de ani, el, surprinzătorul străin, a observat într-o clipită, semn că suntem lesne de citit și tare previzibili. Întrebat care ar fi cheia succesului, expatul își mărturisește filozofia de viață: „Să te autodepășești în

fiecare zi, să lupți, să fii disciplinat... Să nu cedezi în fața adversarului!" La el în Scandinavia, probabil, nicidecum în România. Unde, din păcate, ne autodepășim de-a pururi în scandal și pizmă, în dezbinare și văicăreală, și de aceea vom rămâne pe veci o provincie „simpatică" a Europei. Și nimic nu e mai jignitor, mai lipsit de considerație ca o etichetă simpatică lipită pe frunte. Orice spuneți-ne, stimabililor de aiurea, dar nu că suntem „simpatici"! Suport îndestul, însă am alergie la cuvântul cu pricina, mă revolt ori de câte ori altcineva ne găsește „simpatici". De parcă am fi o specie de sălbăticiuni ciudate și detestabile care, din politețe, nu pot fi explicate altcumva. Prefer să mi se arunce în obraz că neamul îmi este laș, clevetitor, mizerabil, puturos, nestatornic, trădător etc., nu și „simpatic". E suficient să-i spui cuiva că e „simpatic" ca să-l azvârli în derizoriu, să-l anulezi ca ființă orișicât serioasă, demnă de luat în seamă.

Handbalista Narcisa Lecușanu, și ea umblată prin lumea largă, e mai tranșantă și nu se sfiește să declare că „în România e multă răutate". Iar răutatea se însoțește fatal cu invidia, deși sunt de părere că tocmai invidia ne-a înrăit peste măsură, și ce să construiești pe dihonie, că totul se surpă? Nici măcar un patriotism decent, dar adevărul este că în anii din urmă n-am avut motive mai acătării să ne amorezăm subit de soarta noastră de români. Iar ca să învățăm să ne placă România e obligatoriu să ne descotorosim de răutatea în surplus.

*

Patriotismul de odinioară, buchisit în școlile pe care flutura steagul împurpurat, are acum note comice. Păi, cine și-a păstrat intactă gugumănia să-și închipuie că românii sunt cei mai cei dintre ăi mai tari? Curând, ne-am dezmeticit și am realizat că nu suntem nici atât de viteji și de vrednici, ca-n manualele de istorie cosmetizată înadins, și nici neamul picurat din inspirația Dumnezeului Atoate Creator. Eroii curgerii noastre prin vremuri și-au pierdut

brusc aura, căci Statele Unite ale Europei nu îngăduie asemenea eretici. Inşii ăia părăsiți de viziune săvârşiseră greşeala capitală de a lupta pentru un stat național, independent şi suveran. Sigur, ei n-au schimbat neam istoria mondială, cum ne amăgiserăm secole de-a rândul! Nu, ei au fost nişte personaje pitice în geo-politica lumii, nişte nume nevandabile în afară, neincluse în enciclopediile internaționale. Destinul lor s-a năruit în provincialismul românesc, laolaltă cu măruntele idealuri ale nației mărginite de trăncăneală şi superficialitate. La început, în anii iluziilor postdecembriste, am trăit dureros dezamăgirea nerecunoaşterii neaoşelor virtuți de către ignoranta străinătate. Cum, la puzderia de „ofrande" aduse omenirii, universalității, asta primim? ne întrebam întărâtați şi buimaci. Ne-am repliat la fel de repede şi am căzut în defetismul pustiitor de speranțe. „Suntem ruşinea Europei!" se aude întruna corul lamentărilor româneşti şi nu-i chip să-l oprească cineva.

21 mai 2010

Ieri am avut iarăşi 19 ani!

Ieri s-a săvârşit un ditamai miracolul: am avut din nou nouăsprezece ani! Nu vă vine să credeţi, e firesc, căci minunile pogoară rar pe pământ. Ei bine, chiar astfel s-a întâmplat, şi nu exagerez cu o iotă. Da, ieri, în cancelaria liceului din Turnu Măgurele, unde ne-am întâlnit după treizeci de ani, am fost iarăşi adolescent. M-am simţit la fel ca atunci, înconjurat de fetele şi băieţii din generaţia 1980, înghesuiţi de-a valma în emoţia revederii. Însă nici ei nu se schimbaseră, de parcă vrăjitoria asta ne ţinuse pe toţi captivi tinereţii veşnice. Erau aceiaşi inşi superbi şi senini, neastâmpăraţi şi optimişti. Cam aşa arătau liceenii în anii atât de huliţi azi şi zău dacă nu-mi este dor de timpurile alea. De candoarea juvenilă de altădată, necunoscută de copiii noştri, grăbiţi să se maturizeze şi să-şi risipească inocenţa în hăţişurile modernităţii sclipicios-vulgare şi superficial-violente. Parcă trecuse doar o recreaţie de când ne despărţiserăm, într-o vară dospită de speranţe clocotitoare. Iar vara aceea durează şi acum, de vreme ce n-am plecat deloc din curtea şcolii. Am rămas acolo, ca nu cumva pârdalnica vârstă să ne prindă dindărăt şi să ne pocească. Ce mai scamatorie, să scapi dintr-odată de trei decenii de viaţă şi să-ţi regăseşti juneţea părelnic asfinţită! O clipă măcar, întrucât iluziile nu costă nimic, şi le poate permite oricine. La urma urmei, de-aia ne-am şi adunat la liceu, să sfidăm

legile biologice şi să ne desfătăm sufletele în duioasa tulburare. Deşi, mărturisesc ruşinat, am ezitat îndestul, speriat de perspectiva deschisă de guvernarea „datoriilor suverane" şi-a „stării de calamitate". Păi, cui îi este la îndemână să zăbovească laolaltă, niscaiva ceasuri, cu atentatorii la siguranţa naţională a patriei? Or, la sărbătoare au participat, cum altfel?, şi dascălii de odinioară, retraşi la pensie, câţi n-au păşit dincolo. Vasăzică, îngăduindu-i ne riscam propria securitate şi nu-i simplu defel să renunţi la tine. Dumnezeule, de ce era nevoie de o umilinţă în plus pentru pensionarii români, nu le ajungea condamnarea la bătrâneţe? Atenţionat grav de alde Boc, m-am apropiat cu oareşce strângere de inimă de profesorii colilii şi i-am cercetat cu precauţie înmulţită. Să-i surprind în flagrant de crimă la ordinea de drept portocalie, nu de altceva. M-am convins repejor că doamnele şi domnii ce ne-au temperat excesele adolescentine n-au de gând să ne arunce în aer cu genţile doldora de primejdioasele cupoane „nesimţite"! Dimpotrivă, la catedră şedeau nişte oameni batjocoriţi la senectute de un regim cinic, nişte pensionari paşnici, izgoniţi din demnitate de un viitor prevestitor de nenorociri. M-a durut amărăciunea citită în privirile lor albite şi uşor tremurânde, slăbite de noile, globalizantele griji. I-aş fi mângâiat îndelung şi recunoscător, dar cine a pomenit ca elevii cu educaţie utecistă să încalce regulamentul şcolar şi să-şi ofenseze profesorii? M-am abţinut anevoie, rugându-mă totodată pentru sănătatea mintală a celor de la putere, serios zdruncinată de crizele financiar-epileptice. Deodată, nedreptatea abătută asupra corpului didactic şi nu numai m-a făcut să resimt apăsător povara deceniilor scurse de la ultimul clopoţel. Brusc, printr-o metamorfoză stranie, sala s-a umplut cu femei şi bărbaţi săriţi vârtos de patruzeci de ani, majoritatea bugetari. Deh, spiritul întreprinzător ne-a ocolit în perioada formării, epoca planificării şi generalizării absolute n-a cultivat şi iniţiativa particulară. O boare de blazare a mişcat perdelele şi ne-am trezit în realitatea spintecată de strigoii austerităţii. Bucuria ni s-a veştejit

în cutele săpate de multele prefaceri postdecembriste, şi-o pasăre uriaşă, cu pinteni ascuţiţi, s-a rotit spăimos deasupra-ne, gonindu-mă din visul început seducător. Afară, soarele dogorea, ţâşnind din fiecare crăpătură a părăginitului lăcaş modelator de caractere şi cariere exemplare. Aripa veche de aproape un secol zăcea părăsită şi dărăpănată, încinsă cu sârme avertizând pericolul prăbuşirii iminente a construcţiei. O bucată, cea în care demult existau un sofisticat cabinet de limbi străine şi laboratorul de biologie, a dispărut. Cealaltă parte, o ruină, se căzneşte să reziste pe verticală, hâţânată din temelia şubredă de dispreţul nutrit de preşedintele Băsescu pentru sistemul neaoş de învăţământ. Destui „tâmpiţi" îi împărtăşesc pornirea nimicitoare, nebăgând de seamă că ţara se năruie în hăhăielile individului aflat adesea „sub influenţa băuturilor alcoolice". Imaginea delabrantă a clădirii Colegiului Unirea e tocmai simbolul României actuale, o Românie surpată şi tristă.

Revin înăuntru, deoarece dirigintele îmi strigă numele la catalog. Mă ridic şi redevin elevul dintotdeauna, nonconformist, revoltat şi timid în lucrurile profunde. E totuşi aniversare, greva nu trebuie lăsată să ne suspende veselia revederii. Şi ştiţi ceva, norocul mi-a surâs, fiindcă, în definitiv, am trăit patru ani lângă cei mai frumoşi şi deştepţi colegi, cu dascăli pe măsură! La dracu' cu prezentul, soarta ne-a iubit dăruindu-ne amintiri generoase, care ne cheamă mereu în trecutul îndepărtat. Din ce în ce mai îndepărtat, din păcate...

30 mai 2010

Scrisoare către Ralu Filip

Dragul meu Ralu,

Au trecut zece ani de atunci, eram amândoi tineri, iar tu încă visai să îndrepți lumea. Mi-ai dăruit ultima ta carte, *Deceniu mare, politicieni mici (România 1990–1998).* Nu înainte de a-mi desena câteva rânduri, așa că ți le amintesc pe cele din final, dacă le-ai uitat cumva. Eu le am proaspete în memorie, nu s-au șters deloc, deși le-aș fi vrut împlinite cu orice preț. „Poate mâine va fi mai bine", îți încheiai gândul-dedicație și cât ne doream amândoi să se rostuiască năzuința aceasta. N-a fost să fie însă, pentru că în deceniul din urmă politicienii au fost parcă și mai mărunți. Ei n-au ținut seama de avertismentul tău scrijelit pe pagina de început a culegerii de texte jurnalistice: „Din cauza ambiguității față de schimbare, România consumă cu mult mai mult decât produce, riscând, în prezent, colapsul financiar". Iar colapsul ăsta a întârziat chiar un deceniu, și acum își face de cap nu doar aici, ci pretutindeni. Nefericirea noastră este tocmai lipsa politicienilor cu adevărat *mari,* a unor bărbați de stat care să îmblânzească criza, s-o umanizeze oleacă. Destinul electoral, măsluit vecinic de ignoranța ce ne-a însemnat sterp curgerea istorică, ne-a pricopsit cu politicieni mici la stat, dar și la sfat, care ne-au sfârtecat speranțele. Ne-au ciopârțit prezentul și ne-au amanetat viitorul la bănci străine. Și câtă dreptate în vorbele-ți

premonitorii: „Clasa politică dă semne că preferă afundarea în ambiguitate decât înfruntarea ei!“ Da, nu s-a schimbat nimic, dragul meu Ralu, azi nu e defel mai bine ca ieri! Dimpotrivă, viața a luat-o razna și privim cu nostalgie la deceniul ăla pasămite mare pe care l-ai prins și tu și din care te-ai înfruptat mediatic. Plătim în zilele acestea toate ambiguitățile nelămurite și neîmprăștiate atâta amar de vreme. S-au răzbunat și dau să ne înghită cu neam cu tot, și cu țară, și cu stat... Căci gaura din steagul tricolor, căscată într-o altă ambiguitate nedezlegată vreodată, s-a lăbărțat întruna și-n ea am căzut de-a valma cu toții. Gaura democrației își cere tributul după ce mirajul ei ne orbise într-atât încât ne pierduserăm bruma de decență. Într-adevăr, ambiguitatea devenise „virtute politică“ și „înaltă demnitate“, pentru ca apoi, în lipsa-ți, să ia chipul minciunii oficiale, politică de stat, ce mai tura-vura! Deceniul despre care n-ai apucat să scrii este deceniul marilor minciuni, și habar n-am de unde cogeamitele rezerve de credulitate la poporul ăsta înșelat instituțional de secole! Dar, vorba ta, „în timp ce politicienii își riscă doar efemera lor carieră, România își riscă viitorul“.

Îmi pare rău, dragul meu Ralu, n-a fost să fie, azi nu e mai bine ca ieri, din contră... Și-mi pare rău că nu-ți pot trimite altfel de vești, dar nu-i vina mea!

4 iunie 2010

Băsinhibiția, ca efectul miotonic

Luna trecută, povestesc cronicile, Cezar Preda, pedelistul mustăcios şi cam slobod la gură, s-ar fi stropşit la premier, reproşându-i menținerea în funcție a „pleziristului" Vlădescu. „De ce n-ai spus-o la întâlnirea cu preşedintele?" l-a încontrat napocitanul, încă nelimpezit la minte după ce tătâne-su l-a altoit în cap cu oul pascal. „Pentru că mă intimidează", i-a mărturisit candid buzoianul. Vasăzică, în anturajul băsescian nimeni nu are bărbăția să-şi exprime deschis părerile când e să dea nas în nas cu jupânu' de la Cotroceni! Toți tac mâlc în prezența sa, însă, curios, limbile li se dezleagă apoi prin toalete, într-un soi de clandestinitate stercorală. Uneori, „limbile" astea îşi pierd identitatea şi devin surse, adică furnizoare de informații compromițătoare despre colegii de ideologie, chipurile. Păi, să nu credeți cumva că toate dezvăluirile de presă îşi au originea în altă parte! Nu, nu vă amăgiți, sursa scandalului mediatic e chiar „tovarăşul de drum", invidios pe succesul financiar sau ministerial al vreunui camarad ori nemulțumit de nerecuperarea cheltuielilor electorale! Ceva din aceste frustrări îi zgândără orgoliul şi-i umflă pizma, nu şi curajul, desigur. Adevărul e că românul n-a excelat vreodată prin temeritate, nu şi-a asumat fățiş ideile, îndeosebi în vremurile complicate. „Capul plecat sabia nu-l taie", a filozofat urmaşul lui Traian – împăratul, necum prezidentul cel omagiat

suav de Elena! – la un mic şi-o bere, sărutând cu prefăcută loialitate papucii Domnitorului. Acum, slugile Băsescului i se închină fără să clipească şi se arată doar ca să-l laude, să-i cânte în strună. Să ne transmită nouă, ăstora potrivnici, că numai Domnia Sa ne va trece deşertul. Să-l ridice în slăvi, ca pe un tătuc îndreptăţit să-i cârpească la fund oricând, că, deh, el i-a făcut, el îi omoară! Dar cu ei, cu argaţii ăştia sulfuroşi, murim şi noi ca neam şi ţară. Câţi ne mai încăpăţânăm să rămânem aici şi să-l îngăduim, de pildă, pe unul ca Funeriu la catedra învăţământului naţional. Până ieri eram convins că Adomniţei e simbolul imposturii politico-administrative, dar m-am înşelat straşnic. De unde să ştiu că francezii i-au acordat diplomă de absolvire insului grăbit să demonstreze naţiei că Băsescu n-a lovit copilul la Ploieşti şi că la mijloc ar fi o înscenare pixelită. Ajuns staroste la Educaţie, funestul „Frângheriu" se vădeşte a-l depăşi în incompetenţă şi inadecvare pe băiatul de mingi al lui Fenechiu. Zărindu-l la microfon, de-a stânga altei sinistre vasale din menajeria oranj, am avut senzaţia că-l recunosc pe elevul tâmpit prins cu lecţia neînvăţată. Geaba-i sufla vecina de bancă, tâmpitul nu bunghea neam noima răspunsurilor la întrebările „hienelor" din faţa-i preţioasă. Cu alde Funeriu şi Vergu la minister, copiii „rumânilor" şi-au pierdut orice fărâmă de încredere în utilitatea instruirii, a formării prin carte. Şi cum să-l contrazici pe preşedinte că şcoala scoate tâmpiţi? Probabil că valetul franţuzit şi-a dorit să dovedească iarăşi că primul om al ţării are mereu dreptate, că nu se înşală niciodată! Nici nu vreau să-mi închipui ieşirile „cutezătoarei" Roberta (alt exemplu dezagreabil de obedientă) la întâlnirile cu Marinarul sau ale celorlalte „fâţe", ori „obleţilor" din acvariul puterii.

În glăsuirea cezarpredistă se află în definitiv explicaţia prăbuşirii României ultimilor ani şi lipsei de caracter a multor politicieni băştinaşi. Fiindcă, înaintea instaurării băsinhibiţiei ca instituţie de teroare psihologică, politrucii neaoşi s-au temut ba de Năstase, ba de Iliescu, ca să nu mai spun de Ceauşescu. Aşadar, băsinhibiţia n-a

apărut din neant, ea își are rădăcini adânci în mentalitatea locuitorilor peste care suzeranul a avut dintotdeauna drept de viață și de moarte. Crescut în cultul umilinței, românul se va scuza oricând, asemenea ex-deputatului pedelist, pretextând că cineva (superiorul, bineînțeles!) îl inhibă. Întrunirea (era să scriu înturmarea!) de la Snagov e tocmai resuscitarea ancestralului reflex de supraviețuire puturoasă. Acolo, în desișul codrului înfrățit cu serviciile de pază și protecție, activul de partid și de stat îmbăsescizat s-a strâns pentru a primi ocara și dojana prezidențiale. Și șantajul, căci cine nu votează legile austerității va fi descăpățânat cu coasa emilbocică. Parcă-i și văd adunați în țarcul oficial încremeniți de frică, asemenea caprelor și țapilor picați pradă efectului miotonic. Cu mușchii înțepeniți de spaimă la momentul apariției stăpânului suprem, de a cărui soartă sunt legați complice. Incapabili de vreo reacție demnă, pleșcarii oranjeriei se comportă aidoma bietelor dobitoace cuprinse de miotonie. Li se încleștează fibra onoarei, a fermității, și cad ca secerați în fața șefului, satisfăcut în trufia întărită de țuțerii dăinuirii noastre în nemernicie și nimicnicie. Băsinhibiția îi transformă de bunăvoie în secături antipatice, oricând dispuse să înghită toanele satrapului din Deal și să se lase strivite de tălpile auguste.

11 iunie 2010

Singur în noaptea cea lungă

Mă trezesc brusc în dârdora nopții. „Doamne, noaptea cea lungă a venit și întrebările nu mai așteaptă răspunsuri, căci din ceea ce am fost, a rămas doar nisip și durere", mă pomenesc vorbind întunericului asemenea unui personaj dintr-un roman scris recent de Augustin Buzura. Somnul a zbughit-o pe neanunțate, alungat de cine știe ce strigoi rătăcit prin ținutul ascuns al lui Onir. Întunericul e mat și mut, aproape că-i simt mâncărimea pe piele. Nu se aude nimic în bezna tăcută ca un lac împotmolit. O lună rotundă și fosforescentă găurește perdeaua de catran, luminând-o primprejur. Până și stelele s-au pitit, speriate de umbra orașului înălțată trufaș spre cer, de parcă ar vrea să le înhațe. Să le înșface și să le înghită nemestecate în burta de beton. Nu clipește nimic în zarea înnegrită de nesoare. Clipele abia se târăsc în veșnicia ce pare acum orice respirație. Stau nemișcat, cu ochii pironiți pe geam. Sunt doar văz și auz, într-unul din acele momente de luciditate izbăvitoare și tocmai de aceea insuportabilă. Stau neclintit, ca nu cumva vraja de smoală să se împrăștie, să-și ia tălpășița și să mă lase nemângâiat în cearceaful mirosind a efemeritate. Lumea doarme de mult, e atâta liniște împrejur încât îmi ascult suspinele inimii. De acolo, dinlăuntrul pieptului, se revarsă o nocturnă tristă, mai tristă ca oricând. Muzica deszăvorâtă în surdină e despre singurătatea implacabilă a omului.

Singurătatea mea e, nu-ncape vreo îndoială, singurătatea tuturor! E de ajuns să deschizi ochii în toiul unei nopți compacte, ca să-ți dai seama că nimeni nu e lângă tine în abisul fără stele. Așa abandonat, te petrec toate fricile vieții și te macină întruna, cât să-ți implori ursitoarele să nu te întârzie în chinurile de pe urmă. Nemișcarea asta, în cea mai nemărginită și sinceră solitudine cu putință, îți aduce în față moartea, neînduplecată și senină. Spaima ta absolută n-o tulbură deloc, nu-i smulge regrete și remușcări. Și nici n-o întoarce din drum, e unica ființă din Univers care nu greșește niciodată. Perfecțiunea morții e deplină și definitivă, n-are nimic omenesc, e dumnezeiască prin nevremelnicie și finitudine. Atunci, în ceasul ultimei suflări, înainte de a muri, vei fi mai întâi singur. Tu și cu tine, paralizat de frică, descompus, desfigurat și dezumanizat de frică. Deși, asemenea aceluiași personaj, repet sugrumat de emoție: „Mi-e frică să mor, deși știu că în eternitate mă așteaptă frumusețI nebănuite, râuri de lapte și miere. Da, mi-e frică să mor, așa cum mi-a fost frică să trăiesc". Priveghiul celorlalți, început de când erai viu, nu le folosește decât lor. Sufletul ți se va zbuciuma în singurătatea de care n-ai scăpat vreodată, în răstimpul dintre naștere și pieire. Ori de câte ori înfrângerea te-a îngenunchеat sau durerea te-a împuținat, ai rămas neînsoțit, uitat de părelnicii prieteni. Furtunile lăuntrice te-au găsit la fel, naufragiat în deșertul existențial. Valurile te-au izbit întărindu-te, te-au făcut una cu pământul, ai înghițit apă și nămol, ai cunoscut umilința și neputința, dezonoarea, perfidia și trădarea, toate ți-au sfârtecat destinul! Alteori, n-ai mai avut forța să te ridici și s-o iei de la capăt, te-ai blazat. Iar blazarea nu e în stare să adune pe careva în juru-ți, dimpotrivă. Izgonește zâmbetul și speranța, și odată cu ele alăturările, împerecherea în fericire. Plânsul omului e chiar chipul singurătății, lacrimile deznădejdii și milei pentru propria-i făptură. Ne compătimim pe noi înșine, ne jelim soarta niciodată vrednică să ne împlinească nădejdile. Sfârșim, ce fatalitate!, pizmuindu-i pe norocoșii de soartă și hulindu-L pe Dumnezeu.

Suntem mielul inocent, jertfit de ghinionul implacabil, victima conspirațiilor planetare și urzelilor nenorocului. „Vai mie, vai mie!“ strigăm în gura mare, dar strigătul se pierde în vacarmul iscat de semenii în văicăreală. Un „vai mie!“ colectiv se aude pretutindeni, e țipătul lumii însingurate, lume părăsite de iubire.

Stau nemișcat în pat și cercetez luna rotundă ca un gol plin. Prin dreptul ei trec agale aripi de nor, acoperindu-i rânjetul cinic. Noaptea e dintr-odată vâscoasă și curge opac. Întunericul a înghițit lumina, e noapte trunchioasă în singurătatea lumii.

18 iunie 2010

„Diplomația mitralierei“

Recent, domnul Horst Köhler a demisionat din funcția de președinte, după ce declarase că „o țară precum Germania, care se focusează pe exporturi și care se bazează pe comerțul exterior, trebuie să fie conștientă de faptul că... intervențiile militare sunt necesare din perspectiva unei urgențe de a ne proteja interesele – de exemplu, când vine vorba despre rutele comerciale sau despre prevenirea instabilității regionale care poate avea o influență negativă asupra comerțului, a locurilor de muncă și a veniturilor“. Confidența, șocant de sinceră, a fostului șef al Fondului Monetar Internațional a picat prost în epoca ipocriziei cu orice preț. Practic, mărturisirea unui adevăr de care nu se mai îndoia nimeni e sancționată sever de o așa-zisă opinie publică intransigentă! (Departe de spațiul nibelungilor, falsitatea e tolerată cu blândețe, de vreme ce guvernanții români, în ciuda recunoașterii păcatului de a ascunde norodului grozăvia crizei, sunt încă în Palat.) Dacă ar fi mințit în continuare că exportul de soldați în state ca Afganistan și Irak e determinat de nevoia democratizării acestora, Herr Köhler ar fi rămas bine mersi, așa însă, perorând despre „soldații comerțului internațional“, președintele demisionar a încălcat legea omertei diplomatice. Iar legea asta se bazează din antichitate pe minciună și demagogie, pe solidaritatea întru dezinformare și diversiune. Măcar acum s-au lămurit

toți că americanii au invadat Belgradul și Bagdadul nu doar pentru a-i arvuni idealurilor democratice pe iugoslavi și irakieni. Nu, desigur, scopul lor principal a fost complex, țintindu-se cotropirea „inamicilor" și prădarea de bogățiile naturale a teritoriilor ocupate, subjugarea unor popoare mândre și nealiniate. Întocmai ca și Napoleon și Hitler odinioară, războinici celebri ai universalității însângerate. „Ne-a oferit Köhler, expert în economie, o incursiune în gândirea sa și în gândirea elitei occidentale?" se întreabă analiștii apuseni, incomodați de inevitabilul răspuns afirmativ. Cum altfel, întrucât resorturile nespuse ale politicii mondiale dintotdeauna în asta au constat, nu în declarațiile de salon rostite cu emfază catifelată din dosul puștilor cu lunetă. Căci interesele economice au împins omenirea la războaie, nicidecum ideile de democrație, și aia cu sila! „Ofensiva libertății" este numai sintagma dragă prostimii pentru agresiunile militare, scuza vârâtă în urechile blegi de către observatorii ONU, complicii tragicelor fărădelegi. Iar FMI nu-i decât o supraputere care, în loc de batalioane înarmate și rachete, folosește creditele bancare. Și-ntr-un caz, și-n altul efectele sunt, din păcate, identice: statele suverane sunt transformate în colonii! „Diplomația mitralierei" și-a împrumuturilor financiare a întors pe dos comunitatea internațională, deși anual, undeva pe glob, pacea se conferențiază cu tam-tam bubuitor. Luând aminte la „scăparea" neamțului venetic, înțeleg mai limpede ca oricând ceea ce i se întâmplă azi României, una din multele victime ale FMI. Pușcașii cu cotiere ai noii ordini planetare ne-au invadat deunăzi și, odată încartiruiți aici, ne dictează vrerea calculată în arginți. Avuția națională a devenit internațională, sub pretextul globalizării, și integrarea euroatlantică a urmărit de fapt restabilirea vechilor trasee comerciale. Sub amenințarea gloanțelor sau a sancțiunilor economice și politice, marile forțe își ticsesc visteriile. Petrolul circulă din vechea Mesopotamie prin conducte păzite cu strășnicie de forțele (cât cinism)... eliberatoare și, zău, că fățărnicie mai grețoasă n-am pomenit!

România ia cu dobânzi împovărătoare miliardele întoarse apoi tot în conturile finanței transnaționale, după ce, prin '90, le goliserăm de rezervele mucezite și uriașele depozite strategice. Noi ne-am ales cu sclipiciul mărgelelor de sticlă, ei, cu profitul! Trocul n-a ținut seama deloc de noțiunea perversă a „corectitudinii politice", fiindcă subiecții raporturilor de drept internațional nu erau egali. Între stăpân și slugă nu va fi în veci echitate! În ultimii douăzeci de ani, m-am convins de asta cu vârf și îndesat, dar suntem din ce în ce mai puțini cei care am învățat la școală despre neatârnare și independență... Omul modern și occidental slujește „ofensiva libertății" în zgomotul șenilelor de tanc, deoarece lumea e alcătuită din națiuni mari și națiuni mici, primele impunându-și mereu voința. Ce mai încolo și-ncoace, trăim devastator epoca „diplomației mitralierei", iar sinceritatea politică duce, iată, la demisie...

24 iunie 2010

Thank you, America!

Trecuseră doar trei ani de când mă stabilisem în Bucureşti şi tot atâția de vacarm post-totalitar, în limbajul necosmetizat. Venisem din provincie, ispitit de-o carieră judiciară aţâţătoare, irealizabilă altundeva. Iar ca s-o împlinesc, munceam cu o râvnă de salahor în robă, împărțindu-mă între birou şi stradă. Capitala devenise în scurt timp doar mozaicul crimelor la care uceniceam zi şi noapte. O astfel de întâmplare sordidă, strânsă cu migală într-un dosar de omucidere, avea să mă împingă pe-o listă norocoasă. Lista câtorva magistrați aleşi să traverseze oceanul pentru un schimb de experiență întins pe cinci săptămâni. Nu îndrăznisem să sper vreodată că voi ajunge în America, era prea mult. Abia reuşisem să părăsesc Turnu Măgurele, aşa că mai departe nu mă hazardam cu năzuințele. Şi nici nu era momentul să bruschez soarta, aş fi stârnit mânia zeilor protectori. Vestea a picat prin ianuarie, cam pe la Bobotează, iar noi urma să plecăm prin iunie, deci o juma de an de aşteptare. Chinuitoare, lungă şi istovitoare. Deodată, o lume nouă se deschidea în fața mea şi-mi dădeam seama că-mi lipseşte exercițiul străinătății. Bașca netalentul la limbile de import. Fiindcă nicicând nu-mi închipuisem că voi ieşi din țarcul natal, că voi zbura cu avionul, că voi pipăi bancnota cu chipul legendarului George, că voi reprezenta România... ameţeam numai gândindu-mă. Cele şase luni s-au târât

ghimpos, de parcă cineva ținea dinadins ceasul pe loc. Uneori, mi se năzărea că o mână dușmănoasă îmi ștergea numele de pe tabelul cu pricina ori că altcineva mă întorcea din aeroport și visul se năruia dintr-odată. Încordarea preface, nu rareori, realitatea în năluciri, și eu îi căzusem pradă. Tinerețea e întotdeauna grăbită și nerăbdătoare, fertilă în plăsmuiri halucinante.

Urcat în aeronavă, deasupra propriei cobeli, am mulțumit cerului pentru șansa oferită pe neanunțate. Periplul prin Washington, New York, Portland, Denver și San Antonio îmi pare acum o poveste neverosimilă. Oamenii cunoscuți acolo, de-o amabilitate și generozitate exemplare, ne-au primit fără ifose, cu delicatețe și înțelegere. Proveneam, totuși, tocmai din tabăra inamică, de unde porniseră în eter imaginile Ceaușeștilor împușcați în numele... legii. Era firesc să fim iscodiți ca niște canibali întârziați ai istoriei, care își propuseseră să propovăduiască egalitarismul pe Pământ și să îngroape capitalismul. Deoarece în ochii lor continuam să ilustrăm pericolul contaminării comuniste, uneltele Satanei. Suspiciunea era însă reciprocă, ceea ce ne așeza pe poziții aproape ireconciliabile. Rădăcinile ideologice, pe care nu le conștientizasem niciodată, s-au răzvrătit, speriate că le-aș putea reteza vecinic. Și, ca să fiu sincer pe de-a-ntregul, nu-mi era deloc ușor să deslușesc rânduielile nord-americane, îndeosebi rânduielile juridice. De pildă, apelul la comunitate, prin jurați, ori posibilitatea de a nu face declarații sau prezumția de nevinovăție. Formalismul exagerat al procedurilor judiciare mă irita, deși caracterul sacrosanct al dreptului fusese pritocit de romani, nicidecum de yankei. Dar înclinația mea către contestare mă îmboldea să critic, să pun sub semnul îndoielii orice, să neg cu vehemență regulile anglo-saxone. M-am simțit dezarmat în fața relaxării cu care actorii procesului penal își jucau rolurile. Nici vorbă de încrâncenarea, de patima noastră deseori sălbatică! Verdictele judiciare nu miroseau a sânge și răfuială, dimpotrivă. Sălile de judecată erau curate și civilizate, aidoma farmaciilor de

la noi, iar auditoriul părea selectat după îndelungi şedinţe de casting. Judecătorii conduceau cu senină discreţie şi sobrietate aristocratică duelurile dintre avocaţi şi procurori, care, culmea, în pauzele de masă, nu se sfiau să prânzească împreună. Societatea nu-i condamnă aprioric pentru asemenea întâlniri, cum se petrece aici, pe tărâmul vinovăţiilor latente. Confruntarea „la bară" nu presupune duşmănie şi tensiune, adevărul judiciar e posibil şi într-o adversitate elegantă şi cordială. Dar această atmosferă depinde esenţial de judecător, de capacitatea sa de a fi imparţial şi înţelept, de a nu se lăsa manipulat ca simplă anexă a acuzării. Că vrem ori nu, el este personajul central în procesul penal, arbitrul infailibil, şi nepriceperea ori partizanatul său se răsfrânge asupra hotărârii pronunţate. Atunci însă nu cugetam astfel, recunosc, mă încăpăţânam să susţin, cu argumentele vârstei şi ale educaţiei, superioritatea sistemului inchizitorial în care crescusem. Provincialismul meu, în mentalităţi şi atitudini, nu se da deloc bătut. Se războia cu îndărătnicie, ca nu cumva imperialismul american să-l biruie, să strice ditamai complexele dospite în „garnizoana" multilateral dezvoltată.

În deceniile scurse, am sesizat înaintea altora ca mine limitele sistemului impus de hoardele sovietice şi de aceea le sunt îndatorat omologilor americani. Fără ajutorul lor n-aş fi fost în stare să realizez că judecătorul, şi nu procurorul, este stâlpul fundamental al unei justiţii echitabile. Al unei justiţii independente şi ferite de comenzile politice, menite să asigure şi să păstreze echilibrul social. Or, pentru decisivele clarificări, thank you, America!

02 iulie 2010

No, we can't!

Moşneagul de pe ecranul potopit de ape a sărit de nouăzeci de ani. E orb şi neputincios. Picioarele i s-au veştejit de lunga viețuire şi par două cioturi răsărite din nămol. Stă chircit pe o prispă scăpată de înec, cu palmele strângând măciulia unui ciomag. Figura îi e împietrită, de sfinx cioplit cu barda. Nu clipeşte şi nu aude, s-a sustras vieții lacustre. Ar fi vrut să moară în casa căpătată din străbuni, dar nu l-au lăsat nepoții. S-au luptat niţel cu bătrânul până l-au luat cu forța şi l-au dus dincolo de şuvoiul nimicitor. El nu şi nu, cum să-şi părăsească bătătura, animalele, acareturile!? De parcă i-ar mai folosi de aici înainte în bezniceala ce i-a acoperit ochii. Camera de filmat îl fixează cu insistență, însă sărmanul om a plecat deja dintre noi şi tace absolut. De-a dreapta lui, se agită o băbuță spornică la vorbă. Şi povesteşte, nu îngenează o clipă. Grozăvii despre pârâuri apucate de nebunie, gata să radă întinsoarea de pământ, s-o înghită! „Maică, aşa nenorocire n-am pomenit de când mă ştiu!" se miră, suptă de griji, femeia sinistrată. Destui s-au adunat la birt, la trăncăneală şi bere. Ambele ieftine. „Da' n-o să-nnebunim acu', ce s-o îndura Domnu', asta e, că cine să I se opună, cine?" se lamentează adânc cercheliții. Boicotează istoria şi beau tărie.

România plânge iarăşi, înduioşată de propria-i soartă, de nenorocu-i ancestral. I s-a pus dintr-odată, pe canicula sfârâitoare,

şi lacrimile s-au îndesit. Şiroaiele au crescut, au umflat râurile şi s-au dezlănţuit urgisind care-ncotro. „Păzea, viitura!" a strigat cineva ferfeniţit de spaime. Alţii, vreo douăzeci şi doi, n-au mai izbutit să se dea la o parte din calea puhoiului vrăjmaş şi au pierit. Pe timp de pace, în ţara codului galben-portocaliu, românii se prăpădesc cu zecile! Spulberaţi de natură. O natură pe care, se vede treaba, alde Băsescu n-au izbândit s-o *cumpere* cu niscaiva arginţi. Păi, la câţi parlamentari şi intelectuali lipsiţi de caracter şi-au târguit în lunile dindărăt, ce mai însemna şi o bucată de cer?! O nimica toată, ce mare scofală?! Şi nici măcar s-o prostească, cu fel de fel de promisiuni, n-au fost în stare, deşi milioane de mioritici li s-au închinat hipnotizaţi deunăzi. Altminteri, capitulare şi fatalism. În toiul crizei – de oameni, de bani, de perspectivă –, România a simţit că nu mai poate, că i-au secat puterile. Că e umilită întruna şi abandonată de toţi. I s-a urât să trăiască în ruşine şi, de durere, a izbucnit în plâns. Văzduhul şi-a rupt băierile şi stropii suferinţei s-au strâns în torente de dezastru. Prinse din nou pe picior greşit, autorităţile se căznesc să numere morţii căraţi de Siret şi să rupă digurile. Adevărul e că apocalipsa lichidă a tăbărât peste ţară taman în vremea ciumei austerităţii. Or, preocupate să-şi răărească lefegiii contagioşi şi să-şi ardă organigramele bubonice, instituţiile bugetare n-au nici o „variantă B" pentru stihiile prăvălite din înalturi. Iar ca să le îmblânzească întru câtva, „cosaşul" Boc s-a rostogolit de trei ori şi s-a transformat în „lopătar". În lucrător degeaba cu lopata adică, nicidecum în cerb. Exerciţiu inutil de propagandă stupidă. Încălţat cu cizme de *flutur*, premierul a aterizat în Suceava calamitată, dar nu în băi de mulţime, ci în băi pur şi simplu. Băştinaşii n-au mai sărit să-i pupe augusta mână, ca odinioară. Dimpotrivă, o gospodină rămasă pe drumuri a leşinat zărindu-l. Ce să facă amărâta, să-l ia în braţe, să-l pupe? Haida-de, doar semnase cu degetele lui alea neconstituţionale ordonanţele de ciumpăvire a pensiilor şi salariilor! „Dacă s-a spurcat să ia, să ia apa revărsată, să nu plece cu traista

goală!" s-a oțărât un răzeș cu fiere în glas. Așadar, în momentul în care șeful guvernului s-a apropiat, nefericitei i s-a blegit corpul și a căzut în nesimțire. Asta că tot îi împuiase capul musafirul cu venitu-rile nesimțite... Scena e memorabilă, și dacă sinucigașul Boc ar trece pe la fiecare dintre noi, criza ar fi depășită. Căci, ne-am pierde brusc simțurile și, la trezire, am constata satisfăcuți și salvați că PIB-ul se va fi îngroșat, ca și nivelul de trai, ca și camarila oranj... Alarmat de cota de popularitate pornită de-a berbeleacul, paiața Băsescului și-a mai încercat o dată șansa, la Galați. Dar și acolo moldovenii de jos l-au huiduit din rărunchii inundați de neajun-suri. Bașca ouăle și pătlăgelele zvârlite să-i strice făptura croită cu o zgârcenie anunțând pretimpuriu criza ce ne-a încălecat strașnic. Din dosul pereților ce-l piteau, „cocoșelul" napocitan și-a chemat întăririle din Palatul Victoria. La semnalul său siteav, văile mol-dave au tresărit de emoție, frământate de botina fină a Elenei sau de bocancul cazon al ministrului Oprea. Și cum să nu plângă în ho-hote cerul României de atâta demagogie și populism sterp?

Înmuiat de suspinul emilic, președintele s-a arătat mulțimii dez-rădăcinate și a mustruluit-o părintește. În loc de bani, dojană aspră, în loc de măsuri reale, cârpeli. Culmea, cam în aceeași zi, trimisul SUA la București ne povățuia pozitiv. Cică să renunțăm la expresia blazării neaoșe: „Asta-i viața!" și s-o înlocuim cu crezul americă-nesc: „Yes, we can!" Din păcate, secolele din urmă ne-au învățat că bucuroși traversat-am pacea și războiul, seceta și inundația, că, deh, „Asta-i viața!" Iată de ce, domnule Ambasador, no, we can't!

09 iulie 2010

Digurile însingurării

De la o vreme, oficialii peste destinele noastre neînsemnate şi trecătoare ne poruncesc să construim diguri. O repetă des şi răstit, de dimineaţă până-n seară. Nu ne slăbesc o clipă din strânsoare, turuie întruna, fără milă sau ruşine. Cu un fanatism aproape barbar. Maeştri ai diversiunii şi terorii perfide. Ordinul lor e ultimativ şi definitiv. Diguri de apărare, chipurile. Să îndiguim solidaritatea! Şi speranţa! Ce mai progres, dacă omul e silit să îngroape în muşuroaie de pământ astfel de idealuri... Sublimul omenesc, altitudinea înaltă a zborului au ajuns să zacă în sacii cu nisip înşiraţi pretutindeni. Şiruri de protecţie, desigur! Odinioară, în jurul cetăţilor se săpau şanţuri adânci şi se umpleau cu apă. Năvălitorii erau astfel alungaţi, iar frica-temperată provizoriu. Modernitatea le-a survolat lesnicios, iar azi ne îndiguim vieţile. Fiecare ins stă ascuns îndărătul unor *valuri* de lut ori de piatră. Sub paza aceasta părelnic inexpugnabilă, omul s-a înstrăinat de el însuşi şi de ceilalţi. S-a internautizat uitându-şi menirea de animal social. S-a lepădat de emoţie, şi sufletele cauterizate nu mai tresaltă la nimic. Însingurarea l-a vulnerabilizat şi asta l-a făcut docil, uşor de manipulat. Omul a decăzut într-atât încât, de teama iubirii, mai ridică un *dig*. „Vrei să ne unim *digurile?*" sună declaraţia de iubire supremă a îndrăgostiţilor contemporani...

*

Dorul de cineva se naşte dintr-odată, pe neanunţate. Soarta e crudă, nu te previne din timp. Nu de alta, dar poate mai găseşti de cuviinţă să alegi. Opţiunea ţi se refuză dintru început şi astfel eşti pierdut. Dorul e mai întâi dragoste, dorinţă sfâşietoare. Obsesie. Să-l vezi ori s-o vezi, să-i dumici însoţirea în porţii de fericire nesfârşită. Să i te împărtăşeşti împărtăşindu-ţi-se! Să respiri dimpreună cu el ori cu ea desprinderea şi să crezi că iubirea e veşnică. Că nimic n-o va zdruncina şi n-o va transforma în ură sau indiferenţă. Iubirea fără dor e minciună, vorbă goală. Iar dorul răsare în momentul în care rămâi singur. Lipsa celuilalt devine insuportabilă, o resimţi dureros în tot corpul. Mintea îl caută cu febrilitate, şi inima se grăbeşte să bată în exces. Trăieşti în afara-ţi şi te abandonezi automistuirii. Îţi plângi de nemângâiere, încredinţându-te dorului. Iar de dor, oamenii se căsătoresc împlinindu-şi legenda norocoasă. Sau se despart, neputând să-şi supravieţuiască propriei poveşti de nenoroc. Oricum ar fi, dorul ne cară oriunde e fiinţa iubită. Uneori, pe poteca ursită ne julim palmele şi genunchii, alteori sângerăm abundent, iar deseori murim înfăşuraţi în amintiri. Triste şi neîndurătoare.

*

Îmbătrânise. Aflase asta mai demult, nu azi, când femeia pe care o iubise se prăpădise. O cunoscuse în pârgul maturităţii şi, deşi ambii erau „daţi" cu acte civile în regulă, şi-au croit un destin alăturea. Se vedeau ori de câte ori puteau, îşi vorbeau de asemenea. N-au trăit laolaltă decât ceea ce prisosea consorţilor. Le lipsise curajul să-şi părăsească viţele deja sorocite şi să meargă înainte împreună. Laşitate? Teamă? Oricum, nu mai conta, moartea îi despărţise pe vecie. Când s-a dus să-i aprindă o lumânare, la biserică, şi-a amintit ceva despre un poet, al cărui nume îl uitase. Cică la înmormântarea migălitorului de cuvinte a venit şi iubita sa. Soţia răposatului, care îndurase cu demnitate adulterul neîncătuşat, a luat-o de mână

şi i-a spus, pe tonul acela răzbunător al femeii înşelate îndelung, arătându-i trupul inert al soţului: „Uite ce a rămas din iubirea voastră!“ Cuvintele acestea îi răsunau în urechi, dar era prea târziu. Ea n-avea să se mai întoarcă vreodată, iar el se simţea părăsit şi vinovat. Vinovat că n-o iubise pe de-a-ntregul, că n-o făcuse femeia lui! Numai a lui! Îl stânjeniseră prejudecăţile mărunte cărora le căzuse pradă atâţia ani. Copleşit de regrete şi remuşcări, se privi în oglindă. Zări un ghiuj cu inima de bălegar şi cu privirea pustiită. Un bătrânel fără viitor şi cu un trecut ce nu-l mai încăpea. Dimpotrivă, îl împovăra. Din clipa aia se hotărî să moară. Aşa l-am cunoscut eu în zilele acelea în care se stingea lent, reproşându-şi ezitările tinereţii. Abia l-am convins să mi se destăinuiască, să-mi încredinţeze taina lui. M-a rugat să nu-l mai caut şi nu i-am nesocotit rugămintea.

*

La urma urmei, pământeana efemeritate e un şirag de eternităţi. Mai mari sau mai mici, în funcţie de preaplinul ce le-a rodit. Fiindcă mereu, încălecaţi pe-un simţământ oarecare, ne închipuim că suntem veşnici. Copilăria ne-o imaginăm nemuritoare. Şi chiar este, fiindcă ei îi datorăm de-a pururi uşurinţa zborului. În plus, ce-i viaţa dacă nu o rememorare zăbavnică a copilăriei? Tulburătoare, perseverentă şi consolatoare. Fericirea, în scurtimea ce-o limitează, e tot nepieritoare. Suferinţa, aşijderea. Aşadar, Dumnezeu s-a înduplecat şi ne-a dăruit o groază de efemerităţi care să ne îndulcească oleacă implacabila efemeritate.

11 iulie 2010

Geamul

Maşina din coada coloanei motorizate e neagră. Din alea oficiale, insolentă şi cu girofar. Luceşte în lumina străpunsă de un nor arţăgos. Pe drumul de ţară, desfundat de atâta ploaie, autoturismul pare o nălucire. Toarce lin, nepăsător la şleaurile căscate în fâşia de pământ înecat de ape. Casele dimprejur gem dăulate şi sfârtecate de potopul ce nu mai conteneşte. Câinii scheaună înfricoşaţi printre prispele plutitoare. Şirul de limuzine se scurge înspre alt cuibar de calamitate. Sinistraţii îl însoţesc cu privirile ca de sârmă ghimpată. Câţiva înjură cu năduf, scrâşnind din dinţii roşi de carii. Alţii tac şi se închină, implorând cerul. Altădată, pe secetă, chemau paparudele să le ude ţărâna. Acum, imploră Soarele să iasă şi să le usuce ogoarele, să le scoată din gârla apărută de cu seară. Sunt obosiţi şi deznădăjduiţi. Ochii li s-au înfundat în găvanele vineţii ivite deasupra pometilor îmburuienaţi. Dorm cu şuvoiul în pat şi aşteaptă ţiuitul sirenelor. În crucea nopţii răzbate lugubru clopotul bisericii, şi atunci îşi strâng în legături de prisos puţinătatea şi-o iau la goană din calea dezmăţului naturii. Cocoţaţi pe gorganele refugiului de pripas, sărmanii cată cu sufletul înjunghiat cum se duce la vale agoniseala vieţii chinuite. Îşi sunt propriii martori la despuierea de sărăca chiverniseală. Şi plâng ca nişte copii, de ce n-ar plânge? Îşi smulg hainele de disperare şi-şi înfig braţele spre divinitate. Însă şi eu aş plânge în locul lor, şi nici tu nu te-ai abţine, cu toţii am plânge...

Limuzina cea neagră şi insolentă trece prin dreptul unui pâlc de prichindei. Copiii sinistraților. Se joacă de-a oamenii mari, fără să-şi dea seama de grozăvia schimbării. Stau şi povestesc cu glasul răvăşit despre clipele de dezastru trăite în părelnicul paradis. Din irisurile gracile le picură tristețe, o îngrijorare ce le era necunoscută mai ieri. Încep să se teamă de ce va să fie de aici înainte. Şi-au pierdut inocența în chiar ziua în care torentul i-a jefuit de jucării şi seninătate. Se zgâiesc la minunile pe roți şi visează să le mâne cândva. În timp ce se înaripează în închipuiri, maşina din urmă opreşte în fața-le. Geamul fumuriu coboară încet, dar nu în întregime. Pe jumătate numai. O mână străină, cu pielea fină şi albă, de boieroaică, se iteşte în aerul putrezicios. Miros de odicoloane scumpe răzbate din interiorul luxos, miros de Fanar. Femeia ministru le întinde, cu gesturi mecanice, scopite de emoție, câteva ciocolate. De parcă ar da mărunțiş spălătorilor de parbrize înmulțiți rufos în răspântiile citadine! Schițează un zâmbet căznit, de politician aflat în exercițiul puterii, şi ridică geamul. Pleacă mai departe. Puştanii muşcă pofticios din darul oferit cu indiferență de un demnitar al statului român.

De la o vreme, guvernanții noştri s-au cam scârbit de poporul ce i-a votat. Îi încurcă tare „țățismul" norodului, deşi tocmai cu asta îi sedusese mai an plebeul Băsescu. Iar de sila ce se tot dospeşte în pavilioanele naramzate, cohorta îmbăsescizată se ascunde după *geamuri. Geamurile* au apărut pretutindeni, s-au înmulțit primejdios. Declararea presei ca vulnerabilitate națională de către CSAT e un altfel de geam. Unul militarizat. Pe placul şefului de la Cotroceni, „agitat şi nervos precum Pepsi" în ultimele săptămâni, ca să-l citez pe nea Sandu din Săucești. Ce impertinent şi nea Sandu ăsta, să-i mototolească imaginea publică distinsului şi preaiubitului Conducător! Gloata şi-a abandonat simțul măsurii, nu mai are pic de respect pentru întâiul om al țării, de ce să n-o recunoaştem? Şi presa atentatoare la siguranța nației! Mereu să incite şi să isterizeze, să-şi bage nasul în cearceafurile portocalii... „Dați presa din fața mea!"

le-a strigat soldaților din preajmă, plesnind de ură, jupânul din Deal. Cordoanele de sepepişti din jurul preşedintelui sunt şi ele alt *geam*. Securizat şi amenințător. Dindărătul lui, Traian ne ia la rost şi ne ceartă pentru pricini felurite. Ba că nu-l merităm îndestul, ba că nu suntem îndeajuns de servili cu „căprarii" săi, ba că ne-am obişnuit să cerşim de la stat, ba că ne-am revoltat la citirea „planului A" al ieşirii din criză, ba că ne interesează banii elenici, ba că ne lăsăm manipulați de televizoarele moguliceşti. Aşadar, o droaie de motive ca să se înconjoare de *geamuri*. Că, era să uit, alde Avramescu şi Ungureanu sunt şi ei *geamuri*. Dar străvezii, prin care nu-l vezi, oricât le-ai şterge de zoaiele slugărniciei, decât pe „providențialul" Băsescu. Administrația lui Zeus s-a pitulat în dosul *geamurilor* şi ne disprețuieşte mai mult ca oricând. De aceea nu le coboară pe de-a-ntregul, de frica maselor sălbăticite de ura stăpânului. Până ce *geamurile* vor fi sparte nu mai durează cine ştie cât, pluteşte în văzduhul încărcat o tensiune aducătoare de nenorociri, de zarvă civilă. Coborâți *geamurile,* de-oți vrea să vă întoarceți din nou la popor!

16 iulie 2010

Vuvuzeaua de la Cotroceni

S-a înnoptat de-a binelea la Palat. Cerul e ca tăciunele şi parcă geme. E scâncetul stelelor ce s-au stins prematur. Şi tăciunii lor au umplut văzduhul cu o cenuşă groasă, de nepătruns. Mirosuri calcinate plutesc de jur împrejur, mirosuri astupătoare. Nici legendara cucuvea nu se aude, a fost „zburată", pentru raţiuni superioare de stat, din schema administraţiei cotroceniste. Din pricini de austeritate, desigur. „Organigrama" oranj n-o mai cuprinde. Se compromisese îndestul în epoca iliescistă. Era criptocomunistă, perversa! Nemaipunând la socoteală dosarul de „ciripitoare" la securitate.

În biroul prezidenţial, becurile luminează strident. O lumină prefăcută, amăgitoare. Televizoarele sunt în surdină. Imagini cu puhoaie de ape şi sinistraţi. Calupuri publicitare şi inşi care se ceartă pe muteşte, înghiţindu-şi isteric tusea partinică. E linişte foşnitoare în încăpere. Preşedintele lucrează. Stă înfundat în jilţ şi citeşte. Şade aşa de aproape două zile. A mâncat pe apucate, între capitolele sau secţiunile din codurile cu proceduri judiciare. Faţa i s-a scofâlcit de atâta oboseală, şi vena de la gât zvâcneşte nevricos. Subliniază apăsat cu pixul din loc în loc şi-şi izbeşte fruntea cu palma ori de câte ori se încruntă. I se năzărise să le studieze din scoarţă-n scoarţă, ca nu cumva juriştii să fi omis vreo instituţie importantă de drept. Musai, hrisoavele trebuie promulgate la toamnă, stăpânii

de la Bruxelles şi-au pierdut răbdarea. S-au prins demult că-i ducem cu preşul. Oricum, treburile cetăţii nu-l zoreau, agenda era cam goală. După reînvestire, nimeni nu-l mai băga în seamă. Invitaţiile de afară, de la omologii săi, nu soseau deloc la Cotroceni. Toţi îl izolaseră, ca şi când era ciumat, însă nu era. Dar cum să le explice, de vreme ce ei se fereau de el, îl ocoleau? I-ar fi plăcut să-l plimbe reginele în caleşti aurii sau regii, în limuzine lungi cât vaporul! Să tăifăsuiască cu ei şi să-l cadorisească cu fel de fel de „tinichele" academice, cum i se întâmplase aievea răposatului Ceauşescu... În timpul acesta ţara se lupta şi ea cu altfel de coduri, cele hidro şi meteo. Realitatea îl alungă brutal dinlăuntru-i. Tulburat, îşi săltă anevoie capul greoi şi-şi frecă ochii extenuaţi. Se propti pe spătarul fotoliului şi privi în gol! Nu dură mult, căci pe burtiera ecranelor apărură trei litere care îl iritară la culme. Başca cifrele însoţitoare, cifrele noii TVA. Scrâşni cu ură, şi vâna de la grumaz se umflă gata să plesnească. „M-am săturat şi de Boc, în septembrie îl trimit la Răchiţele, să se joace în bătătură la tac-su cu ouăle şi coasa!" bolborosi printre dinţi. „De nu m-or suspenda tâlharii mogulizaţi!" îl înghionti un fior de spaimă animalică. Până atunci, alde Macovei, Preda şi Voinescu aveau să-l critice pe premier întruna, să nu-l slăbească defel. Păi, euro-Monica sărise din nou pe neajutoratul Emil, reproşându-i că şi-a trădat electoratul şi că a uitat că e la guvernare „pentru că Traian Băsescu a câştigat alegerile". Ăştia trei, şi alţii aidoma lor, căpătaseră sarcina de a discredita facţiunea veche a PDL-ului, aia dedată fărădelegilor PSD-ului de odinioară. Pe cadavrul politic al proscrişilor urma să răsară trunchiul unei formaţiuni curate şi vânjoase, pe care să se sprijine la ananghie „reformatorul" din Deal. Încercase ceva cu UNPR, dar degeaba, cine e atât de naiv să-i ia în serios pe Oprea şi Nicolicea? Mizase pe o gloabă, răpciugoasă şi odârlită. În plus, udemeriştii nu-şi ştiu decât interesul etnic şi visează la cai verzi pe pereţii autonomiei teritoriale. D-aia se gândise la diversiunea cu Dan Diaconescu. Viitorul partid al „poporului

OTV" i-ar putea fi de folos, ca masă de manevră, ca instrument docil de manipulare. Taman în clipa aia, caracaleanul bătea România calamitată cu pâine şi apă, anunţând întoarcerea fiului risipitor. Norodul îl întâmpină cu urale şi crezu că primeşte cozonac şi vin, astfel i se părură la gust bucatele descărcate din camioanele solidarităţii de cel pe care fiorosul Tolea îl înghesuise cândva într-un tomberon. Preşedintele, ca orice vizionar, întrezărise, înaintea altora, potenţialul empatico-ideologic al „şoricelului" din Caracal şi se însenină câş. Să scape odată şi de Blaga, şi de Videanu, şi de Berceanu, că prea îi încurcă planurile! Îl sună furios pe imberbul Turcan şi îi ordonă să arunce în presa servilă declaraţii potrivnice „Cabinetului Boc", să afle lumea că dezastrul social de acolo pleacă, din Palatul Victoria! Închise răcorit telefonul şi se aşternu pe coduri, deşi destui îl sfătuiau să se întoarcă la popor. Se opri iarăşi din lectură şi, ridicându-se, o porni valvârtej în camera alăturată. Scoase dintr-un sertar o *vuvuzea* şi suflă prelung, duşmănos. Figura i se congestionă, invadată de sângele năvalnic. Suflă fără contenire în trompeta ce-i fusese dăruită de un călător revenit recent din Africa de Sud. Gălăgia, larma primitivului instrument era singurul semnal transmis mulţimii urgisite. De altceva nu mai era în stare, zgomot şi dihonie. *Vuvuzeaua* îi împlinea fatal şi rău prevestitor destinul perturbator, îi întregea proiectul dezbinator şi demagogic.

Palatul se clătină dintr-odată, trosnind sub cerul tăciunos. O beznă adâncă înghiţise stelele şi luna, prezentul nostru de români asmuţiţi cu... *vuvuzeaua!*

23 iulie 2010

Păcatul capital al Bisericii

S-a mai sinucis un artist. Pe toropeala verii. Într-o vacanță pârloagă. Cât să umple golul mediatic cu o întrebare toantă. „Aveți o explicație pentru moartea ei?“ a zburat din studiourile canibale iscodirea cioclilor moderatori ai indecenței. Atât le-a trebuit invitaților, năpustiți în gârliciul televizoarelor decadente să ne lămurească doct. Să ne limpezească definitiv gestul ultim al cântăreței. Vreo trei zile am ascultat inepții cu toptanul, așa încât e greu de crezut că cineva se va mai încumeta, de acum înainte, să-și ia zilele singur. Nu de alta, dar riscă să-i fie comentate în același registru tâmp-funest ascunzișurile teribilei hotărâri. Când un om decide să moară înseamnă că totul s-a terminat pentru el. Că nu-l mai leagă nimic de viața ajunsă în impasul final. Și cum să explici o sinucidere, când abia dacă desluşim tainele propriei noastre existențe pârlite? Cine să ne lumineze îndeajuns, de vreme ce ființa în stare s-o facă a pierit, lăsându-ne muți de uimire? Striviți de durere sau indignați de brutalitatea ieșirii din scena în care lumea se sinucide un pic în fiecare clipă. Căci trăim în realitate o perpetuă sinucidere, un zilnic abandon voluntar de noi înșine, mereu și mereu. „Bestiilor, nu avem nici o explicație pentru moartea ei!“ astfel se impunea să răspundă dezgustătorii „analiști“ ai suicidului. „Știm doar niscaiva lucruri despre succesul artistic al răposatei și n-am venit aici ca să-i

profanăm memoria. Viața, ca și moartea, e sacră, nu se cade s-o pângărim de dragul ratingului! Ne pare rău, însă e mai importantă cariera defunctei decât bagările în seamă ale puzderiei de nesimțiți. Scuzați-ne, un om își negociază acum liniștea și împăcarea *dincolo,* să ne reculegem! Puțintică evlavie, totuși!"

*

„Dar mai avea atâtea de spus!" se miră ușor iritată, mimând compasiunea, o pițipoancă, țuguindu-și buzele de împrumut. Șacalilor, sărmana solistă nu mai avea nimic de oferit, fiindcă, altfel, nu s-ar fi sinucis! Probabil că asta a și simțit în momentul cutremurător al iluminării suicidare. I s-a arătat dintr-odată un izvor secat de apa vie a creației artistice, și-n puțul acela potmolit s-a aruncat fără să privească măcar o secundă la stelele de deasupra. Prea îi repetaseră toți că e „ieșită din tendințe"! Ipocrizia cinică a limbajului impus de corporatismul pragmatic e desăvârșită. „Ieșirea din tendințe" echivalează în sine cu o repudiere, cu o izgonire violentă dinlăuntrul tău și dintre ceilalți. Ți se retează rădăcinile, și suflarea se scurge lent alăturea. În ce să-ți înfigi viața, de vreme ce pământul ți-a fost tras de sub picioare? „Ieșind din tendințe", intri de fapt în agonie. Mai departe e moartea, adică neantul.

*

Cică „de sinucigași nu se bucură nici Raiul și nici Iadul", ne-a asigurat sinistru o față bisericească cu tonul slinos, pe care numai preoții și politicienii îl reușesc pe neclipite. Vasăzică, săvârșirea celorlalți ar umple de bucurie, de voioșie, garsonierele vieții de apoi! Prilej pentru îngeri și draci să petreacă strașnic, iar Raiul și Iadul să răsune de chiuituri și de alămuri. Prin urmare, acesta este miezul învățăturii popești... Și întrucât cântăreața sinucigașă i-a văduvit pe serafimi și împieliți de ditamai serbarea, nefericitei nu i se cuvine o slujbă completă. Sicriul nu are ce căuta în imaculata biserică,

să nu cumva s-o murdărească, să mânjească sutanele neprihănitului cler.. Dumnezeule, câtă fățărnicie pentru o instituție inventată să-l umilească pe om, să-l împileze și să-l dreseze în interesul stăpânilor pământeni, unul mai odios decât celălalt!

„Sinuciderea e un păcat capital", au decretat unsuroșii purtători de patrafir și de vorbe prefăcute. De parcă cineva, mai presus de om, le-a ierarhizat și ni le-a trimis prin voință divină! Pe de altă parte, păcatul e o simplă convenție a lumii, modificată la cheremul orișicui s-a învrednicit s-o corecteze. Dar barbaria societății care-și împinge semenii la sinucidere ce fel de păcat este? Dar omuciderea, dar minciunile bisericești? De ce e vrednic un asasin în serie, de pildă, de întregul ceremonial de înmormântare, și sinucigașul nu? Sinuciderea e, neîndoielnic, un act de curaj capital, suprem, nicidecum un păcat și de aceea cei rămași să-i poarte spre eternitate icoana sunt obligați la pietate, nu la hulă. Dacă asupra nașterii insul nu are nici o putere, asupra morții e îndreptățit să intervină, s-o grăbească oricând viața îi prisosește. Să și-o aleagă, fiindcă e liberul-arbitru al destinului hărăzit în absența sa.

*

Cel mai adesea, moartea apropiaților scoate la iveală urâtul, micimea inșilor din jur, supraviețuitori vremelnici ai dispărutului. La catafalc ori la mormântul reavăn, neamurile și soții neconsolați se războiesc pe mărunțișurile partajabile. Circul se urnește lesne, cu insulte și jigniri, cu amenințări și pâre penale, deoarece omul nu se dă-napoi de la nimic când e să vâlvorească scandalul. Tabloul degradant, de-un grotesc înmărmuritor, e dovada infailibilă a justeței actului suicidar. E clar, cei trăitori, care o țin întruna cu dragostea rănită pentru mort, nu-l mai meritau!

30 iulie 2010

Jurnalul de la Estoril

Îmi arunc la repezeală câteva boarfe în geamantan şi-mi verific actele, ca nu cumva să-mi lipsească ceva. Plec la drum, în Portugalia. Mi-am dat întâlnire cu mine însumi tocmai la Estoril. Nu ne-am mai văzut cam demult, înţărcuiţi în fel de fel de fleacuri. În îndepărtata Lusitanie, iau în calcul, nu ne va deranja nimeni, vom fi doar noi doi. Cel mai lesne te întâlneşti cu tine însuţi la mare depărtare de casă. Şi în singurătate. Pentru că singurătatea nu minte niciodată, e o oglindă infailibilă! Sunt uşor încordat, fiindcă nu ştiu pe cine voi regăsi acolo. Dacă mă voi fi schimbat într-atât să nu mă mai recunosc? Ori dacă propria-mi însoţire mă va stânjeni în solitudinea atât de căutată? Întrebările acestea dau năvală peste mine şi nici nu observ că avionul s-a ridicat deja. Şi-a luat detenta de planare şi sperie pâlcul de nori rătăciţi în imensitatea cerului. („Avion, cu motor,/Ia-mă şi pe mine-n zbor!“ imploram inocent, scrutând văzduhul Islazului ori de câte ori păsările metalice brăzdau *tavanul* satului. Eram copil şi nu cutezam să sper în generozitatea zeilor înaripaţi.) Pământul se micşorează treptat, până ce din el rămân numai linii tremurânde şi vagi figuri geometrice, într-o neorânduială vastă. De sus, de la subsuoara Domnului, viaţa îşi risipeşte orice însemnătate, devine o paranteză minusculă. Păi, ce sunt oamenii, nu scurte paranteze în devălmăşia infinitului?

*

La München, în aeroport, termin spovedania adrianpăunesciană. Poetul sexagenar se declară „vinovat de iubire", dar „autodenunțul" literar nu are acoperire în miezul mărturisirii. Căci în foile cărții nu dibuiesc deloc iubire, ci violuri consimțite și coituri animalice. Tandrețe ioc, iar împreunările trupești sunt acompaniate de obscenități și brutalități. Simple răzbunări și răbufniri carnale, nimic altceva. Mitul hipersexualității masculului carpatin nu e ocolit, bolborosește ostentativ mai ales că soțul încornorat e ungur, dușmanul istoric al românului. Superbă în schimb scena nunții-înmormântare de la Săpata, cu mirele întins și stins pe-o ușă și cu mireasă văduvă în pragul măritișului. Cu gorniștii îngropăciunii și lăutarii nupțiali jelind din bărci diferite, cocoțate deasupra Dunării revărsate și lunecând în clopotnița bisericii lacustre, pentru a primi binecuvântarea popii rezemat de turlă. Cu mireasa, înțolită în alb și negru, metamorfozată în duh al puhoiului ucigaș și evaporându-se în neantul neîntoarcerii.

Inima îmi zvâcnește tulburată, însă nu-mi pasă dacă cineva m-ar surprinde în flagrant delict de emoție artistică. Hulit și adorat în egală măsură, Adrian Păunescu scrie aidoma lui Márquez sau Llosa, și zău că paginile respective, ele singure, îmi potolesc setea de extaz spiritual. Restul lecturii mă plictisește, n-are altitudine estetică.

*

„Fiecare, în sine, înjură. Toți, în cor, laudă", ne lămurește, cu haru-i neîntrecut, Bardul de la Bârca asupra viciului fundamental al românului. Chiar așa, nimeni n-a zugrăvit în atât de puține cuvinte drama acestui popor. Fiindcă azi e ca ieri, și mâine va fi la fel, solidaritatea există în slugărnicie, în fățărnicie, nicidecum în curaj. Însă, vorba confratelui de jurnal Răzvan Bărbulescu, „bizonul e substantivul colectiv care ne reprezintă cel mai bine când ne instalăm somnolent în starea de solidaritate". Temeritatea românească

nu trece dincolo de uşa apartamentului ori a bordeiului, dar servilismul se poartă la vedere, ca titlurile de noblețe.

*

Timpul se scurge anevoie, iar *fusul* mă răsuceşte la ora Bucureştilor, prelungindu-mi nerăbdarea. Ca să-mi îndulcesc urâtul, îl urmez pe Gabriel Liiceanu la o *Întâlnire cu un necunoscut*. Scriitura filozofului mă încântă dintotdeauna, are cadenţă şi şarm, e pedantă şi profundă. E „miezoasă şi cuprinzătoare, reţinută şi măiestrită, fără lăbărţări, razne şi prisosuri", vorba lui Mateiu Caragiale. Sigur, am avut şi am rezerve faţă de unele simpatii politice ale domniei sale, însă importante îi sunt cărţile, şi nu poticnirile civice. „Necunoscutul" care-l locuieşte pe discipolul noicist este sensibil şi cult, vanitos şi resentimentar, candid şi darnic, nostalgic şi gracil. Un om adică, în toată complexitatea minunatei creaţii divine. Oricum, liber-cugetătorul nu se sfieşte să se înfăţişeze cititorului cu defectele ce nu-l ocolesc. Dimpotrivă. Aterizăm împreună la Lisabona, unde ne despărţim o vreme. În forfoteala cosmopolită l-am ochit pe „necunoscutul" dinlăuntrul meu. L-am recunoscut din prima, deşi e neras şi încercănat. Ridurile i s-au înăsprit, iar cătătura toarce trist, şi-a tocit trufia tinereţii. Şi părul e altfel, a încărunţit pe la tâmple. Dă semne de iernare, l-a încolţit şi pe el vârsta. „În general mediocrii dau bătrâni frumoşi", zice Virgil Ierunca şi-mi iscodesc alter ego-ul cu oareşce curiozitate, ştiindu-l defel mediocru. Dar la ce foloseşte frumuseţea senilă?

Îl salut afectuos şi înaintăm spre taxiul care picotează în parcarea zumzăitoare. Îl simt cum se frământă lângă mine, dar şi eu sunt aşijderea.

*

Plaja de la Estoril e subţire şi deloc prietenoasă. Muşcă hapsân din ocean şi se temină brusc în buza căii ferate. Îţi croieşti cu greu cărăruie către apă şi asta sporeşte inconfortul. Te strâmtorează şi-ţi

îngustează orizontul, te irită. Mulțimea e pestriță, figuri neliniștitoare cu duiumul îngroașă limba de țărm atlantic. Cred că rasismul s-a întrupat, în definitiv, din teamă. Din nesiguranța celui nimerit în preajma *altora* diferiți de el. Neputând și nedorind să accepte diversitatea, rasismul a cultivat ura de rasă, exagerând diferența de culoare, de etnie ori de religie. La mijloc trebuie să fi fost și niscaiva complexe – de inferioritate sau de superioritate –, precum și un pustiu sufletesc de neînlocuit.

O iau înspre hotel și mă întind pe gazonul de lângă piscină. Sunt înconjurat iute de o liotă de ruși, tineri și gălăgioși. Sporovăiesc strident, iar cuvintele lor abrazive se ciocnesc în aer, plutesc de colo-colo în grădina paradiziacă, hâțânând atmosfera blajină. Zmee cu cap de zmei. Au acaparat spațiul în întregime, nu se mai aude nimeni și nici că le pasă de intimitatea celorlalți. Au pus stăpânire pe orele noastre, pe auzul nostru, pe văzul nostru și mă simt iarăși asuprit de *molohul* de la Răsărit. Făpturile blonzii sosite taman din patria lui Putin se mișcă dezinvolt, sunt mândre de originea lor slavă și fac orice ca s-o exibe în public. Nu cunosc discreția și decența, fiindcă imperiile s-au întemeiat pe indiscreție și indecență. Pe sânge și violență, pe barbaria cuceritorului. Iar ei se comportă ca atare, niște cotropitori în slipi și cu halbele de bere în mână. Vorbele lor duhnesc a gaz și poloniu și de aceea mă strâng timid pe prosopul ce-mi găzduiește pripasul estival.

*

Șed lungit pe pământ, cu brațele și picioarele rășchirate. Pământul e ud și mă *trage*. „Auzi, bă, ai grijă că ieri l-a mai tras pe unul!" îmi răsună în minte cuvintele hâtrului Marin Sorescu. Întâmplarea mi-a povestit-o cândva un alt oltean get-beget, Darie Novăceanu. Cică mai mulți români, cu patalama de intelectuali, au vizitat Londra și, de oboseala promenadei, au poposit de-a valma în Hyde

Park. Unul s-a tolănit pe iarbă şi de aici atenţionarea soresciană. Din păcate, pământul *trage* continuu, n-a ostenit neam, cheamă în burta sa mereu şi mereu oameni...

*

Astăzi, la Turnu Măgurele, îl încredinţează glodului pe prietenul de-o viaţă al socrului meu, prăpădit prin 1997. „Băi, Petrică, ia-ţi loc cu verdeaţă lângă mine, să nu fiu singur în viaţa ailaltă, să mai bem câte-o ţuică şi să vorbim despre câte-am trăit împreună!" Iar Petrică l-a ascultat, învecinându-se pe vecie cu Ion Pârvan, ca-n viaţa pământeană, nici o deosebire. Când s-a petrecut, s-a pus problema îngropării lui Petrică în alt oraş, la copii. L-am auzit atunci pe tatăl nevesti-mii suspinând stăruitor, plânsul său răzbea dalele de beton ce-l acoperă şi răzbăteau până la mine. Nu vă mint, chiar l-am auzit, de ce v-aş păcăli? Prea îl aşteptase cogeamitea, prea îşi plănuiseră să facă atâtea şi *dincolo!* În cele din urmă, Petrică revine acasă, în ţărâna pregătită pretimpuriu, unde era să plece? Cum să se rătăcească printre străinii din Giurgiu, cu cine se mai dedea la trăncăneală băşcălioasă? Ar fi fost un venetic între oasele atâtor *bivolari!* De bucurie, socru-meu s-a ferchezuit, şi-a curăţat hainele prăfuite de nepurtare, a umplut ţoiurile cu rachiul de dude şi adastă să-i sosească prietenul de-o viaţă. Şi era cât p-aci să-i separe moartea, nenorocita!

Alerg prin oraşul portughez şi urlu în gura mare: „A murit Petrică Vărban, omul acela pirpiriu din Spătăreiul teleormănean, opriţi-vă să-l pomenim o clipă!" Localnicii mă cercetează cu mirare, ca pe un nebun, strâmbă din umeri şi trec în treaba lor. Nu înţeleg o iotă şi n-au auzit de numele rostit de mine. Altminteri, în Peninsula Iberică viaţa îşi deapănă cursul, nu se sinchiseşte de moartea ce-a îndoliat urbea din sudul României. Ce neînsemnaţi suntem! Deşi avem senzaţia că fără noi lumea s-ar clătina şi ar eşua pe

promontoriile nimicniciei. Copilării, abia dacă zgâlțâim, cu prăpădirea noastră, un stol de suflete, și alea întrolocate la priveghi. Niște fii ai efemerității neplânse...

*

E dimineață la Estoril. Una din acele dimineți făgăduind asfințituri voluptuoase. Oceanul s-a tras îndărăt ademenit de șoaptele Lunii, sleit și dezamăgit. Refluxul a dezvelit cu nerușinare țărmul, lăsându-i la vedere ditamai goliciunea. Spre prânz, odată cu trezirea Soarelui, apa se întoarce. Începe fluxul. Valurile ating senzual, ațâțător, plaja, asemenea unui bărbat stârnit de dorințe arzătoare. Mai întâi tâlpile, apoi pulpele, coapsele, fesele, sânii, gâtul... Femeia de nisip tresare lasciv, primind mângâierea pofticioasă și-i răspunde printr-un tremur prelung. În plin flux, oceanul și plaja rămân împreunați, zvâcnind pasional. La nămiaz, valurile se întețesc, cresc în intensitate și se sparg înspumate în stâncile înverzite. Se aude doar clipocitul apei sărutând malul, murmurul adâncului rostogolit de jur-împrejur. În definitiv, jocul acesta între cei doi îndrăgostiți semnifică chiar actul sexual. Diferă mișcarea, mai lentă, incomparabil, și mai amplă. O dezlănțuire de icnituri, o muzică descătușată și copleșitoare, ca în *Bolero*-ul lui Ravel. Același crescendo languros, timp de douăsprezece minute de încordare sexuală. Suflătorii se opintesc să-și întărâte instrumentele, tobele bat asurzitor, orchestra mimează orgasmul, după care fiecare se prăbușește abrupt și epuizat. Trupurile îndrăgostiților s-au oprit și pâlpâie în nemișcare, transpirate și fericite. Douăsprezece minute de dezmăț carnal, de epidermă încinsă. Paolo Coelho le-a redus la „Unsprezece" și așa a ieșit un roman celebru.

Și pentru a nu mă căi la final, precum Emil Cioran – „În tot ce am scris nu i-am adus sexualității omagiul pe care-l merită" –, elogiez eu sexualitatea în pagina asta. Un omagiu intercalat între cele

două obsesii, „obsesia scheletului" şi „obsesia cărnii". Fiindcă fără acest atât de universal *corsi e ricorsi* (du-te-vino) croceian, viaţa ar fi stearpă şi seacă.

*

Briza alungă blând întunericul. Din zorii abia iviţi, Soarele se arată la marginea oceanului. Ca o bilă de foc, pârjolind cerul adormit. Evită o clipită, îşi spală obrajii roşietici cu apa rece şi-o zbugheşte spre zenit. Se înalţă modificându-şi culoarea, gălbuie de data aceasta. La apus totul se derulează de-a-ndoaselea. Foc şi aur e Soarele şi cum să nu încingă imaginaţia navigatorilor plecaţi să-l cucerească. Şi cum să-i rezişti, cum să-ţi înfrângi imboldul aventurii? Astfel au socotit, pesemne, şi alde Vasco da Gama când s-au încumetat să descopere Lumea Nouă. Iar hoinăreala lor a stat sub pecetea Soarelui. Prin foc şi-au îndesat în corăbii aurul strălucitor al ţinuturilor de canibali. Vegheaţi de sacralitatea solară, ei au sfârşit asasinând pentru bănuţii aceia rotunzi şi galbeni, cu care şi-au tranzacţionat rangurile sociale şi gloria postumă. De acolo, de la ţărmul atlantic scăldat de răsăritul Soarelui, lumea s-a lărgit mutându-şi întruna graniţele. Dar poate c-au plecat în larg să-l fure ori să-l tâlhărească sau să-l aducă legat fedeleş la picioarele stăpânilor încoronaţi...

*

Seara, grădina din curtea interioară a hotelului e închiriată de ruşi. Mese fastuoase răsar pe peluză, chelnerii stau în poziţie militărească, iar grătarul sfârâie. Să tot fie vreo cincizeci, semn că stabilimentul e sub ocupaţie muscălească. Amfitrionul petrecerii se plimbă cu microfonul printre invitaţi, cântă, dă ordine, râde şi tocmeşte jocuri de societate. Privesc din balcon cu oareşce reţinere, n-am învăţat încă să-mi potolesc repulsia pentru Maica Rusia. Am crescut urând-o şi blestemând-o şi reţin că târziu mi-am învins

reticența și i-am citit pe clasicii ruși. Cât despre filme, abia prin facultate m-am încumetat să văd *Călăuza* lui Tarkovski. Dar prejudecățile nu s-au destrămat în totalitate, ele mă țin alături de urmașii lui Stalin. Închid fereastra și mă vâr în pat. De jos urcă la mine ba un *haraşo,* ba un *nazad,* ba un *huliganski portughiz,* stricându-mi tihna noptatică și gonindu-mi somnul.

*

La colțul hotelului e o barieră de fier. O barieră acționată manual. Un om, mereu același, o străjuiește cât e ziua de lungă. E scundac și îmbrăcat în costum de cioclu. Poartă ochelari de soare și are o ținută solemnă. Bănuiesc că e sărit de cincizeci de ani. Suportă cu stoicism dogoarea verii, fără să i se clintească vreun mușchi. Îmi amintește de santinela de la drapel, postul cel mai sinistru din gardă. Înlemneam trei ore, cu mâna pe armă, păzind steagul unității, un fel de certificat de naștere a acesteia. O convenție tâmpită a regulamentelor cazone de odinioară. Când se apropie o mașină, bărbatul se apleacă peste capătul barei metalice și, sub propria greutate, bariera se saltă căznit. Ca-n Evul Mediu, bietul de el! În epoca tehnologiilor sofisticate, să înduri batjocura cumplită! Cui folosește umilința la care este supus sărmanul? Privindu-l revoltat, realizez fulgurant că astfel s-a născut ura de clasă. Din disperarea acumulată de oamenii separați de ceilalți printr-o *barieră!*

*

„După ce a primit *Scrisori către fiul meu,* fiu-meu mi-a zis: « - Tata, nu pot să te percep ca autor. Nu mai știu care din doi ești tu»", scrie Gabriel Liiceanu. Dumnezeule, cât reproș în puținătatea de vocabule! Ce simte oare un părinte în fața unei astfel de mustrări venite tocmai dinspre fiul său? Așadar, „un autor nu-ți poate fi apropiat ca om decât dacă-l sacrifici ca autor. Familiaritatea cu omul blochează accesul la «spiritul obiectiv» al textului". Or, ca să-ți salvezi

tatăl, ucizi scriitorul, un paricid doar imaginar. Sau invers, dacă-l iubeşti cu tot dinadinsul pe autor. Teribilă dilemă...

*

Micuţul portughez plânge de se zguduie uscatul. Plânge şi se zbate de moarte în mâna mamei sale, o femeie uscăţivă şi urâtă ca un gardian de penitenciar. Prichindelul, să aibă cinci ani, nu vrea să intre în apă şi d-aia se pune de-a curmezişul ţipând ca un apucat. Mama-sa îl sileşte şi-l bruftuluieşte, iar când nervii îi cedează, îl plesneşte cu palma pe unde nimereşte. Piciul îşi înteţeşte plânsul, picioruşele i se înfig în nisip, zvârcolindu-se să scape din strânsoare. Degeaba, zgripţuroaica îl ia cu forţa şi-l bagă în apă. Ce ţi-e şi cu femeile astea, toată viaţa şi-o irosesc luptându-se cu bărbatul. Inverşunate şi tenace, de parcă la atâtica au fost hărăzite pe pământ. Să-l aducă pe *drumul lor* pe bărbat, să-l ţină în lesă, să-l dreseze şi să-şi verse fierea în fiecare porţie de trăire. Şi toate din teama de a nu fi părăsite, de a nu fi făcute de pomină în poporul de muieri-jandarm.

*

Prin clasa a VI-a, am mers în vacanţă cu mama în Munţii Bucegi. La un moment dat grupul de onetişti trebuia să plece de la cabana Babele la Buşteni, pe un traseu lung, dar neaccidentat, facil. Am luat-o de unul singur spre oraş. Mă încurca pasul celor mari, îmi întârzia desprinderea, nu mă regăseam în el. Desigur, am ajuns înaintea lor la teleferic. Când am zărit chipul mamei, am realizat spaima pe care i-am produs-o. A trăit câteva ceasuri cu senzaţia că m-a pierdut. De atunci, mama visează des că mă pierde, şi căutarea o înfricoşează, îi ferefeniţează noaptea. Cert e că, din vara aceea, mama a început să mă piardă puţin câte puţin...

*

Un avion uşor (o fi aeroplan?) se învârte deasupra oceanului, descriind bucle ameţitoare. Se înalţă drept, se răsuceşte, apoi se lasă în picaj, atingând aproape luciul apei. Tumbe aviatice, pe gustul spectatorilor ocazionali. Când se ridică perpendicular pe sol, pare o cruce de care e răstignit Fiul Domnului. Şi-aşa vertical, avionul suie spre cer, cu Hristos cu tot. Dar chiar, câte acrobaţii s-au făcut în ultimele două mii de ani cu pilduitoarea crucificare a lui Iisus!

*

Ea e încă tânără şi neverosimil de frumoasă. O amforă cu pielea albă, provocatoare, dar fără a fi vulgară. Păr gălbui, revărsat în onduleuri mătăsoase. Ochi albaştri, pe un chip parcă desenat. Păşeşte cu graţie, conştientă de magnetismul stârnit în jur. Bărbatul care o însoţeşte e grizonant şi măsliniu, se mişcă semeţ prin furnicarul ce-l înconjoară. Îi văd zi de zi pe plajă, plimbându-se ori mângâindu-se tandru. Se iubesc, e clar, şi par desprinşi dintr-o poveste. Le lucesc privirile, iar trupurile freamătă când se ating. Scânteiază. În monotonia locului, siluetele lor, atât de electrice, sunt singurele altcumva. Aripi de albatros le-au înmugurit pe umeri şi, cu ele crescute, dau ocol încremenirii pământene. Iubirea are darul ăsta miraculos de a înaripa, de a imponderabiliza oamenii.

*

Grupul de copii „debarcă" pe plajă. Supraveghetorii îi aranjează în cerc, la distanţe egale unul de altul. Fiecare are agăţată la gât o tăbliţă cu numele şi adresa. Să nu se împrăştie aiurea. Ţâncii învaţă astfel din pruncie că n-ai cum să scapi de propria-ţi identitate, că ea te va urmări în veci. Şi cât ţi-ai dori s-o uiţi uneori, să evadezi din ea!

Prichindeii sunt duşi apoi la scăldat încolonaţi doi câte doi, să poată fi lesne supravegheaţi. Puii de om trebuie să ştie că în viaţă supravieţuieşti doar în ceată, în gaşcă, în clan. Păi, ce altceva sunt

neamurile sau partidele politice, ori grupările mafiote, sau nomenclaturile felurite? Cine *iese* din turmă riscă să fie linşat de ceilalţi sau să trăiască la *marginea* lumii, repudiat şi contagios.

*

Până azi n-am priceput de ce se spune că limba română aduce mult cu cea portugheză. Cu armâna neîndoielnic, însă cu româna mai va, mă încăpăţânez într-o nedumerire compactă. Ascultându-i pe copiii din preajma mea, am trăit revelaţia straniei asemănări. Nu în conţinut, ci în intonaţie, în muzicalitate. Ritmul e acelaşi şi de aici similitudinile de formă.

„Do you speak english?" îl întreb pe un ospătar. „Cam aşa", îmi răspunde el uşor încurcat, şi ce dovadă mai bună a înrudirii de limbă doriţi?

*

Parcă am mai văzut tabloul acesta! Mă simt ca la Mangalia altădată. Viermuială gălăgioasă, cu cearceafuri lipite unul de altul, cu gospodine care discută răstit, cu băştinaşi întârziaţi în şuete deocheate. Copii zvârlindu-ţi nisip în ochi, mingi şutate oriunde de fotbalişti ocazionali. Negustori ambulanţi şi reclame răcnite. Un carnaval cu iz sindical şi plebeu.

*

Musai să cutreier prin Setubal, să-mi împlinesc o dorinţă urzită prin 1970. În perioada aceea, Rapid Bucureşti a jucat, într-o cupă europeană, cu Vitoria Setubal. Alăturarea celor două cuvinte m-a captivat, m-a făcut să visez la o femeie cu origini aristocratice, o doamnă distinsă şi enigmatică, învestmântată în rochie lungă şi purtând pe cap o pălărie cu boruri rotunjite. O femeie pe care s-o opun Vitoriei Lipan, ţăranca noastră războinică şi buruienoasă. Ce asociere mai poate născoci mintea unui copil, Vitoria Lipan şi Vitoria Setubal, Dumnezeule!

Iau trenul din Lisabona, şi pe ecranul vagonului „curge" anunţul „Destino Setubal". Aşadar, intru în alt *destin,* „destinul Setubal", căci ce altceva e un destin dacă nu o destinaţie?! Poate că e un destin mai cumsecade decât „destinul România", ce mi s-a hărăzit în lipsă. Cum ar fi oare să-ţi alegi alt destin când ţi s-a urât cu cel vechi? Destinul „Fericire" sau „Faimă", ori „Prietenie" măcar, dacă destinul de ţară e pecetluit.

Orăşelul e patriarhal, domol, cu străduţe inundate de soare şi lumină inefabilă, cu piaţete romantice. La o aruncătură de băţ de gară e stadionul, ponosit şi demodat. Mă apropii cu vioiciune, atras de conturul unei statui negricioase. Citesc placa necrolog – „Jacinto Jao, decedat în 2005" – şi brusc îmi scotocesc memoria. Aripa (dreaptă?) a senzaţionalei echipe a Portugaliei zburdă încă prin apărarea României şi o strângere de inimă mă înghimpă. Timpul e neiertător chiar şi cu eroii efemerităţii noastre comune.

*

„Banco Espirito Santo" desluşesc pe frontispiciul mai multor clădiri. Vasăzică, „Spiritul Sfânt" n-a rezistat tentaţiei şi şi-a deschis o bancă pentru muritori. Oare cât or fi dobânzile pentru un credit de nemurire? Iată deci că şi „Spiritul Sfânt" se întrebuinţează de uneltele diavolului ca să-i amăgească pe oameni...

*

Sintra e o localitate micuţă şi încântătoare. Încărcată de poezie şi farmec. O fărâmă de basm. Nu degeaba poetul Byron, bolnav şi nefericit, şi-a ales să se stabilească aici. În semn de recunoştinţă, un restaurant din preajma faimoasei case se numeşte O cantinho do Lord Byron... Ce blasfemie în reluare, pântecul a răzbit iarăşi lirismul...

*

Aşa uitat pe plajă, între ocean şi muntele Sintra, adiat de briza tivită cu stropi de apă sărată, mă simt ca un „călugăr al voluptăţii", ca să-l citez pe scriitorul ungur Péter Esterházy.

*

„De câtă singurătate are nevoie un om?“ se întreabă Liiceanu. De atât cât să-şi regăsească bucuria de a privi către ceilaţi cu îngăduinţă şi parcimonie, îi răspund eu.

*

Trec prin atâtea locuri şi toate se transformă deja în amintiri. Amintiri, amintiri... Viaţa le duce mai departe, le cară fără să ne dea socoteală. Apropo, pe când un CD cu amintiri ale stărilor ce ne-au covârşit cândva? Să-ţi cumperi un crâmpei din propria viaţă şi să-l vizionezi pe ecran oricând... Să-ţi iei sticla cu bere şi castronul cu floricele de porumb şi să *te retrăieşti*, nu doar în imagine şi sunet... N-ar fi consolator?

Chiar, ce e amintirea: ceea ce-ai pierdut sau ceea ce rămâne? Dificil răspuns. Poate că amintirea e ceea ce rămâne după ce ai pierdut clipa. Semințele fericirii ori nefericirii azvârlite de trecut în răzorul prezentului.

*

De regulă, omul pleacă în concediu fără să-şi lase acasă cochilia. Nu-şi poate depăşi condiţia de melc familist. Şi-aşa colindă pretutindeni, cărându-şi oriunde reflexele casnice. Câtă lipsă de imaginaţie! Păi, concediul trebuie să fie o uitare de sine, o evadare din cotidian, din banal, o fugă de tine însuţi, cel robotizat. Un „break“ pe serviciul obişnuinţei şi cum să reuşeşti dacă te târăşti peste graniţă cu casa în spinare? Astfel, nu faci decât să-ţi plimbi „dricul căsniciei“ *(marriage hearse*, cum glăsuieşte poetul pictor Blake) printre străini? Resemnat şi castrat sufleteşte. Înţepenit în condiţionările rutinei domestice.

*

Taxiul e pregătit să mă ducă la Cabo da Roca şi la Guincho Beach. Urc, rugându-l pe şofer, un bătrânel rasat, să mă răsfeţe cu mărgăritare de *fado*. Mă fixează cu interes crescând prin oglinda

retrovizoare. Se vădește surprins de doleanța mea și îmi spune că rar cineva mai ascultă muzica aceasta. Scoate din torpedo un disc și aparatul îl înghite lacom. Dintr-odată, vraja se cuibărește în mașină, înhățându-mă în toată frivolitatea-mi de care sunt atât de conștient. Chitara sună dumnezeiește, iar vocea bărbatului parcă suspină. Nu aud decât consoane, prelungi și apăsate, în cea mai virilă îngăimare de sunete. O tristețe nemărginită, o nostalgie încordată cântată ca niciunde altundeva, și eu, rătăcit în propria-mi soartă de chiriaș vremelnic al vieții... Sunt numai carne vie și *fado*-ul lui Alfredo Marceneiro m-a strivit cum n-aș fi bănuit. Taximetristul s-a înălțat și el laolaltă cu fabulosul trubadur și-l dublează îngânându-l. Îmi povestește pe îndelete că *fado* înseamnă un dialog între om și soartă, în surdina vesperală a tavernei, iar *fado* fără pește și vin roșu e o absurditate. „Unde este însă femeia?" îmi exprim, înciudat, curiozitatea. Tovarășul meu de drum zâmbește cu subînțeles și se explică: „Nu-i soarta tocmai femeia, și la ce bun vinul roșu dacă nu-i băut cu femeia?" Tac limpezit, rumegându-mi zbuciumurile interioare, închipuindu-mă pe o terasă la ocean. Față în față cu soarta și cu nemărginirea tainică. Și cu femeia, desigur, stăpâna destinului nostru de pământeni. Beau vin rubiniu și-mi cânt aleanurile ce mă sufocă. *Fado*-ul e chiar vuietul de deznădejde al muririi, al finitudinii omenești. Un *lamento* prelung și sfâșietor, strigat cu melancolie înspre soartă. „Portugal" și „Lisboa" sunt cuvintele ce răsună ades în lumea aceea de sensibilitate și disperare, de fior patriotic. Lăcrimez pe furiș la ideea că patriotismul românesc – considerat o „boală rușinoasă", ca să-l citez pe academicianul Florin Constantiniu – a pierit și mulți amână să-și sărute țara și în somn. Mi se face dor de România mea și de nevolnicia în care se agită de veacuri. Oricum, dincolo de lamentările mele cu arome naționaliste am descoperit că paradisul e strepezicios și fad fără seducătorul Alfredo Marceneiro.

*

Cabo da Roca este extremitatea vestică a Europei. Peisajul îți taie răsuflarea, într-atât e de spectaculos. Seamănă cu cel de la Capul Bunei Speranțe, stâncos și dantelat. Virgin și sălbatic. De la înălțimea coamei de deal, tabloul se deschide cât nu cuprinzi cu ochii. Un brâu de nori surfilat de munți îl separă pe jumătate, pentru ca țărmul să-l închidă jos cu o ramă suflată de vânt. La orizont, în spate, masivul muntos e îngiulgiuit în ceață, vălătuci fumoși într-o permanentă vânzoleală. Parcă ar fumega. Ca să scap de toropeală, mă refugiez în *Insula pinguinilor*. Anatole France a plăsmuit-o din fraze mâzgălite pe hârtie, și pe ea accesul e liber. Oricine are voie să-și ostoiască mintea, nu există interdicții. Scepticul gânditor e de părere că „primele cărți ale oamenilor au fost pietrele" și privesc altfel puzderia de bolovani din jur. Mă încordez să le descâlcesc, să le pătrund mesajele incifrate, să le învăț hieroglifele. Literele s-au șters, măcinate de apă și soare, de anii ce nu mai contenesc. Dar poate că literele sunt chiar nisipul răscolit de curenții oceanici, spulberat dintr-un colț în altul. Vârtejuri de slove descompuse și desfigurate, de expresii moarte, un osuar mărunțit de timp. Dacă francezul are dreptate, cum de omenirea e la cheremul proștilor? Al ignoranților, incapabili să citească o piatră...

*

Sejurul lusitan s-a sfârșit. „Necunoscutul" dinlăuntrul meu mă conduce la aeroport, abătut și posac. Abia ne apropiaserăm, abia ne acomodaserăm unul cu altul. Îl abandonez îngândurat și trist ca la orice despărțire. Ne promitem o curândă revedere și ne îmbrățișăm. Rămân din nou singur. Pentru o vreme, deoarece Neagu Djuvara, cu *Amintiri și povești mai deocheate,* mă trimite în timpuri străvechi. Lectura filadei e ca o stropeală de vară. Inconsistentă și neîndestulătoare.

Dezamăgit, mă alătur *Frumoaselor străine* cărtărești̦ene. Același gust sălciu, de ușurătate, de cărțulie roasă de precaritate. Reține

un gând *orbitor,* şi anume că „Nimeni nu iese din propria viaţă curat. Toţi purtăm cu noi traumele, nefericirea, ofensele, eşecurile, nedreptăţile, adversitatea celorlalţi". Iar cartea aceasta *subţirică* este tocmai o înşiruire de amintiri „în detaliu, cu o claritate halucinantă", de episoade în care „răul şi perversitatea au triumfat".

Într-adevăr, nimeni nu iese curat din propria-i viaţă, însă viaţa nu-i un salon aseptic. Din contră...

25 iulie – 4 august 2010

Excesul de libertate a intoleranței

Un oarecare *fritz* din partidul doamnei Angela Merkel s-a produs plin de indignare. Cică, de acum înainte, imigranților ar trebui să li se testeze, obligatoriu, inteligența. Căci „motivele umanitare, precum reuniunea familială, nu mai pot fi un criteriu pentru imigrație". Vasăzică, celor care tânjesc să se stabilească definitiv în patria lui Göethe li se cere un coeficient de deșteptăciune sporit. Reflexele ariene nu s-au anchilozat se pare la Berlin, și din nostalgia asta păcătoasă s-a născut și propunerea CDU. Deși s-ar putea ca ea să aibă la bază alte considerente, încă nedate publicității. Astfel, ori coeficientul de inteligență al teutonilor e atât de scăzut încât e nevoie de creier cu niscaiva circumvoluțiuni în plus, ori atât de înalt încât amatorii de cetățenie germană n-au voie să-l strice coborându-l. Din dilema aceasta nu se poate ieși decât prin rațiune, însă vremurile pe care le trăim sunt mai degrabă iraționale. Păi, când a fost vorba să-și reconstruiască țara, nemții nu s-au plâns deloc de mintea nefasonată a turcilor, magrebienilor, kurzilor și sârbilor. Dimpotrivă, s-au folosit de râvna și ieftinătatea lor. Și nici de esticii veniți apoi, pe o mărcuță, două, să le lucreze și să le deretice prin case nu s-au văitat. Iar azi, hodoronc-tronc, li s-a năzărit că doar alde Einstein ar merita „titlul" de imigrant.

*

Mai aproape de România, şi tocmai de aceea, parlamentul ungar a votat o lege a cetăţeniei extrem de generoasă. Aici nu contează compoziţia specială a materiei cenuşii, ci originea şi limba. Ambele însă maghiare, ce vă închipuiaţi? În consecinţă, vreo 2 500 000 de etnici maghiari care trăiesc îndeosebi în Slovacia, România şi Serbia vor primi, de va fi s-o solicite, cetăţenia ţării lui Attila. Ministrul de externe de la Budapesta, simţind o oarecare neliniştе la Bucureşti, ne-a asigurat că cetăţenia maghiară se va acorda individual, şi nu global. Bine întoarsă din condei declaraţia înaltului oficial, în „spiritul angajamentelor internaţionale şi-n litera dreptului internaţional" desigur. Ce se face că uită vecinul nostru e că indivizii alcătuiesc o colectivitate, dar concentrarea acestor noi cetăţeni într-un spaţiu anume va enclaviza niscaiva state. Iar într-o astfel de insuliţă unul ca Markó Béla va fi chiar îndreptăţit să ne întâmpine la Tîrgu Mureş, de pildă, cu urarea „Bine aţi venit în Ungaria!" S-or acorda ele individual, însă efectul va fi global, şi visul ungurilor e Ungaria Mare. Sau măcar o Secuime „kosovară", vorba euroturbulentului Tökés. Nu ştiu cât năzuim noi la România Mare, dar ei tânjesc dintotdeauna la *Nagy Magyarország*. Şi nu doar atât, ci şi înfăptuiesc mereu ceva în scopul realizării reîntregirii după care suspină întruna.

*

Fotbalul e iarăşi o delicată problemă socială! Cupa Mondială din Africa de Sud îndeamnă la reflecţii adânci. Bunăoară, pe malurile Senei, câţiva intelectuali au conchis că eşecul fotbalistic al selecţionatei lui Domenech e tocmai imaginea derivei naţiunii franceze. Suburbia imigranţilor frustraţi şi violenţi a invadat Champs Élysées, a anulat în parte cultura franceză. Scriitorul Pascal Bruckner merge până într-acolo încât susţine că înjurătura lui Anelka îndreptată împotriva antipaticului antrenor „semnifică neliniştile legate de origini, de a nu şti cine e tatăl şi, deci, de a nu-ţi cunoaşte patria".

patria". Romancierul îşi şi explică ideea, în sensul că „Un fiu de curvă, rod al iubirilor anonime, nu e copilul nimănui, ci o fiinţă inutilă". Aşadar, o adunătură de „fiinţe inutile", în bocanci şi şorturi, a murdărit icoana Franţei tradiţionale, şi cum să li se ierte înalta trădare? Blasfemia săvârşită sub ochii întregii planete de „fiii de curve" i-a scos din sărite pe patriarhii scoborâţi din Diderot şi Voltaire. I-a obligat la replieri înlăuntrul patriotismului scăpătat, în numele unei Franţe iluminate de seniorii universali ai spiritului. Şi cum să nu te revolţi asemenea condeierului Bruckner, cum să nu ajungi să spui că folosirea frecventă a acestor injurii „trădează un nivel de furie socială, de sărăcire a limbajului, de dispreţ faţă de ceilalţi şi de tine însuţi. Când elitele vorbesc ca plebea, naţiunea devine plebe într-o vulgaritate ce contaminează raporturile umane". Crud diagnostic, însă bolnavul e dator să afle. Într-adevăr, încrucişările succesive de rase şi seminţii la periferia marilor naţiuni a dus la deriva individului. Iar sportul pare azi practicat de copiii gangului, de bastarzii unor naţiuni ce şi-au pierdut identitatea şi puritatea rasei. Cete de bărbăţuşi tatuaţi şi înzorzonaţi cu cercei şi mărgeluşe, amintind de triburile originare, au luat în stăpânire arena sportivă. Un joc de sălbatici, cu buzele şi nasurile sfârtecate, purtând podoabe de barbari, s-au strâns sub drapelul francez, englez sau german. Degradarea omului a luat-o razna şi cine e oare în stare să-l întoarcă din drumul spre primitivismul de care s-a chinuit în zadar să scape?

*

În Somalia, autorităţile locale au dat buzna în casele câtorva microbişti şi i-au arestat. Vreo doi au murit împuşcaţi de organele represive. Delictul comis de răposaţi era pe măsura pedepsei capitale. Sărmanii vizionau un meci de fotbal la televizor. Or, fotbalul e îndeletnicirea Satanei, şi Allah nu îngăduie o asemenea nesocotire a preceptelor islamice. Să mori din dragoste de fotbal! Să ucizi din

fanatism religios! Pasiune supremă şi intoleranţă criminală. Între aceste extreme, lumea contemporană se tânguie şi se scufundă. Îşi poartă, lipsită de speranţă, criza profundă la care au împins-o propria-i nebunie şi libertatea în exces a intoleranţei.

6 august 2010

Coji de suflete

Plouă sanchiu. De câteva zile. Cu pauze scurte, prea scurte ca să mai privim cerul. Un cer strâns într-o broboadă cenuşie, din care ies cârlionți de nori. Prin geamul maşinii, viața îmi pare azi o acuarelă umedă. Un tablou cu contururi vagi şi imprecise, mereu în schimbare. Liniile se frâng şi dispar la atingerea picurilor de ploaie, se transformă în forme basmice. O pensulă nevăzută se joacă pe parbriz, mâzgălindu-l în nuanțe niciodată ferme, definitive. E un provizorat de culori care farmecă şi îndeamnă la visare! Imaginația o ia razna şi se trezeşte la realitate, speriată şi revoltată, sub tirania primului claxon din infernul rutier.

Plouă surd acum. Şi înfundat. Pe geamul maşinii se preling întruna stropii de ploaie şi atât. Restul fusese închipuire lichidă, fulgurantă şi ludică.

*

Păşesc preocupat. Strada e aproape pustie. O pustietate somnolentă şi parcă zăresc urdorile dimineții văratice. Ajung în dreptul unei cofetării pentru prichindei. Piticot îi zice. Încetinesc pasul şi privesc dincolo de vitrină. Un paradis de ciocolată şi marțipan. Zăbovesc orişicât la poarta lui, adulmecând parfumurile ce plutesc din belşug în aerul comestibil. Mă desprind anevoie, copilul din mine se lasă convins cu greu. Ar mai rămâne acolo să se ghiftuiască şi

să-şi îndeasă în buzunarele strâmte dulciurile la care râvneşte cu nesaţ. Îl aud suspinând şi bodogănind, dar geaba. Sunt neînduplecat. Trec mai departe. Imediat e iadul. Sau mi se năzare? Da' de unde. E un magazin de obiecte funerare, cu coşciugul expus în geam. Reclama e mama comerţului, inclusiv a comerţului cu moartea! Deoparte şi de alta a sicriului descoperit, lăcuit şi împodobit cu dantele albe, stau patru lumânări. Înalte şi zvelte, invitându-te, pasămite, să încerci confortul copârşeului meşterit după ultima modă. În fundul magazinului şade un individ revărsat. Zâmbeşte negustoreşte, rugându-se, probabil, să-şi sporească afacerea. Să-şi umple tronurile cu marfă şi să le vândă cu câştig.

Uit pe loc de amandinele din vecinătatea paradiziacă şi caut copilul ce mă întovărăşise până atunci. Nu-l mai găsesc, a dispărut brusc. Sunt însoţit însă de un moşneag care îmi seamănă. Dar aduce şi cu puştiul de adineauri. E posac şi lipsit de expresie. Are o paloare pământie şi se tot învârteşte pe lângă sicriu. Îl pipăie preocupat, îi mângâie muchiile, ca şi când ar dori să se împrietenească. Dă să sară înăuntru şi să-l încerce pe de-a-ntregul, să-l probeze. Ţâşnesc spre el şi-l apuc de mână, smucindu-l straşnic. Îşi schimonoseşte faţa zbârcită şi oftează adânc. Îi aud durerea fără margini şi-un dor de copilărie mă străfulgeră. Înţepenesc între cofetărie şi pompe funebre, n-aş vrea să merg nicăieri. Aş coti-o înapoi, însă nu mi se permite. Doar în faţă, numai în faţă, iar în faţă e coşciugul gata primenit să-mi găzduiască pe veci precaritatea de-o clipă. Ori focul purificator al incinerării. Ce penurie de alternative!

*

Soţia colegului meu de bancă poartă încă sechelele unui accident cerebral. I-au trebuit curaj şi voinţă ca să răzbească boala. Şi a biruit-o, chiar dacă semnele n-au dispărut. La ultima întâlnire de la liceu, parcă pentru a se scuza, mi-a mărturisit că e o „supravieţuitoare" şi a zâmbit amar. La plecare, ne-a zis, nouă, ăstora norocoşi,

cu o voce venită de altundeva, „să ne bucurăm de viață, să n-o risipim, că nimic nu merită s-o irosim". Era noapte atunci, la rostirea acestui adevăr ignorat cu desăvârșire altminteri. Suferința vorbise, nu ea, soția colegului meu de bancă! Durerea are obiceiul ăsta de a spune mereu adevăruri neconvenabile. Bucuria deformează realitatea, o falsifică, ca să ne așezăm mai bine în amăgirea cotidiană. Supraviețuind prin luptă fiecărei zile, femeia aceea încă tânără a simțit nevoia să ne îndepărteze voalul de pe ochi, să ne reamintească un lucru banal. Că viața e trecătoare. Venită dinspre un om încercat de soartă, banalitatea e în stare să cutremure, să îndemne la meditații. Altfel, ea nu e băgată în seamă, sună spart. Degeaba se căznește fericirea să ne atenționeze că suntem muritori. Cine s-o ia în seamă, așa sulemenită și vulgară?

*

Pe aleea dintre blocuri, sunt bănci cu nemiluita. Oamenii își trag oleacă sufletul ostenit și tăifăsuiesc vrute și nevrute. Să le treacă timpul. Viețuirea adică. La revărsarea zorilor, în jurul băncilor sunt maldăre de coji de semințe. De dovleac, de floarea soarelui... Din păcate, în urma celor mai mulți oameni atât rămâne. Coji de semințe. În definitiv, la moarte nu suntem altceva decât coji de suflete. Iar cojile de oameni sunt aruncate în pământ, pe când sufletele-semințe se duc Dumnezeu știe unde!

13 august 2010

Înțepeniri românești

Mă întorc din străinătate. Pasagerii coboară grăbiți și se încolonează spre ghișee. O bătrânică face notă discordantă, așteptând un cărucior care s-o poarte către ieșire. Un bărbat de vreo treizeci de ani, în uniformă, o urcă în atelajul aeroportuar și se alătură grupului pentru formalitățile vamale. Femeia se uită în jur cu nesaț, semn că n-a mai călcat pe aici de ceva vreme. „Ce mai e prin România?" o aud întrebându-și însoțitorul. „Aceiași comuniști conduc și azi!" răspunde tânărul cu dispreț suveran și dă din mână a lehamite. Interlocutoarea zâmbește amar și devine reflexivă.

Și dacă individul are dreptate?

*

„Democrați de tip într-adevăr occidental nu știu dacă am întâlnit zece-douăzeci în opt ani de închisoare", remarcă Radu Cioculescu, un „client" al temnițelor comuniste. Observația, preluată de Adrian Marino în memoriile sale care au iscat atâta vâlvă, e și acum actuală, deși s-a scurs mai mult de-o jumătate de veac. Constat că politicienii noștri sunt atașați în continuare valorilor orientale, și nu apusene, de unde și restanțele în procesul eurointegrării. Ruralismul accentuat, cu iz medieval, și spiritul de clan al Balcanilor, precum și rânduielile fanariote ne-au îndepărtat definitiv de normalitatea Europei de Vest. Hatârul și bacșișul, pila și darul sunt, dintotdeauna,

treptele ascensiunii individului, sociale şi profesionale. Meritocraţia dâmboviţeană nu-şi are altundeva resorturile decât în lanţul slăbiciunilor de neam crescut în cultul ploconului. De unde şi veşnica ploconire la picioarele unei „tagme stăpânitoare plămădită din toate lepădăturile venetice şi din belşug altoită cu sânge ţigănesc", vorba lui Mateiu Caragiale. Circulaţia liberă a competenţelor e mereu îngrădită de sistemul tutelar al „obligaţiilor" de sânge sau de partid. Al cumetriilor şi aranjamentelor obscene. Interesele, deloc oneste, stabilesc ierarhiile, iar mita electorală, structurile parlamentare. Mesajul naţionalist a făcut veşnic carieră, dar libertatea a dat frisoane locuitorilor obişnuiţi să fie duşi de căpăstru la saivanele de votare. De la şeful statului şi până la ultimul activist politic, veţi găsi anevoie un democrat occidental adevărat. Şi, la urma urmei, pe cine-ar reprezenta el, într-o ţară infestată de demagogie şi populism? „Papionul" nu va câştiga vreodată lupta cu „opinca" sau cu „pufoaica", aşa că omagiaţi-i pe mai departe pe alde Băsescu!

*

În *Viaţa unui om singur,* Adrian Marino scrie că unica ideologie politică a burgheziei neaoşe a fost *„restitutio in integrum"*. Nu-l contrazic defel, căci falimentul postdecembrist al ţărăniştilor este exemplar. Dar „ideologia" de care vorbeşte controversatul cărturar e însuşită otova de fiecare partid de la noi. Păi, în succesiunea lor la putere, principala preocupare nu o constituie problemele sociale şi economice, ori drepturile cetăţeneşti, ci recuperarea vechilor poziţii deţinute în guvernările trecute. Vasăzică, dacă deunăzi, la putere fiind, am rupt hălci importante din administraţia centrală şi locală e musai să le luăm înapoi! Aşadar, *„restitutio in integrum"*, însă cu schepsis adaptat politicii de pradă în era globalizării.

*

În aceeaşi carte ni se spune că George Ivaşcu şi Gellu Naum, şi ei puşcăriaşi ai regimului purpuriu, „detestau profund şi total vechea

societate «burgheză» românească pe care ar fi dorit-o desființată". Autorul memoriilor consideră ura fanatică și monstruoasă ba o „anomalie morală", ba o „aberație ideologică". Până să-i citesc pe Drăghicescu, Eminescu (gazetarul) și Pandrea, ori pe câțiva clasici ai literaturii autohtone, gândeam asemenea lui Marino. Lecturile respective și deceniile capitaliste de dinapoi (acest „inaugural ratat" în opinia academicianului Florin Constantiniu) m-au apropiat însă de gânditorii antiburghezi. Fiindcă, privind în jur, burghezia postdecembristă nu-i altceva decât o copie a celei ante și interbelice. Și cum să nu-ți dorești desființarea ei? Pentru că tocmai noua burghezie este „anomalia morală", „aberația ideologică", nicidecum ura zdrențăroșilor împotriva pecinginii reizbucnite!

*

Actualul președinte al României a fost „gratulat" în fel și chip, și pe bună dreptate, punându-se în situații de-un penibil greu de închipuit. Nerespectându-se pe sine, ca șef al statului, nu putea cere respectul celorlalți. Și mai nimeni nu l-a iertat, dedicându-i kilometri de insulte și insinuări ironice. În iarna ultimei vrajbe naționale, ne așteptaserăm să-l răsturnăm de la Cotroceni, să-l transformăm într-o amintire tristă a istoriei. Dinspre opoziție ne era propus nesăratul Geoană, însă ce mai conta?, condotierul trebuia înlăturat! „Stenogramele" lui Voicu ne-au pansat în parte regretele rezultatului de la prezidențiale, au îndulcit un deznodământ anticipat de puțini. Recent, aflăm că „prostănacul" e chiar „imaginea eșecului, a compromisului, a înfrângerilor și a umilințelor". Descrierea acestui „Gică Contra" al PSD îi aparține nu vreunui adversar portocaliu, ci liderului propriei formațiuni, Victor Ponta. Care Ponta e un „puști obraznic și răzvrătit", conștient de „criza sa de identitate", de „creștere" și „afirmare", pornit într-un atac „lipsit de bun-simț și de logică". Riposta a venit prompt, pârâtul, lider de senat, contracarând cu un interviu otrăvit. Așadar, cei care ne ademenesc cu alternativa

la „ciuma oranj“ au în frunte ba un ratat jalnic, ba un mucos cu tupeu... Halal perspectivă de schimbare! Și ne mai întrebăm de ce *boul mioritic* nu mai are pic de considerație față de autorități și de cei care le păstoresc! Nu-i nici o îndoială, ne lipsesc politicienii cu adevărat occidentali, ce cruntă realitate!

20 august 2010

„La Bâlci", odată

Adormisem greu în noaptea aceea. Mă foisem întruna pe macatul scorțos, negăsindu-mi starea pe căpătâiul umplut cu paie de grâu. Îmi stăpâneam anevoie dorințele deszălogite de așteptarea pe sfârșite. Și când somnul mă înmuiase de-a binelea, înspre dimineață, l-am auzit pe tata-mare spunându-i muierii lui: „Veto, ia scoală-l și pe băiatu-ăla, că, deh, e timpul să plecăm!" Ca prin vis am simțit pașii bunicii și i-am adulmecat căldura trupului. S-a aplecat deasupra mea și m-a îndemnat, înceată și blajină, să mă trezesc. M-am întors de pe-o parte pe alta până ce-am biruit cocleala zorilor încă nerevărsați. La lumina pirpirie a lămpii cu gaz, mi-am pus țoalele de oraș, păstrate pe lada din odaie, și am dat să mă încalț. Romanele parcă se micșoraseră de la atâta neumblare și se codeau să-mi cuprindă tălpile umflate și crăpate de zbenguiala pe câmpul înmărăcinat. Când am ieșit în bătătură, un val de răcoare mi-a mângâiat obrajii, înviorându-mă blând. Boii dormitau înjugați la car și ăi mari mă zoreau să urc. Îi cam țineam din treabă, am observat, și m-am azvârlit lângă loitră. Oborul mirosea a pâine coaptă și-a mujdei, de la puii înecați în usturoiul pisat. Ghiveciul cu saramură fusese așezat chiar în spatele meu, la două degete, degete pe care le strecuram pe furiș în zeama aceea cu gust năucitor. Acolo era și pâinea abia scoasă din țest, înfășurată în ștergare de borangic. Și struguri am

văzut într-o coşniţă împletită din nuiele de cătină, împodobită cu lăstari fragezi de viţă-de-vie. Carul s-a urnit dintr-odată, cărându-ne la Turnu Măgurele, „la Bâlci". Ce mai sărbătoare era şi bâlciul ăsta, cu temeiul sorocit după Adormirea Maicii Domnului, în august adică! Un an întreg plănuiam cum o să merg la oraş şi-mi munceam imaginaţia stârnită de minunăţiile ce mi se pregăteau dincolo de Olt. O luam pe vale, pe sub sat, traversam râul pe podul de pontoane, lăsam îndărăt apoi Sâiul, un pârâiaş pricăjit, şi gata, deja se zăreau foişorul de apă şi blocurile urbei. În faţă şi-napoi se rânduia convoiul de care, căruţe, cotigi şi biciclete, de parcă satul tot se mutase pe roţi şi se mişca pe muteşte către altundeva. Ţărâna se ridicase frământată de copitele animalelor şi astupa cerul decolorat de la vipia verii.

La marginea târgului, tata-mare dejuga cornutele, le priponea la resteu şi le arunca trifoi din belşug. Năduşite de la drumul întins, dobitoacele înfulecau iarba trosnindu-şi fălcile imense. Ne-ndreptam grăbiţi în bâlci, chemaţi de larma puzderiei de oameni. Muzicile cântau amestecându-se strident, bărbaţi şi femei înveştmântaţi cu straie fistichii ţipau de-şi spărgeau bojocii, ca nu cumva să le ocolim fachirii şi femeia-şarpe, zidul morţii şi aruncătorii de cuţite, şi câte altele. Arlechini viu văcsuiţi, pitici năzdrăvani, „Marioara şi Vasilache", înghiţitori de flăcări, circari de-ţi tăiau răsuflarea, valurile Dunării, roata, tirul cu noroace, papagali cu „planete"-n cioc, Dumnezeule, le-am şi uitat! Erau şi tigri, şi lei în cuşti, şi maimuţe, şi zebre, iar tiribombele se învârteau ca nebunele, scârţâind din lanţurile lucitoare. Fumul grătarelor se răsfira deasupra îngrămădirii gălăgioase şi dansa smintit, cu chipuri schimbate la orice pală de vânt. Lumea intrase pasămite în transă, că se purta ciudat, îşi pierduse cumineţenia şi fereala, vorbea măscări şi golea lacomă ţapii cu bere, aproape că n-o recunoşteam. Mi se părea că o vrăjitoare pusă pe şotii stricase mintea puhoiului omenesc aflat pe izlazul însufleţit de zgomotoasa serbare. Mă răsuceam mânat de şuvoiul mulţimii şi

căscam gura la poveştile ce mi se înfăţişau la fiecare pas. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la făpturile hărăzite să-mi incite fanteziile feluri te şi spaimele cuibărite înlăuntru-mi dinainte de a le cunoaşte. Bâlciul acela, îmi dau seama azi, nu era decât televizorul din vremea noastră. Căci, pe ecranul lui uriaş şi pestriţ, se perindau încontinuu oameni şi întâmplări nemaiîntâlnite, de pomină. Ceea ce mintea nu cuteza să-şi închipuie găseai tocmai pe imaşul acela scăldat în praf şi gălăgie. Pe la prânz ne retrăgeam la car, cu soarele în creştet, să ne potolim foamea. Boii moţăiau rumegând, tolăniţi la umbra şuşleţului. Îmbucam repejor bunătăţile gătite de ma-marea, să nu ratăm vreo surpriză. Nimic chiznovat nu se mai petrecea de la nămiaz la chindie, când convoiul se scurgea în sens invers, în delirul asurzitor al *tutuiegilor* şi fluierelor însufleţite de prichindei. Amurgul cobora molatic în lunca dintre Turnu Măgurele şi Islaz, iar bâlciul devenea amintire. Trebuia să rabd iarăşi un an ca să-mi port mirarea în căluşeii bucuriei şi să-mi atârn la gât salba cu turtă dulce. Gândul acesta îmi picura tristeţe în inima de copil, dar ştiam precis că peste un an voi fi din nou „la Bâlci".

27 august 2010

Țară de vite!

MOTTO:
„Este ceva infinit mai grav, care poate primejdui însăşi existența istorică a neamului românesc: oamenii care ne-au condus şi ne conduc nu mai văd".

MIRCEA ELIADE

Din creieraşul potopit de canicula al strategului de criză Boc a mai ieşit un avorton legislativ. O ordonanță pripită, prăvălită peste tagma lucrătorilor pe cont propriu, între care ghiotura de artişti şi condeieri. Noua năzbâtie fiscală a aruncat în haos posesorii drepturilor de autor şi instituțiile încasatoare de taxe, fâşii de Românie consternată de lipsa de respect a guvernanților. Ca să-i țină isonul premierului de mucava, s-au arătat norodului sclifositul Vlădescu şi bolovănosul Şeitan, gata să înfăşeze în scutece rozalii botul degenerat. Exasperați de aroganța ciocoilor din Palatul Victoria, contribuabilii au izbucnit cu năduf, storcoşiți la cozile batjocorii dintotdeauna. Şi-acolo, simțindu-se iarăşi umilită de autoritățile cinice, o femeie îngrămădită să-şi achite dările, a avut o revelație sublimă. „Suntem o țară de vite!" a țipat înspre noi bietul cap de locuitor, amintindu-ne un adevăr de care ar trebui să ne ruşinăm pe veci. Căci numai nişte „vite" pot accepta cu atâta uşurință să fie

înjosite ori de câte ori i se năzare cuiva din pridvorul puterii. „Vite" care, înturmate apoi, se bulucesc să-şi ungă democratic „baciul", girându-i astfel apucăturile de grajd. Iar în ţara asta de „vite", mirosind a bălegar, ciobanul cotrocenist îşi bruftuluieşte cum îi vine la gura spurcată vietăţile din bătătură. Ce altceva, dacă nu „dobitoace" sunt fiinţele acelea ce mugesc întruna şi-şi rumegă frustrările? Asemenea obraznicului avocat rătăcit pe ţărmul tomitan, *chitit* cu ocara prezidenţială pentru vina de a nu-l fi votat şi în iarnă pe mardeiaşul zurbagiu. Vasăzică, adesea „vitele" devin *chitici,* sărmani peştişori potoliţi cu-o sudalmă straşnic sesepizată şi cu blătuitoare comunicate oficiale. Sub ochii gloatei, bineînţeles, care tace *chitic,* ca nu cumva stăpânul pleşuv să se enerveze şi s-o alunge dincolo de ţarc. Teroarea instaurată de înmulţirea şi mărirea birurilor sau de iminenţa disponibilizărilor masive este bâta cu care românii sunt mânaţi spre pierderea identităţii de neam. Încolonaţi către ghişeele umilitoarei condiţii de plătitori de obligaţii fiscale, de parcă ar fi răufăcători. Absentează încă din peisajul funest mascaţii, dar în ritmurile bociste, brutele în combinezoanele morţii se vor ivi în pragul fiecărei case dijmuite la sânge. Să-şi asigure logofeţii că nimeni nu se va sustrage îndatoririlor pritocite în laboratoarele de lobotomizare naţională. Fiindcă, vorba lui Dan Cristian Ionescu, „cel mai mare pericol pentru sănătatea şi viaţa oamenilor este stresul, iar cel mai important factor de stres este statul. Statul, cel care controlează tot mai mult viaţa cetăţenilor, care le impune obligaţii noi şi le restrânge drepturile lor naturale, care creează nedreptate, care îi jefuieşte, îi umileşte şi îi chinuie". Neîndoielnic, autorul cărţii samizdat *Codul lui Lucifer* are dreptate în încercarea de a surprinde esenţa principalei surse a dezintegrării româneşti. Pentru că parteneriatul postdecembrist dintre stat şi cetăţean, compromis fatalmente de experimentul marinăresc, nu mai e în stare să salveze de la dezastru „ţara de vite". Când cetăţeanul este considerat „dobitoc", statul nu mai are îndreptăţirea de a clama valori morale sau constituţionale.

Nu, un astfel de stat lotru, care caută să-şi impună normele prin frică, e o tumoare canceroasă pe trupul ţării, o boală aflată în metastază. De asemenea, când caraghiosul prim-ministru se dă pe bulevardul politic „în puii mei", aidoma oricărui băiat de gang, soarta naţiei e pecetluită. Ce aşteptări să avem de la guvernarea actuală, întrupată din minciuna agresivă a Băsescului şi din slugărnicia organică a Bocşorului şi pudrată udrist? Statul acesta stresant, reformat – declarativ, desigur - de camarila oranj a ajuns la faliment. El a luat, în descompunere, înfăţişarea reformatorului din Deal: slut, chel, chefliu, strâmb, încruntat şi bădăran. De aceea, o altă anonimă a îmbulzelilor dictate şeitanic a răbufnit cu obidă. „Necazul e pe noi!" s-a plâns plătitoarea de tribut pe ghinionul de a trăi în regimul băsesco-moşieresc. Or, în necaz fiind, „ţara de vite" se urneşte anevoie, tresare arar din lâncezeala obişnuită şi nu cutează să-şi răstoarne îmbuibaţii *văcari*.

3 septembrie 2010

Cenuşiu de România

Bărbatul e uscăţiv şi cânepiu la faţă, are o paloare rău prevestitoare. Calcă nesigur şi fiecare pas pare o uriaşă sforţare. Priveşte înainte, cu ochii săi scăpătaţi, din care curge tristeţe. Dar şi ceva frică. Femeia de lângă el îl sprijină de braţ şi-l ţine de vorbă, îi alină suferinţa şi-i îndulceşte fragilitatea ajunsă la marginea suflării. Îi zăresc mereu trecând, cam la aceleaşi ore, pe lângă blocul meu. Aproape că sunt o singură făptură, într-atât şi-au sincronizat mişcările. Bătrânul acesta, precis ca un ceasornic în plimbările sale terminale, nu s-a adus de spate. Dimpotrivă, umblă drept, cu un soi de solemnitate militărească, şi când te scrutează îi simţi încă forţa neirosită. Nu vorbeşte niciodată, doar tace şi ascultă vocea ce-l însoţeşte, fără a i se clinti vreun muşchi pe figura de sfinx în descompunere. Îl ştiu de un an şi mai bine, şi starea precară nu i s-a schimbat câtuşi de puţin. E la fel de neputincios în boala ce i-a şubrezit trupul. La ce s-o gândi un om încolţit de moarte? Ce-l îndeamnă să se ridice zilnic din pat şi să dea ocol casei, închipuindu-şi că e viu? Ce, că speranţa vindecării s-a risipit demult? Cât despre întinerire, ea nu a fost inventată pentru muritori... Cazna de a trăi şi spaima de a muri, ce altă explicaţie să existe oare? Şi cum să nu te revolţi, cum să nu-l tragi niţel pe Atotputernic de poalele cămăşii cereşti şi să-i ceri socoteală, cum? Păi, de ce, Doamne, nu-l fereşti oleacă pe fiul

tău, de ce nu-l laşi să apună întreg şi senin? De ce, Dumnezeul meu, de ce atâta chin şi umilinţă?

*

În opinia străinilor, românii sunt, la prima vedere, nişte inşi posomorâţi şi cenuşii. De mă veţi întreba pe mine, voi răspunde aidoma, la ce bun să vă mint! Întunecarea asta de pe chipul conaţionalilor, că nu-i altceva!, îşi are cauza în neiubirea din care venim pe lume. În România satului de ieri şi de azi, femeile şi bărbaţii se luau nu din dragoste, ci din vrerea părinţilor. Din calcule meschine şi din prejudecăţile locului şi ale epocii, căci pe atunci era ruşinos să te amorezezi. Numai necăpătuiţii se amorezau, filfizonii de la oraş, nu fitecine! Ăi de odinioară îşi dădeau fetele după câte un flăcău cu stare, să scape de-o gură la masă şi să mai micşoreze din sărăcie. Le legau bocceluţa de gât, le urcau în car şi le „descărcau" în bătătura mirelui, unde, prăpăditele!, învăţau de fragede ce înseamnă „iubirea de soacră". La plecare, după ce se cinsteau la butoiul cu vin, socrul îi amintea ginerelui că bătaia e ruptă din rai. Iar proaspătul soţ nu uita, cum nu uită nici azi, din nefericire. Între muncile câmpului şi dereticarea ogeacului, muierea mai şi năştea. Copii din lacrimi şi dor, progenituri ale nefericirii! Ţăranii noştri nu făceau amor, ci copii! Ei nu se iubeau asemenea oamenilor, ci se înmulţeau în felul animalelor. Nu-şi şopteau cuvinte de mângâiere şi nu se încurcau în îmbrăţişări şi sărutări aprinse. Nici pomeneală, ţăranii din care ne-am întrupat toţi se împreunau în pripă, să nu piardă ceasul aratului sau semănatului, ori al rânirii grajdului. Şi-aşa, la repezeală, au apărut puii de român, că de-aia se şi căsătoriseră părinţii lor. Iar puii, născuţi din neiubire, creşteau în neiubire şi, la rândul lor, îşi împlineau rostul în neiubire.

Devenită soţie împotriva dorinţei ei şi mamă prin viol conjugal, femeia de la noi n-a mai avut resurse de tandreţe. Bătută şi insultată de oricine se nimerea, redusă la statutul de unealtă reproducătoare,

ea și-a înfrânat pornirile duioase până ce acestea au secat. Uşor-uşor s-a mohorât, şi inima i s-a împietrit, a căpătat apucături masculine. S-a adaptat pentru a rezista, instinctul de conservare a ajutat-o să supraviețuiască în ostilitatea mediului sălbăticit. Lipsa afecțiunii, a gingăşiei femeii explică strâmba alcătuire a neamului de la vărsarea Dunării. Posomoreala din ochii românilor este de fapt tristețea mamelor noastre, silite să se mărite nu din dragoste, ci din porunca părinților. Popoarele armonioase s-au ivit din iubire, din respectul pentru femeie, nu din batjocorirea acesteia şi din misoginismul asumat cu mitocănie.

În loc să ne împuie capul cu închipuite reforme, guvernanții de aici ar trebui să reconsidere instituția fundamentală a femeii şi multe s-ar rezolva. Şi poate că, astfel, nu vom mai fi posomorâți şi trişti, abrutizați şi bădărani, aspri şi agresivi. Împrumutând mai mult din însuşirile femeii, societatea românească s-ar lumina întru câtva, ar fi docilă şi tolerantă. Nu credeți?

10 septembrie 2010

Statul de cartier

Până în 1989 statul era o noțiune atât de abstractă încât îmi părea că cineva din înalturi, de dincolo de voința bieților pământeni, îl adusese să ne ordoneze viața. Statul era atunci Nicolae Ceaușescu și atât. Sub el se desfășura o armată disciplinată de soldați fără chip, o masă amorfă și mereu pregătită să se supună necondiționat. Guvernanții dimprejurul său nu aveau nici ei o identitate clară și tocmai de aceea puteau fi lesne confundați unii cu alții. Pasămite, mecanismul acela misterios, aproape mistic, funcționa ireproșabil. Sau așa credeam eu la o vârstă la care politica era a din urmă preocupare a mea. Căci tractoarele duduiau pe ogoarele ce râdeau la soare, uzinele și fabricile fumegau rodnic, șoimii patriei, pionierii și uteciștii se zbenguiau fericiți printre blocurile pestrițe, studenții învățau și petreceau academic, iar pe părinți nu-i pândea șomajul. Ce mai, țara creștea oriunde îți aruncai privirea, se moderniza, lacomă să înghită decalajul ce o despărțea de suratele vestice. Și cum să nu mă mândresc cu condiția mea de român, de ființă ocrotită de un asemenea stat protector și responsabil? Un părinte atent și harnic, drăgăstos și aspru deopotrivă. Înspre noi nu răzbăteau defel scandalurile și cabalele puterii și, în definitiv, cui îi păsa de ele? Slujbele și lefurile ajungeau pentru toți, și nici casele nu erau neîndestulătoare. Cetățeanul abia ieșit din praful rural simțea dintr-odată aerul amăgitor al orașului și de aici o stare de bucurie și împlinire.

Urcarea în etate m-a deşteptat întru câtva în treburile alambicate ale societăţii, mi-a ascuţit simţul critic. Uşor-uşor, am observat că vietatea asta uriaşă care este statul are şi o parte monstruoasă. Descoperirea, stânjenitoare totuşi, m-a descumpănit, a făcut să pălească orişicât făloşenia de a fi trăitor în statul român. Când s-a întâmplat să intre în descompunere, la ordinul străinătăţii intrigate de excesul de independenţă şi suveranitate, nicicum de bunăvoie, m-am avântat în iluzii. Am visat că bolnavul va fi vindecat şi, astfel întremat şi primenit, ne va dărui ceea ce năzuisem pe ascuns. Curând, aveam să constat cu entuziasm că statul îşi lua chip, devenea ceva uman şi concret. Plăcut la vedere, cu bărbaţi tineri, îmbrăcaţi ca în revistele de modă de afară, afabili şi culţi. Culmea, dar statul chiar şi zâmbea, nu trebuia să stea întruna încruntat şi ameninţător. O clipă m-am temut însă, în vara în care lămpaşul şi bâta au înlocuit însemnele statale. Derapaje fireşti, inerente unui organism zgâlţâit de frigurile istoriei, mi-am zis în demenţa acelor zile de spaimă şi teroare. De ruşine naţională. Prin 1996 am deslușit, vag şi timid, că, la noi, statul democratic e structurat, de fapt, pe regulile de cartier. Pe interese de gaşcă, pe grupuri în stare de orice pentru a-i domina şi controla pe ceilalţi. Şi deodată optimismu-mi firav a pierit, alungat de pesimismul funciar, de resemnarea gri. În cartierele dintotdeauna există vreo doi mardeiaşi care-şi dispută întâietatea, rolul de lider suprem. În jurul lor se adună locotenenţii şi „carnea de pumni", se construiesc adevărate „curţi" şi se urzesc legende. Fiindcă, în lipsa legendelor, personajele riscă să cadă în neînsemnare şi să-şi piardă aura. Lupta dintre găşti e dură, miroase a sânge şi bani, arar a moarte, iar bătăuşii nu se dau înapoi de la nimic, totul e permis! Aşadar, regimul ţărănist a adus pe scena politică încă instabilă răfuiala şi vendeta. După o aşteptare de-o juma de veac, foştii prigoniţi şi condamnaţi în beciurile comuniste s-au trezit îndreptăţiţi să-şi răzbune suferinţa şi să întoarcă România către tinereţile irosite concentraţionar. Cam în pătrarul cu pricina justiţia

penală s-a transformat în unealtă de reglare politică, de şantaj politic. De carnaval politic dezgustător. Pesediştii ce i-au succedat au păşit şi mai departe, împingând justiţia la abuzuri de final de săptămână. Cârtitorii şi opozanţii au trebuit să îndure gustul rânced, uneori penitenciar, al imprudenţei de a nesocoti... trandafirii gardieni. Actualul preşedinte a redescoperit obiceiurile de cartier, le-a dat consistenţă şi le-a oficializat ca politică de stat. Un stat care, din păcate, îi seamănă leit. Puterea oranj a brevetat justiţia în crucea nopţii, o justiţie pe care a dat-o în veghe mascaţilor, într-o atmosferă de ocultă medievală. O justiţie pe furiş, în catranul noptatic spart de camerele de filmat şi de informaţiile pe surse din anturajul statului satrapic.

Văzându-i şi ascultându-i zi de zi pe aleşii neamului, scormoniţi neîncetat de mass-media şi demitizaţi electoral, am realizat că transparenţa e duşmanul mortal al democraţiei româneşti! Iar preşedintele nostru, întrupătorul statului pe care îl tot reformează, e prea *transparent* şi de-aia mi-e dor de statul ăla abstract de dinainte de 1989... Păi, cel de azi nu ne oferă decât insecuritate, vrajbă, sărăcie, bejenie şi-un cumplit sentiment de cetăţeni inferiori ai Europei.

17 septembrie 2010

Care respect?

„Măi copii, trebuie să plecați de la premisa că aveți un președinte care se respectă!“ ni s-a adresat, pleoștit totuși, domnul Băsescu între două avioane semioficiale. Probabil că șeful statului se îngrijește de sine, de vreme ce-n fiecare dimineață are program de piscină, iar Cireșica îl găzduiește compromițător de des. Nu-l contrazic deloc pe primul om al țării, dar domnia sa, ne-a dovedit-o de atâtea ori, nu-și prețuiește neam înalta demnitate. Căci, tot cam atunci, l-am auzit aruncând peste noi un „Hai, mă, lăsați-mă în pace!“ defel prezidențial. Dimpotrivă. Sau când, chefliu, bătea podeaua sub poalele dansatoarelor izgonite acum de franțuji sau când urca la volan după un șpriț la Golden Blitz și câte și mai câte mototoliri ale fișei postului. Ca să nu amintesc despre bădărăniile rostite la adresa unuia și altuia, de parcă n-ar fi decât președintele poporului otevist. Dacă era mai atent cu „premisa“ de care pomenea deunăzi părintește, sigur că lumea i-ar fi acordat respectul cuvenit. Așa însă..

*

Cică premierul are o înțelegere limitată. Economică, desigur, ce vă închipuiați? Adică nu prea pricepe cum respiră economia capitalistă. Bașca zguduită de criză. Dezvăluirea e făcută de ex-ministrul de finanțe. Și eu care credeam că prim-ministrul Boc e un fel de „Hagi al economiei“, precum un predecesor aflat de-un timp la

cârma Curții de Conturi. Din păcate vina nu-i aparține în totalitate, e împărțită cu jupânul din Deal. Fiindcă, să pui un jurist în fruntea Cabinetului într-un moment complicat pentru economia internă și mondială, e o mutare sinucigașă. Zău că nu mâzgălesc degeaba hârtia, sunt jurist și știu ce vorbesc! Poate într-o societate stabilă, cu mecanisme economice funcționale, mai treacă-meargă un absolvent de Drept la Palatul Victoria. În rest, e un pariu necâștigător, tocmit de chiriașul Cotrocenilor, și de pierdut are România, necum altcineva. Altminteri, ce considerație să mai avem pentru omul cu coasa austerităților felurite, dat în vileag de incompetență de un fost subordonat?

*

Săptămâna trecută, pe înnoptate, în studioul OTV, România și-a arătat iarăși chipul bubos. Imagini oripilante cu mărginași caftiți de gorilele unui cămătar ferentarian. Inși desfigurați și însângerați dădeau contur „sufletului spurcat și scârnav al Bucureștilor", vorba lui Mateiu Caragiale. Zi de zi, pe postul diaconescian se perindă tot ceea ce capitala are „mai năbădăios, mai zănatic, mai teșmenit și defăimat – jegul, lepra și trânjii societății", ca să-l citez pe același scriitor. Culmea, dar spectacolul oferit de „trezitura și răsuflătura" orașului atât de detestat are o groază de telespectatori. Nerăbdători, seară de seară, să înghită porția de otravă prescrisă de mintea spiralată a caracaleanului lipsit de scrupule. Meritul său incontestabil este livrarea mediatică a românului în stare pură, fără sulemeneli și odicoloane. A românului de care ne lovim oriunde, transformându-ne viața în calvar. Chiar, calvarul de a fi român... De aici și minimul respect cu care se „cómplimentează" reciproc conaționalii mei.

*

Oliver Stone este nu doar un regizor celebru, ci și un fin cunoscător al filozofiei Wall Street-ului. Într-un excelent interviu acordat *Evenimentului zilei,* cineastul american observă că lumea modernă e „îndrăgostită de lăcomie". „Întotdeauna am spus că e bine să fii

lacom, dar acum este şi legal" zice un personaj din ultimul lui film. „Lăcomia a devenit chic", şi ideea asta cariază omenirea de azi. Ori dintotdeauna?, Dumnezeu mai ştie. Nici la noi nu e altfel, se strâng cu lăcomie nu numai averi, ci şi titluri, ranguri şi portofolii. Capitalismul abia instaurat e rapace şi cinic, n-are nimic uman. Bogătanii şi-au ridicat palate şi imperii din afacerile cu statul pervertit şi el de cultura străveche a ciubucului, numit mai nou comision. Şi-n vreme ce statul a sărăcit într-atât încât nu e în stare să asigure lunarele lefuri şi pensii, miliardarii noştri au prosperat indecent. Cu o aviditate care ar trebui să-i stânjenească. „Ştiu mulţi care au milioane şi sunt nefericiţi pentru că vor să aibă miliarde, asta pentru că scopul e să ţii pasul cu vecinul. De asta New Yorkul este atât de dement şi locuitorii lui – duşi cu pluta. Cred că newyorkezii au vise extraordinare şi coşmaruri oribile", ne mai lămureşte genialul regizor de peste ocean. Spre deosebire de newyorkezi, românii şi-au risipit visele şi trăiesc un coşmar sinistru. Coşmarul sărăciei... Şi unde s-a-ntâmplat vreodată ca săracii să-i respecte pe bogaţi?

*

Duduia Pristanda, paraşutată de pe podiumul de „miss" pe divanul Camerei Deputaţilor, numără ţuguindu-şi buzele de divă ofilită. Socoteşte nu steagurile, ca-n Caragiale (tatăl, de data aceasta), ci voturile pentru legea pensiilor. Unu... două... şaptezeci... o sută şaptezeci! Gata, legea a trecut cvorumul, mânărită de şuţii de democraţie conduşi de o paukeriţă surâzătoare şi râzgâiată. La ce mai e bună oare democraţia, dacă aleşii puterii o siluiesc penal, în văzul norodului abrutizat de foame?

24 septembrie 2010

„Ruşine să vă fie!“

Cu şuieratul *vântului* în urechi, domnul Băsescu s-a ivit de cu seară în studioul amicului său de platou vasal. Prea se adunaseră multe în dreptu-i, prea îl arătau destui cu degetul ridicat obscen ca să mai stea pitit după tufanii Palatului. Ba că ordonă arestări, ba că şi-a făcut *privată* din serviciile secrete, ba că a manipulat din umbră votul anastasian. Şi-aşa stârnit, s-a pus pe a mai mizerabilă bârfă, asemenea unei ţaţe cu nădragi, terfelind cuviinţa şi decenţa. Ca s-o onorabilizeze pe duduia Pristanda, şi-a amintit de „obraznicul“ şi „impertinentul“ Ponta, venit deunăzi să-i „lingă preşul“ de la Cotroceni. Cică „micul Titulescu“ îi cerea astfel căciulit binecuvântarea pentru Primăria capitalei, dar el l-a refuzat, pe motiv de inadecvare. La fel şi cu portofoliul de ministru, prin dezertarea din partidul bostănarului Geoană. Ce mai tura-vura, o „maimuţică“ caraghioasă care „face frumos ca să placă la foarte mulţi din PSD“, grăit-a scârbit şeful statului. Başca excursia dubioasă în Liban, plătită nu se ştie de cine! Un „securist bătrân“, „un cancer“, un „hoţ“, şi escroc pe deasupra, i-a răsucit-o iute „preşul“ din Kiseleff. Şi nici Crin nu sare departe de Victor când e vorba de cerşit privilegii personale. Păi, prin 2004, chiar el, Traian cel Generos, l-a vârât pe liberal pe lista de Bucureşti, şi de aici ţuşti în parlament. E un „mincinos“, un „derbedeu“, i-a tăiat-o scurt, prin sticla ecranului, liderul PNL,

revoltat de tupeul marinăresc. Da' de unde, „un porc ordinar", a sărit să-şi ajute colegul slobodul Orban (Ludovic, nu frati-su, europeanul). Vasăzică, a dat de înţeles mahalagioaica din Deal, iată-i pe prăpădiţii care s-au tocmit s-o trimită la „cremenal" pe *dolosiva* Roberta, nişte neisprăviţi! Demagogi şi şantajişti, că are informaţii sigure cum că pesediştii au condiţionat absenţa din camera parla-penală de niscaiva tranşe bugetare, însă ioc dovezi. Numai insinuări şi josnicii traianice, într-o diversiune detestabilă.

De şfichiul primului om al mahalalei România n-a scăpat nici „infractorul Vîntu", cam „bolnav la cap", de vreme ce pălăvrăgeşte vrute şi nevrute. El şi Voiculescu, şi Patriciu şi toţi aidoma lor! Coborârea discursului preşedinţial la bordura unor afaceri judiciare e penibilă şi aruncă în derizoriu ditamai instituţia. Ca orice bărbat „adevărat", înaltul vorbitor l-a dezgropat nitel pe răposatul Timofte, l-a plesnit peste ceafă şi cu asta basta, SRI e reformat. Serviciul nespus de drag lui e reabilitat definitiv, şi naţia poate să-şi continue în ignoranţa seculară supravieţuirea vegetală. Deh, cineva îi veghează somnul resemnării şi-i ascultă fiecare clipire de geană.

Pătrunse de dezonorata apariţie mediatică a pârâciosului Băsescu, câteva mii de români au năvălit în stradă să-şi strige nevolnicia. „Unu' mic şi unu' chior şi-au bătut joc de popor!" a scandat mulţimea întărâtată de sărăcie. Sau „Băsescu, du-te după Ceauşescu!" deşi mi se pare jignitoare, în cazul defunctului, alăturarea cu pricina. În atmosfera apăsătoare şi tensionată, protestatarii poliţişti nu s-au sfiit să-l îmbie pe comandantul suprem cu o mârlănie de stadion „Ieşi afară, javră ordinară!" tocmai sub fereastra „stăpânului". Parcă am auzit şi cuvântul „moarte" în vacarmul neautorizat, printre caschetele azvârlite dincolo de gardul vrăjmaş. Dezlănţuirea de ură, sindicalizată deocamdată, m-a cutremurat, m-a îmbrâncit în tenebroşii ani '90. Mă sperie imensa violenţă din societatea ce a deprins, printr-un mimetism sinucigaş, apucăturile maidanezo-securistice ale preşedintelui Băsescu. Scenele din Camera Deputaţilor, cu

ocazia votării legii pensiilor şi dezbaterile publice ce i-au succedat, murdărite de invective şi învinuiri greu de reprodus, limbajul folosit de principalii actori politici sunt episoade pe care nu mi-aş fi dorit să le retrăiesc. Ne-am întors cu douăzeci de ani în urmă, mai isterici şi mai zdrenţăroşi, târâţi de o clasă politică iresponsabilă şi incapabilă, în primul rând, să se respecte pe sine. Iar lipsa aceasta de consideraţie dinlăuntru-i îi atrage disprețul norodului răzvrătit, a cărui răbdare e pe sfârşite. Ce să mai aşteptăm de la politicienii noştri, atâta timp cât preşedintele minte cu mâna pe Biblie şi incită la dezordine civilă, chemându-şi la miting cele cinci milioane de votanţi, iar ceilalţi îl imită cu inconştienţă, în vorbă şi-n port, seduşi de reţeta succesului băsescian? De aia, zilele trecute, un taximetrist mi se mărturisea că nu vrea altceva decât să-i vadă pe ăi de la putere împuşcaţi. Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu noi în ultima perioadă de-am turbat iarăşi? Cum s-a ajuns ca un şef de stat să fie înjurat şi tratat birjăreşte de autorităţile chemate, culmea!, să asigure ordinea publică şi legalitatea? Îmi regret vârsta, fiindcă altfel aş fi renunţat la cetăţenia română şi aş fi plecat oriunde altundeva, să-mi uit certificatul de naştere şi neamul canibalizat. Acum e târziu şi nu sunt în stare să mă desprind de groapa în care ne-au înghesuit alde Băsescu. M-am învăţat cu miasmele, cu putreziciunea şi fetiditatea ei, le port deja cu mine, carnea îmi miroase a deznădejde şi descompunere, a speranţe leşuite. „Ruşine să vă fie!“ pentru toate astea, ca s-o citez pe măsluitoarea Anastase, tăbărâtă asupra opozanţilor ca să-şi acopere propriul delict antidemocratic.

1 octombrie 2010

Fărâme de viață

Azi am primit o minge de fotbal. Din aia nouă şi năsărâmbă, cu care s-a jucat recent în Africa de Sud, „Jabulani". S-au născocit atâtea pe seama ei, încât o privesc cu emoție. De parcă ar fi o femeie plină de farmec şi de capricii irezistibile. Adorată şi temută deopotrivă, amestecul acela seducător de mister şi facilitate. O cântăresc cu imensă şi tulbure curiozitate, o pipăi apoi, fără a o scoate din juponul ce-i ascunde rotunjimea. Prin minte îmi colindă fel de fel de pățanii cu portari înşelați şi amețiți de toanele ei balistice. Şi fotbalistice. Are în spate victime celebre, bărbați faimoşi şi duri. Nu-mi pot lua ochii de la ea, într-atât e de atrăgătoare. În cele din urmă o aşez, încă nedezvirginată, pe o măsuță, ca pe o jucărie râvnită îndelung. Când eram copil procedam întocmai cu baloanele din cauciuc, de treisprezece lei. Sau de treizeci şi cinci, proaspăt cumpărate din librăriile bazar, dacă reuşeam să strâng suma aproape prohibită. Mi le puneam lângă pernă şi mirosul de plastic mă năucea. Visam că sunt fotbalist, că tribuna îmi scandează numele, iar eu înscriu gol după gol. Poze, articole elogioase în ziare, ehe, toate ingredientele gloriei sportive!... A doua zi mingea plesnea la primul ghimpe întâlnit pe maidan şi cu asta basta, visul se năruia hăcuit de nenoroc. Ce nefericire mă podidea cu leşul iubitei în brațe! Îmi era ciudă pe neşansa pitită parşiv în cumplita întâmplare, pe soarta ostilă, pe fabricanții

de mingi, pe întregul univers. Deşi vârsta mă apropie de-o juma' de veac, copilul din mine iese mereu la iveală, n-a obosit neam, şi cată să-şi ia mereu porţia de joacă.

*

Se iubiseră nebuneşte, năvalnic, în adolescenţă. Nici ea şi nici el nu cunoscuseră pe altcineva. Tinereţea îi prinsese la fel şi nimic nu părea să-i despartă. Îşi şi juraseră dragoste nesfârşită, până la moarte! La început de viaţă chiar crezi în jurăminte, iubirea nu există altcumva decât până la capătul respiraţiei pământene. Iubirea nu poate fi imaginată pe intervale de timp intermediare. Tinereţea e absolută şi veşnică, şi tot ce ţine de ea e aidoma! Uneori, nu arar!, promisiunile de vecinicie sunt încălcate şi poveştile se destramă, udate cu lacrimi de durere. Aşa le-a fost hărăzit şi eroilor mei anonimi. Ruptura i-a maturizat dintr-odată, împingându-i la disperare. O vreme, căci instinctul de supravieţuire i-a îndemnat să nu-şi asculte inimile fracturate. Şi nu le-au ascultat, c-ar fi pierit de deznădejde, iar raţiunea i-a scos uşor-uşor la liman. Dar limanul era arid, nici pomeneală de luminişul mătăsos şi căptuşit cu flori în care povestea lor se deşirase aievea. Treziţi din vrajă, s-au abandonat rânduielilor lumeşti, căsătorindu-se departe unul de altul. Să nu care cumva să se mai învolbure reciproc, să-şi piardă fiecare urma. Distanţa şi uitarea vindecă rănile sau dau senzaţia asta înşelătoare. Au devenit părinţi, copiii le-au născut nepoţi, şi bătrâneţea i-a încercuit pe nesimţite. Abia atunci şi-au dat seama că rana nici măcar nu se cicatrizase, era încă deschisă şi supura. Unde fugise viaţa lor?, s-au întrebat cercetându-şi ridurile şi părul coliliu. Dorul le-a secat sufletele, zbârlite de iminenţa morţii. Viitorul lor era, paradoxal şi tragic, întors către trecut. Aşa s-au hotărât să-l aducă în prezent, taman când se pregăteau de *iarna* ce va să vie. S-au căutat, înfrigurați de finalul sorocit de-a valma, iar divorţurile s-au petrecut în acelaşi timp, fără ezitări şi regrete. S-au cununat imediat, potrivit tocmelilor

simplificate de etate. „Te-am iubit doar pe tine, şi târziu mi-am făcut curaj să recunosc că trăiesc degeaba!“ i-a spus mirele tomnatic, sărutându-i ochii ce „păreau a urmări înzăbrăniţi de nostalgie amintirea unui vis“, vorba lui Mateiu Caragiale. Gestul neobişnuit a contrariat rudele excentricilor îndrăgostiţi, iar târgul, chipurile, pudibond s-a oripilat public, deşi, toţi în sine, îi admirau şi s-ar fi vrut iubiţi şi doriţi asemenea lor. Invidie şi dispreţ, o ciudă mocnită ghiceai în cuvintele ipocrite ale spectatorilor nimeriţi în urbea în care înamoraţii sexagenari îşi interpretau de-adevăratelea piesa. Cât de greu acceptă cei din jur parantezele astea de iubire, câtă ostilitate şi îndărătnicie, câtă intoleranţă! Şi cât de îngăduitori sunt cu eşecurile şi scandalurile conjugale, câtă satisfacţie să le fie martori...

*

Ghinionul de a fi contemporani cu propriii copii... Nu v-a cutreierat niciodată gândul acesta vinovat? Opacitatea lor la profunzime, sărăcia afectivă, violenţa nimicitoare, aplecarea către primitivismul înzorzonat şi caciurelile de orice fel, spre piercing-ul tribal, pragmatismul cinic sunt fantomele ce-mi sperie liniştea convieţuirii cu ei. Între noi şi părinţii ce ne-au crescut graniţele erau totuşi insesizabile, împărtăşeam valori comune. Ne suportam fără să ne încurcăm prea tare. Astăzi îmi reprim anevoie sila şi furia când zăresc tineri vopsiţi strident şi vulgari, marcaţi cu tuş pe trupurile devenite ciorne umane numai bune de aruncat la tomberon, cu privirile zimţate de alcool sau droguri. Ori năsădiţi ca animalele în cluburile pierzaniei colective, în vicioase preludii ale orgiilor sexuale. Instincte cu ghiotura şi neam sentimente! O generaţie rătăcită între repulsia pentru capitularea noastră politică şi civică de ieri şi lipsa adevăratelor repere de acum, pervertite de dezintegrarea postdecembristă.

8 octombrie 2010

Un autobuz numit România

Autobuzul acela răsturnat la o margine tulceană e chiar parabola României decomunizate. Un dig încropit între două hăuri, peticit şi lunecos. Pietriş şi nămol adunate în pripă, cu torente de entuziasm popular. Şi cu avânt globalizator, desigur, cât să dăm bine în ochii noilor arendaşi ai Planetei. O hardughie pe roţi şchioape şi cam rablagită, în care au fost înghesuiţi de-a valma oameni. Dar ce vorbesc eu prostii, forţă de muncă, nu oameni! Oamenilor li s-a luat demnitatea, ca nu cumva anacronica excrescenţă să-i încurce pe geambaşii de suflete arvunite exploatării moderne. Despuiaţi de ce aveau mai scump, fiinţele chiuretate de onoare şi-au abandonat conştiinţa de sine şi au devenit marfă. Ca fiecare marfă, e încărcată asemenea baloţilor şi circulă cu de-a sila de colo-colo, de la un capitalist la altul. Uneori, în autobuze roase de rugină, însă frumos văcsuite, să ia ochii sărăcimii şi să înşele instituţiile statului complice. Conduse de şoferi revoluţi sau involuţi, ieri, ori beţi şi nepricepuţi, azi, gata s-ajungă-n şanţul sau râpa căscată alături. Când plouă, mestecătura de mântuială o porneşte la vale, şi-atunci fâşia de umplutură se surpă, cu maşina gemând de *baloţi*. Aşadar, adesea se întâmplă ca forţa de muncă să dispară, să piară din stocul societăţilor constituite pe profitul cu orice preţ. Ca să se acopere pierderile, se scriu la repezeală procese-verbale şi cu asta basta, ce nu mai e se

înlocuiește-n inventarele lipsite de viață. Reci și seci. Niște operațiuni contabile obișnuite, efectuate de birocrații rutinei, și ei lefegii la patron. Autoritățile mimează inițial îngrijorarea și implicarea, dar apoi arată cu degetul spre altcineva. Vina trebuie orientată în altă parte, mereu altundeva, de exemplu către cer, căci din înaltu-i necuprins s-a stârnit nenorocirea. Ce era să facă bietele organe, să interzică accesul pe dunga de pământ înmuiat ori să-l consolideze? Iar criza mondială, invocată aidoma unei urgii naturale de „conducătorul auto" Băsescu și „taxatorul" Boc, n-are leac aici. România horcăie într-o rână la buza *digului,* câtorva călători li s-au aprins lumânările de petrecanie, iar destui aiurează muribund în saloanele de terapie intensivă ale spitalelor dezafectate pe jumătate. Alții, scăpați teferi printr-o minune, au roit-o care-ncotro și pribegesc pe drumuri străine. Cimitirele s-au împodobit cu eroi căzuți la datoria altora, prin teatrele de război provocate de cinicii americani. Ei cu petrolul, noi cu cadavrele, ca-n parteneriatele de dictat! Și-n vreme ce conturile lor se-ngroașă indecent, în țara scoasă la mezat crește cota de tămâie pe cap de locuitor. Halal corectitudine politică! Cine s-a hotărât să rămână lângă autobuz n-are decât să îndure austeritatea ordonată oficial. Bașca umilințele cu toptanul. Lefuri tăiate nemilos, pensii micșorate cu coasa indiferenței puterii, concedieri și disponibilizări crunte, dar până la anu', că, deh, începe iarăși carnavalul preelectoral. A anunțat deunăzi premierul scurtimii noastre de orizont, nu-i născocire gazetărească! Norodul va primi înapoi firimituri din ce i s-a „furat" legal, și reparația guvernanților îl va îmbuna, așa încât amorul tâmp pentru domnitor se va înnoda în băile de mulțime de odinioară...

După deceniile de capitalism postcomunist mi s-au accentuat nostalgiile purpurii, păcatele mele! Păi, în acest răstimp mai mult de-un *dig* firav n-am reușit să construim, un brâu prin care s-a tăiat în două ura. Și țara odată cu ea, transformată în cuib de suferință și disperare. Sărăcia s-a adâncit pe de lături și cată să dea peste

răscoale, să înghită, la grămadă cu debila democrație, demarcația ce-o separă. Solidaritatea întru foamete e spaima conducătorilor și de aceea slugile președintelui tremură prin *garajele* Puterii. Larma mulțimii s-a întețit, capitalismul compromis în anii din urmă a sălbăticit-o, a înrăit-o îndeajuns să iasă în stradă. Memoria nu i s-a șters defel, cum susțin jalnicii tismăneni, ci e încă proaspătă și tânjește la tihna de altădată. Capitalismul i-a adus crime la comandă, șomaj la discreție, nesiguranță pe săturate, droguri și prostituție la vedere, tâlhării și violuri înfricoșătoare, interlopi împachetați în mușchi și priviri fioroase, politicieni veroși și grobieni, școli în descompunere, analfabetism galopant, scandaluri sângeroase și greve degeaba, magazine pline și buzunare goale, vulgaritate și pornografie, fâțe și „vuitoane", incultură și manele, impozite cu nemiluita și frică, o imensă manipulare. Siliți de ăi de-afară să ne uităm trecutul, am sfârșit prin a considera patriotismul o rușine, precum blenoragia. Am plecat capul ori de câte ori am auzit cuvântul „român" sau „România" spus oriunde și ne-am mușcat buzele de jenă. Distrugându-ne moștenirea lăsată de regimul lui Ceaușescu, ne-am împovărat acum nepoții și strănepoții cu împrumuturile otrăvite ale oligarhiei internaționale. În jur mocnește revolta, iar „șoferul" Băsescu, cu fesul îndesat pe frunte, țipă ca un apucat la oligarhii neaoși, la moguli și la cei care îl contrazic. Își cioplește deja singur statuia pe care s-a cocoțat prin diversiuni și populism, captiv lingușelilor turmei de aplaudaci. Măcar de-ar observa că *digul* a luat-o razna, și *autobuzul* e răsturnat!

15 octombrie 2010

Parteneriatul dezastrului național

Îmi displace profund capitalismul românesc. Nu doar cel de azi, ci ăl dintotdeauna. E sălbatic şi odios, clădit pe furtişag şi ciubuc, pe cumetrii contra cost. O sulfuroasă încrengătură de interese, în spatele cărora oamenii s-au decerebrat. Grija aproapelui nu mai preocupă pe nimeni, suntem o adunătură de orfani. De aici şi agresivitatea, violența noastră verbală şi fizică, într-o lume din ce în ce mai ostilă şi amorală. Statul a fost sechestrat de câțiva indivizi suficient de abili ca să profite de viciul fundamental al democrației: egalitatea întru vot a prostului şi deşteptului. Turma sufocă insul, silindu-l să i se supună resemnat. Iar pe sărăcia şi nevolnicia lucii ale zdrențăroşilor se ridică averi aiuritoare, de neîngăduit altundeva. Fiecare îmbogățit şi-a burduşit conturile exploatând naivitatea şi credulitatea gloatei momite cu „mărgele de sticlă". Dar pentru asta el a avut nevoie de propteaua politică, parlamentar ori ministru adică. Primar sau preşedinte de consiliu județean. Parteneriatul nefast dintre miliardar şi politician este pricina dezastrului României postdecembriste. Lăcomia şi trufia amândurora au băgat țara în faliment, iar pe noi în ospiciu.

Imediat după 1990, cei doi şi-au văzut de rosturile lor firești, prinşi încă în entuziasmul libertății abia întrezărite. Alegerile parlamentare erau decise de pornirile pătimaşe ale mulțimii, de zvâcnirile ei revanşarde. Dincolo de lupta politică, primitivă şi gălăgioasă,

„bişniţarii", securiştii şi activiştii de ieri, sau angajaţii firmelor de comerţ exterior prindeau gustul banilor. În lipsa unui pachet de legi, adecvat realităţilor economico-sociale în prefacere, totul era permis. Întreprinzătorul neaoş s-a născut din haosul acela ilicit şi de aceea se adaptează atât de greu la rigorile mecanismelor de piaţă. Şi-a imaginat viclean că are dreptul sacrosanct de a se îmbogăţi continuu, fără să dea socoteală cuiva. Când legea a început să-l constrângă, să-i limiteze câştigul, a înţeles că e nevoie de o „imunitate politică". Tot cam atunci politicianul a simţit dintr-odată că electoratul s-a pervertit, că nu se mai lasă prostit degeaba. Că-i cere să-l mituiască, să-i cumpere votul. În punctul acesta, al reciprocităţii de influenţe şi pretenţii, s-a întâlnit politicianul cu omul de afaceri. „Eu îţi pun la dispoziţie sumele pentru campania electorală, iar tu îmi aşezi la picioare instituţiile statului", l-a îmbiat ultimul, obişnuit să negocieze orice. Şi au bătut palma. Consensul s-a statornicit profitabil, de unde şi slăbirea neîncetată a statului. Afacerea mergea ca unsă, felii întregi din avutul poporului au intrat *legal* în buzunarele noilor stăpâni. Scandalurile, câte s-au nimerit, n-au trecut spre publicul larg, fiind ascunse cu grijă în dosul uşilor capitonate. Uşor, uşor, miliardarii recenţi şi-au *târguit* miniştri, deputaţi şi senatori, consilieri comunali şi judeţeni, bucăţi din justiţie şi poliţie, din serviciile scerete, şi-au constituit propriile structuri statale. Unii au devenit ei înşişi politicieni, sătui să împartă „caşcavalul" cu alţii. Ambiţia nemăsurată i-a împins pe alţii să dirijeze mediatic fanfarele de zgomot şi lumină, devenite un fel de plutoane de execuţie publică. S-au considerat îndreptăţiţi să controleze discreţionar ceea ce mai rămăsese din statul comunist, hulit şi dezmembrat la comandă internă şi externă. Miniparlamente, miniguverne, minipoliţii, miniparchete, miniconsilii la domiciliul potentaţilor, asta e, deocamdată, România!

În timp, politicianul s-a „emancipat", s-a trezit râvnind la averile „partenerului", nu-l mai mulţumea rolul de marionetă. Voia să aibă şi bani, fiindcă puterea politică nu-i satisfăcea întru totul orgoliul în

expansiune. Aşa se explică transformarea formaţiunilor politice în adevărate societăţi comerciale, rânduite să înfulece fonduri şi bunuri din avuţia naţională. Cu complicitatea statului mafiotizat, desigur, încăput pe mâna „acţionarilor" sau „asociaţiilor" funestelor... „organizaţii". Anii din urmă au acutizat compromisul, aruncând România în pragul războiului civil. Oligarhii şi politicienii şi-au uitat fişa postului şi se sfâşie sub ochii norodului, înfricoşat de prezentul sumbru. Autorităţile statului trec de-o parte sau alta a taberelor, în funcţie de ucazul jupânului politic, a „naşului" suprem. Mercenarii de presă însoţesc trupele belicoase şi slobozesc înspre plătitorii de taxe şi impozite mesaje otrăvite, de frică să nu-şi piardă privilegiile. Lupta la care asistăm, cu gherila parlamentară, sindicală, mediatică şi judiciară, e tocmai finalul parteneriatului ce ne-a sleit de energie şi speranţe. Setea de putere absolută a preşedintelui, obsesia sa de a controla tiranic politicul, economicul şi presa, au aprins butoiul cu pulbere. Trufia şi lăcomia, ambele nemărginite şi maligne, de care s-au contaminat oamenii de afaceri şi politicienii autohtoni au distrus nu numai România, ci şi ideea de democraţie, de capitalism.Toxicul parteneriat este eşafodul pe care românii îşi aşteaptă, cu ştreangul la gât, cumplitul sfârşit. Iată de ce îmi displace profund capitalismul românesc...

22 octombrie 2010

Țara lui Hăhăilă Vodă

Gonită de sărăcie din țara lui Hăhăilă Vodă, nefericita Maricica Hăhăianu a ales Italia. Sistemul sanitar din România, pus pe butuci de incompetența postdecembristă, nu mai avea nevoie de ea. Păi, ce nevoie e aia când statul te plătește cât să nu mori de foame? De unde bani să-ți îngădui un prezent împovărat de taxe și impozite, ori de prețuri scăpate de sub orice control? Așa că biata asistentă a plecat în pribegie, neștiind că acolo, printre străini, va fi ucisă. Un nemernic cu zâmbet de diavol a trimis-o definitiv acasă, în aplauzele și uralele fraților săi întru bestialitate. Criminalul Burtone e acum eroul cartierului, pentru libertatea lui se vor bate, probabil, îndestule organizații din „Cizma" xenofobă. Din acea parte a unei peninsule în care imigrantul poate fi stâlcit oricând în pumni sau umilit. Băjenarii noștri sunt obligați să trăiască pe furiș, atenți mereu să nu stârnească mânia băștinașilor. Să-și ascundă întruna „nelegiuirea" de a fi români, că vin tocmai din patria lui Hăhăilă Vodă, și el mardeiaș de mărginime...

*

Ceva mai în nord de capitala italiană, în Florența cea înmărmuritoare și înmarmorată, premiantul școlii de bune maniere ghearo-becaliste a dat iarăși cu pumnul. Că, deh, cu piciorul nu prea are prilejul, de la atâta cocaină și sibutramină! Cică avea naturelul

zguduit de tragicul sfârşit al compatrioatei aflate în exil şi, posedat de un fior patriotic nestăvilit, i-a căşunat pe ghinionistul ospătar. Întâmplarea nu e defel o ştire. Ştire era numai dacă insolentul piteştean caftea un bibliotecar sau muzeograf. Aşadar, gelos pe actul de vitejie al derbedeului Alessio, primit cu entuziasm scelerat de gangul roman, Adrian Mutu a scuipat din nou pe tricolorul la care râvneşte obraznic. De data aceasta, bătăuşului pălitor de băşică i-a căzut victimă un chelner kosovar, însă nu din vreo idiosincrazie etnică, nici pomeneală! Soţul Consuelei n-are astfel de frământări, ci doar o proastă creştere şi un tupeu nemăsurat. Mare păcat, fiindcă stricăciunea caracterului i-a pocit cariera fotbalistică, şi peste ani se va căina amarnic. De se va aduna de pe drumurile cluburilor de noapte, desigur! Altfel, va umple prima pagină a tabloidelor şi-a buletinelor judiciare.

*

Supuşii narangii ai lui Hăhăilă Vodă au mai făcut un pocinog de-am ajuns de râsu' lumii. Înţărcuiţi în staulul vegheat de baciul Oltean, *ialomiţienii* şi *igaşii* de pripas s-au trezit votând pe invers, după degetul „bulibaşei", nişte legi deloc pe placul stăpânilor de la FMI. Mâine, poimâine, ăştia sunt în stare să declare, tot din greşeală, război Rusiei sau Americii crezând că au votat vreo lege de stârpire a micilor dăunători! Culmea, norodul nevoiaş a tresărit de bucurie, simţind cum mâna puterii îi mângâie fruntea încreţită. Degeaba, căci Hăhăilă Vodă nu se mai giugiuleşte neam cu poporul sărman, ca altădată. I-a întors spatele şi-l beşteleşte că s-a înglodat aiurea în credite bancare. A uitat că trăirea în bine, la care-l îmboldea deunăzi, demagogic, însemna şi împrumuturi...

*

Apropo, Hăhăilă Vodă va cere un alt împrumut de la FMI, spre care s-a răsucit brusc din motive încă nedesluşite. Preventiv, ne asigură grav şi solemn şeful suprem de pe coama Dealului, să îmblânzim

criza. O linie de credit din care să tragem ori de câte ori ne vine pe chelie. România e asemenea unei familii de beţivani şi puturoşi care se îndatorează numai pentru a-şi cumpăra băutură şi haleală, nimic altceva. Ziua scadenţei e undeva departe, dar datornicii n-o bagă în seamă, ţinuţi în loc de mahmureala şi bâlciul continue, ai căror sponsori inconştienţi sunt.

*

În ţara cu pricina, o învăţătoare zace în greva nemâncării de o droaie de zile fără să stârnească în jur gesturi de solidaritate. Temeritatea, curajul sunt solitare. Nu şi laşităţile, care strâng laolaltă pletore întregi de mediocri. Vodă n-o ia în serios, nu-şi pierde vremea cu fleacuri. În faţa Palatului, câţiva militari rezervişti îi ard poza şi-l înjură cazon. Fleacuri...

*

Ajunsă cu misie precisă la înaltul Divan cotrocenist, cancelarul german i-a spus-o de la obraz Voievodului Hăhăilă. „Aţi rămas şi-n urma Bulgariei, integrarea e în pericol. Şi vedeţi că aveţi restanţe la plăţile către investitorii nemţi!“ Cineva e de părere că doamna Merkel a comis un suav şantaj diplomatic şi zău că nu-s în stare să-l contrazic. Ţară pitică, cu Domnitor mărunt, la cheremul tuturor. Ţara lui Hăhăilă Vodă...

*

Ultimele isprăvi ale parlamentarilor *anastasiaţi* explică poziţia codaşă a acestora în sondajele de opinie. Vasăzică, nişte oameni maturi şi responsabili în aparenţă, numiţi pompos „legiuitori“, se prostesc voluntar la ordinul şefului de partid. Al învoielilor meschine de grup dincolo de propriile convingeri. Chemaţi să reprezinte şi să susţină în cele două Camere interesele cetăţenilor, senatorii şi deputaţii autohtoni se metamorfozează subit şi jalnic în marionete de partid. Silite să argumenteze apoi, în studiourile de televiziuni, multele silnicii şi nerozii, deoarece altminteri vor suferi represaliile

satrapului din vârf. „Cine votează moțiunea nu-i pedelist!“ a glăsuit gregarul Toader, mândru tare de șmecheria găsită de ai lui. „Să voteze *ceilanți!*“ s-a arătat la fel de încântat eurodezamăgitorul Stolojan, cândva speranța câtorva semeni. Oameni cărunți, unii cu cariere apreciabile în spate, prostituându-se la comandă sau contra cost, ce imagine sinistră! Prostituție prin abținere, halal putere legiuitoare! Ce mai democrație originală! Sictir!

29 octombrie 2010

Greva cardiacă a Poetului

Televiziunile şi ziarele sunt ocupate cu dezbaterile politice. Cu scandalurile şi stenogramele mizeriei noastre de zi cu zi. Moţiunea de cenzură s-a întins ca o loţiune unsuroasă pe ecrane şi astupă toate evenimentele. Nu mai e spaţiu pentru nimic în cortegiul ştirilor despre prăbuşirea românească. Studiourile televiziunilor au devenit maidane în care orice este permis, mitocănia e în culme. În plin gangsterism politico-mediatic, pe „burtiera" televizorului se prelinge un anunţ zguduitor. Poetul Adrian Păunescu a fost internat în stare critică la Spitalul de Urgenţă... Anunţul curge întruna, ca o veste rău prevestitoare, însă *condotierii* din studiouri n-o comentează deloc. Sunt prinşi în bătăliile purtate în numele unui cotidian eşuat şi mocirlos. Starea gravă a poetului nu mai interesează pe nimeni. Poezia e ultimul lucru care contează într-o lume în care versurile trebuie să aibă musai rime euroatlantice. Restul e demodat, anacronic şi reacţionar, chipurile, şi mi se chirceşte trupul de revoltă. Poetul şi-a ales neinspirat ceasul de boală, putea să amâne o zi, două, cât să se isprăvească votul pe moţiune. N-a făcut-o, şi acum apare numai pe „burtiera" faptului divers. Dimpreună cu alte informaţii utile, ca de pildă cele de schimb valutar sau meteo. Ori despre golăniile Briliantului şi aventurile de aşternut ale vreunei paţachine siliconate. („Burtieră", ce blasfemie televistică! Odaia

bolboroselilor sulfuroase a ajuns să-şi împrăştie miasmele şi pe sticla eterului şi să ne subjuge tiranic cu fel de fel de nerozii. Sau, din contră, cu întâmplări ale spiritelor însemnate, dar şi atunci „burtiera" nu se cheamă „bentiţă", de pildă. De la frunte, desigur...) Bunule Poet, iartă-ne ignoranţa şi nerecunoştinţa, prezentul ne-a abrutizat într-atât încât ne-am transformat în răsuflări de tablă. Ruginite şi găurite de nişte timpuri barbare.

Asta se petrecea în clipa aceea fatidică şi grea, insuportabil de grea... S-au scurs ore şi zile, lungi şi chinuitoare. O aşteptare încordată, cum se întâmplă de fiecare dată când viaţa se clatină. Luni, în pagina tipărită pe care a slujit-o cu sclipiri geniale, Poetul ne-a trimis un semn din spitalul speranţei. Din Urgenţa Speranţei. Şi ne-a povestit cum e să iscăleşti şi să ispăşeşti un reportaj din adâncurile inimii betege. Ne-am liniştit nitel ştiindu-l oarecum întărit şi ne-am rugat să treacă pârleazul neprevăzut, ce mare scofală? că nu-i prima lui cumpănă! S-au strâns mesaje de încurajare, scrisori de la copii, emoţii anevoie de cuprins într-o inimă obosită de zbateri patriotice. Iar inima asta, din care s-au întrupat versurile ce ne-au mângâiat sufletele înlăcrimate ori fericite, s-a oprit oleacă. S-a oprit din ticăitul şubrezit, copleşită de durerea României neîntregite. Că cine mai are inima teafără în ţara cu inimă bolnavă? Poetul a simţit-o înaintea altora şi de aici i s-a năzărit să între în grevă cardiacă. Căci el e în grevă deocamdată, protestează cu încăpăţânare tragică pentru România cea umilită şi înfrântă. Iar inima sa, însămânţătoare de frumos, zace între fire şi aparate refuzând să mai pulseze, să împingă spre neamul care-l iubeşte vecinic sângele viril. Tumultul creator căruia îi datorăm cogeamitea a îngenat, îşi caută respiraţia întrerupătoare. Şi-a luat o scurtă pauză şi-şi adună energiile risipite în harul cuvintelor brodate în borangic.

De pe patul rezervei, Poetul ne-a lăsat definitiv un gând cutremurător. „Suferinţa retrogradează orgoliile", scria memorabil, printre

perfuzii, şi vorbele sale culese cu meşteşugul că nu l-a părăsit nicicând sună testamentar. La urma urmei, suferința retrogradează totul, nu doar orgoliile. Retrogradată e chiar ființa umană, fiindcă dincolo de orgolii se cască imensitatea nevieţuirii. Nerostită şi neguroasă. Suferința ne apropie de moarte şi de aceea prezența ei ne înspăimântă. Prin suferința ta, Poetule, noi toți suntem retrogradați şi puțin orfani.

04 noiembrie 2010

Două voturi

Agitație provocatoare în studioul televiziunii. E seara dinaintea moțiunii de cenzură, și opoziția se arată încrezătoare națiunii obidite. „Mai avem nevoie de două voturi!“ ne asigură guraliv liderul pesedist. Destui parlamentari din arcul puterii vor „defecta“, nu-i nici o noutate, ne explică trufașul invitat. Junele Ponta nu glumește deloc, pare stăpân pe situație, e șansa lui să dea lovitura. Să le dovedească alor săi că a crescut îndestul ca să-și merite jilțul de președinte. De partid, deocamdată. Că prea se îndoiesc atâția *vanghelioți* de calitățile, de capacitatea lui de a struni ditamai dihania politică. Vorbește cu înflăcărare, având grijă să presare ici-colo câte o „pocnitoare“. Scânteile verbale au efect, prind întotdeauna la auditoriu, iar necoptul Victor se străduiește să cucerească sticla. Când își încheie rolul, liniștindu-ne că alde Boc sunt deja demiși, în încăperea împopoțonată de sărbătoare apare „complicele“ întru moțiune. „Dacă mai era nevoie de două voturi, aflați că le-am găsit eu!“ se fandosește lămuritor Crin. Vestea îl bucură definitiv pe colegul *moționist,* care pleacă spre palatul de trandafiri, îmbătat de speranțe. Rămas singur în studio, șeful liberalilor se destăinuie îmbățoșat nației, pregătită să ia cu asalt Bucureștiul ocupat de criza economică și socială. Doi pedeliști i-au promis că vor vota moțiunea, și cu *astea*

două guvernul va fi izgonit. Contractul cu cetățenii care i-au trimis în parlament i-a determinat, pasămite, să răsucească spatele tovarășilor din Modrogan. Vasăzică, tot conștiința de ales al circumscripției va decide, nicidecum înregimentarea politică! Impetuosul Antonescu zâmbește păgubos, și scena îmi amintește de noaptea electorală, de pomină, de an. Și atunci, ca și acum, grăbitul Geoană (un Ponta altfel), gătit cu haina brătienilor, s-a apucat să țopăie înainte de soroc. Un entuziasm prematur și caraghios, semn că nimeni nu pricepe o iotă din lecțiile trecutului, chiar și recent. Închid resemnat televizorul, sătul să constat că oamenii ăștia se comportă ca niște puștani. Cum să crezi într-o alternativă a imaturității? Clăbuci de săpun, nimic altceva. Și gogorița cu suta de mii de protestanți...

Iar ce era să se întâmple s-a întâmplat, moțiunea a picat. Păi, ce-și imaginau opozanții? Soldații portocalii n-aveau motive să dezerteze, pentru că i-ar fi așteptat „batalionul disciplinar" ori „rezervația penitenciară". Disidența nu mai e ce-a fost cândva, miroase a carceră și n-ai garanția că *ceilalți* ți-o vor răsplăti pe măsură. Așa că oamenii fără identitate din PDL s-au încolonat muți și orbi în dosul Robertei și au votat prin încremenire. „Cabinetul Încremenirii" a răsuflat ușurat grație acestor necuvântătoare uninominale. Unii au primit, cică, niscaiva „grăunțe", ca preț al loialității răscumpărate. Cât despre uneperiști, gradele au bătut convingerile, iar ordinul nu se discută! Minoritarii au mers ca și altădată alături de grămada conducătoare, fiindcă astfel i-a învățat istoria în potrivnicia ei. Consecvenți s-au vădit și udemeriștii, căci, în curând, și limba română se va preda în... maghiară. Apropierea lor de putere – indiferent de culoare – e singurul program al etnicilor cu mofturi separatiste, un program care, iată, le-a adus cam tot ce și-au propus. Așadar, ioc surprize în opțiunile neexprimate ale „majorității toxice".

Dincolo, în piață, geaba s-au căznit resturile de sindicat să adune mitingiștii. Nu i-a îngăduit nici cerul, pornit să plângă pe soarta unui prezent ratat. În cele din urmă s-au găsit vreo treizeci de mii sau

poate cincizeci. Români disperați, strânși cu ucaz de partid să se-ncontreze la ăia care le-au tăiat lefurile și viața. De le-au ciopârțit-o că nu le mai ajunge decât să și-o trăiască în rate prăpădite. Veniți care cu trenul, care cu autobuze, care cu autoturisme, într-o capitală pustiită de... toalete ecologice. Dar înțesată de jandarmi, polițiști și civili în misiune. Bucureștenii au stat deoparte, plictisiți să urle degeaba. În definitiv, de ce să mai ieși, împotriva cui să protestezi și pentru cine? Sau pentru ce? Dacă îl huidui pe Băsescu înseamnă că ești cu ăilalți. Și viceversa. Deși, înjurându-l pe Băsescu, înjuri de fapt FMI și Consiliul Europei. Adică îți spargi bojogii în van. Parcă demult nu s-a murit din pricina cooperativizării sau naționalizării? Dictatul acela al vremurilor roșii s-a întors, însă colorat euroatlantic. Țipi, urli, protestezi, mai și mori, dar fatalitatea istorică nu se sinchisește de tine, curge de nebună ca un torent apocaliptic, comandată de aiurea. Oricum, jupânul din Deal a câștigat iarăși, e născut învingător. Victoria lui e, ce paradox!, înfrângerea noastră. Seamănă cu un „supergreu" bâzâit de „muște" gălăgioase. Ringul politic autohton anevoie încape și pe altcineva. Președintele a atins apogeul puterii, și adversarii nu-i sunt pe potrivă. Conduce cu mână forte și în interes propriu un popor eșuat și o țară umilită. Își râde pervers în barbă, în timp ce tumultuosul penelist încă mai caută cele două voturi cu care ar fi... aidoma lui Lefter Popescu, cu ale sale „două loturi". Culmea, mi-l și închipui, peste ani, pe orgoliosul Crin, plimbându-se, învins, în jurul Casei Poporului și „șoptind mereu, cu un glas blajin, același cuvânt: «Viceversa!... da, viceversa!...» cuvânt vag ca și vagul vastei mări, care, sub fața-i fără creț, ascunde-n tainicele-i adâncuri stâncoase cine știe câte corăbii, zdrobite înainte de a fi ajuns la liman, de-a pururi pierdute!"

5 noiembrie 2010

Râme în ploaie

Sub ploaia rece de toamnă, Bucureştiul pare un oraş ridicat din nămol. Ca şi oamenii, ca şi destinele, ca şi copacii, ca şi casele, totul e din nămol. Gros şi lăbărţat, mustind de apă năclăită. Străzi cenuşii şi făpturi gri, cu suflete înnămolite, în vremuri plumburii. Viaţa s-a chircit, biciuită de stropii căzuţi din cer, şi tremură udă leoarcă în bătaia vântului. O zi ideală pentru o sinucidere perfectă. Oricum, n-ar băga nimeni de seamă că s-a mai dus unul dintre ei. Cine, că toţi sunt înecaţi în propriile lor lacrimi şi abia dacă se mai zăresc? Unii s-au atârnat de nişte colaci de salvare, improvizaţi din niscaiva speranţe sfârtecate, şi se zbat să nu se scufunde. Alţii s-au lăsat în voia şuvoiului şi plutesc la întâmplare, mânaţi de curenţi năuci. Au renunţat să se împotrivească fatalităţilor felurite şi supravieţuiesc, deşi mâlul îi trage la fund.

Pe o zi ca asta până şi râmele se sinucid, într-atât sunt de deprimate de condiţia lor inferioară. De condiţia ce le obligă să trăiască mereu în întuneric şi umezeală. Ce altceva să le ofere soarta atât de zgârcită cu ele? Ce alt sfârşit mai bun? Poate agăţate, ca momeală pentru peşti, într-un cârlig de undiţă. Parcă e mai puţin sumbru decât un final previzibil şi banal în măruntaiele pământului. Chiar, noi, oamenii, ale cui momeli suntem? Ale viciilor şi virtuţilor care ne acaparează uşor-uşor, după ce, la început, ni se supun

cu prefăcută docilitate, pentru ca apoi să ne subjuge tiranic? Ori ale noastre înşine? Dumnezeu ştie sau râmele?

*

Stau tolănit în pat şi fac exerciţii de veşnicie. Da, nu strâmbaţi din nas, chiar nu glumesc! Păi, aşa, pe orizontală, mă voi eterniza. Rânduielile nu ne-au hărăzit altă intrare în lumea de apoi. Lungiţi pe spate, cu mâinile pe piept şi cu pleoapele trase peste ochi. Să tot veşniceşti astfel pregătit de marea călătorie... Rar se pomeneşte ca morţii să plece dincolo în picioare, drepţi ca nişte lumânări încă neaprinse. Iar eu mă uit în tavan şi-mi închipui cum ar fi să nu mai fiu. Efemeritatea ne îngăduie fără restricţii, pe când vecia e rigidă ca un caporal şi de aceea mă scol, sătul de exerciţiul de prisos.

*

În bezna opacă a nopţii îmi pare că suntem cu toţii nişte viermi anelizi cu corpul lung. Vreo şase miliarde de râme, întinse în dormitoarele de catran ale Planetei. Asemenea primatelor ascunse în glod, încetăm să ne mai opunem condiţiei de vietăţi superioare. Doar visul ne mai deosebeşte de *lumbricus terrestris*. Cel puţin aşa ne place să credem deocamdată.

*

Plouă tuberculos. Văzduhul s-a întunecat. E un lichid vâscos, găurit din loc în loc de becuri strepezicioase. O lumină hepatică se căzneşte să îmblânzească noaptea. Strada e aproape pustie şi conturul i se desluşeşte vag. În faţa blocului s-a oprit o salvare, scrâşnind rău prevestitor şi fleşuind roşietic. Două siluete coboară preocupate şi-o iau la goană spre uşa de la scara vecină. Sunt grăbite, şi asta le face să nu se sinchisească de rafalele apoase căzute întruna. Aud deja cumpăna vieţii cuiva cum scârţâie alături, cum se tânguie a moarte. Felinarele pâlpâie îngrijorate, aşteptându-şi pacientul zorit

de hârcă. Culmea, ploaia miroase deja a spirt şi-a valeriană... Parcă şi-a formol.

*

Dimineaţa asta are chipul ciupit de boală şi evit s-o privesc. Mă indispune teribil spectacolul urâţeniei. Calc atent printre băltoacele ivite ici-colo şi mă lupt cu gândurile noptatice. Trotuarul e plin de râme translucide, scoase din subteran de diluviul ce nu conteneşte. Ori a plouat cu râme? Bucăţele de carne albită, nemişcate şi storcoşite de paşii trecătorilor petrecuţi care-ncotro. Acolo, în afunduri, ar fi putrezit şi, ieşind la suprafaţă, au sperat că vor scăpa. S-au înşelat amarnic şi mă întreb cine le-o jelui...

*

Vara, pe caniculă, soarele îţi ajunge să-ţi încălzeşti inima. Nu e nevoie de altceva pentru a-ţi simţi corpul dogorind. Acum, zgribulit de frig, cauţi căldura în altă parte, în trupul altcuiva. Al iubitei sau iubitului şi zău că amorurile tomnatice au darul de a înviora orişicât temperatura unei existenţe cel mai ades anoste.

12 noiembrie 2010

Răzleţire de gânduri

Într-un orăşel din sud e aproape ca pe vremuri. Nu s-au petrecut lucruri mai acătării. Viaţa curge la fel de monoton, dar prin dinţi de fierăstrău. Pe strada mare e plămânul fostei orânduiri etatiste, vechea întreprindere socialistă, adică. Părăginită acum, şi părăsită. Tristă de-a dreptul. Ascunsă după o hardughie construită recent, ridicată chiar pe obrazu-i ciupit de vărsatul politic. Au rămas pe-o margine neatinsă de prefacerile globalizatoare literele „ESCU“ şi semnul exclamării. De la „Trăiască tovarăşul Nicolae Ceauşescu!“ fala noastră şi mândria de odinioară. Poate că locuitorii micuţei urbe n-au vrut să-şi uite pe de-a-ntregul trecutul care le oferea tocmai ce le lipseşte azi. Ori poate că au lăsat intenţionat sufixul ăsta, să-l adapteze oricând noilor realităţi. Păi, lângă inevitabilul „ESCU“ se lipeşte straşnic ba un „ILI“, ba un „CONSTANTIN“, ba un „BĂS“, şi nevoia de omagiere e satisfăcută plenar şi peren.

România e doar un sufix la care se adaugă când şi când altceva, fără ca schimbarea să şi reprezinte ceva. O cârpeală cel mai adesea, aşa cum fost-a întotdeauna, de la paşoptişti încoace. Pe acest „ESCU!“ nu vom exersa în veci decât vasalităţi felurite şi înlemniri orizontale. „ESCU!“ acela zărit în goana maşinii ne cheamă înapoi. Şi, zău, cum să-i rezistăm de vreme ce prezentul ne-a izgonit din speranţă? De aceea sunt atâţia care tânjesc la „ESCU!“

*

În anul 2009, în Anglia, cei mai mulți veniți pe lumea de dincolo de Canal, vreo 7 500 de băieței, au primit numele... Mohamed! Nu Jack ori Paul, ci Mohamed! O creșcătorie de... *mohamezi,* ca să-l parafrazez pe soțul nonagenar al Reginei Elisabeta a II-a, care s-a stropșit la România că e o „creșcătorie de orfani". „Sunt șocat!" se declară un englez. „Nu mă surprinde, dar sunt speriat!" se arată altul. Cam târziu, totuși, puritatea britanică e deja amintire. Perfidul Albion se clatină, crimele colonelului Lawrence al Arabiei au stârnit răzbunarea Profetului. Așa că în curând vom vorbi despre Regatul Unit al Marii Arabii, și nu al Marii Britanii. Chiar, cum ar fi sunat Mohamed Shakespeare? Altminteri, observ că, dacă inteligentele servicii secrete britanice au împiedicat, zice-se, nașterea unui bastard regal, ele sunt neputincioase să curme viețile altor *diane* născătoare. O dovadă în plus că niciodată victoriile nu sunt definitive și că înfrângerile sunt doar temporare. Victimele coloniștilor își vor cuceri, în cele din urmă, cuceritorii, iar până la Regatul Unit al Marii Arabii nu mai e mult...

*

Într-un moment de sinceritate publică, imprevizibilul Băsescu a rostit un adevăr care îi face cinste. Degeaba au sărit atâția să-l înjure, fiindcă, orice ar fi, răposatul Ceaușescu rămâne ditamai personalitatea istorică a României. Într-adevăr, deceniul dintâi al domniei sale a însemnat dezghețul, primenirea unei societăți dornice de înnoire. Ușor-ușor e momentul ca primul președinte al Republicii să fie, dacă nu reabilitat, măcar „reevaluat". Nu-i putem ascunde la infinit meritele, numai de dragul anticomunismului taliban. S-au scurs destui ani ca să ne scuturăm de clișeele mincinoase ale cățelor tismănene. O fărâmă de obiectivitate reparatorie nu ne-ar strica. Dimpotrivă, ne-ar readuce în rândul vertebratelor lucide și raționale. „Confuzia stăpânește tiranic istoria românilor", ne-a lăsat cu limbă

de moarte Adrian Păunescu, şi el contestat de fel de fel de pigmei. Or, gestul domnului Băsescu are darul de a risipi orişicât confuzia în care politrucii globalizării l-au îngropat pe „fiul cel mai iubit al poporului". În antiteză cu „şacalii" politici postdecembrişti, cu putregaiul cărat de aceştia în viaţa socială, scorniceşteanul îmi pare azi o icoană.

*

În urbea înnobilată de absurdul ionescian, un preot, cu apucături de pederast cică, s-a dedulcit la carne fragedă. Victimele feţei bisericeşti s-au rătăcit în amvonul pângărit posedaţi de cele mai curate gânduri. Căutau acolo nitică lumină şi un cuvânt de întărire în urcuşul pe poteca credinţei. Au găsit însă un ins păcătos, sub sutana căruia s-au spovedit destui adolescenţi. Clericul ortodox, ca să-şi scuze melicul homosexual, i-a luat cu binişorul pe tinerii veniţi la meditaţie şi i-a pus să-i sărute poala sodomică. Cu duhul blândeţii şi cu mătăuzul înmuiat în apa miraculoasă din cădelniţă. „Dezbrăcaţi-vă, copiii taichii, să vă sfinţesc «cocoşelul»!" i-a îmbiat cucernic trimisul Domnului, stropindu-i pe puberi în părţile moi ale trupului. Căci, ce atinge popa creşte, sporeşte...

*

Siliţi de sărăcia de pomină, românii s-au apucat să-şi vândă un rinichi, un ficat... Ce mai, capitalismul neaoş e nemilos şi cinic! Donări de organe contra cost, de foame, asta da victorie asupra comunismului! Curând, ne vom scoate pe tarabă sferturi ori jumătăţi de inimă, auricule şi ventricule, ca să achităm factura de gaze... Şi cum să nu-mi fie dor de „ESCU!"?

19 noiembrie 2010

Noiembrie, la Bosfor

Pe Bosfor curge o toamnă molatică şi languroasă. Se rostogoleşte lenevoasă, scuturându-şi provocator şuviţele castanii. Soarele blajin, de-un galben scorojit, se târăşte pe cerul tulbure. În zarea brăzdată de minaretele zvelte şi cam arogante, deasupra apei, o dâră de culoarea untdelemnului se prelinge nezăbavnic. Privirea-mi hămesită se înfige în rotunjimea moscheilor, gata să le înfulece. Să le pătrundă tainele din care s-a întrupat Imperiul Şalvarilor. Un imperiu care a înfricoşat secole de-a rândul o Europă tremurândă şi terorizată de iataganele spahiilor. În depărtarea învăluită în ceaţa străvezie se desluşeşte vag conturul sfredelitor al Sfintei Sofia şi, zău, de acolo, dinspre Topkapi, aud scâncetele Brâncovenilor. Şi, prin faţă, se scurg liote de domnitori români sosiţi cu pâra şi peşcheşul să-şi cumpere de la sultan înaltele dregătorii şi trădarea de neam. Întorc umilit capul, ca nu cumva istoria demult apusă să mă desfigureze complet. La doi paşi de mine e un platan singuratic. Are obrazul alburiu, şi pete cafenii îi caciuresc pielea scorţoasă. Platani aveam şi noi în parc, la Turnu Măgurele. Sub umbra lor prăsitoare de vise mi-am lăsat închipuirile să zboare, s-o ia la goană peste mări şi ţări, să cutreiere alandala. Ciudat, deşi orizontul nu era deloc larg, ele străbăteau întinderi nesfârşite. Din locul acela strâmt m-am avântat unde, altminteri, imaginaţia nu cuteza.

Astăzi, cu toată deschiderea fără opreliști a Mării Marmara, plăsmuirile minții abia dacă trec dincolo de țărm. Au obosit și s-au săturat de ratările felurite. Din sulițele otomane ce străjuiesc puzderia de moschei coboară noaptea și am senzația că pe ascuțișul minaretelor se sprijină necuprinsul bolții înstelate. Aici, până și luna nu-i altceva decât... semilună! Aștept, din clipă în clipă, ca din desaga găurită a cerului să cadă măcar o stea și s-o prind în palmă, să-mi frigă veștejita carne. Chiar, de când n-ați mai strâns în podul palmei o stea? Una măcar...

*

De pe ziduri sau pereți, de oriunde, Mustafa Kemal Atatürk își veghează poporul, este pretutindeni. Bărbatul acesta, cu privirea dârză și scormonitoare, asiatică, de o duritate contagioasă, și-a rezervat o porție uriașă de istorie. „Părintele turcilor" a învins precaritatea perisabilă, și cultul său, arar tăgăduit, e pricina unei mândrii naționale neregăsite pe plaiurile de la vărsarea Dunării. Ne lipsește tragic un astfel de basm patriotic, legenda care să ne recupereze încrederea de sine și aspirațiile curajoase. Entuziasmul acela robust, în stare să unească armonios energiile risipite aiurea și să ne înapoieze conștiința propriei valori, orgoliul că însemnăm totuși ceva în lume. Spre deosebire de ei, noi ne-am ucis „părinții" și orbecăim printr-un prezent bezmetic și surpat. Agonizăm într-o Românie cu pereții goi.

*

Orașul e un furnicar asurzitor. Zumzetul străzii e de-o dezordine pitorească. Vânzători ambulanți lăudându-și lălăit marfa, copii trăgând cu opinteli cărucioarele învârfuite cu te miri ce, lustruitori de pantofi aplecați vrednic asupra botinilor prăfuiți, pisici bulevardiere furișându-se care-ncotro, turiști și localnici vrăjiți de exotismul debandadei orientale. Al culorilor țipătoare și-al miroaselor înțepătoare, imposibil să le reziști. O beție a simțurilor retrezite, căreia n-ai cum să i te sustragi. Dimpotrivă, i te abandonezi excitat, încântat

de libertatea plăcerilor aţâţate de gusturile tocmai descoperite. Istanbulul e, credeţi-mă, „grădina lui Epicur", un loc al desfătărilor şi răsfăţurilor!

*

Puţine femei băştinaşe în tumultul stradal. Şi alea pitite după veşmintele musulmane, sugrumându-le feminitatea. Se strecoară ca nişte umbre prin mulţimea pestriţă, fără identitate şi bucurie. Stane de piatră înfăşurate în voaluri de mătase, habotnice. În contrast cu tristele consoarte, bărbaţii turci sunt guralivi, au o lăcomie a cătăturii ce aduce nelinişte. Râvnesc la tot ceea ce le interzice canonul religios şi, uneori, seamănă cu o ceată de prichindei salivând în dreptul galantarului cu acadele şi rahat. Ca o aventură pusă la cale fără ştirea babacilor, desigur. Îi urmăresc cu atenţie şi mă impresionează solidaritatea pe care nu se sfiesc s-o afişeze. Umblă în grupuri, se pupă pe obraz, pecetluind fiecare întâlnire, si se lungesc la palavre ori învârt pătimaş zarurile de la table. Beau ceai şi răsucesc misterios mătăniile, absorbiţi de spectacolul insaţiabil al străzii cadrilate. O societate a bărbaţilor, ţanţoşi şi oacheşi, a exclusivismului întru masculinitatea bătătorită de tradiţie. Oricum, aparenţa acestei solidarităţi e reconfortantă şi pilduitoare, nu am a mă îndoi de sinceritatea gestului atât de frecvent în imensul „bazar".

*

Dimineaţa asta de noiembrie a scos din adâncurile mării părelnice bancuri de solzi. Solzi de peşte, strălucind orbitor. Freamătul lor lucitor e fascinant, te cheamă ademenitor. Te îmbie periculos, ca orice afund, ca orice neant. Dar totul e doar miraj, nălucire... Cuiburi de apă mânate de vânt.

*

Un soare năucitor de toamnă despletită lasciv. De sus, din balconul hotelului, lumea îşi deschide nemărginirea şi se arată atât de

accesibilă încât îi pipăi nefinitudinea. Deocamdată zac ca un paşă eşuat, smuls din cotidianul devorator de iluzii. Plutesc laolaltă cu albatroşii văzduhului şi mă scald în uimire. Uimirea copilului care întârzie să se coacă încă. *Bolero*-ul ravelian s-a stârnit dintr-un difuzor şi, odată cu el, desprinderea mea. Aripile îmi cresc dimpreună cu alămurile basculul, şi pământul se micşorează întruna. Zbor lin şi împăcat cu soarta, împins de palele divine şi de muzica enigmaticei predestinări...

*

E ora prânzului la Istanbul. Un bocet prelung şi cutremurător s-a slobozit dintr-odată. Şi se întețește ca o tânguire, ca o jale nevindecată. Ce suferință l-o fi surfilat? „Oamenilor, sunteți muritori!" pare a rosti glasul acela sfâşiat de durere. Vocea gravă şi legănată îndeamnă la rugă, la pioşenie şi cumpătare. Jeluirea, în răstimpuri egale a muezinului, e strigătul de disperare al efemerității nevoite să se supună fatalității.

*

Aproape, în vecinătatea unei moschei, se semețește stadionul echipei Beşiktaş. Concubinajul lor nu e defel întâmplător, fiindcă fotbalul şi credința sunt chipurile noii religii a omenirii.

*

În definitiv, ne naştem din furt. Şterpelim din pântecul mamei întreaga noastră făptură. Din raptul acesta încuviințat de Dumnezeu ne încarnăm, pentru ca apoi să-i „buzunărim" pe cei dimprejur de sentimente, de mărunțişuri afective. La final, viața ne e furată de moarte, şi pedeapsa nu poate fi comutată. Este definitivă şi egală pentru toți. Trăim şi ne stingem sub semnul furtului. Vasăzică, ni se fură viața furată....

*

Mă uit pe lista cu bucate a restaurantului. O cercetez cu migală şi voluptate. Descopăr între atâtea feluri de mâncare ceva cunoscut:

kavurma. Cândva, în copilărie, ma-marea gătea „cavruma". Aşa îi spunea ea la ciulama. Sau coleaşă, în graiul ţăranilor din sud. Parcă o şi văd pe bunica mea cum sfârâia făina în cratiţă, înecată în grăsimea de pasăre, după ce rumenise, în aceeaşi unsoare, câteva cepe tăiate potrivit. Mirosea năucitor în casă, şi amestecul acela bolborosea ispititor, fărâmiţat cu lingura de lemn a bunicii. La un timp anume, bătrâna azvârlea bucăţile de găină şi se îngrijea să fiarbă şi mămăliga, s-o părpălească în ceaun. Galbenă şi neastâmpărată, cu păsatul sărind pe pereţi, ca şi când s-ar fi încontrat la făcăleţul ce-i înfrâna zbenguiala. Ne aşezam la o masă rotundă şi joasă, leită celor turceşti, pe scaunele scobite de rudari din lemnul moale al luncii, şi mâncam cu o poftă de năvălitori. În sat, la Islaz, unii oameni erau porecliţi „cavruma". Da, „ale Cavruma", „ale Coleaşă", nu vă mint neam! Doamne, ce dor mi s-a făcut de ma-marea şi de blândeţea ei domestică!

*

Terasa este plină de turişti, veniţi ca şi mine să tăifăsuiască pe îndelete cu marea. La câţiva paşi se făloşeşte podul ce leagă Asia de Europa. E maiestuos şi trufaş. Vapoarele trec dintr-o parte în alta, cărând navetiştii. Pe malul celălalt un pâlc de pădure ascunde vile şi blocuri pitice, huzurul Orientului. La o aruncătură de băţ, pescăruşii se agită şuierând tragic. Dau rotocoale apei şi plonjează nevricos. Deodată, malul e înconjurat de poliţişti şi-o larmă stranie ia în stăpânire zona. Trecătorii se opresc curioşi, atraşi de cordoanele avertizoare. Sirena unei nave militare ţiuie din ce în ce mai tăios. Pe coama valurilor molcuţe zăresc o umflătură, o cămaşă fâlfâind degeaba. Ca un catarg de navă scufundată. Îmi încordez văzul şi amintirile de priveghitor de cadavre. Leşul e purtat către ţărm, iar ţeasta, dezgolită şi spălăcită de curenţii marini, sclipeşte în lumina zaharisită. „L-o plânge careva?" îmi iscodesc de prisos sensibilitatea, dar n-are cine răspunde. Nu-l cunoaşte nimeni, suntem o ciurdă de străini, nimeriţi să-i însoţim ceasul ultim, nefiinţa. Poate că ieri

iubea şi era iubit, poate că viaţa lui rezema viețile altora, rostuindu-le. Acum e un obiect oarecare, la cheremul oricărui val. Subiectul indiscreției noastre nefolositoare şi indecente. Adunătura de gură-cască comentează, se precipită, îşi caută poziții convenabile, nu vrea să piardă nimic din piesa morbidă. Moartea face şi la Bosfor rating, îşi joacă rolul şi acolo cu casele închise. Mă scol împovărat şi plec, alungat de fantomele trecutului. Pe atunci moartea îmi era înscrisă în fişa postului, era obligație de serviciu, însă azi n-am nici un chef s-o întâlnesc. O detest cordial!

10 noiembrie 2010

Vremea muştelor hoitare

Laşitatea dintotdeauna a intelectualului român. (Sau şi a celui de aiurea?) Să amâni confruntări, dispute, până ce adversarul îţi va fi oale şi ulcele... Să te guduri pe lângă el ori să-i îngădui biciul verbal cât pământul îl ţine viu, pentru ca apoi să-l înjuri... Să-l pândeşti după ce se petrece ca să-i scuipi memoria e o dovadă hidoasă de infirmitate sufletească. Strâmbătatea acestei alcătuiri interioare îşi are pricini felurite. Ba invidie, ba ratare, iar necroloagele rostite la căpătâiul dispărutului le arată propria micime. Cum să nu le crape fierea când îşi văd duşmanii înmormântaţi cu alai princiar şi omagiaţi cu salve de puşcă? Cum să nu se gândească, îngrijoraţi, că la îngropăciunea lor nu se vor înghesui nici măcar vecinii de scară? Câtă compătimire stârnesc homunculii ăştia refulaţi într-o ură nimicitoare!

Uneori, se suduie de *dincolo,* din cavou, ca în cartea lui Adrian Marino. I se răspunde însă de *dincoace* în acelaşi ton belicos, fără frică de cele sfinte, cu o poftă de arţag nepotolită vreodată. Laşitatea e acum reciprocă, protagoniştii sunt toţi o apă şi-un... bălegar. Se amână după parastasul de cinci ani publicarea *Vieţii unui om singur* ca să-ţi dai în vileag frustrările, deşi nimeni nu te-a împiedicat să-ţi declari antipatiile până atunci. Dumnezeule, să trăieşti premeditând scandalurile ce-ţi vor însoţi posteritatea şi să le refuzi rămaşilor dreptul de a polemiza cu tine! Care supravieţuitori se vor năpusti la fel de laş să-ţi murdărească lipsa de onestitate...

De aceea, Maestre Fănuş, eu nu i-aş asemui pe inşii tăbărâţi asupra postumităţii adrianpăunesciene cu „vulturii hoitari"! Le faceţi o laudă nemeritată. Păsările de care pomeniţi sunt vietăţi ale înălţimilor, temerare, locuiesc la streaşina cerului şi-şi migălesc cuiburi din surcele de soare şi paie de stele. Indivizii repeziţi să-l atace în moarte pe poetul recent prăpădit sunt mai degrabă nişte muşte verzi. Muşiţa creşcută pe cadavrele proaspete, din care se înfruptă ca să supravieţuiască în putreziciune. Făpturi sărmane ale putrefacţiei şi întunericului! Aşteaptă canoniţi de-o pizmă iremediabilă să se mai stingă careva ca să-şi mute pestilenţiala răsuflare din neantul tuberculos în leşul ce le găzduieşte ospitalier scârboşenia. Şi, zău, botezătorul necuvântătoarelor a fost prea generos când le-a înnobilat cu o onomastică atât de aristocratică, de gingaşă. Fiindcă larvele astea hoitare se numesc, ce sacrilegiu!, *lucilia caesar*. O minimă consolare pentru roiurile ce ne bâzâie morţii de seamă, pedepsite să se învelească veşnic cu piei de stârv.

*

„Spectacolul ştirilor", aşa sună promo-ul televiziunilor de profil. Şi eu care credeam că o ştire trebuie să fie seacă şi neutră, lipsită de zorzoane. Deoarece spectacol asta înseamnă: denaturarea adevărului prin transformarea-i în paparudă mediatică. Iar în spatele multelor podoabe de prisos, ştirea aproape că nu se mai vede şi nici nu mai contează ca adevăr. E un fel de şuşă. Şuşa ştirilor...

*

În interviul acordat *Jurnalului Naţional,* scriitorul Norman Manea mărturiseşte că „luând în considerare împrejurările actuale, poate nici nu aş fi venit la Gaudeamus, de care nu ştiu câtă lume mai are chef, dar am fost invitat de ambasadorul francez la Bucureşti". Sunt uşor nedumerit, căci nu ştiu la ce se referă prozatorul stabilit peste ocean când vorbeşte despre „împrejurările actuale". Or fi împrejurări politice? Culturale sau economice? Oricum, omul acesta

născut şi crescut în România a revenit nu din dorul de meleagul natal, nici pomeneală! A răspuns invitaţiei unui străin, aflat provizoriu pe aici, ca trimis al Franţei. Neputinţa statului nostru de a-şi cultiva şi răsplăti valorile, mai mereu împlinite afară, ori dorinţa acestora de a plăti polițe statului indiferent şi insensibil la performanţa culturală? Poate şi una şi alta, mă căznesc cu o explicaţie.

*

Ce nimereală onomastică! Din relaţiile nepotrivite şi neprotejate cu Chelu şi Mararu, Coana Poliţia a rămas cu burta la gură taman în pragul iernii *schengeniene*. Ca s-o scape de ruşinea publică, *moaşa* naţiunii i-a făcut ditamai avortul, în bătăile de Tobă ale generălimii loiale. Şi-n poala „băiatului" de la „Interne şi Afaceri" a picat coşcogeamitea Fătuloiu, de şi-au scuipat în sân chiar şi şefii de post jupuiţi de Şoric. Din ogeacul prezidenţial s-au auzit chiotele răzbunării şi-n scurt timp, în bătătura spurcată de caschetele zvârlite insultător, s-a pornit furtuna. Oleacă de doftorie pe trupul batjocorit se cădea, aşa că în patul Preapângăritei au fost aduşi Popa şi Dascălu. Primul s-o tragă spre lucrurile bisericeşti, al doilea, către cele cărturăreşti. Altarul şi catedra vor fi de-acum înainte semnele de armă ale Poliţiei Române...

3 decembrie 2010

Mondializare biometrică

La un moment dat, sărmanul Johann Moritz, personajul tragic din romanul *Ora 25* al lui Virgil Gheorghiu, devine fără voie obiect de studii rasiale. Căci trăsăturile sale antropometrice corespundeau cică modelului „Familiei eroice" născocit „ştiinţific" de colonelul nazist Müller. Uimit de descoperirea neaşteptată, fritz-ul „a privit capul lui Moritz şi din spate, i-a pipăit umărul, i-a pus mâna sub bărbie. I-a spus să deschidă gura şi s-a uitat la dinţii lui", iar pe urmă l-a dezbrăcat complet, să-i cerceteze cu de-amănuntul goliciunea exemplară. Asta se întâmpla demult, într-o scrânteală istorică, şi speram ca omenirea să înveţe ceva din trecutu-i dement. Din păcate m-am înşelat, de vreme ce, mai an, stimabila Hillary Clinton cerea subalternilor săi acreditaţi la Bucureşti să strângă informaţii despre „actualii lideri şi cei în devenire", în special „detaliile biometrice" ale acestora. Cel puţin aşa ne dezvăluie site-ul WikiLeaks, care zguduie de câteva săptămâni şandramaua planetară. Parcă îmi şi imaginez fişele cu datele biometrice ale oamenilor politici de la noi, cu vulnerabilităţile, averea şi starea lor de sănătate, trecând oceanul. Unde sunt analizate de batalioane conştiincioase de cercetători cu trese, obligaţi să găsească secretele *băseştilor* şi *antoneştilor, maiorilor* şi *ungurenilor* de pe-acilea. Ei nu mai sunt căutaţi pe faţă la dinţi şi în părţile dosnice, asemenea

bietului prizonier transilvănean, nimerit mereu în răspăr cu timpurile. Acum, ajung rapoartele „cârtițelor" plantate pretutindeni de molohul american. E clar, vorba prozatorului Norman Manea, că trăim într-o „lume grăbită, uitucă, nevrotică, asaltată zilnic de o avalanșă de murdării în care unii izbutesc să țopăie, în frenezia burlescului". Și, probabil, pe malurile Potomacului s-a țopăit destul pe soarta celorlalți, nu și azi, când zănaticul hacker australian a spart „cutia Pandorei" de la Casa Albă de se clatină omenirea. Așadar, să mai țopăie și alții pe spinarea părinților libertății. Adevărul e că „Jandarmul" de la Washington și-a pierdut măsura, setea de putere l-a amețit într-atât încât și-a risipit uriașul capital de simpatie. A crezut că poate controla întregul mapamond, că nimeni și nimic nu-i stau în cale ca să pornească războaie pretextând mincinos că se fabrică arme chimice. De asemenea, s-a grăbit cu cinism să ucidă victimele colaterale ale unor conflicte eminamente economice și geo-strategice, inventând concepte aiuritoare tocmai ca să-și scuze fărădelegile. S-a instalat prin forța armată în țări considerate doar de ei teroriste, dar doldora de petrodolari și numa' bune de amplasat baze militare. În altele n-a fost nevoie de astfel de argumente, fiindcă guvernele băștinașe s-au supus fără crâcnire, cu o volupatate a servilismului grețoasă și ticăloasă. Colonii în care ambasadorii yankei se comportă aidoma șefilor de plantație. Ca și aici, în „sălbatica Românie", căzută la picioarele unui fitecine ca Gitenstein, stăpânul, deocamdată, al destinului nostru castrat biometric. Oficialul acesta de pripas își dă cu părerea și în problemele economice, și-n cele politice sau juridice, ce mai, e instanța supremă a „rumânilor"! Într-adevăr, ca să-l citez iarăși pe Norman Manea, schimbarea cea mai descurajantă a prezentului este „mediocritatea – tot mai inevitabilă (...) – a politicienilor, pragmatismul lor inept și teatral, populismul lor de doi bani, biata lor vanitate și siguranța de sine, ca și, pe de altă parte, masele de gură-cască, vitalizate și ele de vulgaritatea înscenărilor de larg consum". Un pragmatism agresiv și amoral,

deşi ni se vântură întruna gargara „corectitudinii politice", ca o acadea în stare să le ia mințile „papuaşilor" din zonele subjugate, îndeosebi, financiar. Să-i manipuleze vulgar cu fel de fel de spaime şi frici. Zi de zi ni se toarnă în urechi, lent, dar sigur, cucuta globalizării, a uniformizării cu orice preț. Iar otrava ne atinge sistemul nervos şi-l paralizează în final. Semănăm, la capătul umilințelor şi neputințelor, cu nişte gâze agonizând cu capul țintuit în acul mondializării şi de aceea ne zbatem în van. Ne agităm degeaba, în dezordine şi disperare. Şi-n agitația asta caraghioasă şi umilitoare, ofițerii americani, deghizați în demnitari, ne pipăie țeasta, grumazul, țurloaiele şi scriu întruna note pentru alde Obama... Ca-ntotdeauna, capul plecat sabia nu-l taie, aşa încât cine să-i ceară demisia, cine să ceară socoteală angajaților acoperiți ai „Marelui Licurici" pentru traficarea datelor cu pricina? Ministrul de externe, Teodor Baconschi, se luptă încă din greu să reziste şuvoiului de seducție stârnit de monumentala Elena şi d-aia tace filozofic (pardon, teologic!). Cât îl priveşte pe preşedinte, acesta e preocupat să dezlege misterul neliniştitor al sloganului udrist „EU iubesc B" şi se codeşte să ia atitudine. Ceilalți au datele biometrice deja în arhiva blagoslovită clintonian şi se prefac că totul e o bagatelă. Zâmbesc diplomatic şi-şi lasă pantalonii jos să li se ia măsura lipsei de curaj. Oricum, le-au ieşit prost măsurătorile la organele bărbăției de stat. Aşa că n-au cu ce să se împotrivească actualilor invadatori...

10 decembrie 2010

Sărbători de pomană

Intrăm în sărbătorile de iarnă beşteliţi şi arătaţi cu degetul mustrător al puterii. Ba şi al guvernatorului Isărescu, pornit să ne reproşeze nesăbuinţa de a cumpăra, pe credit, frigidere şi maşini de spălat. Vasăzică, noi suntem „cei care au îndatorat România", nicidecum *ei,* groparii noştri ca neam şi ţară! Păi, dacă „băncile au ademenit populaţia", ce vină are aceasta că şi-a târguit pe datorie niscaiva fleacuri de uz casnic? Că doar nu i-a spus nimeni că în frigider ori aragaz s-a tupilat criza mondială şi că, mâine-poimâine, ea îl va da de-a berbeleacul pe sărmanul datornic. Nici măcar deştepţii ăştia de după război, care acum ne iau de proşti şi sabotori ai stabilităţii bancare, n-au bâiguit ceva. O singură vorbuliţă de ne-ar fi aruncat atunci, una singură, şi zău că ne-am fi băgat minţile în cap. Dar noi l-am ascultat hipnotizaţi pe şeful statului, care ne ordona pişicher să trăim bine. Urarea sa ne-a fost chezăşie şi garanţie ipotecară, başca umflările de lefuri şi pensii. Azi, domnul Băsescu ne dojeneşte superior că i-am luat în serios pe politicieni şi d-aia am ajuns cu portărelul euroatlantic la frontieră. Amnezia primului om al coloniei latine din mijlocul mării slave e deja proverbială şi n-are leac. E boala şi blestemul naţiei de „mămicuţe şi bebeluşi" care s-a lăsat amăgită ori de câte ori înaltul scamator i-a clipit şmechereşte. Sau a hăhăit grobian de sub fesul şantaliu. Cică nu prea muncim şi

ne-am cam îmburghezit, ni s-a îngroşat osânza de la atâta pomană bugetară! Căci aşa ne-a dădăcit şi croitoraşul cel auster din Palatul Victoria, care taie întruna salariile şi sporurile, şi orice i se năzăreşte, ca nu cumva zbirii *strausskahni* să ne zvârle în incapacitate de plată. De parcă ne-a întrebat cineva când s-au tocmit împrumuturi cu toptanul. Da' de unde, ne-au anunţat sec, cu tonul acela grav şi solemn de înmormântare, că visteria e goală şi că stăpânii, mărinimoşi din cale afară, ne ajută cu tranşele vânzării autonomiei şi independenţei. Însă, ca să-l citez pe publicistul Tudor Octavian, „o ţară datoare câteva decenii la bănci internaţionale şi mondiale nu e liberă. Libertatea sub presiune e o mare minciună". Minciună de stat, oficială, nu altcumva! Minciună pe care, de pildă, „Oamenii din Dublin" n-o înghit deloc. Dimpotrivă, urmaşii lui Joyce i-au simţit din plin gustul amar şi mărşăluiesc cu zecile de mii scandând revoltaţi „Irlanda nu e de vânzare!" Cândva, pe străzile bucureştene s-a urlat un slogan asemănător – „Nu ne vindem ţara!" – de s-au înfiorat fecioarele cocoţate pe tancurile democraţiei. Câtă intuiţie în glasurile acelea abia dezmorţite, observ despovărat de ruşinea ce ne-a însoţit deceniile dindărăt. Servitorii noului regim au condamnat aprig lozinca reacţionară postdecembristă, iar susţinătorii ei au devenit pe veci proscrişi. Irlandezii au realizat destul de târziu, o întârziere de douăzeci de ani, păcăleala ce li se pregăteşte de rapacea oligarhie internaţională. Românii au avut o premoniţie genială – deh, popor instinctiv! – în zorii capitalismului, dar teama lor submina proiectul falnicei Europe Unite pritocit de samsarii de ţări. Şi de „cămătarii" şi „bişniţarii" lăfăiţi în birourile luxoase ale băncilor şi cancelariilor transnaţionale. Fiindcă, dincolo de demagogia şi ipocrizia discursului ideologic, al dezbaterilor intelectualiste, „cămătăria" şi „bişniţa", ambele disimulate în concepte onorabile, sunt reperele dreptei româneşti dintotdeauna. Un sistem clădit pe corupţia de stat şi jecmănirea aproapelui, pe anularea individului ca fiinţă neatârnată tocmai prin instrumente... democratice. Un sistem de-o perfidie

exemplară! Mi-a trebuit o jumătate de existență să-i aflu păcatele originare și, dintr-odată, m-am descoperit cu nostalgii de stânga. Aleanuri roditoare de lehamite.

Sărbătorile în care am pășit, săraci și debusolați, sunt de pomană, o pomană interzisă chiar și de bula neînduplecatului Boc. L-aș întreba totuși cine a prăsit cohortele de pomanagii, nu cumva partidele, inclusiv falanga portocalie a armatei de barbari cu laptop și conturi burdușite ce-a cotropit provincia de la vărsarea Dunării? Ni se promite, pe de o parte, belșugul de apoi, cornul unei abundențe viitoare, numai să suportăm curba de sacrificiu, ajustările aproape inumane. Pe de altă parte, Cameleonul din Deal ne asmute la nesupunere, și declară incitant că politicienii băștinași sunt stricători de vorbe! Cui să ne încredințăm speranțele, de vreme ce fiecare minte în alt fel, iar viața ne e revoltător de scurtă și de bicisnică?

17 decembrie 2010

Caii destinului, *atunci*

Se înserа devreme *atunci*. Ziua era scurtă şi desfigurată. Vălătuci de ceaţă deasă şi sâcâietoare înhăţau oraşul dintre ape şi-l cufundau în aburi reci. Oamenii ieşeau parcă din chenarul lor obişnuit şi pluteau în dimensiuni fantastice. O lume de nour sticlos, vagă şi încetinită, înstăpânea urbea la început de iarnă. Strada mare se umplea şi forfotea până în sprânceana nopţii. Mă liberasem de cu primăvară din armată, şi viitorul se arăta la fel de tulbure. Colegii de leat săriseră de primul an studenţesc şi veneau acasă doar în vacanţe. Împrumutaseră un aer academic, de tineri universitari, şi asta îi îmboldea să se cheme între ei. Să se regăsească în expresii străine nouă, ăstora rămaşi pe dinafară. Puţini, ce-i drept, fiindcă spre Bucureşti plecaseră cam toţi turnenii la capătul liceului. Câţiva, printre care şi eu, rataserăm examenul şi rătăceam buimăcind prezentul calic. Ne întâlneam zilnic în amurgul grăbit şi umblam dintr-o parte în alta a patriarhalei aşezări teleormănene. Porneam către magazinul universal Central pe la chindie, înveştmântaţi în clar-obscurul lăptos. Intram să ne încălzim, căci gerul muşca straşnic în lunca dunăreană. Dădeam ocol raioanelor înţesate de mărfuri proletare, de-un prost gust desăvârşit, şi, după ce ne dezmorţeam un piculeţ, o luam din loc. Traversam agale parcul şi gata, încheiam jumătate de buclă. Alteori, mergeam la film în cinematografele

mirosind strident a petrosin. Pe traseu ne petreceam cu droaia de amici şi schimbam vorbe. Vorbe de suprafaţă, fără miez, fărâmicioase coji de vorbe. Fiecare îşi căuta viitorul, adulmecându-l sfios ori contrându-l brutal. Timpul ne încurca teribil, şi de aceea ne doream să o ia la goană, să ne ducă mai repede în destinul la care visam îndrăzneţ. Eram tare zoriţi în acea strâmtă adolescenţă provincială, şi plimbarea vesperală, egală cu ea însăşi mereu, ne sporea iluziile. Prin ceaţa împlinirii amânate, iluziile îşi dospeau conturul şi aproape că le mângâiam pulpele şi coapsele, într-atât de accesibile le erau siluetele. Prindeau chip, şi ochii lor aprinşi ne încingeau imaginaţia. Născoceam poveşti cu şi despre noi, imberbii întârziaţi în eşec, şi deodată stelele spărgeau întunericul. Nici vorbă de ger, de ceaţă sau de noapte, nu! De jur împrejur fojgăiau femei şi bărbaţi incapabili să ne observe aura, preocupaţi să-şi care resemnaţi monotonia cenuşie. Şi-i compătimeam solzos, şi-i căinam aspru, şi-i... Câtă revoltă mocnea în mine la atingerea mormanelor de indiferenţă înconjurătoare! Le păream aidoma lor şi tocmai nediferenţierea în asemănare îi făcea obtuzi. În lungile şi zilnicele promenade de *atunci* am învăţat să aştept. Să-mi îmbii zâmbind soarta, pentru că nu există om căruia să nu i se rezerve o clipă norocoasă. Un moment al lui şi numai al lui, pe care să încalece şi s-o taie în zbor undeva. Am adăstat calm şi încrezător bidiviul sorocit să mă poarte dincolo de biografia imprecisă şi potrivnică. Când l-am prins de coamă, l-am strâns atât de puternic încât nu s-ar mai fi desprins în veci. Ştiam ce înseamnă să-ţi aştepţi rândul la împlinire şi cum naiba să-l scapi din strânsoare? Îi văzusem pe alţii dinaintea mea rostogolindu-se de pe spinarea murgului şi m-am temut să nu păţesc aşijderea. Aşa că nu mi-am descleştat degetele din părul animalului prorocit să-mi fie destin şi, câteodată, mă pomeneam pocnindu-l pe crupă cu călcâiele. Iar azi aş vrea să gonească tot mai departe, hăt, dar nu sunt în stare să-i zic unde anumè. Poate c-ar fi mai bine să mă opresc oleacă şi să privesc altfel în juru-mi, să iau

aminte la şuvoiul ce ne înghite de-a valma pe toţi. Şi-aşa descălecat, să-i întreb de una, de alta pe cei de odinioară, precum *atunci,* înainte de a o zbughi în cursa mortală a vieţii. Îmi lipseşte răgazul tihnei, însă îmi lipsesc şi vechii camarazi, schimbaţi nemilos de repezeala vremilor turbate.

S-a înserat de-a binelea, s-a înnoptat chiar în vârsta de acum, şi caii destinului sosesc pentru alţii. Bidiviii de ieri sunt biete mârţoage răpciugoase, şi destui călăreţi au căzut alături, schilodiţi şi mutilaţi. Ori prăbuşiţi pretimpuriu din pricină că-şi greşiseră roibul stelar. În curând, fornăitul slobodei herghelii va acoperi vaierul lumii, şi-o tăcere de animal jilav va înăbuşi pământul în absenţa noastră.

24 decembrie 2010

Poala bunicii

De unde vin eu? Din poala bunicii, mă grăbesc să răspund pe nerăsuflate. Lumea mea a început acolo, în culcuşul pe care ma-marea mi-l aranjase dintotdeauna, primitoare şi senină. Dezlegătorii cutelor sufletului omenesc au stabilit că decisivă e privirea mamei în zilele dintâi ale vieţuirii fătului, nimic altceva. N-am de gând să-i contrazic, nu sunt pregătit pentru o asemenea polemică. Însă le cam dau dreptate, fiindcă fiinţa noastră atât de complicată n-are cum să nu preia fluxul pornit din ochii lăuzei, fericirea ori nefericirea din irisurile sale. Aşadar, înainte de a le cunoaşte prin propriile simţuri, bucuria şi tristeţea ne sunt transmise dindărătul pleoapelor materne, şi nu din sfârcurile mamare încărcate cu lichidul miraculos. O vreme numai, vremea colicilor!, întârziem la sânul mămucii, primul rai de după cel intrauterin. Iar raiul ăsta postnatal miroase a lapte şi-a carne de femeie, a năduşeală proaspătă şi-a scutece jilave. Dintr-odată ne trezim alungaţi şi-aşa, înlăcrimaţi şi miraţi, ne pomenim în poala bunicii, raiul din urmă al blestematei efemerităţi pământene. Un rai mai statornic, cu oarecare dăinuire în timp. O tivitură ca un leagăn, în care ma-marea mă dezmierda în momentele ei de duioşie. Şi nu erau rare, credeţi-mă! Păi, în răgazurile de care vă vorbesc, ea îşi punea o pernă pe picioarele ostenite şi umflate de trudă şi mă clătina lin, când într-o parte, când în alta, torcând vorbe domoale.

Întins pe gionatele ce se bălăbăneau agale, am descoperit cerul, nemărginirea adică. Stăteam cu ochii căscați în sus și scorneam povești cu zâne și zmei nespuse vreodată. Le plăsmuiam din norii ce se desfășurau pe bolta mereu schimbătoare în contururile albăstrii. Buna n-apucase să priceapă taina cititului, iar ăi vârstnici din bătătură, scăpătați demult, n-o învățaseră nici un basm. Atunci, în răstimpul acela, am deslușit ce înseamnă și solitudinea melancoliei, și furnicăturile emoției, și tandrețea răsfățului, și necuprinderea libertății. Înlăuntrul cufărului, fără de care n-aș fi întreg și din care relele răzbunătoarei Pandora zburaseră în ținuturi străine, ma-marea îndesase doar nestemate și blândețe. Cu mine hâțânându-se molcom, bătrâna nu-și uita trebile. Dimpotrivă, cârpea buleandre, îndruga lână, cosea etamină ori deșira vechituri împletite. Uneori, arar ce-i drept!, moțăia, făcând să îngeneze „balansoarul" încropit din candoarea noduroasă a țărăncii din Câmpia Română. Oprit din reverie, silabiseam mustrător, și mișcarea aceea adormitoare se urnea din nou. Alteori, îmi așezam capul în adâncitura veștmântului ponosit și ședeam respirând pe furiș, învăluit în cea mai curată iubire. Mama mamei mele mă mângâia cu palma aspră pe spate, pe pielea abia văzută de lumină, și iarăși mă jucam cu închipuirile niciodată obosite. Adesea ațipeam, toropit de dragostea revărsată prin buricele degetelor de bunică. Ehe, și ce frumos visam în *găoacea* din care fuseseră izgonite prevenitor fricile și spaimele omenești! Noaptea mă ghemuiam, alintat și neînfricat, în *ghiocul* fermecat și dormeam, răpus de neastâmpărul de peste zi. În *căpisterea* originară îmi căutam desfătarea și mai târziu, chiar și la vârsta studenției, și, poate, dacă bâta n-ar fi dusă pe vecie, m-aș strânge și acum în *căușul* inițiaticei vrăji.

Odată, să fi avut vreo cinci ani, pe înserate, m-am adunat nițel tulburat în poala ei. Rătăcisem pe valea dinspre Olt până târziu, însoțind lunecarea Soarelui în abisul de întuneric. Întinderea luncii se înnegurase brusc, se zbârlise spre noi, pâlcul de copii frământând

clisa crăpată de neploaie. Satul se depărtase parcă, micşorându-se straniu, şi câinii din curţile mărginaşe lătrau altfel, a primejdie. Din smârcurile gătite în rochii de mătasea-broaştei se ridicau duhuri de smoală, iar iarba foşnea gusteresţe. Păsările îşi măriseră trupurile, guşile le atârnau înspăimântător, aproape că atingeau pământul zbârcit, iar clonţurile alungite ferfeniţeau aerul în bucăţi roşietice, picurând sânge. M-am ascuns de nălucirile astea în braţele ocrotitoare şi nu ştiu cum s-a întâmplat, dar în clipa aia mi s-a arătat moartea. N-avea un chip anume, nu sunt în stare s-o descriu, m-a luat prin surprindere. Ceva ca un fior mi-a despicat ingenuitatea şi pe loc am realizat că toţi suntem arvuniţi morţii neînduplecate. Nici măcar ma-marea, a cărei poală mi se părea veşnică. M-a podidit plânsul, şi-n şiroaiele de lacrimi s-a destrămat pe dată copilăria mea.

Ce îmi lipseşte dureros în viaţă? Poala bunicii, desigur. Unii poartă cu ei zâmbetul moale al doicii, alţii, blajinitatea educatoarei, oricum o amintire definitorie. Eu rămân legat definitiv de imaginarul *scârcium,* în care ma-marea mi-a legănat copilăria pierdută.

31 decembrie 2010

Un fel de încheiere

Un prunc a murit la Topraisar în dârdora iernii. Aşa sună comunicatul sec ce curge întruna pe burtiera televiziunilor de ştiri. Era bolnăvior micuţul, iar maşina salvării n-a mai venit să-l ducă la spital. S-a înţepenit în troienele viscolite şi, pe dată, zăpada s-a înnegrit. O nea smolicioasă ca moartea s-a răscrăcărat peste satul dobrogean, acoperind destinul scurt al bebeluşului. Cu vreo cincizeci de ani în urmă, ambulanţa mea a sosit la ţanc în aceeaşi neînsemnată localitate. Eu am fost norocos atunci, nu ca pişpirelul al cărui suflet s-a toiegit în gerul învârtoşit al Topraisarului natal. Uneori, soarta nu mai ajunge la tine, se împotmoleşte undeva, şi viaţa se scurge înainte de vreme. Atârnă de un pneu ori de o frână ciupită aiurea, sau de o furtună albă... şi de o ambulanţă neputincioasă...

Ursitoarele m-au vrut viu şi d-aia m-au arvunit clisei de la Dunăre. Pământ mănos, mustind de apă şi de seminţe roditoare, un fel de leagăn mărginit de orizonturi largi. Dobrogea doar m-a purtat în pântecul ei calcaros şi aspru, scăldat de valurile sărate ale mării. M-a ţinut nu prea mult, ca pe o sămânţă venetică adusă de vânturile câmpiei Oltului, căreia m-a redat apoi. Acolo, în Teleormanul de baştină, mi-am înfipt rădăcinile şi m-am căznit să cresc, laolaltă cu jivinele şi ierburile câmpului frământat de mistere fără dezlegare. Lumea aia noduroasă, de-un primitivism înduioşător, m-a învăţat

tot ceea ce ştiu azi. Pe tălpile ei crăpate şi mirosind a lut reavăn am înţeles dinaintea altora libertatea şi jocul, îndoiala şi spaima, bucuria şi durerea, plânsul şi râsul. Şi-am mai priceput, într-o seară hotărâtoare, că suntem pieritori, asemenea oricărei lucrări pământene. De pe tălpile acestea zgâriate de ghimpi şi pălămidă ori mângâiate de trifoiul gras şi fraged al luncii, privesc în jur şi mă dedau scrisului. Scriu cu încrâncenare sau cu melancolie despre ceea ce-mi stârneşte simţurile, dintr-o uliţă uitată a existenţei. Adesea, uliţa e bătută de politicieni veroşi, porniţi să cumpere voturi şi precarităţi la grămadă. Au preţ pentru fiecare amărât şi neisprăvit, toţi se-nghesuie să-şi vândă sărăcia lucie. Din negoţul cu năpăstuiţii României s-a ivit statul postcomunist, unul corupt şi iresponsabil, nebăgătoriu în seamă cu propriii cetăţeni. Un stat care ia şi nu dă nimic în schimb, un stat lipsit de demnitate în faţa străinătăţii şi aflat mereu la cheremul stăpânilor planetari. Şi cum să nu oftezi, revoltat sau iertător, trăind otova toate cele? Cum să înghiţi zilnic înrobitoarele umilinţe, cărora abia dacă li te mai împotriveşti, stors de speranţă şi energie? La urma urmei, volumul *Pe tălpile României* e tocmai oftatul acesta prelung şi dureros...

Cuprins

Rădăcini de glod 7
Băsezeu şi Facerea Lumii 10
Neam de cârpe! 13
Pecinginile sufletului valah 16
Delaţiunea, vocaţie naţională 19
La înfricoşătoarea judecată 22
Leapşa politică 25
Agurida 28
România cu cagulă 31
Caterinca care este 34
Incompatibilitatea românească 37
Ceata lu' Pleaşcă 40
Holopoet de Dâmboviţa 43
Crin prezidenţial 46
Criza şi fiul risipitor 49
Opriţi lapidarea Justiţiei! 52
Murire şi fericire 55
Împărat şi chestor 58
Pe tălpile României 61
O stenogramă pentru totdeauna 64
Morcovul şi bâtul 67
Şerpăria lu' Vanghelie 70
Maşinăria de partid 73
Firimituri electorale 76
Un cal, un cocoş şi-o femeie 81
Acasă la Moromete 84
O coaliţie vraişte 87
Amestecate 90
Iritarea lui Crin Antonescu 93
M-am săturat de Băsescu! 96
Şosetele României corupte 99
Poveşti de iubire târzie 102

Costobocii şi emilbocii 105
Drumeţ în Ţara Valsului 108
Despre greci, şi nu prea 114
Salvarea prin criză 118
Subjustiţia salarizării unice 121
Nevoia de un „preşedinte-antrenor“ 125
Părinţii premierului, şi restul fleacuri 128
Încremeniri în spirala timpului 131
Să-ţi bagi picioarele... 135
România interimară 138
Marele Trepanator 140
Românii gloată 143
Sate ruină 146
Sincope? 149
Aripi pe cerul cariat 151
Împreună, dar *altfel* 154
Dusu-s-a Băsescu Piază Rea! 157
Frig, umezeală şi trandafiri 160
Se făcea că... 164
Resemnare 167
În ţara lui Fraudescu 170
Copilăriile mele 174
Tânguire de-ngropare 178
Iadul dintre ani 180
Viaţa, la capăt 183
Flori de zăpadă 186
A venit Fondu'! 190
Simple coincidenţe? 193
Gară pentru două Românii 196
Bocet teleormănean 199
PSD, partidul fără lider 202
Sub talpa cerului îndoliat 205
Un martor din trecut 207
Bietul Geoană... 210
Lepre şi idioţi 213
La aproape cincizeci de ani 216
Palma Voievodului Traian 219
Prinşi în fustele Justiţiei 222
Paradisul de după colţ 228
Ţara din cârciumă 231
N-ai ce-i face! 234

Căşunături prezidenţiale 237
Oameni la amurg 240
„Experimentul Piteşti“.....243
Priveghi la căpătâiul ţării.....246
Să învăţăm să ne placă România!? 249
Ieri am avut iarăşi 19 ani! 252
Scrisoare către Ralu Filip.....255
Băsinhibiţia, ca efectul miotonic 257
Singur în noaptea cea lungă.....260
„Diplomaţia mitralierei“ 263
Thank you, America!.....266
No, we can't!.....269
Digurile însingurării 272
Geamul.....275
Vuvuzeaua de la Cotroceni.....278
Păcatul capital al Bisericii 281
Jurnalul de la Estoril 284
Excesul de libertate a intoleranţei 300
Coji de suflete 304
Înţepeniri româneşti.....307
„La Bâlci“, odată 311
Ţară de vite!.....314
Cenuşiu de România 317
Statul de cartier 320
Care respect?.....323
„Ruşine să vă fie!“.....326
Fărâme de viaţă 329
Un autobuz numit România.....332
Parteneriatul dezastrului naţional 335
Ţara lui Hăhăilă Vodă 338
Greva cardiacă a Poetului 342
Două voturi 345
Râme în ploaie.....348
Răzleţire de gânduri.....351
Noiembrie, la Bosfor.....354
Vremea muştelor hoitare 360
Mondializare biometrică 362
Sărbători de pomană 366
Caii destinului, *atunci* 369
Poala bunicii 372
Un fel de încheiere.....375

La Editura RAO
au apărut în seria de autor
Marian Nazat

România oranj

România târâș

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Charles Dickens . . . . . David Copperfield (2 vol.)
Diderot . . . . . Nepotul lui Rameau
Stendhal . . . . . Mănăstirea din Parma

CLASICI CONTEMPORANI

James Agee . . . . . Un deces în familie
William Blake . . . . . Cântece ale inocenței
Charles Bukowski . . . . . Povești despre nebunia obișnuită ◆ Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
Albert Camus . . . . . Carnete ◆ Teatru ◆ Primul om
Albert Camus & René Char . . . . . Corespondență 1946-1959
André Gide . . . . . Falsificatorii de bani. Porumbelul ◆ Fructele pământului
William Faulkner . . . . . Cătunul ◆ Orașul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în țărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăsite ◆ Neînfrânții ◆ Povestiri inedite ◆ Recviem pentru o călugăriță ◆ Iscoadă în țărână
Michel Foucault . . . . . Cuvintele și lucrurile ◆ Arheologia cunoașterii
Witold Gombrowicz . . . . . Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai ◆ Jurnal, vol. 1
John O'Hara . . . . . BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse . . . . . Jocul cu mărgele de sticlă ◆ Knulp. Demian ◆ Siddhartha ◆ Călătorie spre Soare-Răsare ◆ Lupul de stepă ◆ Narcis și Gură-de-aur
John Irving . . . . . Lumea văzută de Garp ◆ Până te voi găsi
Ilf și Petrov . . . . . Vițelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
Franz Kafka . . . . . Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ corespondență (vol. III)
Claudio Magris . . . . . La voia întâmplării ◆ Călătorie nesfârșită
André Malraux . . . . . Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța ◆ Muzeul imaginar
Thomas Mann . . . . . Alteță regală ◆ Mărturisirile escrocului Felix Krull ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Doctor Faustus ◆ Casa Buddenbrook ◆ Muntele vrăjit
Gabriel García Márquez . . . . . Aventura lui Miguel Littín, clandestin în Chile ◆ Despre dragoste și alți demoni ◆ Generalul în labirintul său ◆ Un veac de singurătate ◆ Toamna patriarhului ◆ Vijelia ◆ Povestea târfelor mele triste ◆ Dragostea în vremea holerei ◆ Douăsprezece povestiri călătoare ◆ Cronica unei morți anunțate ◆ Ceas rău ◆ Incredibila și trista poveste a candidei Erendira și a bunicii sale fără suflet ◆ Ochi de câine ◆ Știri despre o răpire ◆ N-am venit să țin un discurs
Marcel Proust . . . . . Eseuri ◆ Carnete
Antoine de Saint-Exupéry . . . . . Curierul de Sud. Zbor de noapte. ◆ Pământ al oamenilor ◆ Pilot de război
William Saroyan . . . . . Comedia umană ◆ Nebunie în familie
Jean-Paul Sartre . . . . . Cuvintele. Greața ◆ Teatru ◆ Zidul
Claude Simon . . . . . Drumul Flandrei ◆ Georgicele

John Steinbeck . . . . . Pășunile Raiului ◆ Șoareci și oameni ◆ Fructele mâniei ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla ◆ Jurnal rusesc ◆ Joia dulce ◆ Călătorii cu Charley
Stefan Zweig . . . . . Suflete zbuciumate

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian . . . . . Noaptea bastarzilor
Leo Butnaru . . . . . Ruleta românească
Val Butnaru . . . . . Cartea nomazilor din B
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo ◆ Pulbere neagră ◆ Hoodoo Creek
Cristian Gava . . . . . Drumul spre fericire. Misterul testamentului

Dafin Mureşeanu . . . . . Sosia
Adrian Onciu . . . . . Cercul Kagan ◆ Afacerea Alzira
Dumitru Popescu . . . . . Cândva, după izgonirea din Paradis...
Dinu Săraru . . . . . Trilogia țărănească (3 vol.)
Alex Mihai Stoenescu . . . . . Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino
Olimpian Ungherea . . . . . Sayonara. Confesiunile unui criminalist

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE
David Baldacci . . . . . Jocul orelor ◆ Colecționarii ◆ Clubul Camel
Josh Bazell . . . . . Târgul cu moartea
Dan Brown . . . . . Codul lui da Vinci (ediție ilustrată) ◆ Îngeri și demoni (ediție ilustrată)
John le Carré . . . . . Prietenie absolută ◆ Cel mai vânat om din lume
Richard Clarke . . . . . Poarta scorpionului
John Connolly . . . . . Răzbunătorii
Robin Cook . . . . . Șocul
Clive Cussler . . . . . Walhalla ◆ Odiseea troiană ◆ Șarpele ◆ Aurul albastru
Joseph Finder . . . . . Puteri excepționale ◆ Paranoia
Colin Forbes . . . . . Conspirația ◆ Rinocerul ◆ Valul ucigaș
Karin Fossum . . . . . Nu privi înapoi!
David Gibbins . . . . . Aurul cruciaților
Olivia Goldsmith . . . . . Prețul libertății ◆ Viața după Billy
Javier Gonzales . . . . . A cincea coroană
John Grisham . . . . . Campionul din Arkansas ◆ Mediatorul ◆ Fotbal și pizza ◆ Ford County ◆ Theodore Boone: puștiul avocat
Richard Hains . . . . . Cameleonul de pe Wall Street
Jack Higgins . . . . . Atac la președinte ◆ Răzbunarea
Jane Johnson . . . . . Al zecelea dar
Dean Koontz . . . . . Chipul ◆ În puterea nopții ◆ Trăiește noaptea ◆ Invazia ◆ Odd Thomas ◆ Odd pentru vecie ◆ Fratele Odd ◆ Noaptea lui Odd
Brad Meltzer . . . . . Cartea sorții ◆ Milionarii
Nelson DeMille . . . . . Căderea nopții ◆ Întoarcerea la Coasta de Aur
Jo Nesbo . . . . . Fantoma trecutului ◆ Călăul ◆ Steaua diavolului
Jodi Picoult . . . . . O viață de rezervă ◆ Dispariții
Mario Puzo . . . . . Omerta
John Saul . . . . . Casa de la răscruce ◆ Clubul Manhattan ◆ Vocile ◆ Coșmarul ◆ Vocile răului
Joscelyn Godwin & Guido Mina di Sospiro . . Cartea interzisă
Olen Steinhauer . . . . . Turistul
Scarlett Thomas . . . . . Sfârșitul domnului Y
J.R.R. Tolkien . . . . . Copiii lui Hurin
Nicola Upson . . . . . Un expert în crimă
Philip Vandenberg . . . . . Al optulea păcat
Michael White . . . . . Secretul Medici
Mark Winegardner . . . . . Întoarcerea nașului ◆ Răzbunarea nașului
David Wroblewski . . . . . Povestea lui Edgar Sawtelle

ROMAN ISTORIC
Juan Tafur . . . . . Pătimirile Mariei Magdalena
Su Tong . . . . . Eu sunt împăratul Chinei

RAO CONTEMPORAN
Chimamanda Ngozi Adichie . . . . . Jumătate de soare galben
Aravind Adiga . . . . . Tigrul Alb
Nikita Lalwani . . . . . Harul
Manuel de Lopez . . . . . Frumoasa din ceață
Javier Marias . . . . . Inimă atât de albă
Colum McCann . . . . . Goana nebună a lumii
Azar Nafisi . . . . . Citind *Lolita* în Teheran
Marius Serra . . . . . Farsa
Patricia Wood . . . . . Loterie

DRAMĂ

Angela Becerra . . . . . Ella
Kim Edwards . . . . . Fiica tăcerii
Louise Erdrich . . . . . Toba pictată
Alice Hoffman . . . . . Al treilea Înger
Helen Oyeyemi . . . . . Fiica lui Icar
Indra Sinha . . . . . Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara . . . . . Cântece de toamnă

PENTRU TINE

John Burnham Schwartz . . . . . Împărăteasa
Anthony Capella . . . . . Ofițerul stării civile
Lan Samantha Chang . . . . . Moștenire
Sophie Dahl . . . . . În jocul celor mari
Laura Dave . . . . . Londra este cel mai frumos oraș din America
Anne Fine . . . . . Cenușa unei iubiri
Rina Frank . . . . . Toate casele au nevoie de un balcon
Gloria Goldreich . . . . . Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop . . . . . Insula
Stephanie Kallos . . . . . Vieți în mozaic
Sarah Lark . . . . . În țara norului alb
Santa Montefiore . . . . . Marea iubirii pierdute
Linda Newbery . . . . . Fata sălbatică
Francine Prose . . . . . Prima iubire
Ambra Radaelli . . . . . Casa de vacanță
Daniele Sallènave . . . . . La Fraga
Lisa See . . . . . Floare-de-Zăpadă și evantaiul secret ◆ Dragostea Florii-de-Bujor
Heather Skyler . . . . . Vârsta perfectă
Ayelet Waldman . . . . . Dragostea și alte lucruri imposibile

NONFICȚIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ

Benedict al XVI-lea . . . . . Isus din Nazaret
Grigore Arbore . . . . . Libertatea fără democrație și „glonțul de aur"
Richard Bassett . . . . . Spionul-șef al lui Hitler
Antony Beevor . . . . . Stalingrad
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Misterele istoriei ◆ Puterea ◆ Noua economie
Bill Clinton . . . . . Arta de a dărui
John Curran . . . . . Agatha Christie. Jurnalul secret
Vasile Dâncu . . . . . Patrie de unică folosință ◆ Mitologii, fantasme și idolatrie
Norman Davies . . . . . Varșovia
Ioan Drăgan . . . . . Comunicarea
Richard J. Evans . . . . . Al Treilea Reich
Bogdan Ficeac . . . . . De ce se ucid oamenii
John Lewis Gaddis . . . . . Războiul Rece
Cristopher Hale . . . . . Cruciada lui Himmler
Jonathan Harr . . . . . Tabloul pierdut
Vittoria Haziel . . . . . Patimile după Leonardo
Angela Lambert . . . . . Viața irosită a Evei Braun
Vasile Maierean, Dan Dulciu . . . . . O istorie a criptologiei românești
Liviu Maior . . . . . Alexandru Vaida Voevod
Bor Sugarjav & Ion Mihail Iosif . . . . . Mongolia lui Cinghis Haan
M. Baigent & Ion Mihail Iosif . . . . . Moștenirea mesianică ◆ Sângele sfânt și Sfântul Graal
Irène Mainguy . . . . . Simbolurile masoneriei în mileniul III
Virgil Măgureanu . . . . . Declinul sau apoteoza puterii? ◆ Sociologie politică ◆ De la regimul comunist, la regimul Iliescu
Ștefan Aust . . . . . Complexul Baader-Meinhoff
Ștefan Mâșu . . . . . Revelațiile Ucenicului Mason ◆ De la Ucenic la Calfă în Francmasonerie ◆ Omenirea secolului al XXI-lea și Guvernul Mondial
Marian Nazat . . . . . România oranj ◆ România târâș

Barack Obama . . . . . Îndrăzneala de a spera
Ioan Mircea Pașcu . . . . . Jurnal de... „Front"
Sidney Pike . . . . . CNN – Noi am schimbat lumea
Lynn Picknet & Clive Prince . . . . . Giulgiul de la Torino ◆ Misterul templierilor
Lawrence Rees . . . . . Auschwitz
Mihai Retegan . . . . . Povestea unei trădări
Alex Mihai Stoenescu . . . . . Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea I) ◆ Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea II) ◆ Interviuri despre revoluție ◆ În sfârșit, adevărul
James Tabor . . . . . Dinastia Iisus
Frederick Taylor . . . . . Dresda
Oreste Teodorescu . . . . . Codul lui Oreste
Joyce Tyldesley . . . . . Egipt
Dumitru Zamfir . . . . . Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informați

MEDICINĂ
Aurelian Curin . . . . . Reiki nontradițional
Vlad T. Popescu . . . . . Dincolo de frontierele Reiki

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII
Carl Bernstein . . . . . O femeie la putere
Benazir Bhutto . . . . . Reconcilierea
Rodney Bolt . . . . . Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart
Gyles Brandreth . . . . . Philip și Elisabeta – Portretul unei căsătorii
Edonde Charles-Roux . . . . . Coco Chanel
Eric Clapton . . . . . Autobiografie
Stanislao Dziwisz . . . . . O viață cu Karol
Al Gore . . . . . Asalt asupra rațiunii
Mireille Guiliano . . . . . Franțuzoaicele nu se îngrașă
Agnès Humbert . . . . . Resistence. Războiul nostru
Julio Iglesias . . . . . Între Paradis și Infern
Angela Lambert . . . . . Viața irosită a Evei Braun
Enrik Lauer . . . . . Mozart și femeile
Gerd Langguth . . . . . Angela Merkel
Pierre Leprohon . . . . . Vincent van Gogh
Ilie Năstase . . . . . Mr Năstase (conține coliță filatelică)
Ioan Paul al II-lea . . . . . Memorie și identitate
David Rockefeller . . . . . Memorii
Emil Tocaci . . . . . Ultimul protest
Roxana Valea . . . . . Prin praf și vise
Kurt Vonnegut . . . . . Un om fără de țară
Regina Maria a României . . . . . Povestea vieții mele (3 vol.)

ESEISTICĂ
Mark Crick . . . . . Supa lui Kafka
Ernesto Sábato . . . . . Eseuri (vol. 1, 2)
Marius Tucă . . . . . Astenii de buzunar ◆ Pamflete cu români

CLUBUL CĂRȚII RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE–CP 23 București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
București, România

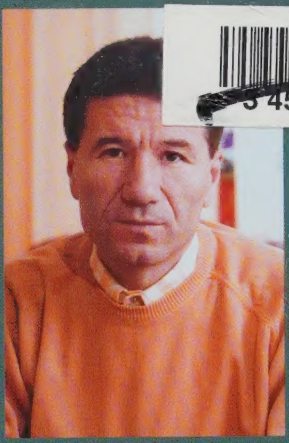

BRAMPTON LIBRARY
3 4567 01417 170 4

...cut la 14 martie ... culegerilor de ...rmalitate (vol. I, ...mânesc, 2000 și vol. II, Editura Nemira, 2003), *România de-a-ndoaselea* (Editura Humanitas, 2005), *România oranj* (Editura RAO, 2007) și *România târâș* (Editura RAO, 2009). Din anul 1998 publică săptămânal în diverse cotidiene, ultimul fiind *Jurnalul Național*. De altfel, prezentul volum este o culegere de texte apărute în acest din urmă cotidian în perioada 2009–2010.

Omul acesta scrie cu sine însuși, cu propriu-i suflet, despre tristețile de fiecare zi ale realității în care trăim. Uneori aproape că mi se face frică de curajul revoltei lui față de nemernicii și nemerniciile ce populează vitrina vieții noastre publice. Mai rar țară cu tălpi atât de miloase! Toți aceștia ar merita să fie striviți de ele. Se întâmplă invers, din păcate. Ei încearcă să strivească sub tălpile lor România. Iar pe Marian Nazat îl doare, cum ar trebui să ne doară pe toți. Și urlă! De sub tălpile României, urlă, dragul de el. Nazat e un cuvânt care vine din limba rusă și înseamnă înapoi. În limba română cuvântul acesta s-a transformat în om și înseamnă înainte. E direcția spre care ne cheamă în permanență cuvintele sale. Dar cu ce forță ne cheamă!

ȘTEFAN MITROI

editura rao

ISBN 978-606-609-242-5

9 786066 092425

www.rao.ro
www.raobooks.com